LITERATURĂ UNIVERSALĂ

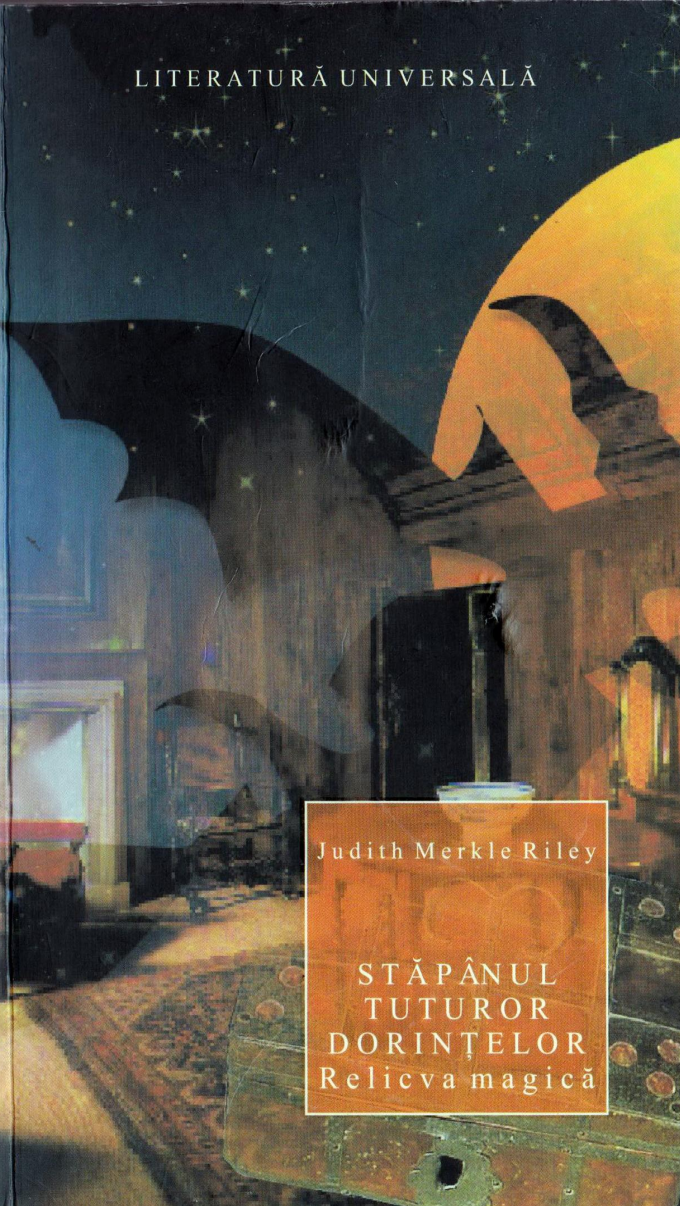

Judith Merkle Riley

STĂPÂNUL TUTUROR DORINȚELOR

Relicva magică

THE MASTER OF ALL DESIRES
Judith Merkle Riley
Copyright © Judith Merkle Riley 1999
All rights reserved
RELICVA MAGICĂ. STĂPÂNUL TUTUROR DORINȚELOR
Judith Merkle Riley
Copyright © 2007 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii .
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.

The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA,** is strictly prohibited.
Copyright © 2007 by **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MERKLE-RILEY, JUDITH
Stăpânul tuturor dorinţelor : Relicva magică/
Judith Merkle Riley ; trad.: Veronica Şerbănoiu. - Bucureşti : ALLFA, 2007
ISBN 978-973-724-092-7
I. Şerbănoiu, Veronica (trad.)
821.111-31=135.1

Editura **ALLFA** — Bd. Constructorilor nr. 20A, sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 402.26.00
Fax: 402.26.10

Departamentul difuzare: Tel.: 402.26.75, 402.26.38

Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Simona Rosetti
Design copertă: Andra Penescu

Judith Merkle Riley

STĂPÂNUL TUTUROR DORINȚELOR

Relicva magică

Traducere: **Veronica Șerbănoiu**

EDITURA ALLFA

Memoriei părinților mei

„Ghicește ce te-așteaptă-acum“ – „Moartea“, am răspuns.

Dar se întoarse ecoul de argint... „Nu Moartea, ci Iubirea.“

– ELIZABETH BARRETT BROWNING

Mulțumiri

Ca întotdeauna doresc să-mi exprim recunoștința față de minunatele biblioteci, în special, cele ale Universității California, bibliotecii Huntington și bibliotecii Honnold de la Colegiile Claremont. Datorez mulțumiri speciale bibliotecarilor de la Interlibrary Loan Desk care aparține bibliotecii Honnold. Aceștia au reușit, printre multe alte lucruri, să îmi procure cele mai exotice și mai obscure lucrări ale lui Nostradamus. Am avut, de asemenea, norocul să fiu binecuvântată cu prieteni de nădejde și o familie de încredere, cum ar fi: partenerele de ceai, Deborah și Susan, soțul meu Parkes, fiul meu, Marlow, și fiica mea Elizabeth care a citit manuscrisul cu obișnuitul ei spirit pătrunzător. Sunt profund recunoscătoare editorilor mei, Pam Dorman și Susan Hans O'Connor, pentru activitatea lor. La fel și agentului meu, Jean Naggar, tot respectul și gratitudinea mea pentru uimitoarea ei abilitate de a rămâne calmă și de a mă liniști în fața suișurilor și coborâșurilor vieții de scriitoare.

Ghidul figurilor istorice din *Stăpânul tuturor dorințelor*

DINASTIA VALOIS ÎN 1556

Henri al II-lea, Regele Franței. Cel de-al doilea fiu al Regelui Francis I, a devenit Delfin, după misterioasa moarte prin otrăvire a fratelui său mai mare, și rege, după moartea tatălui său, în 1547.

Caterina de Medici, Regina Franței. Strănepoată a doi papi de Medici.

Copiii lor:

François, Delfin, născut în 1543. Moștenitor al tronului.

Elisabeth, născută în 1545.

Claude, născut în 1547.

Louis, născut în 1548, decedat în 1550.

Charles-Maximilien, născut în 1550.

Henri, născut în 1551. Botezat inițial cu numele de Edouard-Alexandre.

Margaret (Margot), născută în 1553.

Hercule, născut în 1554. Ulterior rebotezat François.

Victoire și Jean, gemeni, născuți în 1556. Morți la naștere.

DINASTIA BOURBON ÎN 1556

Antoine de Bourbon, Rege al Navarrei.

Charles, Cardinal de Bourbon, fratele regelui.

Louis, Prinț de Condé, fratele cel mai mic al Regelui Navarrei.

Jeanne d'Albret, Regina Navarrei, fiica surorii regelui Francis, Marguerite, și susținătoare a reformei protestante.

Henri de Navarra, fiul lui Antoine de Bourbon și al lui Jeanne d'Albret, născută în 1553.

NOBILII FRANCEZI

Diane de Poitiers, Ducesă de Valentinois, amanta lui Henri al II-lea, aliată a familiei de Guise.

Mary, Regina Scoției, logodită cu Delfinul François, crescută alături de copiii casei regale de la vârsta de șase ani. Mama ei fusese Mary de Guise, sora mai mare a ducelui de Guise și a Cardinalului de Lorraine.

François, duce de Guise, („Cicatrice"). Conducătorul puternicei familii de Guise și unchiul lui Mary, Regina Scoției.

Charles de Guise, Cardinal de Lorraine, fratele mai mic al acestuia și conspirator.

Anne de Montmorency, Mare Conetabil al Franței și capul puternicei familii de Montmorency, rivala familiei de Guise.

Henri de Montmorency, Baron de Danville, cel de-al doilea fiu al Marelui Conetabil și mareșal al Franței.

Gaspard de Coligny, General-colonel al infanteriei franceze, mai târziu amiral al Franței, nepot al lui Montmorency.

ASTROLOGII RIVALI ȘI GHICITORII REGINEI

Michel de Nostre Dame, cunoscut ca Nostradamus. Lăudatul autor al lucrării *„Centurii"* și a altor lucrări de medicină cât și a numeroase preziceri.

Cosmo Ruggieri, capul numerosului clan Ruggieri, astrologii tradiționali ai familiei Ruggieri.

Lorenzo Ruggieri, fratele lui.

Gabriel Simeoni, astrolog regal.

Luc Guaric, cunoscut ca Guaricus. Faimos astrolog și matematician, prezicător al mai multor Papi.

MONARHII STRĂINI

Philip al II-lea, Rege al Spaniei și Sfânt Împărat al Imperiului Roman de neam german.

Edward al VI-lea al Angliei (1537 – 1553), singurul fiu al lui Henry al VIII-lea. A promovat reforma protestantă.

Mary I, Regina Angliei, fiică a lui Henry al VIII-lea și a Caterinei de Aragon. Soția lui Philip al II-lea, care a devenit rege al Angliei după căsătorie. Susținătoare a Catolicismului.

Elizabeth I, a devenit regină a Angliei în 1558, fiica lui Henry al VIII-lea și a lui Anne Boleyn. Protestantă.

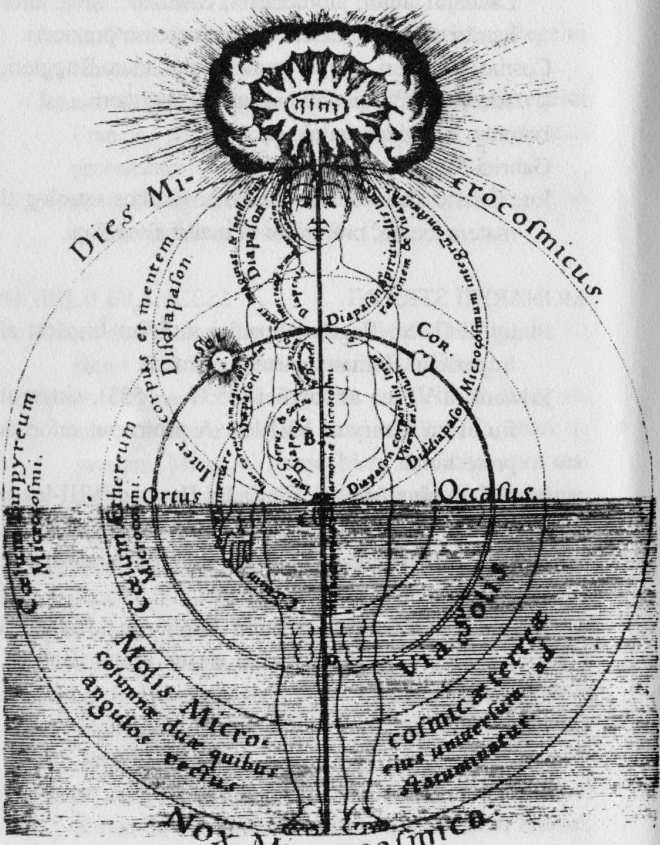
Dies Mi-
crocosmicus.
Diapason
Diapason
Diapason

STĂPÂNUL TUTUROR DORINȚELOR

Relicva magică

Prolog

— Aici este locul, a spus regina Franței, șoptind în italiană. A arătat cu degetul către zona unde se îmbina podeaua unei camere cu pereții suflați în aur. Lumina pâlpâitoare a unei singure lumânări arunca umbre deformate pe zidurile încăperii. Aerul nopții de vară era fetid și înăbușitor. Holurile din piatră și șemineele nefuncționale pe timpul verii puteau a urină, a umezeală și a mucegai, a stări febrile. Suita regală stătuse prea mult la Saint-Germain, iar palatul începuse să duhnească. În următoarea lună, sau chiar peste două luni, regele va ordona curții să se mute în altă fortăreață mai răcoroasă și mai veselă. Un loc al cărui parc să nu fi fost secătuit de vânătorile regale. Un loc în care nasul să nu dea semnalul, după alte câteva săptămâni, că era încă odată timpul să se mute.

— L-am pus pe tâmplar să facă două găuri în podea, a șoptit regina. Patul ei se află sub aceste găuri. Astă seară vom afla prin ce vrăjitorie bătrâna i-a furat dragostea soțului meu.

— Este cu douăzeci de ani mai în vârstă decât regele și Maiestatea Sa la un loc. Sigur, dacă și-ar fi găsit pe cineva mai tânără, mai frumoasă, care să vi se supună întru totul, ați fi putut să îi faceți o vizită, iar apoi ..., șopti doamna de companie, de origine italiană, a reginei. Limba extraterestră părea să plutească ca fumul, răsucindu-se peste capetele sculptate ale faunilor de pe

șemineu și lipindu-se de colțurile încăperii, era limba conspirației străine din vechea fortăreață a regilor francezi.

— Crezi că nu am încercat asta? Trece o perioadă de timp, și apoi el apare cu *ea*, afișând-o pe bătrâna prostituată în public, ascunzându-*mă* ca și cum eu aș fi amanta. Vreau să-i distrug pentru totdeauna influența pe care o are asupra lui. Vreau să scap de ea.

— Doamna mea, sunteți regina...

— Iar mâna mea nu trebuie să fie asociată niciodată cu nimic din ceea ce i s-ar putea întâmpla, a spus regina. Cât timp este îndrăgostit de ea, dacă această femeie s-ar îmbolnăvi, el se va răzbuna pe mine. Dar dacă încetează să o mai iubească ...

— Așadar trebuie să aflați prin ce vrăjitorie îl ține aproape de ea, i-a șoptit însoțitoarea.

— Exact. Și apoi să o distrug cu o vrăjitorie și mai puternică. Ochii grei, cu pleoape la fel de grele, ai Caterinei de Medici, regina Franței, ardeau mocnit din cauza resentimentelor îndelung ascunse, iar în jurul gâtului îi atârna un talisman magic cu sânge uman pe care-l mângâia cu degetele.

— Ea a găsit un vrăjitor puternic. Dar unde? Numai cei din neamul Ruggieri au asemenea puteri, iar ei îmi aparțin. Jur, dacă m-a trădat Cosmo...

— Cu siguranță că nu, Maiestate. Mai sunt și alți magicieni în acest domeniu. Cosmo Ruggieri a venit cu noi de la Florența. Tatăl lui l-a servit pe tatăl dumneavoastră – de ce să se fi orientat acea *femeie* spre servitorul dumneavoastră? El ar putea să o trădeze și pe ea.

— Sau s-ar putea să nu. Să nu subestimezi niciodată viclenia celor din clanul Ruggieri. Sunt la fel de

periculoși ca un cuib de șerpi – îi cunosc pe toți foarte bine. Voi găsi vraja și îl voi pune pe Cosmo să o îndepărteze și amândoi vom pretinde că el nu a știut nimic despre asta. E vremea; am trăit suficient în umbra acestei femei bătrâne. Mi-a făcut praf toată fericirea.

— Desigur, Maiestate, numai inelul poate fi, a suspinat doamna ei de companie, Lucrèce Cavalcanti, Doamnă d'Elbène. Toată curtea vorbește că inelul pe care ea i l-a dat a fost stropit cu sângele unui bebeluș nebotezat. Inelul îl ține sclav. În seara asta veți descoperi că așa stau lucrurile. S-a înclinat și a apropiat sfeșnicul de regiunea cu pricina din podea, în timp ce Caterina de Medici a îngenunchiat și a început să râcâie cu degetele ca să găsească trapa prin care putea vedea.

— Stinge lumânarea, i-a șoptit regina. Nu vreau să observe lumină deasupra lor. Numai strălucirea firavă a stelelor ilumina camera și pe cele două femei care stăteau pe podea și priveau cu mare atenție dormitorul puternic luminat de sub ele.

Amanta regelui era goală, întinsă pe pat, cu spatele rezemat de speteaza baldachinului înconjurat de perdele grele, cu brațul sub cap, iar părul cărunt îi era împrăștiat sub forma unui evantai pe niște perne de mătase, bogat brodate și aruncate în dezordine. Paloarea cărnii ei forma un contrast izbitor cu așternutul din catifea de un verde crud, de sub ea. Ochii ei negri sclipeau la lumina lumânării, iar buzele subțiri și rujate încadrau un zâmbet triumfător, în timp ce regele, viguros, cu părul negru și cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea, își dezbrăca halatul. Aproape că își dădea seama că în această noapte existau martori care asistau la puterea ei.

Fața lui Diane de Poitier, brăzdată de linii fine, ochii înconjurați de cearcăne întunecate și scofâlcite nu erau o surpriză pentru cele două privitoare. Dar la vederea trupului femeii mai în vârstă, privitoarele au scăpat un strigăt de uimire. Trupul era alb, subțire, agil, ca trupul unei tinere de douăzeci de ani care susținea capul unei femei bătrâne. Cu o disciplină de fier, amanta stearpă și-a protejat această imitație palidă a corpului unei femei mai tinere, în timp ce regina, cu toate corsetele cu balene din oțel și rochiile pline cu bijuterii, nu a putut să-și ascundă trupul fără forme, răvășit de sarcinile anuale. Intrigantă, monstru, și-a zis regina. Diavolul te-a ajutat să faci asta. Când o să scap de tine, o să devin și eu frumoasă. O să îmi iau maseuri și o să am poțiuni magice. După aceea voi călări alături de rege la ceremoniile lui grandioase, afișându-mi îmbrăcămintea și bijuteriile la fiecare turnir, în loc să fiu ascunsă ca un secret urât. Azi vederea mea îl umilește. Dar mâine mă va iubi.

În patul aurit de sub spărtura din dușumea, două corpuri atletice, unul acoperit cu păr negru, celălalt mai alb decât laptele, se înlănțuiseră în posturi complicate, absolut noi pentru privitoarele din tavan. Acolo în întuneric, ochii reginei s-au mărit de uimire și a început să respire rapid. Acum cei doi s-au răsucit, iar bătrâna amantă l-a încălecat pe regele Henric al II-lea. Fața lui era desfigurată de plăcere. Regina nu și-a imaginat niciodată că ar putea exista asemenea îmbrățișări ciudate, asemenea mângâieri lascive. Ea de ce nu a știut de asemenea lucruri? De ce nu i-a arătat și *ei* lucrurile astea? Nu merita și ea o asemenea pasiune și respect? Regele și amanta lui bătrână s-au rotit până la marginea patului, iar ritmul

agresiv și furios i-a zguduit atât de tare, că au căzut din pat într-o cascadă de așternuturi, complet nepăsători, pe lespezile tari și reci ale dușumelei. Strigătul de plăcere al regelui încă mai persista în încăperea de la parter când soția acestuia a pus la locul ei scândura din podea. Lacrimi de furie, invizibile în întuneric, îi alunecau pe fața grăsuță.

— În toți anii în care am fost căsătoriți, șoptea regina, nu m-a atins niciodată în felul ăsta. Părul meu – era frumos – nu a fost mângâiat niciodată așa – niciodată – zece copii și niciodată nu m-a sărutat. Vine pe întuneric și pleacă fără să aprindă o lumânare – ce sunt eu de mă tratează ca pe o vacă, iar pe ea ca pe o femeie?

— Dar, Maiestate, tu ești adevărata regină. La urma urmei ea este doar târfa regelui. Micuța femeie bondoacă, cu o față fără bărbie și ochi bulbucați, și-a șters lacrimile pe ascuns, acolo, în întuneric.

— Da, sunt regină, a spus. Eu *sunt* regina, nu ea. S-a ridicat și și-a netezit fustele șifonate și prăfuite. Nu vede că e bătrână, bătrână? Aveam paisprezece ani când am venit la el. Unchiul meu, Papa, m-a trimis cu onoruri, într-o galeră aurită cu sclavi în lanțuri de argint. Cine e ea? Nimeni. Un nimeni bătrân. Inelul magic este cel care îl orbește. Inelul pe care i l-a dăruit ea. Nu-mi pasă cât va trebui să plătesc, dar îi voi lua inelul. Și apoi îl voi pune pe Cosmo să îmi prepare o poțiune a dragostei, și-a zis în gând. Ceva puternic, ceva care îmi va aduce mai mult decât rămășițe reci.

— Trebuie doar să așteptăm momentul potrivit, a spus Madam D'Elbène.

— Eu, dintre toți oamenii, am învățat cum să aștept, a spus regina mângâindu-și spre spate buclele ei false, strâns pieptănate. Am așteptat multe lucruri. Totuși ...

— Da, Maiestate?

— Când eram tânără, mi se spunea că sunt frumoasă. De ce regele, soțul meu, nu m-a iubit și pe mine niciodată în felul acesta?

I

Paris, 1556

Am părăsit Orléans-ul ieri dimineață. Am stat la hanul „Trei Regi". Blestemul meu să cadă asupra lor. Hanul „Trei Hoți" ar fi fost o emblemă mai cinstită. Paturi demne de milă. Micul dejun, 3 gologani. Necomestibil. Mi-au înghețat intestinele. Însuși orașul supraevaluat. Oameni acri. Prețuri mari. Un exces de eretism. Episcopul a vrut un horoscop. I-am cerut un preț dublu.

Am intrat în Paris prin poarta Saint-Jacques. Lângă strada Bûcherie, roiuri enervante de studenți ai Facultății de Medicină mi-au blocat drumul în glumă. M-au tratat nepoliticos când le-am cerut să-mi facă loc să trec. Mi-au insultat roba care nu aparținea facultății lor. Au strigat după mine, cum că eram un spagiric[1] străin, unul care dă drumul unor proiectile confecționate din rahatul străzii, acompaniat de oferte vulgare de a mi se lua sânge pe gratis. Parisul se înfurie întotdeauna la vederea uniformelor celor mai buni, adică a celor de la Facultatea de Medicină din Montpellier. Servili.

---

[1] Cel care folosea spagirica – metoda de preparare a medicamentelor, aparținând alchimiei, ținând cont de posibilitățile de folosire a elixirelor. Termenul a fost inventat de Paracelsus, de la cuvântul grec spagein (a separa) și ageirein (a aduna), în concordanță cu „solve et coagula". *(nota trad.)*

Lingușitorii Facultății de Teologie. Singurul lucru pe care știu cum să-l facă este să ia sânge și să-și elimine adversarii. Și mai îndrăznesc să-l renege pe marele Paracelsus! Nu i-am permite niciodată niciunui absolvent al acestei facultăți nefericite din Paris să practice în sud.

Léon a aranjat ca halatul să-mi fie curățat. M-am cazat la hanul Saint-Michel din Paris. Propriul meu nume. O prevestire bună pentru un han. Așternuturi curate. Cina, 5 gologani. Tocană comestibilă, vinul își merită numele de oțet.

Am găsit ediția nouă a lui Scaliger[2]. Am încercat la Barbe Renault's. Este fără nicio îndoială supraapreciat. Morel îmi povestește că noua previziune a lui Simeoni despre sfârșitul lumii, care va avea loc în anul 1957, este absolut scandaloasă. Simeoni este un rahat. Nu e în stare să prezică nici măcar când are loc sfârșitul lunii. Dacă nu găsește o noutate mai bună decât asta, eu îi prezic că își va pierde favorurile regale în următoarele șase luni. L-am trimis pe Léon la Luvru ca să îmi anunțe sosirea la cancelaria reședinței reginei.

Se pare că vor să le plătesc un avans aici. Ceva despre niște fizicieni străini care zboară pe timpul nopții. Să văd dacă Morel îmi va împrumuta cincizeci de nobili[3].

---

[2] Jules-César Scaliger, considerat al doilea mare filosof european, după Erasmus din Rotterdam, a fost autorul unor comentarii asupra lucrărilor medicale ale lui Hippocrate. *(nota trad.)*

[3] Moneda englezească din aur care valora jumătate de marcă, folosită prima oară în Anglia. *(nota trad.)*

Semne curioase pe drum ieri. Un șarpe cu două capete se încălzea la soare. E drept că sunt asaltat de creaturile cu două capete. Acest ied cu două capete al lui Aurons, copilul cu două capete al lui Senas. Vremea schismei sângeroase se apropie. Mai târziu, tot în aceeași zi, pe drumul dinspre Orléans, o tânără de la țară, purtând doliu, călătorea în direcția opusă, însoțită de un ogar urât. Un caracter prostuț, pretențios, încăpățânat. Dar cu o aură ciudată. Mă bântuie premoniția că pentru o perioadă scurtă de timp va ține viitorul Franței în mâinile ei. Ce idee îngrozitoare. Visuri urâte. Să mă consult cu Anael.

Michel de Nostre-Dame
JURNALELE PIERDUTE
ALE LUI NOSTRADAMUS,
A.J. Peters, tr. și ed.,
(Sedona, AZ: Cemunnos Press, 1974)
Vol. 3, pagina 209, 15 august 1556

— Tu, a spus străinul cu halat ciudat de doctor și pălărie ascuțită, privindu-mă din cap până în picioare, tu scrii poezii proaste.

Avea o căutătură enervantă și una dintre acele bărbi lungi în care se i se opreau firimiturile de pâine. Nu l-am considerat demn de a-i da un răspuns. Nu îmi era clar cum își dăduse seama de micile efuziuni ale spiritului meu și nu îmi trecea nicicum prin cap să întrețin o conversație într-un loc public cu o asemenea persoană nepoliticoasă.

— Cânți la lăută, scrii piese scurte pentru clavecin și eseuri iritante despre Natură, a continuat bărbatul. O superficială în tot ceea ce faci, care nu poate să reziste să nu se amestece în viețile altora.

— Nu ne cunoaștem, i-am răspuns cu o voce cât mai tăioasă, în timp ce așezam lângă mine, pe băncuță, cana cu cidru care avea un gust execrabil. Deasupra noastră păsările ciripeau în copacii care țineau umbră băncilor și meselor așezate în aer liber. În spatele nostru se așternea taverna situată pe marginea drumului, o colibă țărănească acoperită cu stuf, fiind greu să faci distincția între aceasta și o claie mai mare de paie, singurul indiciu că ar fi un loc unde ai putea să te răcorești fiind mătura așezată după ușă. Era vara anului 1556, cel de-al douăzeci și doilea an al vieții mele, acea perioadă a existenței când ultimele semne de prospețime ale tinereții cedează în favoarea celibatului prelungit și sărac. Țărănelul care îmi ducea hățurile calului, dădea de băut la jgheab iepei mele, prea departe ca să-l pot chema. Gargantua, ogarul meu cel mare, de culoare gri-maronie cu pete întunecate, zăcea întins la picioarele mele gâfâind din cauza căldurii, limba lungă și rozalie atârnându-i din gură. Un câine nefolositor, prea puturos chiar și să latre. Cum să scap de bătrânul ăsta lunatic?

— Nu e nevoie să ne cunoaștem, a spus străinul, scrutându-mă pe sub sprâncenele albe și stufoase. Te cunosc deja. Am venit să-ți spun să te întorci din drum, să mergi acasă, și să stai cu familia ta, așa cum trebuie să facă o femeie cumsecade. Și tu și regatul Franței vor fi mai în siguranță așa.

— Nu am absolut nici o intenție să fac asta, i-am spus. În plus, mi-este imposibil. Trebuie să ajung la Orléans înainte ca porțile orașului să fie închise la asfințitul soarelui.

— Nu poți să mai repari ceea ce ai făcut, dar poți să eviți ceea ce urmează să se întâmple: du-te acasă, îți spun. Un fior rece mi-a străbătut trupul. Să înțeleg că nu era nebun? Să presupun că era o iscoadă? Descoperise cumva motivul pentru care părăsisem precipitat moșia tatălui meu? M-am ridicat în picioare brusc – prea brusc – ca să fug, am dat peste cană și am vărsat ultimele guri de cidru pe tivul rochiei mele de doliu. În grabă, m-am aplecat să șterg stropii de pe țesătura de lână neagră și să ridic cana din țărână. Am crezut că l-am auzit chicotind.

Asta fac iscoadele înainte de a merge în fața judecătorului, mi-am zis. Râd de victimele lor. Vreau să vă spun că nu era vina mea că l-am împușcat pe Thibault Villasse. Admit că îi știam chipul foarte bine, fiind logodită cu el toți anii ăștia lungi și plictisitori, dar trebuie să țineți cont de faptul că era întuneric și că era mascat. În plus, activitățile mele poetice, ca și cusutul, au făcut ca în ultimul timp să îmi pierd vederea la distanță. Nu se poate să vă așteptați să-l fi împușcat din alte motive.

Trebuie să recunosc că scurta doză de vinovăție a dispărut după ce s-a ridicat ceața și i-am văzut chipul în cadrul ferestrei. O prăbușire atât de înfricoșătoare în

curtea conacului, vedeți dumneavoastră, sub lumina lunii, iar eu sunt prin naștere o ființă sensibilă. Nu pot să suport să văd un pui de pasăre care cade din cuib și să nu-l pun la loc. Și în afară de asta, port doliu după el, ceea ce arătă lumii întregi că îmi pare rău după el. În mod clar nu eu am tras cu archebuza tatălui meu, ci Soarta. Iar Soarta nu poate fi oprită.

— Nu poți schimba Soarta, am spus.

— Demoiselle, am obosit străbătând singur tot acest drum ca să schimb Soarta, și pentru binele acesteia, îți spun că trebuie să te întorci.

— Iar pentru binele meu trebuie să merg înainte. Schimbă Soarta în alt mod. Fața bătrânului doctor s-a făcut stacojie și a început să clocotească de furie.

— Tu, fată bătrână și înfumurată, îți dai seama că toți marii regi ai lumii mi-au dat pungi cu aur pentru un singur sfat? Dar eu sunt o Artaud de La Roque: insultele mă lasă rece. L-am privit de sus în jos, unul dintre gesturile mele disprețuitoare cele mai de succes, din moment ce sunt mai înaltă decât ar fi normal.

— Atunci du-te și dă-le lor sfaturi. Eu o să fac ceea ce trebuie să fac.

Când m-am întors să plec, părea să se mai fi înmuiat și aproape că mi-a fost milă de acest bătrân flecar înfumurat. După accent era din sud. Toți sudiștii sunt mândri. Evident că acest doctor a înghițit prea multe medicamente fabricate după propriile-i rețete. Regii, într-adevăr.

— Stai, așteaptă – a spus el și m-am oprit. M-a privit din cap până în picioare, evaluându-mă. Chiar și așa – da – ar putea să meargă. Doar ascultă-mi sfatul cu atenție: păzește-te de Dama de Pică.

— Habar nu am la ce te referi, am spus.

— Oh, ba ai, a spus el, iar servitorul i-a adus animalele de la adăpat. Fetele bătrâne consultă întotdeauna tarotul.

Pe măsură ce servitorul se apropia, mi-am dat seama că nu erau catârii unui doctor, ci caii poștei regale. Ciudatul bătrân călătorea cu treburi pentru casa regală. Oh, dragă, la urma urmei trebuie să fie o persoană importantă. Am fost prea necivilizată? Îmi cunoștea secretul înfricoșător? Ca și cum mi-ar fi răspuns la întrebarea mea nerostită, neobișnuitul doctor m-a privit în timp ce își punea piciorul pe scara de la șa.

— Doliu, pah! a spus el. Ar trebui să-ți fie rușine.

Timp de o secundă inima mi-a stat în loc.

Proprietăreasa, cu un șorț și o bonetă hârlave, trecea prin fața mea ducând în han câteva căni pline cu odioasa băutură fermentată.

— Fii bună, femeie, am spus (astfel politețea face din noi toți niște mincinoși), spune-mi, cunoști numele bătrânului cu barbă lungă și înfățișarea unui doctor?

— El? Da, îl cunosc. Vine din Provence, din partea reginei. Servitorul lui consideră că numele stăpânului său este foarte important. *Doctor* Michel de Nôtre-Dame, vă rog. Pot să vă spun că am întâlnit alții mai grozavi pe *aici*.

Nostradamus. Subiectul de discuție al fiecărui han și cenaclu literar la modă de la apariția micului său volum de profeții în versuri. Nu era o iscoadă a jandarmeriei, ci un profet care citește viitorul, la dispoziția reginei însăși. Când i-am auzit numele, corpul mi-a fost străbătut de un fior. Tocmai mă întâlnisem cu Soarta pe drumul spre Orléans.

Dar ce a vrut să spună cu regatul?

II

Se lumina de ziuă, zorii de ziuă cleioși nu potoliseră nici măcar puțintel arșița, și promitea să fie o după amiază înăbușitoare, insuportabilă. Diane de Poitiers ieșea din baia rece, iar două servitoare o așteptau în picioare, cu prosoape, ca să îi usuce pielea. Palatul se trezise; în bucătării oalele zăngăneau, la grajduri caii erau țesălați și înșeuați, printre care și cei ai lui Diane și ai regelui. Ici și colo câte un scandalagiu care a dormit până târziu, se trezise, își întinsese oasele, urinase în șemineu și ceruse o băutură. Într-un dormitor, regina primea audiențe, fiind rândul ducesei de Nevers. În altul, regele, cu fața lui lungă și morocănoasă, dar ciudat de satisfăcută, era îmbrăcat de un valet, timp în care dădea ordine curtenilor care-l înconjuraseră. Plănuia să se mute la Fontainebleau, unde aerul era mai proaspăt, înainte de a-și stabili reședința de iarnă în Paris, la Luvru. Ei bine, poate nu numai la Luvru. Poate și la Anet, unul dintre castelele asemănătoare unei bijuteri, pe care i-l dăruise amantei sale. Aceasta vorbea despre aranjarea unui splendid program distractiv pentru întreaga curte, pe durata sărbătorilor de Crăciun. Un curtean s-a apropiat de rege cu un mesaj. Ah, cine-l deranja? Ambasadorii Republicii Venețiene aici, așa de curând? Trebuie să mai aștepte încă o zi până când va putea să-i primească. Consiliul trebuie să discute proaspăta imprudență a regelui Spaniei. Da,

Imperiul se extinde prea mult. Nu, dacă ereticii nu renunță la luteranism, trebuie executați pentru binele statului. Nu există nici o scuză pentru încălcarea legii.

Diane de Poitiers, soția Marelui Seneșal[4] al Franței, ducesă de Valentinois, deținătoarea bijuteriilor coroanei, cea care-și însușise moșiile nobililor și era centrul corupției și protectoarea întregului regat, ținea și ea o audiență în acea dimineață. Câțiva poeți ceruseră favoruri regale în schimbul versurilor în care îi preamăreau frumusețea și înțelepciunea; un sculptor fusese chemat pentru a i se încredința o lucrare – crearea unui basorelief care să o înfățișeze pe Diane într-o formă goală idealizată, încolăcită în jurul unui cerb, ca zeiță a vânătorii. În realitate nu avea nici o legătură cu vânătoarea, dar asta nu avea nici o importanță. Când întreaga omenire îmi laudă frumusețea-mi eternă, și-a spus în sinea sa, cum ar putea regele să îndrăznească vreodată să gândească altfel? Artiștii mei au făcut dintr-un băiețel plicticos și posomorât un amant legendar. Ce bărbat ar dori să refuze un asemenea titlu? Iar dacă el nu se vede așa cum este în realitate, nu mă va vedea nici pe mine așa cum sunt în fapt. Un surâs înghețat i-a traversat fața îngustă și machiată excesiv.

După artiști au intrat în audiență câteva rude îndepărtate care doreau slujbe sau donații pentru biserici; nu au plecat dezamăgiți, deși nici unul dintre ei nu a dat dovadă de vreo urmă de competență. Apoi, și-a făcut intrarea un contabil care i-a prezentat o evidență a socotelilor

[4] Seneșal – șeful justiției și comandantul nobilimii pe care o putea convoca în cazuri de război. *(nota trad.)*

proprietăților confiscate după executarea ereticilor, asupra căruia regele, într-un moment de bunăvoință, îi acordase toate drepturile. Deci era prea puțin? Desigur, erezia sălășluiește în niște case mai mari. Probabil e nevoie de mai mulți informatori și mai puțină toleranță față de numele mari. Și, la urma urmei, sărbătorile de la Anet vor fi atât de costisitoare ... Diane se ridică ca să părăsească încăperea, când una dintre doamnele sale de încredere a introdus în dormitor un umil tâmplar. Ochii lui Diane se micșorau de plăcere pe măsura ce-l intervieva.

— Două găuri? În tavanul dormitorului meu? Și un lambriu secret în podeaua de deasupra, zici? Ce bine ai făcut că m-ai informat. Nu o să părăsești camera asta tot sărac. Vreau să fiu sigură că mă vei înștiința cu privire la alte mici surprize pe care le-ai pregătit pentru regină. Când tâmplarul părăsea încăperea făcând plecăciuni și apropiindu-se cu spatele de ieșire, lăudându-l pe Dumnezeu și pe frumoasa și grațioasa ducesă, Diane zâmbea de una singură. Era bine să i se reamintească fiicei demne de milă a negustorului italian cine domnește aici, și de ce, dar și că regina nu are nici cea mai slabă șansă de reușită din lume.

*

În orașul cu străzi inundate, casele erau mult mai înalte în acest cvartal, cu cinci sau șase caturi mai sus, înghesuite unele într-altele din lipsă de spațiu, camerele erau joase și strâmte, iar cele de la subsol nu vedeau lumina soarelui niciodată. Spălătoriile se întindeau de-a lungul canalizărilor înguste, iar mirosul fetid al apei se

amesteca cu cel de mâncare ieftină: usturoi, varză și ceapă. Pe măsură ce ultimele raze ale soarelui poleia fațadele vilelor somptuoase de pe Grand Canal, umbrele cădeau rapid și greu peste aleile strâmte ale periferiilor Veneției. Într-o încăpere de la ultimul etaj a uneia dintre aceste clădiri vechi de închiriat, un tânăr cu păr șaten și moale cerceta cu aviditate conținutul rafturilor unui dulap mare, fără uși și cu picioare sculptate. Ușa din spatele lui s-a deschis încetișor, iar un bătrân a intrat în odaie fără să scoată nici un sunet. Avea o barbă lungă și albă, o bonetă pe cap și o robă lungă până la glezne. Fața îi era brăzdată de tăieturi adânci și de semne ale unor răni vechi.

— Ai venit în cele din urmă. Te așteptam. Tânărul s-a răsucit pe călcâie ca să se confrunte cu el și a scos un cuțit prăpădit.

— Nu te deranja, a spus bătrânul, făcând o pauză ca să tușească. Și-a presat o cârpă pe gură, iar pe ea a apărut sânge. Ceea ce cauți se află în sertarul de sub fereastră. Tânărul s-a întors spre geam, reticent, căci nu vroia să-și ia ochii de la bătrân, de teamă să nu fie vorba de vreo glumă. Stelele mi-au spus că vei veni în seara asta, a spus bătrânul.

Pe fața lui se citea urma unui zâmbet ironic. Stelele, și-a zis tânărul. Trebuie să fie o glumă, ceva magic. Cu o precauție sporită, a început să cerceteze camera. Era plină cu obiecte ciudate: un astrolab, o reprezentare primitivă a galaxiei, instrumente din oase și alamă a căror folosință nu și-o putea imagina. Și-a zis că or fi fost luate cu amanet. Poate că ar trebui să îl poftesc pe bătrân înăuntru și să-i fac felul.

— Nu încerca asta, a spus bătrânul. Nu există niciun negustor în oraș care să nu mă cunoască.

Tânărul s-a oprit. Bătrânul nesuferit putea să-i citească gândurile. Dumnezeu știe ce viclenie o fi zăcând în mintea lui.

— Nici o șmecherie, a spus bătrânul. A tușit din nou. Ești binevenit. Acum spune-mi cum ai intrat?

— Prin acoperiș, pe fereastră. Ar trebui să tragi zăvoarele.

S-a îndreptat spre sertarul pe care l-a deschis cu mâna liberă, fără să scape vreo secundă cuțitul din cealaltă mână.

— Este cutia din argint poleit, aceea cu semne gravate pe ea, cu acea creatură într-un car situat în centrul capacului, a spus bătrânul.

Tânărul cu păr moale a ridicat capacul și s-a holbat la cutie, uimit.

— Ia-o, a spus bătrânul. Va fi o mare ușurare pentru mine să știu că am scăpat de ea.

S-a așezat rapid pe o bancă de lângă perete și s-a aplecat spre față ca să tușească fără încetare, apăsându-și bucata de material pe gură.

— Este – este foarte – valoroasă. Cum poți să renunți la ea așa ușor? Era ceva straniu legat de cutia extraordinar de frumos lucrată. Putea fi imaginea bizară de pe capac cea a unui șarpe cu picioare, a unei zeități cu cap de cocoș într-un car așezat între un soare și o lună? Literele indescifrabile gravate sub capac? Încuietoarea grea, făcută dintr-un tip ciudat de oțel care lucea ca lama unei săbii de Toledo?

— Crede-mă, povara, tentația ... M-a consumat și m-a ars. Cu mine s-a terminat acum; m-a ruinat și știe că sunt pe moarte. Ia-o și ceea ce a mai rămas din viața mea, cel puțin va fi liberă. Regret, o încercare deșartă de a repara

o greșeală – iadul în viața asta înainte de iadul din viața viitoare – asta e tot ceea ce mi-a mai rămas. Totuși te avertizez: dacă pui preț pe sufletul tău, nu te uita în cutie.

— Cum știu că nu încerci să mă amăgești cu o cutie goală?

— Dacă ar fi goală, te asigur că ți-ar fi mult mai ușor. Dar nu e goală. Ea conține ... răspunsul la fiecare dorință pe care o vei avea vreodată și, oh Dumnezeule, cel mai hidos secret dintre toate ... secretul vieții eterne. Acesta este darul final care ți se va oferi când această viață va deveni doar o agonie. O agonie fără de sfârșit. Acest ultim dar diavolesc l-am refuzat până la urmă.

Tânărul a observat că un ciudat miros cadaveric părea să-l înconjoare pe bătrânul așezat pe băncuță. Ce revoltător. Când bătrânul a terminat de tușit, a privit în sus și a spus: „Din moment ce mi-ai dat timp să mă pregătesc pentru ultimele clipe din viață, te voi răsplăti cu acest avertisment: Dacă ții la sufletul tău, nu deschide cutia în care se află Stăpânul Tuturor Dorințelor.“ Dar fața bătrânului conținea o combinație interesantă de amărăciune, resemnare și maliționizitate, ca și cum ar fi știut că nici o putere de pe pământ nu l-ar fi oprit pe tânăr să cerceteze cutia mai devreme sau mai târziu. Tentația îl va face să se uite înăuntru cât mai curând. Tânărul, ros de curiozitate, a pus jos cuțitul și a deschis cutia. Camera s-a luminat subit, ca un fulger, și s-a auzit un vuiet.

— Oh, Dumnezeule, este diavolul! Îl văd în coșmarurile mele! Terifiat, a trântit capacul peste cutie aproape la fel de rapid cum l-a și deschis.

— Ce păcat. Dar te-am avertizat. Acum totul îți aparține – nu mai ai cum să renunți. Până când nu va

termina cu tine, va apărea permanent în viața ta, chiar dacă o vei arunca în cel mai adânc ocean. Asemenea unui iubit vei fi înghițit de ocean iarăși și iarăși, până când îți va oferi toate dorințele care vor jefui din tine tot ceea ce merită să deții. Moartea și judecata de apoi te vor urmări peste tot. Vezi? Deja te gândești că cel pentru care furi cutia nu merită să o posede. Cine te-a plătit pentru asta? Cine e el, ca să merite o asemenea comoară?

— Maestrul Simeoni, a răspuns în șoaptă tânărul.

— Simeoni? Sclavul acela de mâna a treia? Nu poate să prezică nici măcar o lună plină. Ce glumă! Simeoni îl vrea! Bătrânul și-a aruncat capul spre spate și a râs, dar râsul a sfârșit în tuse și înec. Râsul făcea ca ochii tânărului să devină sălbatici.

— Maestrul Simeoni a spus că o să-l îmbogățească. De ce să mă mulțumesc cu o fărâmă de bogăție când pot avea totul?

— O avere? Atunci nu Simeoni e cel care vrea totuși cutia. El tânjește după favoarea cuiva mai mare.

— De ce să nu o vrea el? De ce nu o vrei tu?

— Ah, tinere, amintește-ți că am fost și eu odată tânăr și nebun. Și nu uita ce-ți spun acum: doamna Înțelepciune îți cere deseori un preț crud pe care trebuie să-l plătești. Oh, da. Salut-o din partea mea, te rog.

— Pe cine? a întrebat tânărul cu o voce sarcastică în timp ce lega cutia într-o bocceluță pe care o ținea agățată în spate. Pe doamna Înțelepciune?

— Nu, i-a răspuns bătrânul. Pe cea care dorește să plătească pentru această cutie diavolească.

Însă tânărul alunecase afară, pe fereastră, pe frânghia care se clătina dedesubt și nu a mai auzit ultimele cuvinte.

*

Hoțul cu părul șaten și moale și-a dat drumul pe acoperișul înalt, a răsucit frânghia și și-a legat-o deasupra pieptului, apoi, cu agilitate, și-a croit calea de-a lungul acoperișurilor până când a ajuns la fereastra unui pod cu vedere la ceainicele de pe un șemineu. Croindu-și calea printr-un labirint de încăperi, a coborât ultimele trei etaje ale clădirii pe o scară exterioară dărăpănată și a sărit în apa din canal. Acolo, în întuneric, așteptând în apă, se afla o gondolă neluminată, cu perdelele trase.

— Ai cutia? a murmurat o voce din spatele perdelelor.

— Da, a șoptit hoțul.

— Bine, urcă. Abia se auzi zgomotul gondolei alunecând pe apă, când pumnalul pătrunse în trupul hoțului, la fel de tăcut, făcându-l să se înfășoare în propria-i sfoară și să alunece în valurile negre ale apei.

În ziua următoare, un bărbat cu o barbă neagră și ondulată și cu un cercel în ureche s-a îmbarcat pe o corabie de pasageri pentru Marsilia. În bagajul său se afla o cutie din argint poleit și fildeș, cusută pentru călătorie într-o pânză groasă și rezistentă la apă și inscripționată astfel: *„Pentru Maestrul Cosmo Ruggieri, la casa lui Lorenzo Ruggieri, la semnul cocoșelului roșu, pe strada Tisarendirie, Paris."*

III

M-am gândit că totul se întâmpla deoarece călăream un *roussin*[5] *maro, în loc să mă deplasez cu un cal potrivit pentru femei și pentru că nu mă însoțea niciun lacheu în livrea. M-a confundat cu fiica unui nobil care macină grâu cu țăranii tatălui ei și vânează iepuri cu arc și săgeți. De asta mi-a și criticat micile mele creații artistice. Nu știe nimic despre Mintea Superioară. Și asta demonstrează că el chiar nu știa nimic nici despre celelalte chestiuni care mă deranjau. Acest Nostradamus nu e decât un intrus șarlatan și nepoliticos.*

La urma urmei, dacă poate să vadă atât de multe, trebuie să fi observat că blazonul tatălui meu are 16 pătrimi și mi-ar fi acordat respectul care i se datorează unei persoane al cărui arbore genealogic datează dinainte de Cruciade. În plus, am fost școlită doi ani de zile la mânăstirea Saint-Esprit, unde am studiat italiana, muzica, broderia, redactarea scrisorilor și arta conversației elegante. Sunt obișnuită să mă întrețin cu cele mai fine categorii de oameni cultivați, nu cu șarlatani țâfnoși și neplăcuți care pretind că ei știu totul. Conversațiile cu spiritele elevate au dat naștere unui Sine Superior, ori Spiritual, pe care persoanele sărace cu duhul, așa cum este el, sunt incapabile să îl perceapă. A avut noroc că

---

[5] Un cal micuț, de talie mijlocie

Sinele meu Superior m-a ghidat către tot ceea ce este rafinat și m-a îndepărtat de instinctele vulgare, brute, ale Sinelui meu Inferior, sau Sensibil, altfel aș fi reacționat chiar și mai nepoliticos decât am făcut-o.

Fiecare cotitură a drumului îmi este prietenoasă, căci în fiecare vară a copilăriei ne-am mutat din locuința situată între fortărețele orașului la fermă, iar toamna, după ce se strângeau recoltele, ne întorceam din nou în oraș. Dar acele vremuri s-au dus demult și la fel s-a dus și vechea locuință dezorganizată a bunicului meu de pe strada Bourgogne, ieșită fără drept de apel din proprietatea familiei, datorită unei imprudențe a tatălui meu.

Mă gândeam că aș putea compune un poem despre casa copilăriei mele, închinat pereților preaiubiți acoperiți cu iederă bătrână, însă pe măsură ce călăream spre zidurile distante și turlele orașului, o altă casă și-a făcut apariția în mintea mea, o reședință din piatră nouă și elegantă, ascunsă discret în spatele gardurilor unei grădini. Casa doamnei Tournet, mătușa mea Pauline, tocmai se ițea din piața catedralei. Și înăuntru – ah, în interior am văzut iarăși camera tapițată în care lumina aurie se reflecta prin geamuri, răspândindu-se pe argintul strălucitor al unui platou de forma unei scoici. Platoul, știu – mi-e atât de clar în amintire – este plin cu deserturi cu aromă de chimen dulce.

*

— Haide, ia una, spune mătușa din amintirea mea. Arată exact ca o regină din povești. O bonetică pătrată din pânză de in dă la iveală cârlionții părului ei negru, prins cu un fileu din mătase de un verde sclipitor. Un guler

ridicat pe jumătate îi încadrează fața și un capod lejer, fără mâneci, din brocart plutește pe deasupra rochiei de zi. E frumoasă; strălucește, foșnește și miroase toată a trandafiri uscați și esență de lăcrămioare. Volanele juponului din satin stacojiu cu tivuri late mă fascinează – la bază au o culoare diferită de cea dinspre talie. Un veșmânt magic. Mă îndrept spre platou, iar mama mă apostrofează din priviri. E însărcinată din nou și poartă o rochie de lână gri tocită, iar mânecile i s-au rărit în coate. Eu sunt cea mai mare, am șase ani. O servitoare o ține în brațe pe sora mea mai mică, Laurette, un bebeluș cu fața rotundă, cu obraji rozalii și bucle aurii. Mama îl ține de mână pe Annibal, frățiorul meu de patru ani. Acesta mai poartă încă rochițe, iar părul lung, șaten deschis, îi cade în onduleuri pe umeri. Fața lui este senină ca a unei veverițe și în gură are câte o bomboană pentru fiecare obraz.

— Nu ar trebui să fie răsfățată, spune mama.

— Nu arată ca ceilalți, îi răspunde mătușa Pauline.

— Crește din ce în ce mai mult în fiecare zi, adaugă mama cu o voce înfiorată. Uită-te la ea – s-a învățat să citească, hoinărește de una singură în loc să se joace ca orice copil obișnuit – îmi spune că e în căutare de zâne. Ce să fac, Pauline? Discuția adulților este ciudată. Oamenii mari sunt atât de lenți și ponderați și plicticoși. Cred că nu vreau să devin vreodată adult.

— El bănuiește?

— Nu încă ...

Mătușa Pauline se înclină spre față în șezlongul ei cu picioare sculptate ca labele unui leu. Vreau să mă uit sub șezlong ca să văd dacă are forma abdomenului unui leu, dar rochia mătușii Pauline este prea largă.

— Dă-mi-o mie, spune mătușa Pauline cu ochii scânteind. Dă-mi-o mie. La ce bun toată bogăția asta? Viața mea este stearpă. Dă-mi și mie o parte din bogăția ta.

— Dar soțul meu ... Hercule spune ...

— Îmi cunosc fratele. El consideră că fetele nu sunt altceva decât o povară. Ai un fiu și o fetiță și mai frumoasă, iar el nici măcar nu o place pe aceasta domnul Tournet o să fie generos ...

Ajunși acasă s-a dezlănțuit furtuna. Una dintre multe altele. M-am ascuns sub masă.

— Îți spun că nu îi voi face lui Pauline pe *plac*! Sunetele bufniturilor și loviturilor veneau de deasupra locului meu de refugiu. În bucătărie, de pe capacul ceainicului atârnau broboane de la condens, iar acesta șuiera fără să fie băgat în seamă. Sângele unui pui tăiat pe jumătate se prelingea de pe blatul mesei chiar în fața nasului meu. O pereche de cizme butucănoase stăteau liniștite exact în spatele volanului rochiei mele.

— Și tu, ieși afară, ieși afară nevăstuică – pe zi ce trece crești peste măsură – nebuno! Vei fi o femeie nebună și te vor ține închisă pentru totdeauna. Chiar eu te voi încuia! O să te închid într-un cufăr din care nu o să mai ieși niciodată, dacă nu încetezi să mai faci pe nebuna!

O mână uriașă pătrunde sub masă, iar eu mă îndepărtez de-a bușilea.

— Ce i-a dat sora mea? Știu că i-a dat ceva ferindu-se de mine ...

O mână uriașă mă înșfacă și mă trage afară. Picioarele mele nu mai ating pământul.

— Jur că o să te scutur până când o să scot afară din tine ceea ce ai primit ...

Capul mi se clatină și am impresia că o să-mi cedeze gâtul. Batista primită în dar, cu inițialele mele cusute pe ea, în care am înnodat câteva dulciuri, cade din locul ei secret, din mâneca rochiei, pe podea. Cizma butucănoasă calcă pe ea și o zdrobește de dalele murdare și lipicioase, acoperite cu paie, ale podelei din bucătărie.

— Tată! țip, dar strigătul se aude ca și cum ar veni de undeva, din depărtare, și nu de la mine.

— Nu vreau să văd cum această femeie te corupe, mai repede te văd moartă!

— Hercule, nu, nu da în copilul tău ... e atât de micuță ...

— Să nu te mai întâlnești niciodată cu ea. Îți interzic. Pumnii i se izbesc de masă în ritmul vorbelor sale groaznice. Ce nu-i convine la mine? De ce nu mă iubește tata?

— Eu ... voi fi cuminte ... am suspinat, iar și iar.

*

Acum sunt adult și nu sunt un om bun, îmi spun în sinea mea, în timp ce îmi cercetez amintirile cocoțată pe iapa mea, ale cărei copite tropăiau lent. Plecasem de acasă ca să o văd pe mătușa Pauline. Și plănuiesem să-i spun ... totul.

*

Într-un timp, când mă aflam la mânăstire, la scurtă vreme după ce mi-am descoperit fragila natură spirituală, plănuisem să-mi dedic întreaga viață lui Dumnezeu. Dar, din nefericire, toate idilele au un sfârșit. O altă încurcătură financiară a tatălui meu m-a smuls brutal din mănăstirea în care locuiam, fapt care a condus spre aranjamentele finale ale căsătoriei mele cu un vecin civilizat, monsieur Thibault Villasse, senior de la

Tourette. Monsieur Villasse m-a cerut pentru prima oară de soție când aveam șaisprezece ani, dar atunci averea tatălui meu era considerabilă și l-a refuzat disprețuitor pe motiv că nu avea sânge albastru. Într-adevăr, omul nu avea origine nobiliară, ci doar o avere mare, dobândită dubios, ca urmare a favorurilor cerute de la un preferat al curții regale, mareșalul St.-André și a achiziționării monopolului exploatării regiei sării. Pe scurt, titlul său, lipsit de validarea sacră conferită de tradiție, fusese în totalitate cumpărat, odată cu moșia, la scurt timp după nașterea mea.

Monsieur Villasse nu ar fi fost niciodată prima mea alegere, țin să vă atrag atenția, pentru că avea aproape 50 de ani, era plin de zbârcituri, părul lui castaniu i se rărise și îi albise, ca și barba, aproape în totalitate. Ochii lui verzi și reci aveau, de asemenea, o căutătură ... Ei bine, poate că o să revin asupra acestei priviri mai târziu, dar mie îmi părea expresia unui om fără sânge albastru, spionând lumea gândurilor nobile și a rădăcinilor la fel de nobile, clipind cu maliției zitate. Era o privire plină de dorințe secrete de răzbunare. Într-adevăr, viața unei Mirese a lui Hristos, așa limitată cum era, părea mult mai de dorit decât uniunea cu un asemenea bărbat. Dar, opinia unei femei nu are nici o importanță. O domnișoară trebuie să se căsătorească unde dorește tatăl său. Cred că mariajul meu avea legătură cu o podgorie, pe care mi-o lăsase bunicul din partea mamei, și care se întindea exact în partea de sud a proprietăților lui Villasse. Acestuia îi lipseau viile din averea sa. Mai era vorba și despre niște datorii care urmau să fie anulate și de păsuirea unor împrumuturi, odată ce podgoria și persoana mea (cele

două fiind inalienabile spre marea dezamăgire a lui monsieur Villasse) vor fi transferate în posesia lui. Nu am avut niciodată pretenția că înțeleg chestiunile financiare. Este un subiect nepotrivit pentru o doamnă care nu ar trebui niciodată, sub nicio formă, să-și bată capul cu asemenea chestiuni.

Și totuși banii, întotdeauna un subiect prozaic, ne forțează să ne gândim la ei, ca un bețiv care nimerește la un bal elegant la care nu a fost invitat. Spre exemplu, imaginați-vă mirarea ce mi-a fost dat să trăiesc când am părăsit mânăstirea Saint-Esprit, când valeții călări care au fost trimiși să mă aducă acasă s-au îndepărtat de turlele distante ale clădirilor din Orléans în direcția conacului nostru de la țară situat în La Roque-aux-Bois!

— De ce nu mergem la casa noastră din oraș?, am întrebat eu, și astfel am descoperit că distinsul și comodul nostru cămin din oraș fusese închiriat, parțial mobilat, unui negustor italian care făcea comerț cu mănuși de piele! Eleganta locuință a bunicului meu, galeriile care răsunau de zgomotele jocurilor din copilăria mamei mele, fiecare încăpere care vibra de gângurerile mele de bebeluș, de scârțâieli bizare, de clinchetul banilor și de tocmelile cu negustorii! De ce nu-l închiriem unei case de amanet sau unui bordel? Va fi greu să nu ne înjosim.

Dar o minte superioară poate să găsească întotdeauna posibilități noi în circumstanțe pervertite, chiar dacă aceasta presupunea să trăiești tot anul pe o moșie a cărei destinație își avea menirea de a asigura o ședere mai plăcută pe timpul lunilor de vară. Mi-am spus că îmi voi ocupa timpul adunând plante medicinale pentru o colecție și apoi desenând vegetația din zonă. Sau probabil voi crea

un ciclu de poeme dedicate naturii în fiecare dintre cele patru anotimpuri. În loc să mă plâng de reducerea datoriilor sociale impuse de izolare, aș putea să apuc din nou firele celui mai elevat, deși neterminat, proiect al meu: o lucrare intitulată *„Dialog cu virtuțiile, în care superioritatea calmului adevărat, a devoțiunii umile și a tuturor calităților credinței creștine sunt explicate de către o doamnă"*. În acest studiu, în care îmi investigam cele mai intime și mai curajoase gânduri, zeii păgâni se confruntau cu sfinții creștini, în detrimentul celor dintâi. Am pus vocea Sinelui meu Sensibil, sau Inferior, în gura Vulcanului, o zeitate elaborată, dar distorsionată și lipsită de orice merit. Desigur că nu plănuisem să-mi dezvălui numele în acest manuscris, căci o doamnă care aparține unei familii bune rămâne întotdeauna în anonimitate, mai ales când pune pana pe hârtie, așa obișnuia să ne admonesteze Maica Celeste. Și nici nu am plănuit nimic atât de grosolan încât să poată fi dat tiparului. Ceea ce mă mulțumea în totalitate era succesul unei lecturi private și un murmur de aprobare în anumite cenacluri selecte.

Dar, din nefericire, mult prea repede am pășit printre porțile uriașe de sub turnul hulubăriei fermei noastre. Descălecând în curtea reședinței, acum devenită permanentă, m-am gândit cum am putea îmbunătăți curtea principală, mutând găinile și extinzând pavajul dincolo de intrarea în locuință, până la curtea prăfuită. După ce am intrat pe ușa din față în holul ale cărui ziduri se pare că scăpaseră de cele câteva sute de perechi de piei de cerb, ce fuseseră înlocuite cu câteva tapițerii de bun gust, m-am trezit în fața tatălui meu, a lui Monsieur Villasse și a documentelor de căsătorie întinse pe masa de

sub fereastra din fundul camerei și așteptând să fie semnate. Mama, surorile mele și servitorii casei erau adunați în spatele holului, tăcuți, arătând ca și cum ar fi participat la o înmormântare.

Villasse părea cumva mai voinic decât mi-l aminteam eu, cu fața mai zbârcită, iar ochii lui verzi și reci erau și mai calculați. Trebuie să mărturisesc că am avut un moment de teamă: moșia acestuia era izolată, iar el era totalmente lipsit de acele subtilități fine și rafinate pe care le cere o doamnă cu natura mea sensibilă și delicată. În afară de asta, existau zvonuri legate de moartea celei de-a doua soții pe care le auzisem de la verișoara mea de a doua, Matheline, care compensa lipsa de înclinații spirituale cu evidenta plăcere lumească pentru dans și bârfă. Nu, deși dobândise titlul de Monseigneur de la Tourette, și prin urmare era o partidă acceptabilă, Villasse nu părea a fi un om pe care să-l poți iubi, căci îi lipseau multiple antecedente remarcabile ce impun un respect sincer.

— Ei bine, ce mai aștepți? Semnează: uite aici tocul, a spus tatăl meu cu tonul aspru al unui căpitan în retragere pe un cal alb, obișnuit să comande în permanență. Dar noi, femeile, nu am servit în armată, și nu ni se cere să ne îndoim sufletele delicate sub povara asprelor vulgarități.

— Nu scrie nimic aici despre data nunții, am răspuns.

— Nunta va avea loc imediat; anunțurile oficiale au fost deja publicate, a spus tatăl meu.

— Oh, nu se poate; abia voi avea timp să supraveghez mobilarea camerei mele din reședința La Tourette, ca să nu mai vorbesc de acele mici nevoi pe care o viitoare mireasă le are.

Ochii lui Villasse s-au îngustat un pic, dar a întrebat cu o voce exagerat de suavă:

— Și cam de cât timp ai avea nevoie, domnișoară Sibille?

— Din fericire e o nimica toată, sper că veți nota data nunții acolo. Nu îmi face plăcere să amân fericitul moment, însă trebuie să ne gândim la bunăstarea noastră viitoare. Pregătirile sunt totul.

— Pregătiri? Cât durează pregătirile?

— Ei bine, trebuie să-mi comand trusoul, rochia de mireasă. Și apoi mai sunt și așternuturile de pat și draperiile. Și trebuie să vă inspectez biblioteca ca să comand acele volume de alinare religioasă de care are nevoie sexul slab. Cel puțin șase luni, socotind și timpul necesar pentru a comanda volumele.

— Cărți de religie? a spus Villasse, ridurile de pe față înregistrând o emoție interesantă. I-am aruncat o privire mamei: înțepenită, palidă și tăcută. Cred că i-am văzut ochii clipind.

— V-am spus că e școlită, a adăugat tatăl meu.

— O greșeală. Din fericire nu ați repetat-o și cu celelalte fiice ale dumneavoastră.

— A fost o toană de-a surorii mele. Fiică-mi i-ar sta mai bine la mânăstire. Acesta, desigur, era modul obișnuit al tatălui meu de a sublinia că mă considera prea neatrăgătoare ca să mă căsătoresc. Și, desigur, când cea mai mare fată nu se poate căsători, următoarea la rând nu poate să-i ia locul. Când mătușa mea, Pauline, care este și nașa mea, s-a oferit să-mi plătească studiile, tata nu a ratat șansa de a scăpa de mine. Am simțit căldura roșeții cum pune stăpânire pe chipul meu feciorelnic. Doar

pentru că „Stăpânul tuturor darurilor bune" a simțit că un exces de spirit creativ și îndrăzneț ar putea, în cazul meu, să compenseze lipsa șarmului fizic, nu înseamnă că ar trebui să se comenteze asupra acestui fapt într-o zi de o asemenea importanță în viața mea.

E drept că anumite colege făceau glume pe seama înălțimii și greutății mele, dar am observat că ele erau cele cu tenul urât și o mină bolnăvicioasă și le socoteam pur și simplu geloase din cauza pielii mele de o puritate perfectă și a ochilor mari și negri, a cascadei de păr ca pana corbului, cu bucle bogate și, mai presus de toate, a vocii mele melodioase ce punea în umbră vocile lor. În afară de asta, cu siguranță eram suficient de arătoasă ca să fiu cea de-a treia mireasă a lui Thibault Villasse, care, așa cum am spus, nu numai că nu era nici tânăr și nici frumos, dar nu avea nici o formație spirituală solidă.

— Deci, refuzi să semnezi? a spus tata, de această dată mai degrabă amenințând. Mi se pare că am auzit-o pe sora mea Laurette ținându-și respirația, dar nu puteam să o văd de unde stătea, în locul din umbra imensului dulap sculptat din spatele mesei. Cina constând din apă și pâine, închiderea într-o cameră izolată, bătăi nocturne – acestea erau lucruri care nu doream să facă parte din viața mea. Prin urmare îi făceam întotdeauna pe plac tatălui meu.

— Ah, nicidecum. Îmi doresc doar să vă fac fericiți și să grăbesc evenimentul aducător de bucurie al nunții mele. Dar știu că Monsieur Villasse e nerăbdător să îmi ureze bun venit în casa domniei sale într-un mod care se potrivește cu noblețea sa, așa cum și eu sunt nerăbdătoare să contribui la fericirea casei și a persoanei sale. Tata și-a dat ochii peste cap, ca și cum ar fi spus: „asta ce naiba

mai vrea să însemne?", iar eu am zâmbit, un zâmbet slab, dar plin de satisfacție.

Villasse, văzând acel zâmbet, mi-a surâs și a spus, cu o voce drăgăstoasă:

— De ce să nu îl punem pe notar, că tot se află aici, să adauge un paragraf, cu condiția că tu poți hotărî să grăbești data nunții noastre în orice moment, dacă așa dorești.

— Tu o asculți pe ea? Fetelor încăpățânate trebuie să li se arate nuiaua. Și nimeni nu e mai încăpățânat și mai laș decât Sibille. Ai început-o prost, Monsieur Villasse.

— Mireasa mea va avea parte de tot respectul meu. Domnișoară, când vor sosi volumele religioase, poate că vei putea să îmi citești în orele mele liniștite și mă vei instrui și pe mine în continuare. Tata era șocat. Villasse i-a zâmbit. Notarul a modificat actul. Eu am semnat.

— Aduceți vin, să sărbătorim unirea noastră, a spus logodnicul meu cu vocea lui mătăsoasă, iar mama a dat din cap aprobator și a zâmbit șters. În timp ce eu sorbeam din vin, iar ei ciocneau paharele, Sinele meu Spiritual a început să se gândească că poate aș putea să-l civilizez până la urmă. Întârziind data nunții s-ar putea să mă aprecieze mai mult, apoi lecturile nocturne, cu voce tare, din cărțile sfinte, poate chiar îl vor determina să participe cu regularitate la slujbe. Se știe că aceste lucruri înmoaie sufletul unui om, m-a asigurat Mintea mea Superioară. Sau poate, dacă poți să lungești logodna suficient de mult, s-ar putea întâmpla ceva ca să poți scăpa de căsătorie, mi-a șoptit Sinele meu Inferior.

*

În șase luni de zile intervine o infinitate de posibilități, mi-am zis, în timp ce așezam cărțile de ghicit, *Giardino di Pensieri*, pe patul cu baldachin pe care-l împărțeam cu surorile mele. Ah, dacă aș fi avut, precum Penelopa, o tapițerie pe care să o stric în fiecare noapte, am suspinat în timp ce întindeam cărțile. Să vedem, mi-am zis, – luna mai aproape că s-a dus, dar mai sunt iunie, iulie, august, septembrie și octombrie. Practic o eternitate. În afară de asta, nu numai colecția mea de plante mergea bine, dar începusem și o serie de desene a anatomiei oaselor aripilor diferitelor specii de păsări, în speranța că voi descoperi secretele zborului.

— Ah, aici erai, Laurette. Patru de ghindă – asta înseamnă bani după o așteptare, sunt sigură. Nici nu trebuie să mai verificăm, îmi amintesc cartea asta. De sub pat se auzeau mârâituri și gemete satisfăcute. Gargantua, mare la trup, dar mic la minte, rodea un os de bou. Nu era bun nici de vânătoare și nici de pază și fusese născut de mărimea unui câine de companie mai mare, dar de atunci nu făcuse altceva decât să mănânce și să crească. Nimeni nu știa când o să-și dea duhul. Dar era o creatură devotată, așa că mama nu l-a lăsat pe tata să îl înstrăineze.

— Oh, ce minunat e să fii instruit, a suspinat Françoise, care tocmai împlinise zece ani în această vară.

— Măicuțele te-au învățat să dai în cărți? a întrebat Isabelle, care avea doisprezece ani și nu-i plăceau socotelile.

— Oh, nu, măicuțele nu cred în cărți. Sunt strict interzise. Dar în fond, ele habar nu au de asta, nu-i așa? Măicuțele nu înțeleg rostul nici al prăjiturilor, al

pisicuțelor ori al cărților de ghicit. Am apucat manualul cu interpretările și am început să-l răsfoiesc. „Dominique mi-a dat biroul ei când s-a retras la mânăstire. Iar verișoara Matheline mi-a dat cartea ei anul trecut, când a părăsit mânăstirea ca să se căsătorească. Soțul ei urăște ghicitul."

— Am văzut-o mergând la catedrală cu două zile înainte de a ne muta", a anunțat Laurette, care la cei optsprezece ani ai săi era frumusețea familiei. Călărea un cal alb superb în urma unui lacheu în livrea de mătase. M-a salutat. Se spune că este foarte bogată, acum, după ce s-a căsătorit."

— Doamnele nu discută niciodată despre bani, am spus. Este un subiect frivol.

— Sincer, soro, nu ai minte deloc, mi-a răspuns Laurette. Nimeni nu poate să facă nimic fără bani, nici măcar să stea toată ziua și să viseze cu ochii deschiși și să mâzgălească, așa cum faci tu. În ceea ce mă privește, prefer să fiu frivolă și las pe alții să fie elevați. Mai scoate câteva cărți pentru mine. Spune-mi că voi fi bogată, că voi fi stăpâna unei case mari, că voi participa la cel puțin două – nu, trei – baluri pe săptămână și că voi avea rochiile și bijuteriile și caii mei. Am suspinat. Nu numai că nu arăt ca surorile mele, dar nici măcar nu ne dorim aceleași lucruri.

Este dificil să descrii apăsările unui suflet civilizat născut, printr-o întâmplare nefericită a unui Dumnezeu mucalit, într-o famile cu desăvârșire nepotrivită. Nu că Atotputernicul nu ar fi avut rezultate mai profitabile dacă m-ar fi plasat într-o familie mai blândă și mai iubitoare. Din tot sufletul mi-aș fi sacrificat locul meu de soră mai mare, podgoria și tot ce mi se mai cuvenea pentru, să zicem, poziția de unică fiică a unui domn filozof sau a

unui doctor în teologie, mai degrabă decât să fiu fiica în plus a familiei unui luptător excesiv de patriotic. Într-adevăr, familia din partea tatălui avea atâția veri, încât moșiile au fost divizate până când, să spun așa, au mai rămas doar niște fărâme. Sărăcia este blestemul multor familii străvechi, cu un arbore genealogic vast. Dintre toți membrii familiei tatălui meu numai mătușa Pauline are bani și s-a căsătorit pentru bani, sacrificându-și rangul pentru bunăstarea materială. Tata o consideră moartă pentru familie, deși ofertele ei nu au fost niciodată la fel de disprețuite ca și propria-i persoană.

Mama era moștenitoarea familiei sale și a adus tatălui meu câteva ferme, o podgorie traversată de un pârâiaș și un turn ruinat, ca și locuința de la oraș a bunicului meu. Dar toată averea ei însemnată, cu excepția locuinței din La Roque-aux-Bois, a fost tocată de mofturile tatălui meu, de cerințele impuse de poziția lui, de nevoia de a cumpăra fratelui meu Annibal un loc în companiá elegantă a lui Monsieur de Damville.

Numai datorită precauției bunicului meu, podgoria mi-a fost lăsată mie de pe vremea când mă aflam în uterul mamei mele. Și înainte ca acesta să moară, a pus niște condiții legale moștenirii, așa încât aceasta să nu poată fi niciodată separată de persoana mea. Un dar ciudat, care nu a avut ca rezultat sporirea averii mele, ci logodna cu un individ care își cumpărase titlul nobiliar și dorea să-și extindă granițele moșiei sale.

Țipetele străinilor și sunetele cailor din ogradă mi-au întrerupt momentele de contemplare a propriului destin. Chiar și reveria și speculațiile trebuie sacrificate într-o locuință de barbari.

— Priviți, priviți cine e în ogradă!

— Annibal! S-a întors și a adus și niște oameni cu el!

— Caii, Sibille. Sunt splendizi! Vino să-i vezi!

Ne-am înghesuit toate la geamul de la etaj și admiram priveliștea impresionantă. Șase infanteriști înarmați escortau un cal de război, drapat în gri, condus de doi lachei care-i duceau căpăstrul decorat cu argint. Armăsarul avea urechile dezgolite, în stil militar, coama rasă, iar talia sa solidă era cu trei palme mai înaltă decât a tuturor celorlalți cai din grup. În spatele calului echipat de război călărea un lacheu, antrenorul armăsarului, iar în frunte mergeau doi ofițeri: Annibal, fratele nostru, în tunica lui scurtă și brodată, cu pălăria fină, de culoarea prunii și cizme înalte și un străin cu un cal și mai arătos. Străinul era chiar mai chipeș decât Annibal.

— Annibal, Annibal! strigau Françoise și micuța Renée, iar acesta s-a uitat în sus și le-a făcut cu mâna. Și străinul a ridicat privirea. Era splendid: cu ochi de vultur, cu mustață neagră și impunător. Călărea ușor arogant și privea lumea de sus ca și cum ar fi fost stăpânul omenirii.

— Oh, el cine este? a suspinat Isabelle.

— Jur că deja m-am îndrăgostit pe jumătate, a spus Laurette.

În ceea ce mă privește eram o femeie logodită așa că nu mi-am permis să gândesc nimic.

*

— Deci, când Monsieur de Damville a auzit că Le Vaillant era de vânzare, ne-a însărcinat să ne ocupăm de achiziție, în numele tatălui său, Marele Conetabil. Annibal bagă cuțitul în plăcinta de porumbel și mai tăie o felie.

— Ah, e minunată; mâncarea gătită în casă este întotdeauna cea mai bună.

— Annibal, de ce nu mi-ai spus niciodată că toate surorile tale sunt niște frumuseți? a întrebat străinul ridicând cupa cu vin și aruncându-i o ocheadă cu subînțeles lui Laurrete care a roșit.

— Monsieur d'Estouville, dacă veți mai sta doar câteva zile în plus, veți descoperi că vânatul din împrejurimi este admirabil. Farfuriile goale, cu ultimele rămășițe pe ele, erau așezate în jurul tatălui meu care se simțea important.

— Annibal, mai stai o vreme, a spus mama. Te-am văzut atât de puțin în ultimul timp.

— Annibal, să nu refuzi niciodată o rugăminte venită din partea mamei, a spus străinul, zâmbindu-i întâi mamei, apoi tatălui. Ce reprezentație frumoasă aveți acolo, pe perete. E italiană, nu-i așa?

— Bătălia de la Landrino. Luată de la un spaniol.

— Se spune că vremurile alea au fost grozave. Se inventase noul model de muschete. O mare realizare. Tata îmi povestea că archebuzierii înfigeau muschetele pe locul unde ar fi trebuit să stea ei, le dădeau foc, după care se întorceau cu spatele la arme, căci acestea ar fi putut să explodeze înainte de a se descărca în inamic.

— Un mecanism bun, dar riscant. Era riscant să uiți să cureți arma o lună de zile, mai ales când vremea era umedă, iar eu, de pildă, nu pot avea încredere într-un valet.

Arme, vânătoare. Ocupații plictisitoare ale unei minți barbare, mi-am zis. Singurul lucru care mai rămânea să fie adus în discuție erau câinii și șoimii de vânătoare.

— Dulăul de colo e cel mai mare din câți am văzut până acum. L-ați luat la vânătoare de urși?

— Gargantua, la vânătoare de urși? Este cea mai nefolositoare creatură pe care Dumnezeu a conceput-o vreodată. Nu face nimic altceva decât să mănânce și să îmbătrânească. Îți spun, ar fugi și de un iepure, ce să mai zic de un urs. L-aș fi înecat până acum dacă fiicele mele nu s-ar fi jelit și nu ar fi făcut prea multă gălăgie.

— Oh, nu putem să le facem nefericite pe aceste domnișoare încântătoare nici măcar pentru o secundă, a spus străinul șarmant, învăluindu-ne într-un zâmbet ingrat.

— Nu putem să întârziem mai mult ..., a spus Annibal.

— Am un șoim nou și vreau să-l încerc pe rațe. Vă plac șoimii, Monsieur d'Estouville?

— Sunt fascinat de ei. În fond, nu putem să obosim acum noua herghelie de armăsari premiată a lui Monsieur de Damville, nu-i așa? Hai să mai stăm o zi – spuneți-mi, ce momeală folosiți în această parte a țării?

— Pentru a momi un șoim? Aripi de rață sălbatică și nimic altceva – așa au procedat și tatăl și bunicul meu.

— Cu cât capcana este mai ingenioasă, cu atât prada va fi mai satisfăcătoare. Deci, Annibal, tatăl tău mă ispitește să mai stau o zi. Rațele și vinul sunt minunate. De unde spuneți că îl aveți?

— Dintr-o podgorie pe care o am la sud de Orléans – nu prea departe de Blois, de fapt. Un sol perfect.

— Ah, întotdeauna solul este vinovat de calitatea vinului.

— Și soarele. Vremea, anul acesta, este perfectă pentru struguri. Așa că spuneți-mi, MONSIEUR d'Estouville, care pasăre o găsiți mai avantajos de antrenat, una cu o

conformație bună și un penaj sărac sau o conformație slabă și un penaj bun?

— Majoritatea e atrasă de penaj, dar eu aș alege o pasăre cu o conformație bună, căci rezistă mai mult timp în aer.

— Am avut odată o pasăre, care pur și simplu refuza să vâneze rațe. Nu era nici așa arătoasă. Am vândut-o unui vecin care și-a dorit-o, gândindu-se că poate să o dreseze. Prima oară s-a cocoțat într-un copac; a doua oară și-a luat zborul și nu a mai fost văzută niciodată. Monsieur de La Tourette era persoana în cauză; ați auzit de el?

— La Tourette? Cel din ducat? Care e numele lui de familie?

— Villasse.

— Villasse. Ah, da ... Vocea a căpătat o nuanță ușor disprețuitoare.

Dar imaginația mea întotdeauna pusă la treabă s-a apucat să fantasmeze în jurul micului șoim, care se învârtea în cercuri, zbura deasupra lui Villasse care s-a așezat în șaua calului, și mai întâi a acoperit pasărea cu mănușa, aceasta croncănea furios, iar când a realizat că nimic nu o împiedică și-a luat zborul fericită spre libertate. Nu am mai auzit restul discuției până în momentul când Annibal a spus:

— Sibille, Sibille tu mergi cu noi, nu-i așa?

— Ce? Oh, da, am răspuns fără ca măcar să mă gândesc.

— Ce minunat că doamnele ne vor însoți, a spus superbul Philippe d'Estouville, aruncându-mi un zâmbet absolut fermecător. Nu am putut să dorm toată noaptea.

*

Eram departe când mama a primit scrisoarea de la Villasse. Mi-am imaginat-o cum și-a dus mâna la inimă când a primit epistola și cum s-a albit un pic la față. Noi plescăiam la pas prin papura din helești, speriind rațele care își luau zborul spre cer, acolo unde șoimii, deja în libertate, așteptau zburând în cercuri ca jocul să înceapă pentru ei. Apa cu sclipiri argintii se scurgea în toate direcțiile, Laurette râdea și fața i se înroșise, iar Annibal arăta cu degetul spre azuriul strălucitor ce se întindea deasupra noastră.

— Priviți, a prins o rață! Șoimul tatălui meu s-a scufundat rapid, apucând prada în ghiare, forța cu care s-a scufundat trimițându-l în apă cu tot cu rața care bătea din aripi și scotea sunete îngrozitoare.

— Ți-am spus că acest șoim este curajos, a spus tata, intrând cu calul în apă ca să ajute pasărea ce se agățase cu tenacitate de rața încă în viață. Cu ajutorul degetului a rupt pielea raței, i-a scos inima care se zbătea în agonia morții și i-a dat-o șoimului să o mănânce. Razele soarelui poleiau frunzele copacilor de la celălalt capăt al helești plin cu papură. Rațele se întorceau din nou în apă, departe de caii noștri, acolo unde șoimii călători nu îndrăzeanu să le urmeze. Ca prin vis, l-am văzut pe Annibal chemându-și șoimul care a adus o rață sălbatică la sol într-o ninsoare de pene și de aripi care se zbăteau, căci victima încă se lupta din răsputeri să scape.

— E o păsărică dulce, a spus străinul, călărind alături de mine, ochii lui aruncându-mi priviri pline de subînțelesuri. Oricum nu mi s-a părut că se referea la păsări. Am mijit ochii brusc, iar fața îmi ardea. Ceva în interiorul meu tremura.

— Fratele meu este un vânător minunat, am spus.

— La fel și eu, a adăugat străinul cu acea voce a lui, cu dublu înțeles. Mi-a aruncat o privire aspră și apoi a dat frâie calului îndreptându-se spre Annibal ca să-l felicite. M-am urât într-o fracțiune de secundă, spunându-mi: oh, Sibille, cum ai putut, cu delicatețea ta naturală, să te exprimi așa și cu spiritul tău inteligent să fi atât de jalnică și să nu spui ceva abil, încântător și plăcut care să-l țină alături de tine pentru încă un moment de conversație? Pe hârtie cuvintele curg în torente sclipitoare; în practică ești la fel de bleagă ca un baston.

— O zi perfectă, prietene, l-am auzit spunându-i lui Annibal în timp ce ne îndreptam spre casă printre culturile verzi de grâu, pe lângă plopii mlădioși și colibele țăranilor cu grădinile lor mici plantate cu legume, ca să ajungem la frontonul de la fermă. Răspunsul fratelui meu s-a pierdut în bătaia vântului. Dar în timp ce pășeam printre porțile curții, l-am auzit pe MONSIEUR d'Estouville spunînd:

— Ești un om norocos, amice Annibal, să fi cocoloșit de aceste surori frumoase. Și din nou a afișat acel zâmbet delicios, atotcunoscător. Cât de amețitoare era privirea ochilor săi de ambră! Cât de îndrăzneț și fermecător și, Dumnezeu să mă ajute, tânăr și tonic părea comparativ cu Thibault Villasse. Dar între noi stătea rangul și poziția socială, condițiile impuse de familie, reputație și onoare. Numai dacă aș fi îndrăznit ...

A dat pinteni calului și acum călărea alături de Laurette, spunându-i o glumă, iar aceasta râdea. L-am văzut aruncând ocheade la gleznele distinse, pe care sora

mea făcuse tot posibilul să le scoată la iveală de sub costumul de călărie, iar tălpile subțiri, legănându-se de o parte și de alta a calului, păreau niște bijuterii în saboții vii colorați, încălciți în frâiele lăsate lejer pe partea stângă. Am văzut că-și pusese cea mai bună pereche de ciorapi verzi. Și cum Dumnezeu reușise să-i întindă atât de bine pe picior? Mi-am coborât privirile la picioarele mele mari și osoase care stăteau unul peste altul. Trădătoarelor, mi-am zis. Nimeni nu o să vrea să-ți vadă picioarele doar în ciorapi, indiferent cât de sus ți se vor ridica fustele. Poate că Villasse era tot ceea ce meritam.

Trebuie să vă imaginați în ce stare de spirit sumbră mă cufundasem, în totală contradicție cu roșul glorios al soarelui la apus, moment în care mama ne-a întâmpinat la ușă cu scrisoarea nedorită care îmi amintea de soarta iminentă. Villasse îmi scria că achiziționase, prin intermediul unui tipograf din Lyon, o întreagă colecție de cărți religioase, cu ilustrații de mână și comandase perdele noi pentru patul conjugal. Din moment ce acum nu-mi mai lipsea nimic pentru confortul meu spiritual și personal, nu mai era deloc nevoie să amânăm fericita ocazie de a ne căsători.

— A inclus și o listă cu titlurile cărților, Sibille. Par a fi destul de multe, a spus mama, înmânându-mi scrisoarea. Oh, draga mea, sunt toate incluse aici, predicile pioase, lucrările părinților bisericii, o carte de rugăciuni, o carte a orelor canonice. Am crezut că durează mai mult timp ca să le strângi pe toate. Probabil că și-a trimis personal secretarul la Lyon.

— D-dar nu am terminat încă de brodat pânza pentru nuntă, am bâlbâit eu. Prea repede, mult prea repede.

În acea seară, după cină, am jucat tric-trac și apoi am cântat adunați în jurul mesei. Însă, imensa tristețe a spiritului meu prin care treceam, îmi apăsa inima și făcea ca vocea să îmi tremure. Eram atât de abătută încât nici măcar nu m-am oferit să citesc primele pagini din lucrarea mea, *„Dialog"*, deși fusese atât de bine primită în ultima după amiază literară la care am participat la verișoara mea Matheline. Într-un fel era și mai rău să-l privesc pe ameținătorul străin făcându-i ochi dulci lui Laurette, care-și răsucea buclele blonde pe deget în timp ce cânta și-l privea pe sub gene. Cât de fascinată părea de fiecare cuvânt pe care Philippe d'Estouville îl rostea: despre viața la curte, politicile și favoritismul din suita lui MONSIEUR de Damville și amănuntele detaliate ale fiecărui dintre cele douăsprezece dueluri ale sale în care nu a pierdut niciodată ocazia de a-și ucide partenerul cu care se înfruntase.

— Am așa probleme la curte, vezi tu – atât de multe doamne sunt atrase de mine – soții lor sunt atât de geloși ..., dar cu fiecare duel în care ne apărăm onoarea, doamnele roiesc în jurul meu în număr și mai mare. Așa că spada mea face dezastre în plus când de fapt ar trebui să le pună capăt.

— Desigur, oh, e un supliciu ca oamenii să sufere în felul acesta, a spus Laurette, în timp ce i-a aruncat o privire arzătoare pentru a evalua efectul discursului său. Ah, Nefericire, te-am descris în cele mai simbolice versuri, ești mai mult decât drapată în veșmintele întunecate ale tristeții și numele tău e: picioare mari.

În ziua următoare, când noul armăsar al lui Monsieur de Damville, țesălat și odihnit, a fost scos pe poarta curții noastre cu alaiul de servitori, dresorul și escorta militară,

noi stăteam pe scările de la intrare și ne luam la revedere, apoi am alergat în turn ca să mai aruncăm o ultimă privire procesiunii, tunicii brodate a lui Annibal, siluetei elegante a străinului, până când ne-au dispărut de sub ochi pe drumul prăfuit.

— Sibille, scoate-ți cărțile și spune-mi despre Philippe, a suspinat Laurette după ce au plecat.

— Are moșii în Picardia și în Normandia și nu este impresionat de farmecele tale, i-am răspuns cu o doză de răutate. Nu ai nevoie de cărți pentru așa ceva.

— Dar *știu* că și el mă place, a răspuns ea. De ce trebuie să fi geloasă? Tu ai un soț deja.

— Îți evidențiez doar adevărul. Un bărbat cu poziția lui nu se căsătorește cu o fată fără dotă.

— Tu crezi că ești mai presus doar pentru că bunicul ți-a lăsat o proprietate? Ar fi putut să facă același lucru pentru mine, dacă m-aș fi născut înainte ca el să moară. Și când mătușa Pauline moare și tata moștenește averea ei, toate vom avea suficientă zestre. Philippe spune că am ochi frumoși. Să știi că frumusețea e bună și ea la ceva.

— Așa că te bizui pe moartea mătușii? De unde știi că nu o să doneze totul bisericii?

— Oh! Ești groaznică! a spus Laurette și a luat-o la fugă în jos pe scările turnului. Am lucruri mai bune de făcut i-am auzit ecoul vocii în timp ce se făcea nevăzută. Am procedat și mai îngrozitor, mi-am zis în sinea mea, și mi-am așezat capul pe tocul ușii și am plâns.

Nu îmi mai rămăsese prea mult timp până la nuntă, din câte îmi aminteam, doar o săptămână sau mai bine, așa că m-am mobilizat și m-am recules ca să îi scriu lui Villasse o scrisoare în care să îi explic că trusoul meu nu era încă

complet și că materialul comandat la Orléans pentru rochia de nuntă va sosi cu întârziere, lucru care se întâmplă de cele mai multe ori. Mă aflam în salon, la biroul cel mare al tatălui – de fapt al bunicului – decorat cu șase tăblii de lemn și prea valoros ca să fie lăsat în casa închiriată negustorului de mănuși, chinuindu-mă să încropesc un răspuns, când un valet în livrea sosise la poarta principală.

— Dar, Sibille, spunea Isabelle aplecându-se peste umărul meu ca să citească ceea ce scriam, nu ai comandat material la Orléans. Știi bine că modifici rochia de mireasă a mamei. Mama, așezată în fața gherghefului, broda și se prefăcea că nu aude, dar își strânsese gura dezaprobator.

— E aproape același lucru. Modificarea unei rochii necesită timp. Foarte mult timp. Mai mult decât dacă ai comanda material, vorbesc serios, modificarea este mult mai dificilă decât coaserea uneia noi. În afară de asta, nu vrei să-i dăm impresia că nu îl onorăm suficient cât să îmi faceți o rochie nou-nouță, nu-i așa? Tocmai admiram efectul pe care puterea argumentelor logice o exercită asupra unor fete în vârstă de doisprezece ani, conduse de o curiozitate lipsită de sfințenie de a citi peste umărul celor care scriu scrisori, asemănătoare curiozității mitice de a deschide cutia Pandorei, când Françoise a intrat alergând.

— Sibille, Sibille! Mătușa și-a trimis valetul personal cu un dar de nuntă! Oh, ar fi trebuit să vezi ce livrea frumoasă are! Și are o vestă de mătase în culorile blazonului mătușii! Mama a ridicat ochii de la lucru, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

— Păi, hai să vedem ce i-a mai trecut prin cap bătrânei țăcănite să-ți trimită de data asta, a spus tata, care și-a dat seama că servitorul nu o să-mi înmâneze decât personal cadoul.

— Mai am și o scrisoare de la Madame Tournet, a spus valetul, care cu abilitate a evitat ca epistola să-i fie smulsă din mână de tatăl meu. Mama s-a ridicat, apropiindu-se ca să vadă scrisoarea.

— Ei bine, atunci citește-o, citește-o, a spus tata. Să sperăm că ți-a trimis bani și nu o altă carte tâmpită de poezii.

— Draga mea nepoată, am început să citesc cu voce tare. Cărțile mi-au spus că în curând vei fi destinată să-ți părăsești casa. Săptămâna trecută, în drumul meu spre slujba religioasă, l-am văzut pe Monsieur Villasse pe strada de lângă vechea ta locuință și am aflat de la un servitor că până la urmă se va căsători cu tine și că data nunții nu este prea departe. Cum de fratele meu nu mi-a spus? ajunsă aici cu lectura, tata a mârâit: „Crezi că trebuie să o las să se amestece în toate afacerile mele?"

— Dar tată, desigur, ai putea să o inviți ...

— Ți-am spus că nu vreau să o văd și asta e valabil și pentru voi! Să nu vă prind că vreuna dintre voi are de-a face cu ea! Nu vrea altceva decât să vă târască prin mocirlă odată cu ea! Cu adevărat soră! Sora mea e moartă!

— Dar tată, a spus Isabelle, ea nu trăiește în mocirlă deloc. Casa ei e foarte mare și e situată în cea mai bună zonă a orașului.

— Și mi-ar face mare plăcere să văd ce are în ea, a spus Laurette.

— Îți interzic ca vreodată să pui piciorul în acea casă. Numele Tournet nu trebuie să fie rostit în public. Am continuat să citesc:

— Deși nu mi s-a permis să te mai văd de când erai o copiliță, prin intermediul lui Annibal am aflat că ai crescut așa cum mi-am imaginat că o vei face.

— De ce lui Annibal i se permite să o vadă, dacă ea e nașa mea? am întrebat. Moartă de curiozitate, am ridicat ochii din scrisoare. Fața tatălui meu era dură ca o stâncă.

— Annibal este bărbat, a spus tata. Citește mai departe.

— Mătușica i-a cumpărat armăsarul pe care-l călărește. Așa mi-a spus el, a intervenit Françoise.

— Șșșș! a spus mama, acoperindu-i gura lui Françoise cu palma. Am citit din nou:

— Cadoul meu trebuie păstrat întotdeauna cu tine, să-ți fie alinare în noua ta viață de tânără căsătorită. *Citește-o în singurătate.* Îți va aduce o mare ușurare. Poartă cu tine binecuvântările mele, orice ar fi. Voi rămâne pentru totdeauna a ta plină de afecțiune, Mătușica.

Am desfăcut mătasea cerată de pe pachetul pe care îl adusese valetul. Era o carte simplă, legată în piele de vițel, ciudat de grea pentru dimensiunea ei redusă. Am deschis-o la întâmplare și pe ea se afla o gravură superbă a Domnului Nostru, înconjurat de bărbați în armuri, sărutat de un individ cu o înfățișare neplăcută și ai cărui ochi maliției semănau supărător cu cei ai pretendentului meu. *„Passio domini nostri iesu xpi secundum Johannem"*, scria pe copertă cu litere roșii. O carte a orelor canonice, cel mai potrivit și de bun gust cadou, fără să fie extravagant, așa cum sperasem.

— O carte de rugăciuni. Femeia asta poate fi în stare de o ipocrizie mai mare? a spus tata și am știut imediat că el se așteptase la bani sau la bijuterii, ca dar de nuntă, pe care apoi ar fi putut foarte bine să și le însușească pentru un scop folositor pe care l-ar fi inventat singur. Legătura din piele de vițel, deși era la fel de bine meșteșugită ca și modul în care era cartea legată, fiind ușor zgâriată cu ceva maroniu, își pierdea din valoare. În plus mai era și greutatea cărții. Am întors-o pe toate părțile inspectând-o încă odată. M-am gândit la sfatul de a o citi în singurătate; s-ar putea să fie mai mult decât un tribut adus sensibilității spiritului meu. Când voi fi singură, o voi cerceta amănunțit. Fără nici un dubiu mătușa Pauline îl cunoaște pe tata mai bine decât mine și s-ar putea să fi ascuns niște bani în carte ca să-i folosesc în interes personal. Analizând chestiunea în profunzime, părea că o carte de rugăciuni, chiar dacă era tipărită în două culori, neavând nicio pictură pe coperți, era un pic cam simplă pentru un dar de nuntă. Categoric trebuia să fie ceva mai mult cu cartea asta decât părea la prima vedere.

Mama, care se apropiase din nou ca să vadă în ce consta darul de nuntă, a tras un țipăt scurt și a leșinat.

IV

Era vremea cinei și gentilomul l-a condus pe Sieur de Bernage într-o încăpere frumoasă drapată cu tapițerii magnifice. Când s-a adus mâncarea pe masă, a văzut făcându-și apariția de după tapițerie cea mai frumoasă femeie din câte existau ... numai că fața ei era foarte palidă și tristă. După ce a ciugulit din mâncare, a cerut de băut, iar unul dintre servitorii casei i-a adus un pocal pe care era imposibil să nu îl remarci, confecționat dintr-un craniu uman ale cărui orificii erau umplute cu argint. Stăpânul casei i-a explicat lui Bernage că doamna era soția lui, iar craniul aparținea amantului acesteia pe care el îl ucisese când bărbatul se îndrepta spre patul ei; din acel moment a obligat-o să bea din aceast pocal ca să-și amintească mereu că a păcătuit.

„Doamnelor, [a spus Oisille] *dacă toate femeile care s-au comportat ca aceasta ar trebui să bea din pocaluri ca ale ei, mă tem că multe dintre cupele din aur vor fi înlocuite cu niște cranii! ...“*

„Găsesc pedeapsa extrem de rezonabilă“, a spus Parlamente. „Nelegiuirea săvârșită a fost mai rea decât moartea, așa că și pedeapsa trebuie să fie mai aspră decât moartea.“

„Nu sunt de acord“, a spus Ennasuite. „Aș prefera să fiu închisă pentru tot restul vieții mele în camera mea cu oasele tuturor amanților mei decât să mor cu ei, din

moment ce nu există nici un păcat pe care cineva să-l poată sancționa atâta timp cât ești viu, iar după moarte, nu se mai aplică sancțiuni."

Marguerite de Navarra
HEPTAMERONUL, 1512

A mai trecut o vreme până când am rămas din nou singură cu cartea din cauza agitației și țipetelor cauzate de leșinul mamei, pe care a trebuit să o stropim cu apă pe față și să o ducem la fereastră să respire aer curat. La o primă inspecție am descoperit că în carte se aflau zece florini de aur, proaspăt bătuți și nou-nouți, înfășurați într-o batistă brodată și îndesați în cotorul cărții, exact așa cum îmi imaginasem. Ca să fiu precaută, i-am cusut în jupon, căci o doamnă are nevoie de niște bani ai ei în anumite ocazii, pentru situații de urgență, înțelegeți, și nu pentru planuri femeiești nesăbuite și nepotrivite. Cât despre leșinul mamei, aceasta a dat vina pe lipsa de aer și s-a întins în pat o lungă perioadă de timp, unde a trăit cu supă de legume și a tușit până a scuipat sânge.

După câteva săptămâni, tata s-a plictisit de boala ei și a plecat spre Orléans, călare pe cel mai bun cal al nostru, însoțit de servitorul său care călărea cel de-al doilea cal bun al familiei, pretinzând că merge să încaseze chiria de la fabricantul de mănuși sau era un vânzător de mănuși? Orice ar fi fost acesta, era absolut ofensator ca un adevărat domn să aibă de-a face cu o asemenea chestiune și e posibil ca această călătorie să fi implicat și cheltuieli prostești care m-ar fi indispus dacă aș fi aflat despre existența lor.

Și apoi, mai era și o melancolie și o fascinație față de micuța carte de rugăciuni cu coperta zgâriată care m-a determinat să am grijă de ea și care mi-a întrerupt obiceiul de a hoinări, admirând trandafirii sălbatici de pe pajiști sau carnea de pe aripile păsărilor; scoteam cartea la lumină și mă întrebam de unde provine, de ce e zgâriată și cum era cu adevărat în interior casa care o găzduise. Aceste meditații noi mi-au dat coșmaruri și de câteva ori m-am trezit din somn tremurând, lac de sudoare, fără să fi știut ce se întâmpla și crezând că am auzit țipete și zăngănit de oțel. Și apoi, într-o noapte, m-am trezit, sau am visat că m-am trezit, și am văzut un bărbat, de fapt aproape un băiat, poate de șaptesprezece sau optsprezece ani, mai tânăr ca mine, stând pe marginea patului și privindu-mă insistent. Era îmbrăcat cu o jiletcă demodată și cu o tunică de cărturar, iar părul lui bogat, negru și ondulat îi scăpase de sub pălărie în dezordine. Ochii lui, atât de adânci și triști, m-au îngrozit. Mă făceau să mă gândesc la moarte. M-am ridicat din pat atât de iute, că am deranjat-o pe Isabelle care mi-a vorbit în somn: „Sibille, termină cu zvârcolitul toată noaptea – iar m-ai dezvelit." În acel moment, figura, sau visul, a dispărut.

În ziua următoare, norii au început să se îngrămădească pe cer, iar furtuna m-a împiedicat să-mi fac plimbarea, devenind și mai nervoasă și mai arțăgoasă. Dar în cele din urmă vremea s-a îmbunătățit și atunci l-am văzut pe Vincent, servitorul, ivindu-se după cotitura drumului, călărind singur prin băltoacele pline cu noroi.

— Vincent, unde îmi este soțul? a întrebat mama. Mirosul de lână umedă se amesteca cu căldura înăbușitoare din bucătărie, iar servitorul își agăța haina

udă lângă foc. Era acoperit de noroi după lunga călătorie. Mama renunțase să mai boleasc ă și supraveghea jupuirea unor iepuri sălbatici ce urmau să fie gătiți la cină. Peste rochie purta un șorț mare, stropit cu sânge. După lunga tăcere care a urmat, șuieratul capacelor de pe oalele care fierbeau semăna cu o formație completă de tobosari. În cele din urmă Vincent a tras adânc aer în piept și a început să vorbească.

— Madame, a fost luat de judecător și a fost dus la închisoare.

— Pentru ce, Dumnezeule mare?

— Pentru că e luteran și eretic.

— Eretic? am întrebat. E ridicol! Ce motiv au să creadă asta?

— Negustorul ăla de mănuși, Dumoulin, care a închiriat casa. E unul de ai lor – cu siguranță luteran, și a fost forțat să arunce bănuieli asupra domnului. I-am spus, Madame, i-am spus, dar știți cum face când este vorba de bani.

— Dar, cu siguranță ...

— Vecinii au văzut că în casă intrau oameni aproape în fiecare săptămână, la aceeași oră, și plecau noaptea târziu. Cineva – nimeni nu știe cine – l-a denunțat pe Dumoulin ca fiind un intrigant, așa că autoritățile au așteptat într-o noapte și au sărit pe ei. Desigur că a fost unul dintre diavolii ăia afurisiți pe care îi numesc *„prêche"*[6]. Cu toții se dedau la orgii și îl preamăresc pe Satan cu Dumoulin în frunte! Se spune că dansează goi,

[6] Predicator (nota trad.)

în jurul unui potir plin cu sânge de om pretinzând că este cina Domnului! În fiecare dulap au îndesat organele ereticilor din Geneva și am auzit povestindu-se că există un cufăr întreg cu schelete de copii rămase de la jertfele lor sângeroase. Am auzit toate astea la taverna „Capul lui Moor" în timp ce îl așteptam pe Monsieur, dar nu, el nu ascultă nimic și când s-a dus să-și ridice chiria l-au prins și pe el. Eu am fost suficient de norocos ca să fug tocmai când i-am zărit pe jandarmi.

— Orgii! Prunci jertfiți! În casa tatălui meu! Abia mai respir de rușine, a spus mama, așezându-se rapid pe un scăunel și începând să tușească din nou.

— Dar de ce să-l aresteze pe tata? Știu cine suntem. Suntem buni catolici. Tata a fost atras în capcană, am spus eu.

— Diavolul ăla bătrân și viclean, Dumoulin, a spus sub tortură că Monsieur de La Roque știa de lucrurile astea de când le-a închiriat casa, așa că ei îl consideră unul de al lor.

— Dar, Vincent, ar fi trebuit să rămâi acolo și să le spui adevărul, a spus mama.

— Oh, Madame, aș fi rămas de o sută de ori dacă ar fi ajutat măcar un pic la ceva. Dar când le-am povestit celor de la taverna „Capul lui Moor", mi-au explicat că nu am de unde să știu, din moment ce toți cei care sunt luterani se ascund cu ajutorul diavolului. De afară nu ai cum să știi ce se întâmplă. Nici măcar soția unui luteran nu poate să dezvăluie un secret de-al lor. Trebuie să obții informații din interior. Săptămâna viitoare vor da foc mănușilor negustorului și tuturor luteranilor. Tot orașul plănuiește să plece.

Ochii lui Vincent alunecau dintr-o parte în alta într-un fel care m-a pus pe gânduri. Sigur că un bărbat căruia i s-a oferit atâta încredere și o asemenea poziție într-o familie distinsă ar fi trebuit să rămână plin de curaj lângă stăpânul său și să-l apere de minciunile diavolești ale unui comerciant de mănuși eretic și trădător! Trebuie să atribui circumstanțelor nașterii lui Vincent multe dintre slăbiciunile de caracter ale acestuia, mai ales un egoism plin de lașitate și un mercantilism inconstant. La urma urmei era un bastard, fructul unei aventuri a tatălui meu cu o țărancă, și nu un adevărat membru al familie noastre. Dar tata fusese extrem de generos cu mama lui Vincent cât femeia a fost în viață și această slăbiciune l-a făcut să-i acorde fiului acesteia o încredere mai mare decât aș fi considerat eu normal.

— Să presupun că știa că negustorul era eretic? Să cred că știa? șoptea mama de una singură. Ah, Doamne, atunci chiar suntem ruinați. Tot ceea ce avem va fi confiscat. O să trebuiască să cerșim, oh, mulțumesc lui Dumnezeu că tata nu a mai trăit să vadă asta! Copilașii mei, bieții mei copilași.

— Mamă, toată lumea din oraș ne cunoaște. Sunt sigură că atunci când tata o să le explice că merge la slujbă în fiecare an și că nu a visat niciodată să se asocieze cu ereticii, o să-i dea drumul să plece.

— Mă tem că lucrurile nu stau chiar așa, domnișoară Sibille, a spus Vincent. Nu pot risca să dea drumul unuia dintre ei. În plus, m-am gândit că poate Monsieur era la curent cu asta. Nu cred că era eretic, nu vă supărați, ci poate că a făcut-o pentru o chirie mai mare. Fără să-și dea seama unde o să ducă toate astea, înțelegeți ... Am simțit limpede cum mi se așază o greutate pe umeri. Un

asemenea comportament nu ar trebui să nu fie adus la cunoștință tatălui tău, a șoptit Sinele meu Sensibil șuierând amenințător. Aiurea, mi-a răspuns Sinele Superior, gândește-te așa: s-ar putea foarte bine să fi fost atras în capcană, fiind genul de persoană pentru care complexitățile dimensiunii spirituale ale existenței erau un mister în totalitate necunoscut. Da, mi-am zis, fără nici un dubiu, aceasta era explicația. Mi s-a luat o piatră de pe inimă, apoi am simțit un elan pe măsură ce Sinele meu Superior, Poetic, a prezentat imediat minții mele o imagine mărinimoasă de mare inspirație.

— Mamă am auzit de cazuri asemănătoare. Am auzit de o doamnă care a dus o petiție la episcop pentru fiul ei.

— O petiție? Cine poate să ne scrie și nouă o petiție? Cum putem să dăm de un notar la timp? Și cine să o ducă la oraș înainte de ... ? Tortură ... cu siguranță nu vor folosi asemenea metode cu un domn de viță nobilă – erezie – cine știe ce fac ei acolo? Oh, Doamne Dumnezeule, numai dacă Annibal ar fi aici. După toată agitația și veștile proaste, surorile mele și câțiva servitori din casă s-au înghesuit în bucătărie, cu ochii mari și cu fețele solemne.

— Maman, a spus Françoise, trăgând de fustele mamei ca să o facă atentă. Maman, Sibille e foarte isteață.

— Oh, mintea mi-e încețoșată. Nu știu ce să fac. Trebuie să îl chemăm pe Annibal, trebuie să trimitem după el ...

Piesele de aur cusute în juponul meu păreau din ce în ce mai grele și aproape le puteam simți cum ardeau. Poți să faci orice, murmurau monezile. Poți să angajezi un avocat care să studieze cu atenție legea și să dovedească că tata este în totalitate nevinovat și nu a conspirat cu

creticii. Poți să călătorești la oraș; poți să te întâlnești cu episcopul. Nu-ți va refuza o audiență; la urma urmei nu el te-a botezat cu mult timp în urmă, când era doar un simplu preot? În mintea mea, mă vedeam îmbrăcată tragic în negru, cu ochii ușor înlăcrimați, ascunși în spatele unui văl mătăsos, prezentându-i o petiție atât de elegant și mișcător compusă încât să facă pe oricine ar fi citit-o să lăcrimeze și chiar dacă cititorul era impresionat, tot să aibă o admirație adâncă pentru cel care a redactat-o. Ah, ce nu poate să facă cuvântul sensibil și profund, dacă intră pe mâinile unui suflet inspirat?

— Sibille, trebuie să scrii petiția aia și să-l salvezi pe tata, a spus Isabelle. Annibal e prea departe. Numai tu poți să o faci.

Toate îndoielile Sinelui Superior s-au șters într-un veritabil torent de sentimente exaltate auzind cuvintele ei. Dacă eu aș fi cea care îl salvează pe tata, nu o să mai facă niciodată remarci răutăcioase la adresa mărimii picioarelor mele și a trupului meu slăbănog. Eliberat din închisoarea crudă și din umbra spânzurătorii, îmi va îmbrățișa picioarele, generos de mari cum sunt, plângând recunoscător. Atât de frumos era acest gând încât Sinele meu Sensibil, acel firicel de voce perversă, a fost în întregime cufundat în șuvoaiele splendidei anticipări.

— Știu cum să o fac, am spus. Am citit într-o carte. Iei petiția și te arunci la picioarele episcopului și plângi, iar el se ocupă de cererea ta.

— Era o carte despre episcopi? a întrebat Laurette, a cărei minte îngustă și natură insensibilă o făceau deseori susceptibilă de a se putea număra printre cei inspirați de sentimente mai înalte.

— Nu chiar, ci mai mult despre petiții.

— Ce fel de petiții? Petiții pentru eretici? În acel moment frumoșii ei ochișori albaștri arătau ca două mărgele de emaíl din cel mai obișnuit și ieftin soi.

— Nu, erau petiții pentru trădători, ceea ce înseamnă că nu există aproape nici o diferență. Explica modul cum ducesa de Valentinois și-a salvat bătrânul tată trădător de la pedeapsa cu moartea aruncându-se la picioarele regelui Francis.

— Sibille! Asta e o poveste urâtă și scandaloasă! a spus mama, revenindu-și subit din durere. S-a uitat rapid la mine cu ochii înroșiți de plâns și și-a pus mâna pe sâni. Unde ai găsit un asemenea exemplu abject?

— Matheline avea cartea. Noi fetele am avut o discuție semnificativă pe marginea subiectului.

— Într-o mânăstire? a întrebat mama scandalizată.

— Oh, dar vezi, este un principiu moral. Vreau să spun că nu am discutat cartea deschis, direct, însă toate fetele au citit-o. Matheline a spus că nu e nici un păcat pentru că era important să știi dacă trebuie să nu te supui ca să faci ceea ce e corect, sau să fi supus și să vezi ticăloșenia triumfând. Tatăl ducesei și-a binecuvântat fiica pentru ceea ce a făcut.

— Deci așa îngrozitoarea Matheline v-a împrumutat în secret cartea ei blestemată. Ce altceva v-a mai arătat? Matheline este un lup în blană de oaie!

— Dar mamă, am spus, având o revelație din senin, cum de știi atât de multe despre conținutul acestei cărți?

— Am fost și eu odată tânără, mi-a răspuns mama cu voce de gheață. Și am plătit. Am sperat că tu o să fi mai bună.

— Cine altcineva va pleda pentru tata, dacă nu o fac eu?

— Îl voi trimite mâine în zori de ziuă pe Vincent să-i ducă veștile lui Annibal. Trebuie să se folosească de influența pe care o are în familia Montmorency; va trebui să meargă și să pledeze împreună cu Marele Conetabil pentru tatăl lui.

— Și dacă nu ajunge la timp acolo?

— Of, Annibal, Annibal, dacă nu ai fi plecat așa de curând! Mama își frângea mâinile, apoi s-a chircit cuprinsă de unul dintre accesele ei de tuse. Sângele i se prelingea printre degete. Însă era o creatură de oțel. Cu ochii pe jumătate închiși, sprijinindu-se de jilțul cel mare al tatălui, a dat ordin să trimită un băiat, călare pe cel de-al doilea armăsar bun al grajdurilor noastre, ca să-l găsească pe Annibal la nord de Compiègne și să-i spună să transmită rugămintea ei ofițerului comandant al acestuia, baronul de Damville și tatălui lui Damville, marele Montmorency, ca cei doi să intervină în cazul tatălui meu, ținând cont de serviciile de generații pe care familia noastră le-a făcut coroanei.

— Fetelor, ne-a spus, când o duceam pe brațe, pe jumătate leșinată, spre camera ei, acum nu avem altceva de făcut decât să ne rugăm.

*

Era aproape miezul nopții. Mintea îmi ardea de mii de griji; stăteam în cămașa de noapte la masa la care semnasem actele de căsătorie și renunțasem la libertatea mea și la podgoria bunicului meu și scriam, scriam în secret în timp ce restul casei dormea. În fața mea ardea o lumânare aproape consumată, împrăștiindu-și strălucirea

plăpândă peste un ocean de hârtii șifonate. Am lăsat jos tocul pentru a-mi inspecta ultimele și cele mai bune compoziții. Cum pot aceste nobile și poetice lucrări să arate atât de lipsite de spontaneitate, de prostești și de inadecvate? Oare doar întunericul și căldura verii făceau ca sudoarea să mi se scurgă pe față și să-mi umezească palmele? Poate ar trebui să compun după modelul clasic, mai auster, cu mai puține adjective. Am apucat tocul și am inspectat textul. „O, ascultă la strigătul jalnic și plin de suferință al orfanilor nefericiți și neajutorați, mare creștin, Dumnezeule generos și plin de discernământ ..." Am tăiat cu fermitate „orfani" și l-am înlocuit cu „fiice credincioase și supuse ale bisericii". Termenul orfani ar putea să sugereze că tata era totuși vinovat. Dar, cumva, ceea ce adăugasem în plus nu arăta bine deloc. Am mototolit foaia și am apucat o altă hârtie curată că să încep de la capăt. Undeva, undeva, mi-am zis, trebuie să existe o muză a documentelor oficiale, stafidită ca o prună, îmbrăcată într-o rochie cenușiu deschis, ornamentată cu ceară pentru peceți. Stă, într-un loc oarecare, pe un tron de acte și dosare și își bate joc de mine acum. Oh, de ce eram așa o înfumurată, atât de sigură de puterile tocului meu pătimaș cuprins de flăcări?

În umbrele care se întindeau deasupra mea, peretele era înțesat cu coarne de cerbi morți. Și ei erau plini de sine ca și tine, mi-a șoptit Sinele meu Sensibil, iar acum mândria lor împodobea holul dușmanului lor. Deasupra poliței căminului, lumina difuză se reflecta în țeava lungă, de oțel a trofeului militar ce aparținea tatălui meu, pe praful așezat pe clondir și pe cheia bogat împodobită care atârna sub el. Niște coarne spaniole, ăsta a fost lucrul

care mi-a venit în minte. Această cameră este o arhivă a unei aroganțe căzută în desuetudine. Deasupra archebuzelor, pierdut în întuneric, trona portretul sever și dezaprobator al bunicului din partea mamei, înțepenit în costumul de la curtea regelui Francis. Cumva, îmi imaginam că ochii lui mă priveau fix în întuneric.

În acel moment am auzit cel mai fin sunet din lume în curtea locuinței mele, dincolo de obloanele închise din hol. Semăna cu sunetul copitelor de cal, bine camuflate. Imposibil, mi-am zis. Clădirile fermei noastre, toate cu ziduri înalte, conacul principal, locuințele servitorilor, grajdurile și silozurile, toate formau un pătrat continuu în jurul curții. Ansamblul de clădiri era înconjurat de apele stătătoare ale unui șanț bătrân, plantat din loc în loc cu plopi. Oricine intra în curte trebuia să intre fie pe poartă, fie prin portița de lângă casa portarului, acolo unde locuiește Vincent. Și ultimul lucru pe care-l face Vincent noaptea este să baricadeze porțile principale și portița și să dea drumul dulăilor în curte. Nu se poate să fie cineva afară. Chiar și bietul Gargantua, cea mai inutilă creatură de pe pământ, care-și dorește numai să doarmă sub patul nostru, fusese scos afară în acea noapte întunecoasă de vară pentru că a furat hoțește un clapon de sub ochii bucătarului. Cine ar putea să treacă de Gargantua fără să fie întâmpinat cu un lătrat zgomotos? E din cauza nervozității mele, mi-am zis.

M-am ridicat fără să fac un zgomot și m-am îndreptat spre obloanele închise, ca să ascult mai de-aproape. Din acel moment am fost sigură. Chiar dincolo de obloane, aproape alături de mine, am auzit pași furișați de bărbați care au sprijinit cu o bufnitură ceva de perete. De ce nu

lătrau câinii? Am auzit un ordin șoptit. Nu era nici o îndoială. În curte erau niște intruși care propteau o scară de perete sub dormitorul de la etaj, situat deasupra holului, acolo unde surorile mele dormeau în patul cel mare pe care îl împărțeam împreună.

În ciuda delicateții sentimentelor mele, prin vene îmi curge sânge pătimaș de eroi. Nu degeaba sunt fiica unui erou militar care a servit sub comanda regelui Francis în ultima bătălie de la Pavia. Hoții se cățărau să ajungă la dormitorul meu de la etaj! Era imperios să acționez curajos și fără întârziere! Cu mândrie înfocată Sinele meu Poetic și Superior a trântit la pământ muza cenușie și veștejită a documentelor oficiale, iar inima mea pasională și inspirată bătea ca și cum ar fi auzit apelul unei goarne! Mintea, clară ca și cum ar fi fost luminată de un fulger strălucitor, s-a îndreptat rapid spre pușca tatălui meu, singurul inconvenient fiind că până atunci nu trăsesem niciodată cu ea. Dar până la urmă creierul acționa cu îndrăzneală, în fond văzusem cum se trage de zeci de ori și nimic nu ar putea fi mai simplu! Vai, femeile ar trebui să tragă tot timpul cu muschetele dacă o doreau, numai că le-ar fi diminuat feminitatea. Dar de ce tocmai eu să-mi pierd din șarmul feminin, eu, și așa privată de darurile feminității de către o zeitate uitucă care a reușit doar să-mi facă picioarele de două ori mai mari decât era firesc?

Cu o izbucnire de curaj asemănătoare cu a unui leu, sau posibil cu a unei leoaice, am dat jos vechea pușcă grea, aproape clătinându-mă sub greutatea ei, am apucat patul armei, am turnat praful la coada țevii și am izbit-o de pământ. Apoi am mai turnat încă puțin praf în micul butoiaș din vârf, exact așa cum l-am văzut pe tata

procedând. Am smuls cheia spiralată de la locul ei din cui și m-am târât pe scări în sus, în întuneric, fără să scot un sunet, întocmai ca o viperă, trăgând după mine arma periculoasă, sprijinită pe spate.

Brațul archebuzei a făcut un clic, când am lăsat-o jos ca să o sprijin de un cufăr mic, țintind spre obloanele cufundate în beznă. Pândeam acolo, ca pantera periculoasă din Indii, ascunzându-se într-un copac ca să sară asupra băștinașilor nepăsători.

— Iar m-ai dezvelit, a mormăit Laurette în somn, pipăindu-mă prin pat. Sibille? Sibille? Unde ești? a întrebat trezindu-se pe jumătate căci simțise locul gol.

— Șșșș, pentru Dumnezeu! am șoptit hotărât, pentru că pipăiam locul unde trebuia să pun cheia ca să răsucesc mecanismul de aprindere.

— Ce faci? a spus Laurette și am auzit-o ridicându-se în pat.

— Ce vezi, am spus răsucind rotița mecanismului cu un clic. Stai acolo unde ești.

Apoi totul s-a petrecut dintr-o dată.

Cineva a strecurat un cuțit subțire și lung prin despicătura dintre obloane și a făcut o crăpătură. Lumina lunii s-a prelins în cameră, dezvăluind un bărbat mascat care să cățăra peste pervazul ferestei, aproape exact în dreptul țevii armei mele atotputernice. Laurette a țipat și a sărit din pat, trezindu-le și pe celelalte fete. Exact în acel moment am apăsat pe trăgaci și un nor de praf de pușcă a umplut camera, din rotiță zburau scântei, după care a urmat un asurzitor: *bum*! Mi-am amintit prea târziu poveștile despre țintașii împușcați cu propriile lor arme și în timp ce eram zvârlită la podea, am fost sigură că mă voi trezi pe

lumea cealaltă. Dacă țipătul sorei mele nu i-a trezit pe locatari, cu siguranță explozia da. Camera putea a praf de pușcă. Pe măsură ce dormitorul se umplea de lume, mi-am dat seama că mă aflam tot în lumea asta și m-am ridicat în picioare. Chipul de la fereastră dispăruse. În semn de răzbunare m-am aplecat pe fereastră și am împins scara peste figurile adunate sub noi. În chiar secunda de dinainte de a apăsa pe trăgaci, am recunoscut gulerul soios al hainei de vânătoare din piele și gura îngustă și malițioasă ce se ascundea în spatele măștii. Era Thibault Villasse.

— Hoții! Hoții! La parter! Prindeți-i!" priveam de la fereastra dormitorului cum se umplea cu servitori curtea scăldată în lumina lunii. Bărbații de sub scară au adunat corpul, l-au urcat pe un cal care aștepta și au promis că se vor răzbuna crunt în timp ce dispăreau la galop, prin poarta deschisă în întuneric. Mă uitam de sus cum torțele vii se mutau dintr-un loc în altul purtate de servitorii care percheziționau curtea. Pas cu pas făcliile luminau corpurile dulăilor care zăceau morți în țărână, otrăviți.

— Nero e mort. Auzeam vocile de jos. Ce nelegiuire. Nu va mai exista câine ca el.

— Oh, nu. Nu și Belle.

— Priviți, s-a auzit o altă voce, unul dintre ei încă se mai mișcă.

— Este cel mai inutil dintre toți. Gargantua, lacomul. A înghițit atât de multă momeală otrăvită, că a vomat-o.

— Vincent, unde este Vincent? a întrebat mama. Am ajutat-o să coboare. S-a așezat în jilțul tatălui meu, cu un șal turcesc înfășurat în jurul umerilor, peste cămașa de noapte și boneta lipită de părul blond cenușiu. Deși slăbită, trăsăturile fine ale feței descoperite, arătând mai

puternice la lumina lumânării, ne indicau clar cine se afla la comandă. Alura perfect dreaptă și privirea sălbatică emanau forță.

— Madame, se pare că Vincent a fugit cu ei, a spus un valet.

— Trădătorul, a răspuns mama. Tatăl meu nu ar fi ținut la ușa lui un asemenea servitor fals. A otrăvit câinii ca să nu dea alarma și apoi le-a deschis porțile. E clar că așa a procedat.

— Mamă, mamă, m-am bâlbâit. Știu cine a fost. Bărbatul mascat. Sunt sigură că era Thibault Villasse.

— Nu mă mira, mi-a răspuns cu o voce calmă. Dar trebuie să dispari înainte de răsăritul soarelui, înainte de a se gândi să trimită pe cineva după tine – dacă vor îndrăzni să facă asta.

— D-dar de ce? De ce a făcut asta?

— De ce? Dacă tatăl tău va fi găsit vinovat, toate proprietățile noastre vor fi însușite de biserică și își va pierde via. Dacă ar fi reușit să te fure cu forța și să se căsătorească cu tine înainte de a se pronunța verdictul, își păstra ceea ce i se cuvenea. Nu sunt surprinsă că a încercat să facă un asemenea lucru. Are cunoștințe sus puse și bănuiesc că e posibil să fi auzit ce verdict se va pronunța în cazul tatălui tău. E un semn rău, lăcomia lui arată că o persoană influentă vrea să-și însușească moșia noastră și intenționează să se asigure că tatăl tău va fi găsit vinovat ca să pună mâna pe proprietatea noastră.

— O împușcătură, mamă. L-am ucis.

— E greu să-mi spun că-mi pare rău. Nu mi-a păsat niciodată de el, a spus femeia. Dar desigur, nu ai nici o dovadă cine era.

— D-dar sunt sigură ...

— Prostii. Ți-ai imaginat că a fost el. Mintea ți-e tulburată. Atâtea griji te-au făcut să fantazezi. Bărbații care au venit aici au fost hoți, iar autoritățile ar trebui să-i caute și să-i spânzure. Imaginați-vă, încercau să atace virgine inocente în propriul lor dormitor! Fără îndoială că au auzit că stăpânul casei e plecat și au sperat că ne vor fura argintăria. Ați auzit toate ce am spus? Dacă vine careva să vă pună întrebări, asta trebuie să povestiți. Privirea poruncitoare a mamei a concediat și familia și servitorii care se îngrămădiseră în hol.

— Nu că mi-aș imagina că va veni cineva, a adăugat ea cu fața rece și dură.

— Mamă, am spus, te comporți atât de ... ca și cum ai avea experiență în treburi din astea.

— Nu-mi sunt străine consecințele unei crime, a răspuns mama cu o voce distantă care însemna că nimeni nu poate să întrebe mai mult. Uneori lucrurile se repetă după un tipar. Dar se pare că cercul nu se mai închide niciodată în același loc, nu-i așa? S-a cufundat într-o reverie ciudată contemplând biroul și ușa de la intrare încă deschisă, unde lumina difuză scotea în evidență silueta unui băiat care trăgea de picioare cadavrele câinilor. Văd stelele dispărând odată cu apariția zorilor pe ușa din față, fiica mea. Trebuie să te îmbraci și să pleci.

— Dar unde? Ce să fac?

— Unde? Păi, la Pauline, desigur, a spus mama.

— Tata nu o să mă ierte niciodată.

— Tatăl tău? El nu va fi în stare să ierte pe nimeni, numai dacă nu cumva e mai bogat decât îmi imaginez. Văd că scriai o scrisoare la birou. Lumânarea ta e aproape

arsă. Faci risipă scriind la lumina lumânării. Știi că trebuie să facem economii.

— Da, mamă.

— Îmi imaginez că ai conceput un plan prin care să-i scrii episcopului, indiferent că eu am fost de acord sau nu cu asta. Am dreptate?

— Da, mamă.

— Atunci ia și scrisoarea cu tine. Asta va explica lumii de ce a trebuit să pleci în grabă. S-ar putea chiar să te ajute. Pauline va ști ce să facă. Mi s-a interzis plăcerea de a o vedea mulți ani de zile, dar trebuie să am încredere în ea fără nici o rezervă. Acum ajută-mă să merg la culcare. Sunt epuizată.

În mai puțin de o oră m-am îmbrăcat cu rochia de doliu și am părăsit casa părintească călare pe un cal de povară și însoțită de un valet înarmat care ducea hățurile. Dar odată ce am traversat podul și am trecut de copaci, în timp ce mă întorceam să-mi mai iau un ultim rămas bun de la casă și familie, am văzut un ogar, aproape de mărimea unui vițel, alergând după mine. Limba îi atârna afară din gură, iar fața lui mare, urâtă și pătată înghețase într-o expresie de entuziasm tâmp și adorație divină. Era Gargantua.

V

16 martie 1554

Soția mea își va pierde cel mai bun șal al ei cu două zile înainte de următoarea sărbătoare a Sfântului Mihail. Va fi furat de noua cameristă ce va fi angajată luna viitoare după ce Marie va fugi cu iubitul ei, tinichigiul, care și-a făcut de treabă prin bucătărie cu oalele și crătițile lui. Să-i amintesc lui Anne să nu angajeze nici o servitoare căreia îi lipsește un dinte din față. I-am spus că nu avem nevoie să reparăm cazanul de rufe. Dar femeile ascultă vreodată ce li se spune?

*

Marțea trecută am completat certificatul de naștere al fiului meu, César. Mare dreptate a avut cel care a spus că „odraslele cizmarului umblă desculțe"! Băiatul are aproape un an de zile. Ce promisune! Va deveni un distins istoric, privind înapoi în timp așa cum am privit și în viitor. Probabil că dorința lui va fi calea cea mai sigură – tiranii ori conducătorii doresc ca trecutul lor să se muleze pe dorințele și mofturile acestora, așa cum își doresc să se întâmple și cu viitorul. Ah, Doamne! Numai sfinții nu-și doresc genul ăsta de lingușire, iar sfinții nu sunt nici patronii istoricilor și nici ai prezicătorilor. Plănuiesc să-i dedic marea mea lucrare, „Centurii"[7]*,*

---

[7] Publicate între 1555 și 1558, așa-numitele „Centurii" conțin zece serii de câte o sută de catrene cu caracter profetic, cu excepția seriei a șaptea, care are doar 42. *(nota trad.)*

fiului meu, dacă Prea Generosul îmi pune la dispoziție timpul ca să o duc la bun sfârșit.

*

A comandat o cremă de față pentru Madame Peyés. Mi-a spus că, dacă nefericitul farmacist nu se grăbește, va trebui să îmi caut de lucru în altă parte. Fiul doamnei se va simți mai bine după răceală, dacă își va unge capul cu balsamul meu din ulei de crini, virnanț, mărar și migdale și va înghiți un dop din compoziția mea secretă pe care i-am trimis-o ca să expectoreze umorile dureroase. Ha! Și toate astea după ce acel medic fals al facultății din Paris a ordonat să i se ia sânge din vena hepatică! Dacă ar fi citit cartea mea în loc să adere la așa zisa înțelepciune a maeștrilor lui ticăloși, ar fi știut că această metodă e un leac doar pentru pleurezie, pe care un nesăbuit nu poate să o diagnosticheze în urma unei reumatism de iarnă. Întrucât nu a reușit să ajute cu nimic, s-a retras înapoi în cotețul lui de lângă Sena. Vă spun, faceți-i să sângereze cu propriile lor bisturie, tratați-i cu propriile lor remedii false până când vor implora milă de la Dumnezeu pentru păcatele lor.

*

Cât despre mine ... am întreprins o călătorie lungă și neplăcută spre nord, la ordinul casei regale, timp de doi ani de zile. Un bărbat de vârsta mea obosește să călătorească ca și cum ar fi croitor. Am prea puțină satisfacție și prea multe nemulțumiri de pe urma acestei călătorii. Trebuie să mă consult din nou cu Anael.

Pagina 126, vol. II
Jurnalul secret al lui Nostradamus

Nostradamus nu plănuise să se afle pe drumul ce lega Paris de Orléans, în acea zi prăfuită de august auriu când a întâlnit-o pe domnișoara în negru care călătorea singură, la popasul unde se adăpau și se odihneau caii. Cei drept, bunul doctor intenționase să rămână la conacul său liniștit de la Salon de Provence, înconjurat de familia lui numeroasă și plăcută, locul unde își desfășura îndeletnicirea de a prezice viitorul prin corespondență, cu scopul de a publica o serie profitabilă de almanahuri pentru fermieri și diverse cărticele de prim ajutor la îndemâna oricui. Nu putea suferi să călătorească; îmbătrânise și în prezent își dorea să se deplaseze doar pentru a îndeplini nevoile stăpânilor bogați din zonă și cerințele impuse de catedra pe care o avea la Facultatea de Medicină de la universitatea din Montpellier. Situația fusese diferită în alte vremuri; șocat de moartea primei sale soții și a copiilor lui, nu și-a mai practicat meseria și a hoinărit de-a lungul Europei și Asiei în căutarea Secretului Vieții. A studiat la picioarele magilor, a filozofilor și a misticilor. Orice ar fi fost acel lucru pe care l-a descoperit, acesta l-a determinat să se întoarcă acasă, la pământul lui natal însorit, să se căsătorească cu o femeie bogată și liniștită și să se stabilească într-un cămin primitor, din ce în ce mai populat cu moștenitori.

Rezultatul acelor peregrinări de la începuturi a făcut ca Soarta să-l trimită în această ultimă călătorie. O prevăzuse cu doi ani mai înainte, și nu i-a picat bine deloc, în vasul de alamă cu încrustații care se odihnea în camera lui secretă de lucru pe un trepied înalt din lemn.

— Fir-ar să fie! a rostit când s-a văzut călare pe un cal, căutând un han decent. Spiritul Trecutului și al

Viitorului, al cărui nume era Anael, s-a aplecat peste umărul său și a chicotit.

— Să mă servești cum trebuie, dacă tot mă deranjezi la ore nepotrivite, a spus Nostradamus. Era miezul unei nopți furtunoase de martie, an 1554, cu doi ani înainte de lunga și încercata călătorie spre nord. Vântul sufla printre obloane și scotea sunete înfiorătoare, iar arborii din jurul casei șuierau.

— Ți-am cerut o viziune a Sfârșitului Timpului și tu îmi arăți asta. Afară, norii plini de ploaie mânați de vânt traversau fața palidă a lunii. O noapte perfectă, un pic răcoroasă, pentru invocarea spiritelor.

— Nu pot să te ajut, a spus Anael. Păstrez totul în dezordine. Voi, oamenii, clasați evenimentele în categorii stricte după ce acestea s-au petrecut. Apoi le puneți pe hârtie și capătă un sens pentru voi, dar pentru mine nu. Voi țineți o evidență proprie a evenimentelor, iar eu am modul meu personal de a le consemna. Cam așa stau lucrurile.

Ploaia începu să izbească în acoperișul de deasupra lor și să bată în rafale în obloanele podului. În pofida nopții friguroase și urâte, maestrul ocultismului era îmbrăcat cu un capod de baie tivit cu blană pe sub roba sacră din pânză albă specifică unui clar-văzător. Papucii îmblăniți și pălăria lui de doctor cu patru colțuri, tivită cu mătase și întărită cu păr de cal și cu un bumb, completau toaleta. Bumbul reprezenta autoritatea. Spiritele trebuie să fie ținute în frâu.

Nostradamus și-a scos mica agendă verde, agenda secretă pe care o păstra pentru prezicerile legate de familia și persoana lui, și a notat: „o călătorie lungă și neplăcută spre nord ...“

— ... din ordin regal, a subliniat Anael, punând un deget translucid, de culoare albastru închis și răsucindu-se ca fumul, pe locul din agendă unde se oprise tocul bătrânului doctor.

— Ordin regal? Atunci poate o să câștig și ceva bani din asta, a spus profetul, vizibil înveselit.

— Să nu te bazezi pe asta, i-a răspuns Anael.

— Spirit scârbos și neascultător!, a intonat Nostradamus, stropind cu puțină apă din vasul de alamă în direcția lui Anael, supune-te voinței mele, te conjur cu cele Patru Cuvinte pe care Dumnezeu le-a rostit cu gura Lui servitorului Său, Moise: Josata, Ablati, Agla, Caila ...

— Foarte bine, dacă asta vrei, a răspuns spiritul, întinzându-se cât de lung era, frecându-se de tavanul camerei de studiu, și deschizându-și brațele. Anael era un spirit foarte atrăgător, în măsura în care poate fi un fenomen supranatural. Din anumite motive cunoscute doar de un Dumnezeu pus pe șotii, nu era numai patronul evenimentelor trecute și viitoare, ci și al planetei Venus, cu toate fazele și influențele acesteia. La prima vedere, avea înfățișarea unui tânăr, oarecum spân, cu păr lung și ciufulit. Era complet translucid, de culoare albastru închis, iar în interiorul corpului său existau obiecte mici și scânteietoare care se roteau când se enerva, lucru ce se petrecea chiar în acest moment. O pereche imensă de aripi, negre ca pana corbului, cu irizații albastre și purpurii, se pliau pe lângă el ca o mantie. Ochii lui ciudați, galbeni și întrucâtva terifianți, păreau să întrevadă până la începutul și sfârșitul timpului. Era înzestrat și cu un zâmbet fermecător, dar sarcastic, și un

simț al umorului mai degrabă pervers, așa cum ne-a arătat în repetate rânduri cursul evenimentelor și al iubirii.

— Dezvăluie-mi, o, spirite, o viziune a Sârșitului, Timpului, a spus Nostradamus, punând deoparte micuța agendă verde și scoțând-o pe cea mare, maro, căptușită cu piele. Era plină cu viziuni și predicții pe care spiritul i le trimisese: războaie, morți, cuceriri. Asta o să fie capodopera lui, almanahul almanahurilor, menită să ghideze monarhia Franței până la ce-a dea Doua Venire și triumful mondial al religiei catolice. Înainte de a o da spre publicare, îi mai trebuia doar o viziune înălțătoare a Sfârșitului pentru a fi completă. Când i-a explicat pentru prima oară acest lucru spiritului, Anael a râs cu viclenie. Apoi spiritul a amestecat apa și i-a dezvăluit viziunea unui grăsunel palid al cărui cap va fi tăiat într-un fel de mașinărie, în fața unei mulțimi uriașe, lipsită de maniere și trivială. În acea noapte lui Michel de Nostre-Dame i-au mai ieșit câteva fire de păr alb în barbă, despre care soția lui a făcut comentarii, sugerând că a renunțat la pasiunea sa de a-și crește părul în favoarea invocării spiritelor infernale.

— Prostii, draga mea. Sunt un pic îngrijorat. În plus, vreau să-mi văd lucrarea dată publicității este ceea ce i-a spus soției sale. Ea a suspinat. Un asemenea bărbat splendid, atât de înțelept, atît de demn și de chipeș, un tată atât de bun. Soția și-a zis în sinea ei că magia asta e totuși mai bună decât o amantă. Răposata sa mamă i-a spus întotdeauna că cei mai buni soți au o slăbiciune. În seara aceasta i-a gătit mâncarea lui preferată și i-a spus că vrea doar să-l vadă fericit. Spiritul a făcut o treabă bună atunci când mi-a arătat cu ce femeie ar trebui să mă căsătoresc,

se gândea bătrânul vraci pe măsură ce se lăsase în voia amintirilor, așteptând să vadă ce răspuns îi va da Anael și de data asta.

Dar jumătatea superioară a lui Anael dispăruse. S-au auzit bufnituri și zdrăngăneli, ca și cum ar fi cotrobăit într-un dulap mare și dezordonat.

— Se pare că l-am pierdut, a spus o voce din neant.

— Ai vrea un Anticrist? a spus Nostradamus, carnea cutremurându-i-se pe el.

— Oh, uite altceva care ar putea să-ți placă Dintr-odată, bătrânul s-a simțit secătuit.

— Nu poți să mă servești pur și simplu? E târziu și mâine trebuie să particip la botezul fiului lui Sieur de Granville. Fratele lui a comandat un horoscop drept dar de botez și nu l-am terminat încă de transcris. Jumătatea superioară a spiritului a reapărut, cu brațele desfăcute, fața impenetrabilă și ochii misterioși, de un galben auriu. Nostradamus a amestecat apele din vasul de alamă, apoi le-a studiat mult timp. Încetișor, culorile și formele au început să fuzioneze cu apele pe măsură ce acestea se linișteau.

Văd un hol aglomerat, plin cu bărbați și femei, în mantii luxoase, necunoscute. Papa, îmbrăcat din cap până în picioare în hainele și cu însemnele de ceremonie, plasează cea mai ciudată coroană, nu una regală, ci mai degrabă una asemănătoare cu o ghirlandă din laur a vechilor împărați romani, pe capul unui bărbat scund, cu o față inteligentă și versată și ochi pătrunzători. Deodată, bărbatul se ridică în picioare și ia coroana din mâinile tremurătoare ale Pontifului. Se încoronează singur.

— Un uzurpator, a murmurat Nostradamus. A încălcat puterea Papei. Ce altceva a mai făcut?

O voce ca un suspin respiră în urechea bătrânului. Cu precauție, născută ca urmare a unei scurte ciocniri cu Inchiziția, Nostradamus codifică silabele, amestecându-le. Fie ca ele să fie descifrate atunci când va veni vremea: „Pau, Nay, Loron." Napoleon.

— Va fi adevăratul cuceritor al bisericii înainte de sfârșit? a întrebat bătrânul profet.

— Întotdeauna pui întrebări greșite, i-a răspuns spiritul încetișor.

— Câți Anticriști există?

— Așa cum îi definești tu, trei, i-a șoptit spiritul.

— Când o să-mi dezvălui identitatea lor?

— Nu-ți face griji, or să apară ei. Sunt pe acolo, pe undeva. Știi că sunt foarte precaut. Deocamdată nu vreau să pierd nimic. Lucrurile sunt un pic cam amestecate între ele. Nu vrei să vezi și celelalte imagini pe care le-am găsit?

Viziunea din apă a dispărut. În liniștea care se așternu nu se auzea decât scrijelitul penei profetului pe hârtia maro. Apoi bătrânul făcu o pauză și pentru o vreme își acoperi ochii cu mâinile ca să și-i odihnească. Lumânările din candelabrul cu șapte brațe de pe masa lui de lucru și-au mărit brusc flacăra, iar bătrânul a tresărit și și-a deschis ochii. Prin tot corpul l-a străbătut un fior ușor. Când a atins apa cu bagheta, a văzut că mâna îi tremura. Imaginea a început să se formeze dincolo de vălurele și și-a dat seama că poate să recunoască fețele și costumele. Această viziune e apropiată în timp, și-a zis. Și pot să aud clar tot ceea ce se întâmplă. Și ... da, vorbesc franțuzește.

O, spirite, se poate să aud vocile, cel puțin pentru o vreme?

Viziunea unui hambar în flăcări, înconjurat de trupe călări. Bărbați, femei și copii îmbrăcați în haine negre și simple fug pe ușa deschisă. Călăreții se năpustesc asupra lor, culcându-i la pământ cu săbiile. Țipete, lovituri de copite, hârșâitul înspăimântător al oțelului, urlete de groază. Trupurile copiilor, zăcând dezmembrate și sângerând, femei călcate în picioare, muribunde, căzute peste corpurile bebelușilor. Cărți, scăpate din brațele muribunzilor, zac dezmembrate în noroi amestecate cu sângele închegat. Acum hambarul este o grămadă de lemne fumegânde. Doi bărbați călări vin să inspecteze dezastrul, cadavrele. Comandanții. Bătrânul doctor le recunoaște fețele. Doi frați de aceeași înălțime, cu fețe însemnate și ochi duri. Frații de Guise. Cel mai mare are o cicatrice uriașă, lăsată în jos, pe un obraz, osul spart de la o rană veche. François, duce de Guise, numit La Balafre – Cicatrice. Cel mai mic, înclinațiile sale preoțești au fost sacrificate pe jumătate în favoarea armurii, este cardinalul de Lorraine, marele inchizitor al Franței.

„A mai căzut un cuib al ereticilor care-l venerau pe diavol", spune Cicatrice. De data asta se simte și mirosul, remarcă Nostradamus. Un neajuns al apropierii evenimentului în timp. Miroase sudoarea cailor și sângele, dar și pe ducele care nu se mai spălase de ceva timp.

„Dă-mi acea carte în care-l idolatrizează pe Satan", spune cardinalul de Lorraine unui pedestraș, arătându-i cu degetul în direcția unde volumul zace într-o baltă de

sânge, cu paginile fluturând pustiu în vânt. Sprâncenele i se ridică mirate când răsfoiește volumașul consistent. „Ei, este o Biblie."

„O Biblie falsă a diavolilor", spune Cicatrice.

„Nu", zice Lorraine, cu o voce intrigată. „Este exact ca aceea pe care o folosim și noi. Cuvântul lui Hristos."

„Prostii!" șuieră Cicatrice. „Hristos a murit de mai bine de o mie de ani! Nu poate să mai scrie nimic. Asta dovedește că este un fals! Minciuni ale ereticilor!"

„Ce fel de prostovan ești tu?" adaugă cardinalul, întorcându-se furios spre fratele său mai mare. Nostradamus oftează, iar respirația lui tulbură apa fără să vrea.

Viziunea din apă se schimbă, iar la vederea acesteia, bătrânul trage adânc aer în piept, ca un suspin. *De data asta fumul se ridică spre cer, deasupra zidurilor orașului. Ziduri familiare. Mai aproape, da, este însuși Orléans, orașul prinților și al comorilor, și a imensei catedrale care domină linia orizontului. Orașul arde, fundația din lemn a turnului impunătoarei catedrale e distrusă. Bărbați înarmați în haine închise la culoare mișună ca furnicile, prădătorii fug pe ușile uriașe printre flăcări.*

„Dărâmați zidul lui Satan."

„Răzbunare! Distrugeți adoratorii idolului! Astăzi catedrala lor abominabilă, mâine marele Anticrist din Roma!" Se aude un vuiet asurzitor, un scârțâit, pe măsură ce temelia din lemn cedează, apoi o explozie, căci butoaiele cu praf de pușcă împinse de-a dura sub fundație sunt în cele din urmă aprinse. Vechea turlă, imensă, se sfărâmă, iar mulțimea adunată în jurul catedralei urlă de bucurie.

— Un război civil, zice Nostradamus cu vocea tremurândă. Un sângeros război civil religios. Și asta în curând. Anael, tu pui mai multe întrebări decât dai răspunsuri. Cine iese învingător în urma acestui război? Adevărata religie?

— Hmm. Cred că am pierdut partea asta, sub mormanul de conducători armoricani, a răspuns Anael, jumătatea superioară făcându-se nevăzută din nou.

— Ispititorule, diavole afurisit, a spus Nostradamus.

— Te rog, sunt un înger.

— Unul decăzut.

— Doar pe jumătate. În plus, a fost ideea ta să mă convoci. Nu m-am oferit eu voluntar. Tu ai vrut să afli secretele Istoriei. Acum le ai. Voi, oamenii, nu sunteți niciodată mulțumiți. Anael a căscat și și-a întins aripile sale de corb. Obiectele scânteietoare au încetat să se mai răsucească și treptat, treptat au migrat spre exterior sub forma unei spirale.

— Plec acum; sunt obosit și nu vreau să mai răspund și la alte întrebări.

— Doar la una scurtă, a spus Nostradamus. Ce este un conducător armorican?

Dar spiritul dispăruse.

*

În castelul din Fontainebleau, ritualul de despachetare a bagajelor era în plină desfășurare. Carele cu mobilă grea întârziaseră din cauza noroaielor, a străzilor mocirloase și abia acum ajunseseră în curtea palatului, unde erau descărcate la voia întâmplării, producând o mare harababură. Cameristele alergau pe coridoare cu brațele

încărcate de pânzeturi, hoarde de lachei cărau cufere grele, în timp ce servitorii desfăceau ultimele covoare și atârnau tapiseriile în camera de recepție a regelui. Curtea era plină de suite mici, toate foarte ocupate: a regelui, a reginei, a doamnelor de companie și a domnilor în serviciu la curtea regală, a marilor căpitani și a nobililor care însoțeau casa regală când nu se aflau la moșiile lor, ca și suita moștenitorilor casei regale, în situația când nu erau trimiși la Blois ca să-i ferească de infecții. Chiar și bufonii reginei își aveau guvernantele, spălătoresele, servitorii și animalele proprii de companie. În mijlocul acestui balamuc, regina, însoțită doar de două dintre damele ei de companie, pășea cu pași mari, fără să privească nici în dreapta nici în stânga.

Doamnele care o însoțeau pe regină astăzi erau dintre cele mai de încredere: italience din familii florentine, căsătorite cu nobili francezi. Au coborât o scară largă, apoi alta îngustă și au traversat camerele care nu ținuseră pasul cu ultima modă a locului, până când în cele din urmă au ajuns la o ușă scundă. Regina a bătut agitat în ușă, iar când aceasta s-a deschis, le-a făcut semn însoțitoarelor sale să rămână afară de pază. Încăperea în care a intrat era slab luminată și prăfuită, iar mobilele erau pe jumătate despachetate. Mesele de lucru stăteau goale în fața ei; într-un colț, un șemineu rece, fără foc arzând și fără vase pe el. În spate, o siluetă învești mântată în piele neagră scotocea printre tuburile și cutiile de sticlă semănând cu un crab sinistru.

— Spune-i băiatului să iasă afară, Cosmo, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi, i-a vorbit regina pe un ton dur, uitându-se la pripasul zdrențăros care deschisese ușa.

Fără să-i mai adreseze un al doilea cuvânt, băiatul a înțeles și s-a făcut nevăzut, iar Cosmo Ruggieri, vrăjitorul din moși strămoși al familiei reginei, s-a apropiat și a făcut o plecăciune în fața stăpânei sale.

— Cea mai frumoasă, cea mai serenă, Înălțimea Voastră ...

— Destul, Cosmo. Vreau să mă folosesc de puterile tale ca să îmi ghicești ce vrajă știe ducesa de Valentinois de i-a câștigat dragostea regelui.

— În sfârșit, ați venit la mine, bietul Cosmo cel loial, în loc să vă adresați acelor șarlatani dăunători care vă înconjoară. Magicianul reginei a continuat conversația în limba italiană, ca și cum, dacă vorbeau în limba ei natală, ar mai fi îmblânzit inima clientei lui.

— Că până acum nu tot la tine am venit! Câte nu mi-ai promis? Te-am îmbrăcat în aur, ți-am angajat neamurile și am pus în aplicare uneltiri secrete de care și unui șarpe i-ar fi rușine!

— Cosmo a lucrat, a muncit să vă facă regină, să vă dea moștenitori ...

— Tot mai ai resentimente față de plățile pe care regele le-a făcut doctorului Fernel? Nu pot să fac nimic în privința asta ca să te ajut.

— Dacă îl lăsați pe rege să îmi vadă puterile ...

— Regele nu crede în puterile tale, escroc neloial. Ar trebui să fie suficient pentru tine faptul că eu cred în ele. Și mai cred că ducesa a intrat în posesia unui inel magic. Și ceea ce e și mai rău, numai tu ai fi putut să i-l faci.

— Regina mea, cunoscându-ți dorințele, l-am pregătit pentru tine.

— Mincinosule, l-ai făcut pentru ea. Tatăl tău nu ar mai fi trăit nici măcar o zi dacă s-ar fi purtat în felul acesta cu tatăl meu.

— Tatăl meu a primit onoruri mai mari; participa la evenimentele speciale de la curte, iar eu, mă ascund, mă feresc deliberat, atât de sărac, am atât de multe rude în nevoie ...

— Jur că de data asta am să te omor, Cosmo. Am să te sfâșâi de viu în bucățele mici, apoi am să le pun la un loc și am să le dau foc, ca să fie exemplu pentru toți magicienii trădători.

— Oh, Maiestate, ce păcat ar fi. Știți că stelele au spus că o să mai trăiți doar trei zile în plus după moartea mea.

— Josnicule, mincinos complice ...

— Puneți-mă la încercare, Maiestate. Mai presus de faptul că îmi va părea rău de propria-mi moarte, pentru Franța va fi de departe o durere și mai mare să piardă o asemenea regină.

— O să te exilez.

— Oh, fie-vă milă, Maiestate. Departe de prezența voastră augustă și frumoasă nefericirea absolută mă va otrăvi.

— Ești un diavol, Cosmo. Știi asta.

— Din nefericire, Madame, sunt florentin și nu sunt cu mult diferit de Înălțimea Voastră.

— Dintre toate suvenirurile pe care le-am adus acasă, tu ești cel la care aș renunța cu dragă inimă, știi asta, Cosmo?

— Ah, Maiestate, numai amărăciunea momentului vă face să-i vorbiți așa celui mai loial servitor al dumneavoastră. Inima mea e mișcată de supărarea Maiestății.

Oh, cât de rău îmi pare că blestemata de ducesă umblă cu minciuni seducătoare și dezgustătoare! Dar în afară de devoțiunea sinceră aș vrea să vă mai sugerez ceva: peste exact trei zile Saturn va guverna casa regelui, iar vechile suferințe ale articulațiilor sale vor reveni, febra ținându-l la pat. Profitați de confuzia din dormitorul său, și când ducesa de Valentinois e plecată de la căpătâiul regelui, cereți să i se scoată inelul.

— Cosmo, dacă intru în posesia inelului, tu îți vei recâștiga pe deplin favorurile.

— Numai favorurile? Botezul celui mai mic nepot al meu, darurile, înțelegeți, banchetul, toate atât de scumpe ...

Dar regina Franței trântise deja ușa în urma ei.

*

Băltoacele scânteiau pe dalele de piatră și stropii argintii de ploaie încă se mai țineau de frunzele copacilor când Michel de Nostre-Dame, prezicătorul casei regale, s-a îndreptat spre ușă ca să îi întâmpine pe demnitarii orașului ce se îndreptau către petrecerea în cinstea botezului fiului lui Sieur de Granville. Era una dintre acele zi proaspete de martie, specifice sudului, care vin după o ploaie, când vântul împrăștie norii, iar soarele palid de iarnă stă pe cerul albastru ca o imitație rece a lunii mai. Dar Nostradamus se trezise prea târziu ca să mai prețuiască frumusețea zilei; capul îl durea, căci inspirase prea mult fum de la ierburile stranii arse în jăratic, iar mintea îi era încărcată de veștile triste pe care le adunase din cercetările lui în miez de noapte. Acum observase forfota de pe drumul spre casă, între el și băiatul cu un catâr aflându-se o mulțime de orășeni și o

jumătate de duzină de țărani, trimiși de la moșia de la țară a lui Sieur de Chasteauneuf, cărând după ei un monstru într-un coș.

— Maestre Nostredame, Maestre Nostredame, strigătul a răzbătut din mulțime.

Doamne, nu altul. Orice creatură de la sute de kilometri e adusă la ușa casei mele. A coborât cu mare grijă ca să-i întâmpine, sprijinindu-se în bastonul său din bambus cu cap de argint. Răcoarea nopții trecute nu i-a alinat prea mult guta. Toate aceste mistere, și-a zis, dar voi avea vreodată inspirația să descopăr misterul gutei? Poate că Anael are dreptate și ar trebui să renunț.

Privirea lui întunecată și inteligentă a măturat mulțimea. În jurul fiecărei siluete poate să vadă o prezență care dansează și pâlpâie în aer, nu cu mult deosebită de valurile de căldură care se ridică vara dintr-un lan cu grâu. Fiecare aură îi oferă indicii despre destinul indivizilor: aci, o moarte accidentală; colo, o viață îndestulată și o moarte de bătrânețe; iar în alt loc o boală fatală insinuându-se invizibil. Era un alt dar pe care și-l dezvoltase în timpul lungului său exil, iar acum îl regreta. Când purta o conversație normală, trebuia să se comporte ca și cum aura nu s-ar fi aflat acolo, strigându-i secretele interlocutorului său. Mai mult de atât, putea să prevadă care persoană risca să se trezească în viitor cu un ochi învinețit sau cu nasul spart, ori mai rău, cu un curs de tortură care l-a schilodit pe unul dintre profesorii săi, marele Guy Lauric, care s-a pripit să-i spună adevărul tiranului din Bologna.

Ăsta e blestemul meu, și-a zis Nostradamus, eram tânăr, nebun, invadat de dorința pasională de a vedea

viitorul, știam că nu e bine, dar cine ar fi putut să-i reziste însuși Agentului Tentației? Soarta justă mi-a decretat pedeapsa din momentul în care acel obiect ticălos și supranatural mi-a garantat puterile pe care le-am cerșit: acum pot să văd, dar niciodată să spun. O viață în tăcere agonizantă este pedeapsa mea. Casandrei i s-a oferit cel puțin favorul de a-și rosti profețiile, dar totuși de a nu fi crezută. Pe mine mă cred, dar dacă vreau să nu fiu atârnat în bucăți la porțile orașului, nu trebuie să rostesc vreodată profețiile. Dumnezeule al ironiilor, am început să caut intenționat secretul eternității, iar tu m-ai pus să scriu almanahuri pentru fermierii care fac agricultură.

— Bine, bine, a spus Nostradamus, mângâindu-și barba într-un gest înțelept, ce avem noi aici? Ah, înțeleg, un ied cu două capete. În afară de mugurii cornițelor, unul dintre capete avea o pereche de urechi în plus, mici și nemodelate. Behăia la el. Hmm, simt că acesta este o prevestire rea.

— Stăpâne, stăpâne, spune-ne ce înseamnă. Mulțimea se îngrămădea în jurul lui acum. Nostradamus a căutat cel mai sigur răspuns din cele câteva periculoase.

— Înseamnă, a rostit încetișor, că regatul Franței va fi împărțit în două, dar trupul și sufletul vor rămâne până la urmă unul, iar binele va triumfa. Capul deformat a behăit din nou. Capul normal, cu doar două urechi, moțăia.

— Ha! Capul urât este luteran! a strigat cineva în glumă.

— Capul care judecă bine a adormit. Trezește-te! Trezește-te! Sfinții sunt în pericol! a urlat altcineva.

Nostradamus a scuturat din cap. Cum pot fraierii să se aventureze într-un labirint nesfârșit de nenorociri și

sânge. Așa cum fiecare individ are o aură, așa are și mulțimea. Aura era plină de pete negre pâlpâitoare. Moarte și nebunie. Dar când? Un lanț de crime, minciuni și acte de trădare se întindeau între Franța și agonia acesteia. Dacă și-ar publica lucrarea *„Centurii"* acum, previziunile lui ar determina măcar o singură persoană să-și schimbe intențiile, făcând un pas înapoi de pe calea înfricoșătoare ce duce la distrugere? Uneori, noaptea, se trezea și simțea aura Franței. Îi înghețа sângele în vene.

VI

MENANDER din Corint, de asemenea cunoscut și ca Menander Magul, 239 - ?, î.Hr. Se știu prea puține despre istoricul Menander, care se presupune că a fondat separat o sectă consacrată cultului venerării lui Apollo, sectă ce presupunea ceremonii orgiatice de adorare și ritualuri magice. Legenda lui Menander, povestită de alchimiștii medievali, ar putea fi o ultimă creație fără nici o legătură cu viața din prezent a magilor celebrați. Se spune că și-ar fi vândut sufletul diavolului în schimbul secretului vieții eterne. Menander a fost supus unei răzbunări groaznice când Lordul Infernului a descoperit că a fost tras pe sfoară, iar îndeplinirea dorinței a făcut imposibil ca magului inteligent să-i fie luat sufletul. Diavolul „atât a umplut spiritul regelui Persiei cu invidie și teamă că Magul ar putea să mai fie și în slujba altuia", încât acesta i-a tăiat capul, păstrându-i totuși viața veșnică. Răzbunarea diavolului a constat în condamnarea Magului de a servi dorințele oricărei persoane care se afla în posesia cufărului, în care se găsea capul său, în schimbul sufletului posesorului.

Căutarea capului Stăpânului Tuturor Dorințelor este unul dintre cele mai întunecate secrete ale științei oculte ale perioadei medievale târzii și a primilor ani ai Renașterii. Se zvonește că diferite persoane au deținut

capul, într-o vreme sau alta, inclusiv împărăteasa Teodora, Mihail al VIII-lea Paleologul și Caterina de Medici.

ENCICLOPEDIA SUPRANATURALULUI
Vol. 6, L-N, p.216

— Îmi pare rău, Madame, nu vrea să vă vadă. Valetul care stătea la ușa de la intrare în infirmieria regelui era neclintit. Ducesa de Valentinois, cu trupul ei subțire, îmbrăcat în catifea neagră cu volane de satin alb, adusese o sticluță de întăritor, preparat cu propriile-i mâini. În afară de bărbia strânsă, nici un alt semn exterior nu lăsa să se întrevadă furia care fierbea în ea.

— E o greșeală, spuse femeia. Chiar în această dimineață a cerut întăritorul. Prin ușa pe jumătate întredeschisă, îl putea vedea pe rege, febril, sprijinit în sus pe câteva perne în uriașul său pat, cu ochii închiși, vorbind incoerent. Câțiva doctori în halate lungi erau de față, supraveghiind un chirurg care deschidea o venă de la încheietura mâinii regelui. Sângele, aproape negru, se scurgea încetișor într-un lighean, fiecare doctor aplecându-se pe rând asupra lui, inspectându-l și dând din cap aprobator ca și cum toți ar fi căzut de acord.

— Vi se interzice accesul în cameră. Acestea sunt ordinele Maiestății Sale.

Regele bâjbâia peste cuverturi cu degetele sale lungi și palide. Dintr-o privire Diane de Poitiers i-a inspectat mâinile cu atenție. Unde era inelul ei? Italianul ăla nenorocit, astrolog trădător, și-a zis în sinea ei. M-a trădat pentru ea. Fără îndoială că se va întoarce la mine în patru

labe, inventând vreo poveste sau ceva de genul ăsta. Jur că i-aș fi înscenat un accident, dacă nu mi-ar fi prezis că data morții mele va fi în aceeași săptămână cu a lui ...

Unul dintre doctori i-a înmânat un obiect mic, pe care ea nu a putut să-l vadă, unui valet ce s-a înclinat și a părăsit încăperea.

— Hei, băiete, i s-a adresat când acesta a ajuns la ușă. Ce ai acolo?

— Un inel pe care regele a promis să-l trimită reginei, în semn de apreciere.

— Îmi dai voie să-l văd? a întrebat femeia. Amintindu-și obiceiul regelui de a se răzbuna pe toți cei care nu o ascultau pe ducesă, și fiind sigur că acesta se va însănătoși până la urmă, valetul i-a arătat inelul.

— Ah, dar este încântător, spuse admirându-l. Brusc valetul s-a temut că ducesa o să-l păstreze pentru ea. Ce să-i spună? Ce să facă? Dar apoi femeia i l-a dat înapoi.

— Cred că au făcut o greșeală. Acesta este un inel pe care eu i l-am dăruit regelui și a jurat să nu se despartă niciodată de el. Inelul cu rubine de pe cealaltă mână este cel destinat reginei. Înapoiază-l pe acesta regelui și ia-l pe celălalt în schimb. Satisfăcută, amanta regelui l-a privit pe valet cum se consulta cu doctoii, iar aceștia s-au sfătuit cu un alt doctor, în cele din urmă valetul așezând înapoi inelul pe mâna stângă a regelui, luându-l pe cel cu rubine de pe același deget, însă de la mâna dreaptă. Ochii regelui pe jumătate închiși, păreau să spună ceva. Unul dintre doctori s-a aplecat aproape de capul său ca să-i audă spusele.

— Ce este? a auzit femeia pe un alt doctor întrebând.

— Ducesa de Valentinois a adus întăritorul pe care l-a promis? Regele întreabă de el. Spune că se va însănătoși doar văzând-o.

— Ei bine, atunci de ce întârzie? Trimite un paj ca să o cheme.

— Oh, nu vă deranjați, a spus valetul care ținea inelul cu rubine. Așteaptă afară. O voi trimite înăuntru.

În ochii reci ai ducesei se citea triumful, în timp ce intra pe ușă, cu jupoanele de mătase foșnind, a îngenunchiat victorioasă lângă pat, murmurând cuvinte dragi, mângâindu-i mâna împodobită cu micuțul și ciudatul inel din aur.

*

Regina se plimba de-a lungul galeriei interminabile dintre apartamentele de stat și curtea ovală de la Fontainebleau. Ploaia se izbea de geamurile înalte, iar afară, zgomotul asurzitor al tunetelor se pierdea tot mai mult în depărtare. În spatele ei se hârjoneau câțiva cățeluși albi, în timp ce doi bufoni în costume de mauri încercau să o înveselească cu glume proaste. Zile întregi s-a plâns de o durere de cap și de disconfortul cauzat de vremea proastă, dar cei care i-au investigat ochii știau că era măcinată din pricina unei furii secrete. Nu numai că domnia Dianei de Poitiers continua fără cel mai mic indiciu că ar lua vreodată sfârșit, dar pentru a celebra însănătoșirea regelui, a invitat toată curtea la somptuosul său castel de la Anet pentru a sărbători extravagant Crăciunul din iarna viitoare, atât de sigură fiind de continuitatea dominației sale. Dubiosul astrolog, Cosmor Ruggieri, dispăruse convenabil la Lyon, într-o

„ambuscadă", nemaiputându-i-se da de urmă, iar regina a însărcinat jumătate de duzină din garda ei ca să-l localizeze și să-l aducă înapoi. Dar, dintr-o dată, cățelușii au început să latre și să mârâie, bufonii și-au încetat glumele, iar regina a zâmbit, un mic zâmbet vindicativ: două gărzi stăteau la capătul galeriei aurite și ornamentate, iar între ei o față familiară, ca un cărăbuș în piele neagră, cu un aspect jalnic. Cosmo a năvălit în cameră și s-a aruncat la picioarele ei, scăldându-le în lacrimi în timp ce își cerea iertare pe un ton melodramatic. Cu dificultate, regina florentină și-a reținut dorința puternică de a-l pocni.

Timp de câteva săptămâni, a jucat rolul unei soții umile și fericite în timp ce Diane o sabota la orice pas. Exista o proprietate pe care o vroia pentru soțul uneia dintre doamnele sale de companie; Diane a cerut-o și ea de la rege. Regina scoțienilor, acel fânc nerecunoscător în vârstă de paisprezece ani, s-a îmbolnăvit, iar când Caterina a alergat la căpătâiul ei cu o listă de remedii infailibile făcute în casă, a fost dată afară din infirmierie, căci Diane se afla deja acolo cu doi doctori renumiți și cu un chirurg care-i-au luat sânge nu odată, ci de două ori. După ce concepuse o listă cu subiecte esențiale pentru educația Delfinului, a aflat că Diane deja trimisese instrucțiuni lui Monsieur d'Humières cum că Delfinul ar trebui să studieze mai puțin și să facă mai multe exerciții ca să-și fortifice organismul.

Și în timp ce poeții o preamăreau pe Diane, o mie de indivizi agasanți se adunaseră în jurul reginei ca un roi de muște. Cum îndrăzneau ultimele pamflete de la Paris să-i numească fiul degenerat? Un moștenitor plăpând,

conceput de regină între două menstruații, la sfatul unui fals specialist în fertilitate, spuneau pamfletele. Ce prostie! Toții copiii ei erau sănătoși! Pamfletarii ar trebui să fie găsiți și executați! Singura problemă a băiatului ei, François, Delfinul, era că logodnica lui, regina Scoției, era cu un an mai mare ca el și mult mai înaltă. Fata aceea era răsfățată și agresivă. Nu-l lăsa să se evidențieze. Câteva răceli, asta e tot ce era în neregulă cu el. Cu timpul, pe de o parte, datorită înaintării în vârstă, maturizării și unui croitor mai bun, iar pe de altă parte, mulțumită studiului mai lejer al latinei vor face tot ceea ce este necesar ca să-i contureze imaginea unui rege. În plus, un grup de actori italieni care puneau în scenă comedii, genul ei artistic preferat, sosiseră la curte ...

Și acum, magicianul ei perfid, îi aducea aminte de toate lucrurile care merseseră prost.

— Zeci de mii, sute de mii de scuze, regina mea miloasă și preamărită, spunea viermele de la picioarele ei.

— Cosmo, îmi zgârii pantofii. Ridică-te. Știi că și-a luat inelul înapoi? Meriți să fi spânzurat. Bufonii și cățelușii s-au retras prudent.

— Oh, regina mea preaiubită, nu mă lipsiți de soarele prezenței Domniei Voastre. Afară ploaia încetase. O rază subțire de soare strălucea de-a lungul parchetului în care se reflecta silueta îmbrăcată în piele. Spuneți-mi cum poate fi izbăvit umilul dumneavoastră Cosmo. Pentru ce scop atotputernic aveți nevoie de serviciile mele umile? Acum încercase să-i sărute tivul rochiei, dar regina s-a ferit.

— L-am rugat pe ducele de Nemours să-i arunce vitriol în față. Un monstru fără ochi și fără față nu va mai

face plăcere regelui, indiferent cât de multe inele ar purta. Vreau să citești în stele ca să-mi spui când e momentul potrivit.

— O idee neinspirată, mărinimoasă Maiestate. Nu am nevoie de stele ca să-mi spună asta. Chiar dacă ducele de Nemours fuge instantaneu, tot se va face legătură între el și Domnia Voastră.

— Dar familia lui este un inamic cunoscut al ducilor de Guise, rudele ei.

— Iar el se știe că este un prieten al dumneavoastră. Credeți-mă, doamna mea, pereții acestui palat au urechi. Au chiar și niște ochișori.

— Cosmo ... vocea reginei era amenințătoare.

— Oh, îmi cer scuze, Maiestate, nu aș insinua nici măcar pentru un moment, dar, amintiți-vă, dacă regele află că ați fost implicată, marea lui iubire față de ea îl va face să se răzbune pe Domnia Voastră. Nu ar fi primul rege al Franței care și-a exilat soția pentru totdeauna. Sau ar putea să vă omoare. Și mi-ar părea foarte rău de asta, Maiestate, din moment ce mi-ar pecetlui soarta. Așa că vedeți, vorbesc doar pentru binele dumneavoastră, deși, până la urmă, interesele amândurora sunt aceleași.

— Nu pot să-ți descriu ce silă îmi produce să fiu legată de tine în acest fel demn de dispreț, broscoiule.

— Oh, într-adevăr, este păcat, dar nu avem ce face. Stelele au făcut asta. Blestemată fie ziua în care am făcut acel inel!

— Blestemată să fie, ce-i drept. Slăbește-mă cu oceanul tău de lacrimi false. Ai făcut tot posibilul ca să îți măresc bugetul.

— Eu? Ce am făcut? Probabil mă considerați lacom. Fiul cel mai mare al vărului meu, fiica lui cea mică are nevoie de zestre, sora mea se simte slăbită, trebuie să meargă să ia aghiazmă, bietul meu finuț ... vedeți, sunt ca un tată pentru toți. Responsabilitățile sunt blestemate ...

— Îți spun acum și aici, Cosmo, vreau ca soțul meu să fie eliberat de sub puterea acelei femei. Vreau dragostea și respectul lui. Vreau onoarea care mi se cuvine ca regină a Franței. Nu vreau să mai aud niciodată expresia „fiica unui comerciant italian de pantofi" din gura acelei femei. Fă asta, Cosmo, sau te voi încuia și nu vei mai vedea lumina soarelui până când îți vei fi dorit să fi mort, însă nu o să ai la îndemână mijloacele ca să te omori."

— Regina mea, regina mea, cum puteți să aveți atât de puțină încredere în mine? Am ezitat să vă spun, dar acum, ei bine, acum, trebuie să vă dezvălui un secret al puterii și terorii. La auzul acestora regina părea interesată. Și-a înclinat capul într-o parte, ca și cum s-ar fi gândit, iar Cosmo putea să jure că i-a văzut limba ușor scoasă în colțul gurii. Bine, era din nou în siguranță, și-a zis. Ce deștept am fost să descopăr planul lui Simeoni de a mă înlocui. Fraierul nu poate să prezică nici măcar sosirea zilei de sâmbătă și dacă ar fi reușit să-l păstreze pe Stăpânul Tuturor Dorințelor – ah, Asmodeus! Nu te gândi la asta – ce noroc că servitorul meu a aflat înainte de a-i ajunge în mâini. Da, am ajuns să intru în posesiunea unui obiect diabolic, de o magie profundă, care este capabil să satisfacă toate dorințele umane cu excepția uneia.

— Cu excepția uneia? De ce nu toate?

— Excepția este izbăvirea, iertarea de păcate, dorință pe care Satan nu o poate îndeplini.

— Ah, ai dreptate. Acum înțeleg. Îmi voi vinde sufletul pentru puterea care mă va scăpa de această femeie. Te afli în posesia acelui lucru?

— Ei bine, îhâm, în scurt timp vom intra în posesia lui. În lecturile voastre oculte, ați dat vreodată peste vreo referință legată de Stăpânul Tuturor Dorințelor?

— Stăpânul Tuturor Dorințelor? Păi, poate că da. Zi mai departe, broscoiule. Nu a auzit de el, și-a spus magicianul. O voi orbi.

— Asta e ceea ce se spune, că ar avea aproape două mii de ani vechime în ziua de azi.

— Viața eternă, viață eternă, medita regina. Atunci, iadul nu există, nu-i așa? Posesorul va scăpa de judecata lui Dumnezeu, poate să facă orice, orice îi place ...

— Dar legenda spune că și-a dobândit puterile infernale vânzându-și sufletul Diavolului ...

— Pe care nu a putut să-l revendice pentru că era nemuritor. Da, îmi amintesc povestea. Dar ce legătură are asta cu ultima ta descoperire?

— Stăpână preaputernică și mărinimoasă, cea mai măreață și atotputernică regină, legenda nu se termină aici. Regele Persiei a descoperit o greșeală la Menander și, pentru asta, l-a decapitat. Tatăl meu cunoștea odată un astrolog care s-a oferit să-i vândă unul dintre oasele unui deget al lui Menander ...

— Asta e o prostie inventată de tine? Să nu te joci cu mine, Cosmo, îi pedepsesc pe cei care profită de necazurile prin care trec.

— Regina mea, regina mea, aveți încredere în umilul și vechiul servitor de încredere al Domniei Voastre, umilul, milosul servitor ...

— Treci la subiect, Cosmo. Ce și cât costă?

— Regina mea, capul lui Menander a fost separat de trupul său, dar el a continuat să trăiască. Astfel Satan s-a răzbunat pentru că a fost tras pe sfoară. Acest cap în viață, separat de trup, cu puterile magice și înțelepciunea lui secretă întru totul intacte, l-am achiziționat pentru Domnia Voastră.

— Să-mi fie sclav?

— Să vă îndeplinească orice dorință, preamărită regină. Puterile lui, care sunt diabolice, nu cunosc limită, iar capul lui viu este condamnat să slujească celui care îl posedă.

— Cosmo, dacă știai de asta cu mult timp în urmă, de ce nu mi-ai povestit niciodată până acum?

— Înălțimea Voastră și cea mai glorioasă Maiestate, Capul Nemuritor al lui Menander Magul vă poate îndeplini orice dorință, dar după toate socotelile, nu este un obiect fericit pe care să-l stăpâniți.

— Cosmo, nu sunt o femeie fericită. Blesteme, damnări, sau Satana, vreau să-mi aduci acel cap.

După ce ușa s-a închis în urma vrăjitorului care a ieșit cu spatele făcând plecăciuni, reginei i-a venit o idee. Dacă acest bărbat demn de milă intră în posesia acelui obiect, își va îndeplini mai întâi dorințele lui. Apoi îmi va cântări dorințele și mă va pune să plătesc pentru fiecare dintre ele. Acel cap nemuritor nu se află în mod cert aici ori s-a lăudat că îl are. Poate că îl ține ascuns undeva. Cred că voi pune să-l urmărească și voi intra în posesia lui înainte ca Ruggieri să ajungă la el. Dacă e atât de bun pe cât spune el, după ce voi fi scăpat de ducesă, următoarea dorință va fi să scap de vicleniile lui.

VII

„Păziți-vă de casa de Guise! Vă vor dezbrăca copiii de jiletci și îi vor supune pe bieții înrobiți sub cămășile lor."

Regele Francis I, pe patul de moarte, către fiul și moștenitorul său, Henri al II-lea

— A venit vremea, domnilor, să ne alăturăm doamnelor. Henri al II-lea, regele Franței, înalt și serios, și-a condus curtenii către camerele reginei. Regele era un bărbat de o mare curtoazie și în permanență trist. Își petrecuse copilăria ca ostatic într-o închisoare spaniolă, fapt care i-a distrus definitiv capacitatea de a se bucura. În jurul lui se învârteau farsele, renghiurile și intrigile unei curți subjugate de plăceri, dar el nu le remarca niciodată. Inteligența de calitate și umorul ieftin îl lăsau indiferent. Muzica, băutura, vulgaritatea, toate treceau pe lângă el. Se distra cu vânătoarea, luptele și amanta lui mai în vârstă, care îi aducea vag aminte de mama lui moartă cu mult timp în urmă. Își stabilea zilnic programul ca un ceasornic mereu la datorie. Nimeni nu l-a văzut râzând vreodată.

La stânga, ușor în urma sa, pășea consilierul său, Anne de Montmorency, Mare Maestru și Conetabil al Franței, care în plus mai ocupa, fie singur, fie cu ajutorul familiei sale, și funcțiile de colonel al infanteriei franceze, amiral

al Franței și guvernator al celor patru mari provincii: Provence, Languedoc, Picardy și Isle de France. Voinic și grizonat, Conetabilul se deplasa cu încrederea unuia care îl știa pe regele Henri din leagăn, căci fusese sfătuitorul și prietenul tatălui său, marele rege Francis, și era un om pe care nici o perfidie umană nu-l mai surprindea.

La dreapta regelui, mergea rivalul lui Montmorency, ducele de Guise, capul celei de-a doua familii ca mărime de la curtea regală. Înalt, cu privirea dură, elegant și dichisit, o parte a feței lui fusese sfârtecată de o lance, fapt care i-a adus porecla de „Cicatrice". Și-a asigurat favorile la curtea regală prin alianță, căsătorindu-se cu amanta regelui, Diane de Poitiers, dar și prin legătura cu Delfinul, acesta fiind logodit cu nepoata ducelui, Mary, care moștenise în copilărie coroana Scoției. În urma lui Cicatrice mergea fratele lui mai mic, Charles, cardinalul de Lorraine, îmbrăcat în mantia de mătase complet roșie, pe piept atârnându-i crucea unui cardinal al bisericii de la Roma. Frații de Guise aveau un mare plan pe care doreau să-l pună în aplicare: unificarea regatelor Franței, Scoției și Angliei sub puterea lor, urmat apoi de stârpirea ereticilor protestanți pe care-i va trece prin foc și sabie ori îi va spânzura.

Cărțile erau deja aruncate în joc: Mary, copila regină a Scoției, era, prin mama ei – sora cea mai mare a ducelui și a cardinalului – o membră a familiei de Guise. Dar după tatăl ei mort, regele Scoției, Mary era o descendentă directă a lui Henry al VII-lea al Angliei. Astfel, era ultima moștenitoare catolică legitimă a tronului Angliei din moment ce Edward, fiul suferind al lui Henry al VIII-lea și Mary, fiica primei soții catolice a regelui erau morți.

Principesa englezoaică Elizabeth, fiica lui Anne Boleyn și a lui Henry al VIII-lea, era preferata facțiunii protestante din Anglia. Dar pentru aripa catolică, fata era o bastardă care nu putea ridica nici o pretenție la tron, din moment ce divorțul și căsătoria lui Henry al VIII-lea cu amanta Anne Boleyn nu avea nici o valoare în ochii bisericii catolice. Prin urmare, pentru francezi, Mary de Guise era moștenitoarea legitimă, născută să aducă Anglia din nou sub aripa catolică. Unchii ei, frații de Guise, l-au îmbrobodit pe rege cu pretențiile ei și posibilitatea ca fiul lui cel mare, Delfinul, prin căsătoria cu nepoata lor, să devină stăpânul celor trei regate.

Însă momentul efectiv al căsătoriei reginei Scoției cu Delfinul pecetluia permanent puterea supremă a fraților de Guise. Din acest motiv, vicleanul Montmorency, își dădea toată silința să întârzie cât mai mult posibil, sau să submineze, data nunții de dragul siguranței propriei sale familii.

Frații de Guise erau răbdători și ingenioși; nu jucau jocuri pe termen scurt. Au scos-o pe Mary ilegal din țară la vârsta de șase ani și din această cauză ea a fost crescută cu Delfinul și educată de Diane de Poitires în așa fel încât să-l farmece pe rege și să-l controleze pe fiul bolnăvicios și prostănac al acestuia. Fata a fost încurajată să devină inutilă, vanitoasă, de o frivolitate feminină, iar pentru orice sfat serios să se adreseze unchilor ei dragi, ducele și cardinalul. Marionetele lor se aflau aproape în pozițiile în care se intenționase. Într-o zi, prin intermediul lui Mary, ei vor conduce regatul. Ea va fi regină cu numele, iar ei, absolut în totalitate, dar fără să dețină coroana, regii Franței, Scoției și Angliei.

În urma acestor rivali și susținători ai tronului venea o ceată de curteni, cei mai mari nobili și comandanți militari, proprietari de moșii, îmbrăcați în satin și catifea brodată cu auriu, colanți strâmți din mătase cu garnituri strălucitoare, exagerat de împodobiți și brodați ca și tunicile lor. Delfinul, cu o înfățișare bolnăvicioasă și cu un caracter urât, își acompania și el tatăl. Mai scund decât acesta, cu ochii bulbucați, nas borcănat și o bărbie împinsă înapoi care amintea de a mamei lui, fața îi era acoperită cu pete roșii din cauza furiei, iar prin gura întredeschisă i se scurgeau balele. Nu avea nimic din demnitatea regelui, tatăl său, al cărui profil sobru, cu nas ascuțit, îi dădea un aer de o mare seriozitate și gravitate în acțiune. Unii părinți trebuie să se descurce cu ceea ce au, iar regele, în deplinătatea puterilor sale, intenționa ca într-o zi fiul său să devină un conducător și mai mare decât a fost el.

— Ah, grădina plăcerilor, a respirat regele Navarrei, primul prinț de sânge, în timp ce curtenii au intrat în camera de recepție, plină de tapiserii, a reginei. Muzicanții cântau într-o galerie, jocurile, mâncarea și băutura erau întinse ici și colo pe măsuțe. Regina stătea pe un taburet jos, tapițat, având o atitudine ușor mândră, iar alături de ea trona un jilț înalt. Pardoseala cu mozaic colorat era acoperită cu covoare rare și pernuțe moi îmbrăcate în mătase brodată, pe care stăteau așezate în jurul ei doamnele de onoare îmbrăcate somptuos, cu fustele strălucitoare răspândite în jurul lor. După ce au salutat-o pe regină, după cum o cerea protocolul, domnii s-au alăturat grupurilor de femei ca să joace cărți și să-și povestească și să asculte ultimele bârfe și cântece. Serile

petrecute cu regina erau ocazii pe care niciun domn nu le-ar fi ratat în mod intenționat: aici puteai filtra, puteai să te întâlnești cu iubitele și puteai să schimbi o amantă veche cu una noua. Diversiuni inofensive, își ziceau ei, în timp ce se uitau după doamnele de onoare care făceau parte din suita ducesei și din cea a reginei. Femei, atât de superficiale, de delicioase, de simple.

Dar aceste femei erau promise fie reginei, fie amantei regelui, care le îmbrăca, le finanța și le conducea viețile ca o pereche de generali. Ele le desemnau amanții, le controlau relațiile amoroase și le cereau să le raporteze discuțiile purtate cu iubiții în dormitor. Această regulă era atât de subtilă și de învăluită în parfum, încât domnii de la curte nu au înțeles că se aflau în mâinile a două servicii de spionaj rivale, ale căror trupe erau desfășurate pe teren cu cea mai mare ingeniozitate vrednică de doi comandanți de armată.

Regele, cu jumătate de duzină de curteni stând în spatele lui, s-a alăturat reginei, închegând o conversație politicoasă cu ea.

— Domnul meu, a spus ea, încercând cu disperare să găsească un subiect care ar putea să-i intereseze pe amândoi, ați citit această carte ciudată cu noile profeții ale unui anume vraci Nostradamus? Sunt multe curiozități în ea despre viitorul regatului.

— Nu accept sfaturi politice de la prezicători i-a răspuns regele. Așa au crezut și împărații păgâni ai Romei și asta i-a condus la dezastru. Noi suntem norocoși că suntem un regat creștin.

— Cu toate acestea am la mine această carte, iar asta poate fi considerată o curiozitate, a spus regina, arătându-i

o pagină deschisă. Încet, regele a citit strofa indicată de regină.

— *Le lion jeune le vieux surmontera*
En champ bellique par singulier duel:
Dans cage d'or les yeux lui crèvera:
Deux classes une, puis mourir, mort cruelle."[8]

În spatele lui curtenii au început să se foiască. „Tânărul leu îl va răpune pe cel bătrân într-o singură bătălie ..." Leul era un rege, nu era nici o îndoială în această privință. Cărțile cu profeții erau la modă în aceste zile, iar asta făcea subiectul unui scandal. Oamenii pe stradă spuneau că fiecare vers profețea moartea lui Henri al II-lea. Și totuși nu profețea samavolnicia morții unui rege?

— Versurile astea nu înseamnă nimic, a spus regele. Dacă un om vrea să fie profet, ar trebui să spună lucrurilor pe nume. Priviți aceste versuri. Un amestec de latină și franceză, cu anagrame și dialecte combinate pentru a obține o bună măsură a versurilor. Vrea doar să fie criptic ca să poată pretinde că a avut dreptate după ce s-a petrecut faptul. Și cine poate să zică că nu e așa? Nimeni nu poate să-și dea seama de ceea ce vrea să spună.

— Cosmo al meu spune că profețește un pericol pe care trebuie să-l evitați.

— Cosmo al tău? a întrebat regele cu o voce batjocoritoare. Falsul și îngrozitorul magician pe care l-ai adus cu tine?

— Familia Ruggieri a servit cum se cuvine familia mea generații întregi, a spus regina.

---

[8] „Tânărul leu îl va răpune pe cel batrân, pe un câmp de luptă, într-un singur duel: Într-o cușcă de aur ochii îi vor crăpa: Din doi va ramâne unul, apoi va muri, de o moarte crudă." *(în franceză în original)*

— De atunci se ocupau cu cămătăria și comerțul cu fleacuri, i-a șoptit Diane de Poitiers micuței sale protejate, regina Scoției, care a chicotit. Caterina a auzit, dar singurul semn pe care l-a făcut a fost să arunce o privire fulgerătoare în direcția de unde venise comentariul.

— Și cu toate acestea cum intenționează profetul să interpreteze acest vers? Pentru mine este mult prea încifrat, a spus Montmorency, un aliat al reginei Caterina în bătălia ei secretă împotriva familiei de Guise, încercând să atenueze tensiunea situației.

— Profetul spune că regele se află în mare pericol de a fi ucis într-o bătălie. Domnul meu, acest vers m-a tulburat atât de tare încât am trimis la renumitul Guaricus din Roma să vă cerceteze horoscopul. Regele a oftat. Horoscoape, ghicitori, cărți, tot ce era prostesc și superstițios o capta pe soția lui. Toate comediile astea italienești oribile de care toți ceilalți râdeau. Nu are și ea o preocupare normală?

— Foarte bine. Și l-a cercetat cu atenție?

— Mi-a trimis această scrisoare pe care Madame de l'Aubespine a tradus-o din latină în franceză. Insistă asupra faptului să se evite orice înfruntare în spații închise, mai ales în preajma vârstei de patruzeci și unu de ani, pentru că în această perioadă regele este amenințat să fie rănit la cap ducând fie la orbire, fie la moartea acestuia.

Regina i-a înmânat regelui traducerea scrisorii din Italia, iar privirea sumbră a monarhului s-a oprit un moment asupra pasajului ofensator. A păstrat o lungă perioadă de tăcere înainte de a vorbi, dar nu s-a adresat reginei, ci bătrânului Montmorency.

— Ei bine, vezi prietene cum mi-au prezis cu toții moartea, a spus regele. A rostit-o pe un ton sardonic, dar bătrânul amiral a mirosit disperarea din spatele vorbelor. Regele nu trebuie încurajat în atitudinea sa naturală sumbră și pesimistă.

— Ah, Sire! Doar nu o să credeți minciunile astea tupeiste? Aruncați scrisoarea asta stupidă în foc.

— Bătrânul meu prieten, a spus regele, pe un ton obosit, uneori indivizii ăștia spun adevărul. Regele care nu râdea niciodată a ridicat din umeri și a vorbit din nou. Nu prefer o moarte în locul alteia; dar prefer, indiferent de mâna cui voi muri, ca ucigașul să fie curajos și hotărât, iar asta mă va umple de glorie.

Ah, nenorocita aia de Diane de Poitiers, și-a zis regina. Îi otrăvește mintea cu toate lăturile romantice din vechile balade. Un rege ar trebui să fie mai practic. Obiectivul unei sorți bune este să eviți pericolul. De asta vărul meu Ippolito, dacă și-a ascultat ghicitorul, nu a fost niciodată otrăvit de vărul nostru Alessandro. La o curte mare inamicii sunt la orice pas. Și uite cum soțul meu a ajuns pe tron ca urmare a faptului că fratele său, care nu consulta un astrolog, a fost otrăvit! Pentru binele lui, un rege ar trebui să lupte contra Sorții păstrând în preajma sa câți mai mulți magicieni, așa cum fac eu. Cu voce tare, fiind conștientă de audiență, regina a spus:

— Sire, ești regele unui regat atotputernic. De dragul supușilor domniei tale și gândindu-ne la tinerețea fiului tău, ca să nu mai pomenim de persoana mea și de ceilalți copii care îți sunt devotați, vă implor să să aveți grijă de domnia voastră în cel de-al patruzeci și unulea an al vieții.

Nu mai e mult timp până atunci, iar după asta profeția lui Luc Gauric nu va mai avea nici o influență.

Regele a privit-o ca și cum ar fi fost cea mai stupidă creatură pe care Dumnezeu a inventat-o și i-a spus:

— Guaricus este unul dintre cei mulți care fac profeții. Uită-te și la Nostradamus. A prezis o dată exactă? Ce ar putea să-i oprească pe acești ghicitori să nu mai confecționeze și alte profeții, ba mai mult, să mă țină departe de glorie, iar aurul tău să le finanțeze obiectivele?

— Nostradums, Sire, este mai mult decât un ghicitor obișnuit. Această carte îi atribuie calitatea de mare profet, care vede mai departe în viitor decât ceilalți. Lăsați-mă să trimit după el, să clarifice aceste versuri pe care le-a scris și să citească viitorul casei regale. După asta veți fi mult mai ușurat.

Dumnezeule, cât de insistente pot fi femeile, și-a zis regele. Ce femeie sâcâitoare și urâtă. Cu toate astea, aceasta este pasiunea care o ține ocupată. Diane a spus să-i încurajăm preocupările; vom avea mai mult timp la dispoziție singuri. Regele a dat din cap aprobator, distant, sobru. În ziua următoare, un mesager regal a fost trimis cu un mesaj la guvernatorul și marele seneșal al regiunii Provence. Unul dintre mesaje era o comandă regală prin care se cerea ca doctorul Michel de Nostre Dame să apară la curte cât de repede posibil. Era luna iunie a anului 1556, aproape la doi ani și jumătate după ce Nostradamus și-a notat neplăcuta conversație cu Spiritul Istoriei în micuța lui agendă.

*

— Știam eu, a spus Nostradamus când servitorul seneșalului a descălecat la ușa locuinței sale? Și-a pus mâna streașină la ochi ca să se apere de soarele mijlocului verii sudice care era atât de arzător încât fiecare piatră de pe drum părea să geamă de căldură. Era în anul 1556, în luna iulie, aproape la un an de la momentul în care tipograful din Lyon luase din mâinile lui manuscrisul *„Centurii"*[9]. La fel de evident ca un bulgăre care alunecă pe un deal, un eveniment s-a succedat altuia, așa cum prevăzuse. Iar acum, mesagerul casei regale, urca treptele locuinței sale.

— În cele din urmă nenorocitul ăla de ordin regal a fost trimis, s-a adresat bărbatului prăfuit, cu cizme înalte de piele, care a fost luat prin surprindere. „Paris! Într-adevăr, cu guta mea? Asta înseamnă o călătorie mai lungă de o lună, chiar dacă aș folosi caii poștei regale!" Enervat, Nostradamus nu l-a invitat pe mesager undeva la umbră, ci a rămas în pragul ușii și a început să rupă sigiliile. „Nu mai contează. Mi-am făcut deja bagajele. Știam ce va urma." Mesagerul s-a albit la față.

— Trebuie să plecați cât mai repede posibil, a spus acesta.

— Și ce fel de profet aș fi dacă nu aș putea să prevăd că trebuie să îmi închei activitatea pentru o lună de zile? Deja am trimis după cineva ca să îmi țină locul; spunei seneșalului că mâine voi pleca spre St.-Esprit. Apropo,

[9] Publicate între 1555 și 1558, așa-numitele „Centurii" conțin zece serii de câte o sută de catrene cu caracter profetic, cu excepția seriei a șaptea, care are doar 42. *(nota trad.)*

mi-a trimis și niște bani în avans pentru călătorie? Timid, mesagerul a scos din buzunar o punguță mică.

— Bun, a spus Nostradamus. Să nu încerci niciodată să prostești pe cineva cu puterile tale supranaturale. Hmm. Ușurică punguța asta. Banii ăștia nu or să îmi ajungă nici pentru jumătate de drum. La ce se așteaptă cu toții? Că o să călătoresc pe cheltuiala mea? Mormăind, a intrat din nou în casa lui umbrită, bastonul făcând zgomot pe faianța de la intrare, iar mesagerul și-a luat zborul cuprins de o teroare superstițioasă.

Urmând ruta regală și fiind atent cu cine călătorește, când era posibil, o făcea în compania negustorilor sau a iluștrilor nobili cu trenă de dragul siguranței, Nostradamus și servitorii lui au mers neașteptat de repede și s-au pomenit la jumătatea lunii august pe drumul care ducea de la Orléans către Paris. Pe tot parcursul Nostradamus a mormăit în sinea lui că fără Léon s-ar fi descurcat chiar și mai bine și era numai vina soției lui că era atât de enervată pe el. La urma urmei, nu călătorise el prin toată lumea singur în tinerețe? Vreau să spun, un bărbat trebuie să ajungă să târască un valet după el ca un filfizon care își schimbă hainele de trei ori pe zi doar pentru că se enervează nevastă-sa pe el?

— Léon cel puțin o să-mi scrie cum te simți, i-a replicat soția, și știi bine că tu ești mereu prea ocupat pentru lucruri din astea.

— Să-ți scrie? i-a răspuns bătrânul. Omul nici măcar nu poate să țină un toc în mână.

— Dar a stat cu tatăl meu timp de douăzeci de ani înainte să vină la noi și e absolut devotat și știe cum să angajeze un copist public la fel ca oricine altcineva. În

plus, Léon este foarte priceput. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

Așa că Léon l-a însoțit și în final nu a fost atât de rău, căci era foarte organizat, și cu toate astea, trebuia ținut cont de cheltuielile pentru a hrăni o gură în plus și de faptul că era o insultă adusă unui bărbat care a călătorit singur în inima Arabiei și a scăpat din ghearele marelui sultan din Constantinopole, ba a și studiat secretele Cabbalei alături de magii Pământului Sfânt și nu a avut niciodată nevoie de un servitor care să-l dădăcească la tot pasul ...

Se gândea în sinea lui la această problemă pe când se afla lângă un popas special, unde se adăpau caii, popas care își mai păstra specificul doar datorită monopolului locației, când a remarcat ceva în neregulă. Sau mai degrabă, pe cineva ciudat. O fată care nu se potrivea cu peisajul, neînsoțită, având lângă ea doar un ogar de vânătoare, cel mai mare și mai urât câine pe care l-a văzut în viața lui. Creatura deșirată se târa în jurul ei în cerc, amușinând tot ce-i ieșea în cale, iar ea îl striga Gargantua. Asta l-a făcut pe bătrân să se învioreze. Un nume literar. Hmm. Pretențios, prea pretențios ca să nu fie însoțită de o guvernantă. Doar de un servitor, dacă poți numi un țărănel fără livrea servitor. Era îmbrăcată într-un costum de doliu făcut în casă, care abia i se potrivea de lungime, dar fata nu era câtuși de puțin abătută. Aura – vinovată pentru că nu este vinovată – tocmai făcuse ceva scandalos. Foarte preocupată de o sarcină neobișnuită. Și în asta îi consta exotismul. Profetul văzuse majoritatea aurelor strâns lipite de persoane ca o mantie mlădioasă, ce poate fi citită, dar nu remarcată. Odată, de exemplu, a văzut un păstor a cărui aură imensă radia aproape la cinci metri. S-a înclinat în

fața lui și i s-a adresat ca unui viitor Papă. Dar aura acestei domnișoare era așa de curioasă. Aura ei sughița. Se apropia de ea răsucindu-se, apoi se depărta, ici, colo, doar ca să fie atrasă din nou de organism. Ceva se petrecea. Fata se schimba. Din ce în ce?

Curiozitatea era mai puternică decât el și a privit-o mai în amănunt. Cu profilul ei delicat acvilin, pielea măslinie și părul bogat și negru, arăta mai mult ca o sudistă, dar mai înaltă decât femeile din regiunile sudice ale Franței. Și Dumnezeule ce ținută regală avea! Cele mai fine coate, cele mai plăcute glezne și cele mai mari tălpi! Cumva diferită. Oamenii ar putea-o numi arătoasă, chiar frumoasă, dar niciodată drăguță. I-a adresat câteva cuvinte; i-a răspuns cu accentul local, privindu-l lung cu o pereche de ochi negri și scrutători, diferiți de ai lui. Da, avea ceva din sud.

Cu generozitate, i-a prezis viitorul fără să îi ceară bani în schimb, dar ea s-a simțit insultată și i-a întors spatele. Calul ei era legat la umbră. Un roussin maro, cu o șa specifică unei femei, viu colorată și decorată cu multe ținte. Nostradamus și-a frecat tâmpla, simțind o mușcătură de țânțar. Nu, nu era un țânțar. Era cel de-al șasea simț al său, spunându-i că acea creatură pretențioasă și țâfnoasă era o parte din problema care îl frământa. Cumva ea avea legătură cu soarta Franței. Ceva urma să se întâmple în următoarele douăzeci și patru de ore, ceva în care și ea va fi implicată.

VIII

— *Au feu, au feu, meurent les Lutheriens!*[10] Moarte tuturor ereticilor! Mulțimea zgomotoasă și agresivă se strânsese dincolo de bariera, bine păzită, de la porțile orașului Orléans, revărsându-se în străduța din spatele acesteia. Chiar și cel mai insensibil suflet ar fi fost mișcat de zgomotul neplăcut al mulțimii; mi s-a încrețit pielea pe mine, iar sufletul mi s-a împietrit. Acolo, în mijlocul oamenilor se afla un bărbat în cămașă, cu genunchii juliți, sângerând de la o căzătură anterioară, cărând în spinare o bocceluță din cârpe. Un eretic era scos din mulțime și dus să ardă de viu. Cine putea fi? Nu l-am recunoscut. Poate chiar negustorul de mănuși. Și tata? Băiatul care ducea frâiele calului meu se făcu mic în mulțimea dezlănțuită, iar eu eram din ce în ce mai nerăbdătoare să trec cât mai repede printre porțile aglomerate.

— Demoiselle, va fi greu să intrați când toată lumea vrea să iasă, am auzit vocea unui bărbat și privind în jos am descoperit un individ greoi, dur, împingând mulțimea ca să înainteze spre mine. Arăta ca un artilerist care se grăbea să se alăture companiei sale: își agățase încărcăturile cu explozibil în jurul gâtului, iar pe spate avea o boccea. La talie îi atârna o sabie scurtă, iar pe cap

---

[10] În foc, în foc, moarte luteranilor! (în limba franceză în original)

avea o pălărie turtită cu o banderolă de culoarea prunei. Ce era oare în neregulă cu înfățișarea lui?

— Unde vă este archebuza? l-am întrebat.

— Ah, Demoiselle, este o poveste întreagă – am lăsat-o din motive de securitate la o casă de amanet din rue Sainte-Anne și nu pot să mă alătur companiei mele fără ea. Puneți-mi bocceluța în spatele șeii dumneavoastră și o să-l ajut pe băiat să răzbateți prin mulțime. Șocată în continuare de ceea ce se petrecea sub ochii mei, am dat din cap aprobator în tăcere. Gargantua a început să adulmece bocceaua în momentul în care bărbatul a legat-o de șa, ca și cum ar fi conținut ceva apetisant, ca de exemplu șuncă, dar imediat a considerat că pantofii vechi au un miros mai bun.

— Faceți loc, faceți loc pentru domnișoara care a fost chemată la bunica ei ce se află pe patul de moarte, striga soldatul și acest lucru, împreună cu fizicul lui de războinic uriaș, ne-a împins tot drumul până la poartă.

— Gillier, contrabandistule cu sare, oprește-te unde ești, a strigat una dintre gărzile de la poartă și alte două au dat buzna ca să-l înșface înainte ca acesta să aibă timp să scoată sabia din teacă.

— Să mă opresc? Țin să vă informez că sunt un reformat în serviciul acestei doamne aici de față, a spus bărbatul. Oamenii se opreau să asiste la mica noastră dramă și în ciuda aspectului meu calm eram cuprinsă de panică, încercând să mă grăbesc înainte de a fi recunoscută ca fiind fiica bărbatului care a închiriat ereticilor casa lui.

— Îmi vizitez mătușa bolnavă, Madame Tournet, care locuiește lângă piața din apropierea catedralei, am adăugat încercând să dau o explicație. Gărzile îl căutau pe

soldat și intenționam să le dau lor bocceluța acestuia, dar apoi gândul că Villasse deținea monopolul sării mi s-a pus ca un nod în stomac și nu am văzut nici un motiv pentru care să-i fiu de ajutor, chiar și postum. De ce să le dau dovada, mi-a șoptit Sinele Sensibil. O să fii și tu implicată și o să ți se pună piedici. Foarte bine, a spus Sinele meu Superior, suntem și noi odată de acord. Dacă în pachet e sare, atunci nu ar fi trebuit să dea niciun bănuț pe ea, din moment ce a fost creată în toată splendoarea de către Dumnezeu pentru a fi folosită de toți oamenii. Mizerabilul de Villasse ar fi încercat să ceară bani și pe aerul pe care îl respirăm, dacă ar fi fost posibil. Mi-am dat seama că a fost numai vina lui că l-am omorât, pentru că Dumnezeu și-a dorit clar ca el să plătească pentru lăcomie, așa că eu am fost un biet Instrument Divin, și ca atare, cu greu aș putea fi condamnată.

În mijlocul acestor reflecții, am simțit dintr-o dată o stare de nervozitate pornind de la faptul că anumite autorități pământene, angajate în acest moment în executarea negustorului de mănuși, nu ar fi putut să înțeleagă pe deplin și corect rolul meu ca Instrument Divin. Soldatul, sau poate contrabandistul cu sare, mi-a aruncat o privire înspăimântată, care ar fi vrut să spună: nu le da bocceluța. Aș fi putut să mă întreb dacă nu cumva eram în posesia unui pachet ilegal care ar fi dus la dezvăluirea accidentului nefericit al lui Monsieur Villasse. Mintea mea strălucitoare a reacționat dintr-o dată.

— Mătușa mea a spus că nu trebuie să întârzii. Am o scrisoare pentru ea de la mama, am spus pe un ton ridicat și fals. În timp ce îi priveam cum străjerii se uitau cruciș la adresa de pe plic, mi-am dat seama că nu știau să citească.

— Un motiv suficient de bun, poți să treci, a spus garda. Dar servitorul tău o să meargă la închisoare. Mi-am zis că or să-i dea drumul cât mai repede, din moment ce nu aveau nici o dovadă împotriva lui și că amândoi suntem liberi ca păsările cerului. Încă odată, mintea superioară a triumfat asupra artificiilor lipsei bunelor maniere. În timp ce treceam împreună cu băiatul printre porțile orașului, un bărbat brunet, cu o înfățișare ciudată, cu un cercel în ureche, se mișca în viteză în urma noastră. Dacă aș fi fost mai puțin modestă, aș fi gândit că încerca să mă urmărească.

— Tu nu treci, amice, am auzit gărzile rostind în urma mea. Arăți a fi străin. Dacă nu poți să demonstrezi că ai treabă în oraș, nu poți să treci. Acest oraș nu e un loc pentru străini și pentru oameni fără stăpâni. Absolut corect, mi-am zis. Nu poți fi niciodată suficient de atent ca un anume amărât de criminal să nu fie admis în incinta cetății.

*

Toată literatura considerată morală ne informează că soarta criminalilor este aceea de a coborî o treaptă și mai jos pe scara socială până la întâlnirea finală cu Justiția Absolută, care îi aruncă în iad. În timp ce descălecam de pe calul meu ca să ridic ciocănelul de bronz de la poarta grădinii mătușii Pauline, m-a izbit faptul că poate eram mai criminală decât bănuiam. Casa arăta neîngrijită și nu mai era așa nouă cum mi-o aminteam, ci nezugrăvită, cu balamale ruginite. Pereții erau cojiți și acoperiți cu iederă. Poate că fugind către acest loc decăzut era primul meu pas spre Lumea de Jos.

Am bătut din nou la poartă, de data asta mai tare. Nu am primit nici un răspuns. Am presupus că mătușa Pauline a murit pe neașteptate, ori s-a mutat, și nu ni s-a spus niciodată? Fructele mult prea coapte ale unui prun necurățat dintr-o grădină ascunsă, picaseră peste zid, iar mirosul dulce se amesteca cu miasmele străzii. Pe vremea când Monsieur Tournet trăia, bogăția lui îl făcea bine venit în toate cercurile depravate, deși nu ni s-a permis niciodată să intrăm în casa lui.

— Bani împuțiți, ar spune tata. Sora mea a vândut onoarea familiei noastre unui nimeni pentru bani.

Uneori auzeam femeile mai în vârstă comentând cu mama: „Desigur, nu o putem primi în casa noastră, înțelegi. Bărbatul cu care s-a însurat nu are nici un pic de distincție. Ce a fost în capul părinților soțului tău de au permis o asemena mezalianță?“ Iar mama nu scotea nici un cuvânt sau răspundea: „Madame Tournet rămâne ruda noastră, indiferent cu cine s-a căsătorit“ și cu asta discuția se încheia. Odată, într-un moment de slăbiciune, mi-a zis: „Și cum crezi că bunicii tăi ar fi rămas în posesia moșiei lor, fără împrumuturile acordate de Jean Tournet? A fost suficient de bun să finanțeze și să echipeze flota regelui, dar nu a fost bun pentru ei. Și bunicii tăi consideră un gest care le-ar afecta demnitatea să îi returneze banii omului.“ A fost o rază de lumină aruncată asupra unei fațete ascunse a personalității mamei, o străină care punea dreptatea mai presus de rang. Ce alte gânduri secrete, atât de diferite de ale tatălui meu, mai arbora? Dar fereastra secretă s-a închis atât de brusc cum s-a deschis și a navigat departe, cu fața golită de sentimente, elegantă,

imaginea unei bune soții și moștenitoare. Și apoi Monsieur Tournet a murit, și odată cu el s-au dus și împrumuturile lui, ca și prosperitatea noastră.

Am bătut din nou în poartă, de data asta cât de tare am putut. O față a apărut la grilajul care se deschidea în poartă, mi-a cerut să mă identific și a dispărut. Apoi, după o altă așteptare interminabilă, poarta s-a deschis cu un scârțâit înfiorător. Cât timp am stat în picioare și m-am holbat la conacul nezugrăvit, acoperit cu iederă, aproape abandonat, situat între zidurile grădinii, un servitor morocănos mi-a condus însoțitorul și calul fără să scoată un cuvânt. Fața de la grilaj, aparținând unui valet bătrân cu un picior de lemn, m-a inspectat în tăcere din cap până în picioare. Fără să scoată un cuvânt, m-a condus de-a lungul curții interioare pavată cu dale de piatră spre ușa de la intrare, care se bâțâia deschisă, dând la iveală interiorul întunecos al holului de primire.

— Intră, intră, nepoată, a spus o femeie din interiorul unei încăperi luxoase, ascunsă adânc în întuneric. Cărțile mi-au spus că o să sosești aici astăzi.

Casa sinistră și vocea din semi-întuneric, m-au făcut dintr-o dată timidă. Câteva lumânări stăteau pe o masă cu decorațiuni, lucrată din diferite esențe rare care sclipeau și străluceau în lumina pâlpâitoare. Mobila neagră, grea și sculptată, scaune, băncuțe, cufere, păreau că stau la pândă de după pereți și după colțuri. Lumina lumânării surprindea ici și colo strălucirea pernițelor de satin și a tapițeriilor din mătase. Un covor imens, închis la culoare, cu un model complicat strălucea precum sângele uscat în mijlocul încăperii, apoi dispărea în bezna fără formă de lângă perete. Am aruncat o ocheadă altei încăperi la fel de

întunecată, vastă, luxoasă, cu mobila acoperită cu un linţoliu. Mirosul de şoareci şi de putregai se ridica din podele, din tapiţerii şi din zidurile locuinţei.

— Oh, ţi-ai cumpărat un câine. Lui Senõr Alonzo nu o să-i placă asta.

— Îmi pare rău, Madame Tournet. A fugit de acasă şi m-a urmărit până aici, iar acum nu o să mă părăsească.

— Madame Tournet? Sibille, fina mea, spune-mi mătuşică, *ma tante*. Sunt mătuşa ta, până la urmă. Vino mai aproape, apropie-te. Nu te-am mai văzut de când aveai şase ani şi aş dori să văd cum ai crescut." Mătuşa stătea la masă, iar cărţile erau împrăştiate în faţa ei. Întorcea cărţile pe rând, aşii, suitele; toate cărţile de tarot erau aşezate în poziţiile de ghicit. O aşezare a lor pe care nu am recunoscut-o. A întins un şase de treflă în faţa ei, apoi s-a întins după teancul de alături.

— Am adus o scrisoare de la mama, am spus dând la iveală epistola. Mătuşica avea nasul tatălui meu, restul îi aparţinea în totalitate. Se cam îngrăşase de-a lungul anilor şi avea nevoie de un scaun lat ca să încapă în el. Părul ei de un negru strălucitor nu putea fi decât rezultatul artistic al procesului de vopsire. Ochii inteligenţi, de culoarea ambrei atotştiitoare, erau înconjuraţi de riduri fine, dobândite printr-o cunoaştere secretă şi aprigă. Gura îi era rujată, iar obrajii aveau şi ei urme de ruj. Avea o urmă de mustaţă, dar pielea era albă şi fină şi, curios, fără nici un rid, ţinând cont de vârsta ei. Din expresia feţei, modul cum îşi mişca mâinile, postura, era clar că memoria nu-mi jucase feste şi că fusese cândva o mare frumuseţe. Un baston cu un cap ciudat din argint care aducea cu o maimuţă stătea rezemat de marginea scaunului. Gargantua,

care adulmeca camera nefamiliară, a dat peste el. Când mătușa a luat scrisoarea, i-am ridicat bastonul de jos.

— Ah, mulțumesc, draga mea. Știi, guta e de vină. Uneori îmi e greu să mă deplasez. Sigiliile sunt rupte. Ai desfăcut-o să o citești, Sibille, fina mea de o curiozitate nepotolită?

— Toată lumea a citit-o, mătușică. Nu m-ar fi lăsat să trec de porțile orașului, singură, la lăsarea serii, așa că a trebuit să le arăt scrisoarea mamei.

— Cât de neplăcut a fost pentru tine să fi luată drept o femeie cu o reputație proastă. Probabil că s-au comportat foarte nepoliticos.

Oare ce aspect al locuinței ciudate și chiar al propriei persoane și mai ciudate a mătușii mele mi-a dezgolit Spiritul Superior și mi-a lăsat ceva în interior, brut și gol, dornic să dezvăluie secretele mele ascunse cu grijă?

— Sunt mai rău decât o femeie cu o reputație proastă, mătușică. Sunt o criminală, chiar dacă nu a fost vina mea – nu în totalitate – și a trebuit să ucid, dar a fost o neînțelegere, o greșeală. Și dacă tata nu va putea fi eliberat, și eu sunt tot o cerșetoare. O să mă izgonești acum? M-a privit cu ochii aceia de culoarea ambrei ale căror pupile erau ca niște găuri mari și negre în semiîntuneric.

— O criminală? Dar cât de discretă a fost mama ta în această scrisoare. Pe cine ai omorât? Mătușa era chiar calmă.

— Pe logodnicul meu, Thibault Villasse. Dar a fost în totalitate un accident, m-am grăbit să adaug. Auzind asta, bătrâna a scos o serie de sunete ce semănau cu niște cârâieli și fornăieli. Când și-a venit în fire, a spus:

— Trage-ți un scaun, draga mea. Vreau să îmi povestești totul. Poți să te bazezi pe mine că o să-ți păstrez secretul. După ce terminăm de vorbit, vom lua o cină ușoară. A sunat dintr-un clopoțel de argint.

— Arnaud, mai pune și cel de-al treilea tacâm la masă. Fina mea va mai rămâne o vreme la noi.

Abia am terminat de istorisit povestea lui Thibault cel care dintr-o dată, în mod neașteptat, devenise adeptul literaturii religioase, când a venit vremea să transferăm conversația la masa unde luam cina.

— Dumnezeule, draga mea a spus mătușa în timp ce se înfrupta din puzderia de feluri somptuoase care soseau unele după altele, abia mănânci câte ceva. Nu-i de mirare că ești atât de slabă.

— Mătușico, mi-e foame și nu mi-e foame. Sunt atât de îngrijorată pentru tata că mă doare stomacul.

Când l-am menționat pe tata, a pufnit ușor, aproape imperceptibil, apoi s-a servit cu un piept de rață preparat cu coji de portocală zaharisite și un sos ciudat pe care abia am rezistat să îl miros. Cât de stranie era cina, mi-am zis, în timp ce o priveam mestecând. Doar noi două, așezate la o masă pe care erau înșirate farfurii, cupe de argint. Scaunele din jurul mesei erau înalte, înguste și tapițate.

— Nu te mai gândi la *el* în seara asta. E mai important să mănânci și să te odihnești. Sunt sigură că ai trecut printr-un șoc groaznic. Villasse. He he he.

Și-a șters buzele pe șervet, apoi s-a servit singură cu o tocăniță cu carne de vită care zăcea pe un platou mare din argint.

— Ce păcat că Senõr Alonzo nu s-a simțit bine ca să ni se alăture. Vezi astea? I-am pregătit perele lui glazurate

pentru astă seară. O să-i pară rău, mizerabilului nerecunoscător. Mă tem, draga mea, că este gelos că ai venit tu. În fiecare an e din ce în ce mai răsfățat.

Prin urmare acela era scaunul lui Senõr Alonzo și nu al unui copil. Trebuie să fie un măscărici. Toate doamnele bogate au măscărici și bufoni. Acestea își omoară timpul cu bârfa, jocul de cărți și vânătoarea. Nu mi-am imaginat-o pe mătușa omorându-se după vânătoare.

— Cine ... ?

— Acum trebuie să-mi spui exact cum l-ai omorât pe Villasse. Vreau să savurez detaliile. Mătușa era o audiență bizară. Acolo unde mă așteptam să ridice din sprâncene, râdea cu acel râs unic al său. Când mă așteptam să citesc groaza în ochii ei, aceștia se măreau îngrijorați, iar când credeam că o să fie interesată, își exprima dezaprobarea. Uneori mintea i-o lua razna și vorbea despre cu totul altceva, chiar dacă tot timpul se gândea la ceea ce îi povestisem. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca ea. Părea total lipsită de simțul realității. Și tot timpul cât a vorbit și a ascultat, a consumat cea mai uimitoare gamă de mâncăruri. Eram plină de respect și admirație față de ea.

— Colecționezi pietre? m-a întrebat când i-am povestit moartea sângeroasă a lui Monsieur Villasse.

— Ce fel de pietre?

— Oh, ce interesant. Dar nu ai o piatră de bezoar[11]. Eu am câteva. Presupun că sunt prea scumpe pentru

[11] Un ghemotoc dur, ca de exemplu fructe sau păr, găsit în intestinele unui animal rumegător și considerat în trecut ca fiind un antidot pentru otravă. *(nota trad.)*

colecția unei fete. Se pare că știi multe lucruri despre natură. Și desenezi oase? Mi-ar face plăcere să le văd într-o zi. Villasse ăsta și-a meritat soarta. Dar dacă îți eliberezi tatăl, fii sigură că familia lui Villasse nu va îndrăzni să vorbească niciodată despre incident. Spune-mi, ești interesată de stele? Prefer noaptea în locul zilei. Stelele ne ghidează; soarele strică pielea. Dă draperiile la o parte, Sibille. S-a întunecat de tot acum și vreau să văd cum răsare luna.

— Probabil că l-au mituit pe servitor ...

— Oh, se întâmplă. Se întâmplă tot timpul. Și aici între zidurile orașului avem de-a face cu asemenea abjecți, chiar dacă paza orașului veghează. Villasse a fost întotdeauna impetuos. Avea o origine proastă, nu crezi? Ia privește acum, nu este luna splendidă? Ajută-mă să mă ridic; vreau să mă sprijin de fereastră și să le vorbesc. Cui? Stelelor, desigur. Acolo, vezi Steaua Nordului? Ea e ghidul meu. Un port sigur, mi-a zis ultimul soț. Lasă-le pe celelalte să se miște; aceasta rămâne pe loc. Nu te-am uitat niciodată, Sibille, deși ei și-ar fi dorit asta. Unele lucruri sunt corecte, altele sunt greșite. Steaua Nordului are dreptate întotdeauna. Draga mea, Villasse deja mă plictisește. Era rău. Va fi îngropat în marele mormânt al secretelor deja ascunse în oraș. Este cum nu se putea mai bine că o crimă te-a adus înapoi la mine. Într-o zi s-ar putea să înțelegi de ce.

Dintr-o dată, mustrările de conștiință nu-mi dădeau pace. Ea a remarcat și a spus:

— Ce nu e în regulă, dragă, am zis ceva care te-a șocat? Mă tem că m-am obișnuit de-a lungul timpului să șochez oamenii.

— Nu, nu e vorba de asta, mătușico. Am ceva pe conștiință. Am un sac plin cu sare care nu este al meu și nu știu cum să-l găsesc pe proprietarul care m-a ajutat. Dar dacă o să-l arunc, o să mă simt vinovată.

— Dă-mi voie să-l chem pe Arnaud, a răspuns ea ascultând cele relatate de mine. Toată povestea asta mă face suspicioasă. Din ceea ce îmi spui, acest bărbat pare a fi un individ șmecher care a gândit o strategie prin care să introducă sacul în oraș fără ca bănuielile să cadă asupra lui. Ai fi putut foarte bine ca tu să fi fost arestată. Ești cam gâsculiță, draga mea, să ai atâta încredere în străini.

A sunat, iar valetul infirm s-a întors cu o altă sticlă de vin, umplându-ne la amândouă cupele.

— Arnaud, mergi și adu-mi sacul care se află lângă lada finei mele; vreau să văd ce e în el. Aș fi foarte suprinsă să descopăr sare în el. M-a pus să repet povestea. Arnaud a ascultat fără să scoată o vorbă.

— După părerea mea se va întoarce după el, a spus mătușa.

— Sunt de aceeași părere, Madame, a spus servitorul. Îi voi anunța pe servitori, a spus, și a plecat târșâind picioarele ca să se întoarcă cu sacul pe care mătușa Pauline vroia să-l inspecteze.

Dar când valetul l-a deschis și i-a vărsat conținutul pe masă, flacăra lumânărilor a intensificat sclipirea ascuțită de metal iar noi am tras aer în piept ca și cum am fi fost o singură persoană. Era o casetă grea din piele, pecetluită cu însemnele reginei Franței.

— Sibille, draga mea, mă tem că e mai rău decât mi-am imaginat. Străinul tău a jefuit un curier regal.

— Un curier regal mai degrabă ar muri decât să renunțe la încărcătura sa, a remarcat Arnaud. Mă tem că aici a avut loc și o crimă.

— La asta mă gândesc și eu, a spus mătușa ștergându-și cu șervetul grăsimea de pe mustața fină. Întrebarea este dacă ar trebui să îngropăm caseta sau ar trebui să o trimitem dimineață la jandarmerie și să spunem că a fost găsită pe stradă. Din fericire sigiliile sunt intacte, așa că eu cred că am putea încerca să o ducem la jandarmerie. Se va duce vorba, iar hoții nu se vor mai întoarce aici ca să găsească premiul. Ce zici, Arnaud?

— Așa vom proceda, Madame.

— Excelent. Pune-l înapoi în dulapul de unde l-ai luat. O să scăpăm de el mâine. Și mai toarnă-ne un pic din vinul ăsta dulce. Mă ajută să dorm.

Câteva ore mai târziu, amețită de vinul nașei mele, l-am urmat pe valetul discret cu un picior de lemn până la camera mea. Caseta furată, crima pe care am săvârșit-o, toate au început să lucreze asupra minții mele și să o umple cu temerile care foșgăiau și creșteau în casa stranie, cu miros de mucegai. Flacăra lumânării, pe care Arnaud o ducea de-a lungul coridoarelor nesfârșite și camerelor care se desfășurau în fața mea, ilumina obiectele bizare care se cuibăreau între tapițeriile cu sfinți și statuile cu nimfe. Aici existau scuturi din piele pictate, sulițe și toporiști ale sălbaticilor, tuburi lungi cu mănunchiuri de săgeți ascuțite aranjate deasupra lor; măști hidoase care priveau lasciv de pe ziduri. Când am intrat în camera cu tavan înalt în care urma să stau, eu, femeia care trăsese cu o muschetă fără să tresar, am început să tremur. Chiar în acel moment, Gargantua a

început să mârâie, apoi să latre și să se agite în jurul meu. Din senin, scoțând un țipăt straniu, o creatură păroasă, mirositoare și cu gheare mi-a sărit în spate și mi s-a încurcat în păr. Am urlat și am încercat să dau jos de pe mine ființa păroasă. Aceasta a dispărut în întuneric și am auzit cum se luase la bătaie și se cățăra, timp în care câinele lătra la patul cu baldachin ca și cum ar fi vânat o pisică cățărată într-un copac. Un sunet ciudat, ascuțit a venit de lângă tavan, iar lumânarea a dezvăluit baldachinul cufundându-se și bălăbănindu-se ca și cum ar fi fost ceva în el.

— Ce e lucrul ăsta groaznic? am țipat tremurând toată.

— Ah, deci aici erai, Senõr Alonzo, diavol gelos, a spus valetul, vorbind pentru prima oară. Lui Madame i-a fost dor de tine. Coboară, coboară. A pus jos lumânarea, a țârâit cum fac greierii căutând ceva în buzunar; arăta ca o bucățică de prăjitură. S-a auzit cum acel ceva a dat buzna și a sărit de pe baldachin pe umărul valetului. Maro și păroasă, cu o coadă lungă, îmbrăcată cu o jachetă de catifea brodată. În timp ce își îndesa prăjitura în gură, se uita la mine, părăsită, cu ochii ca două mărgele negre, pe o față căreia nu puteai să-i descifrezi vârsta.

— O maimuță, am spus, revenindu-mi în fire. Ce face o maimuță aici?

— Nu e o maimuță obișnuită. Acesta este Senõr Alonzo, adjunctul meu, a spus valetul. Pe vremuri am navigat împreună, el și cu mine. Auzind acestea, maimuța de pe umărul său a rânjit, dezvelindu-și dinții micuți și ascuțiți.

— Noi ținem lucrurile în ordine pentru Madame, nu-i așa Alonzo? Gargantua adulmeca și schelălăia printre un morman de jupoane de pe podea.

— Oh, lucrurile mele! Sunt o harababură!, am spus grăbindu-mă să le ridic. Ce dezastru! Ușile șifonierului erau deschise. Jupoanele și paginile manuscrisului meu erau mototolite și împrăștiate de-a valma, o sticlă de parfum se vărsase peste ele și toate lucrurile erau călcate în picioare ca și cum maimuța dansase enervată pe ele.

— Îmi pare rău, Mademoiselle. Senõr probabil că a simțit mirosul câinelui pe haine. Și e furios că tu stai aici și îi vei ține companie lui Madame. Vă voi pune lucrurile în ordine. Ce cutie frumoasă ați adus. Ce model vechi. Când a ridicat cufărul cu încuietoare de argint și l-a așezat pe o măsuță de toaletă, maimuța a început să clănțăne și a sărit în vârful uriașului șifonier sculptat, plin de ornamente.

— Nu este al meu – nu l-am văzut niciodată – oh, nu ... Pe podea zăcea cufărul de piele, larg deschis. Maimuța, în orgia distrugerii, a deschis sigiliile și a desfăcut încuietorile. „Cutia", am spus. Asta se afla în interiorul cufărului pe care trebuia să-l ducem la jandarmerie.

— Ei bine, a spus valetul olog, cred că în acest caz planul de a preda pachetul jandarmeriei nu-și mai are rostul. Vor pune prea multe întrebări, iar tu nu ești pregătită să le răspunzi. Mă voi consulta cu Madame. Dar mie mi se pare că cel mai bine ar fi să punem pachetul înapoi în cufăr și să-l lăsăm pe stradă, dincolo de porți, mâine dimineață, și să lăsăm soarta să-și urmeze cursul. Ori îi dăm drumul într-o gură de canal. Forul meu interior s-a contorsionat la gândul naivității mele de a băga-o și pe nașa mea într-o asemenea încurcătură periculoasă. Cu cât scăpam mai repede de el, cu atât mai bine.

În noaptea aceea nu am putut să dorm. Vise înfricoșătoare mă sculau din somn. Am văzut din nou gloata coruptă și le-am auzit scandările sinistre, numai că

de data asta tata era îmbrăcat în acea cămașă și căra în spinare croznia de lemne. Dar când m-am uitat la rug, nu l-am mai văzut pe el, ci o altă execuție a cuiva care urma să fie decapitat. „Oh", spuneau trecătorii, „o femeie care și-a ucis logodnicul. Îngrozitor. Anormal." Din cutia de pe care picura sânge se auzea o voce mieroasă care părea să spună: „Pot să-ți dau tot ce-ți dorești. Doar deschide-o, rostește cuvintele gravate deasupra încuietorii și cele mai mari vise ale tale vor deveni realitate." Cine ar putea să spună asta? M-am trezit și mă holbam în întuneric și nu auzeam nimic altceva decât pe Gargantua respirând. I-am urmărit respirația până când am fost conștientă că mai respira și altcineva. Respira foarte, foarte ușor, aproape că nici nu era o respirație. Maimuța aia îngrozitoare, mi-am zis, s-a furișat din nou la mine în cameră. Dar nu avea cum, ușa e închisă. Apoi s-a auzit un sunet fin, ca o șoaptă, care venea din direcția măsuței de toaletă. E maimuța, mi-am zis, și îi e frică să coboare pentru că Gargantua este aici. Mi-am tras păturile peste cap, ca și cum asta l-ar fi ținut departe de mine, m-am întors pe partea cealaltă și am încercat să adorm din nou.

În cele din urmă, lumina argintie care se scurgea prin draperia trandafirie a zorilor mi-a pătruns în cameră (ah, e foarte bine, Sibille, trebuie să o păstrezi pentru viitorul poem), mi-am tras păturile de pe cap și am văzut că maimuța nu se afla acolo. Toc și hârtie, mi-am zis, trebuie să îmi notez expresia „cortina zorilor" înainte de a o uita. Poezia, odată splendoarea mea, acum era consolarea mea ... Cu picioarele goale și în cămașa de noapte, am început să mă învârt prin dormitorul cel ciudat. Atunci am auzit acea șoaptă mai pregnant ca niciodată:

— Femeie înfumurată, nu ești cel puțin curioasă? Deschide cutia și vei găsi în interior un secret care te va face cea mai mare poetă din lume.

Fără măcar să stau pe gânduri, am răspuns imediat:

— Și la ce bun asta? Oricum, abia dacă există câteva femei cu Adevărat Dedicate Muzelor. Să fi cea mai mare poetă e ca și cum ai fi împăratul Antipozilor. Auzindu-mi vocea, Gargantua s-a trezit.

— Poet, atunci fi poet. Autorul tuturor autorilor, venerat ca pe o divinitate, citat de toți iubiții din lume ... Șoapta se precipitase. Da, absolut, venea de pe măsuța de toaletă. Am înțepenit. În cutia aceea se afla ceva îngrozitor. Și îmi șoptea cele mai dragi visuri mie. Pielea mi s-a încrețit. Mă simțeam și umilită, auzindu-mi secretele repetate de acea șoaptă vulgară, insinuantă. Am decis să nu deschid niciodată acea cutie. Cu cât ajungea mai repede pe fundul unei guri de canal, cu atât era mai bine.

— Visele tale pe fundul unei canalizări? Cum poți să faci așa ceva? Gargantua a început să mârâie, căci auzea și el șoapta.

Când lucrurile sunt absolut lipsite de logică este cel mai bine să le găsești o logică. Așa că în loc să alerg de nebună pe coridoarele acelei locuințe stranii, m-am adresat pur și simplu măsuței de toaletă și i-am zis: „L-am ascultat pe acel străin și nu mi-a adus altceva decât necazuri. Nu te mai ascult și pe tine. Orice ai fi, stafie sau demon, am avut parte de suficiente tentații. Astăzi este ziua în care te întorci înapoi în pământ. Jumătate din mintea mea spune că ar trebui să te exorcizez.“ Un bocet sinistru s-a auzit dinspre cutie. Cu siguranță un demon

sau amenințarea aghiazmei nu m-ar fi impresionat atât de mult. Aproape că mi-a părut rău pentru cele spuse.

— Oh, asta e. Sunt un biet obiect amărât ținut captiv aici. O să descoperi că sunt iubitor, tandru, atât de moale și plăcut ...

— Mincinosule, am spus. Doamne, cât de șmecher era, schimbându-se la fiecare dorință de moment. Se spune că așa procedează diavolul.

— Oh, nu sunt deloc viclean, ci doar trist și blestemat și vreau doar ca o domnișoară pură să mă elibereze și să mă transforme cu un sărut în prințul chipeș care am fost ... Aluzia la această latură a personalității mele infectate de romantism, de visător cu mintea slabă, plină cu idei exagerate ale propriei sensibilități, m-a făcut furioasă.

— Termină! am țipat și am închis capacul cutiei de pe comodă după care am trântit-o în cufărul greu de piele al curierului regal. Când mă pregăteam să îl zăvorăsc, mi-a mai șoptit un lucru:

— Nici măcar nu ești interesată de ceea ce sunt eu, de faptul că regina Franței mă vrea cu disperare? Apoi a tăcut.

Poate că l-am ucis, trântindu-l în felul ăsta, mi-am zis în sinea mea. E îngrozitor de tăcut, mă întreb ce s-a întâmplat. Dacă a murit, nu poate să îmi facă rău. Nu poate să fie atât de dăunător dacă însăși regina îl dorește. Vreau să zic că poate o fi închis într-o sticlă sau ceva de genul ăsta. Nu am auzit nici un zgomot de sticlă spartă, așa că nu i-am dat drumul. Un lucrușor magic sigilat într-o sticlă. Un drăcușor sau o zână. Nu o să-mi facă rău să arunc o privire. Mai ales că acum a murit sau și-a pierdut cunoștința. Aș putea să deschid repede cutia și ar fi ca și

cum nu m-aș fi uitat niciodată. Toate gândurile astea ale mele și nici o șoaptă. Doar liniște. O tăcere nepământeană. Cu siguranță este cel puțin leșinat. Am scos din cufăr cutia ornată cu încuietoare de metal. Nu se auzea nici un sunet, nici măcar o respirație. Dacă l-am ucis, chiar trebuie să știu. Arunc doar o privire, nu mai mult. Când am ridicat cutia, Gargantua a mârâit, apoi s-a ascuns sub pat.

Pe cutie erau multe cuvinte încrustate cu litere pe care nu am putut să le citesc pentru că până atunci nu mai văzusem nimic asemănător. Desenele erau nepământene și sinistre. Reprezenta o creatură într-un car, partea de jos semănând cu un șarpe, iar capul de cocoș. Deasupra încuietorii se afla o plăcuță așezată peste desene, conținând cuvinte fără sens scrise cu litere romane. Am zgâlțâit cutia. Nu a sunat nimic. Am mirosit-o și nu avea nici un miros ciudat. Am pus-o pe noptieră și am deschis încuietoarea, plănuind să arunc doar o privire scurtă în interior.

S-a auzit dintr-o dată un vuiet, iar luminile rozalii ale zorilor s-au întunecat rapid ca și cum ar fi fost miezul nopții, iar capacul cutiei s-a deschis și un fel de vânt mi-a sfâșiat cămașa de noapte, iar cearșafurile de pe pat zburau prin cameră. Când s-a făcut din nou lumină în cameră, am văzut ceva diavolesc și atât de vechi, că nu puteai să-i definești vârsta, stând înăuntrul cutiei pe o perniță din mătase purpurie putrezită. Era un cap mumificat, ridat, de culoare maro închis, acoperit cu o piele scofâlcită ca un pergament.

— Ah, Dumnezeule! am țipat cu voce tare, în timp ce îmi făceam semnul crucii.

— Prea târziu, am auzit vocea insinuantă spunând. Buzele uscate și decojite abia se mișcau. Mi-ai aruncat o

privire. Acum sunt al tău. O pleoapă căzută și putrezită s-a ridicat și un ochi sclipitor și viu mă privea. Monstruozitatea mi-a făcut cu ochiul, iar buzele lui scofâlcite s-au întins într-un rânjet insolent. Am țipat și am trântit capacul.

Apoi a urmat un balamuc extraordinar, Gargantua a ieșit afară lătrând, servitorii au dat buzna alergând și, în cele din urmă, mătușa, în capod și cu bonetă de noapte, sprijinindu-se în bastonul său, a venit pufuind în cameră.

— Acum ce s-a mai întâmplat? Ce e brambureala asta? Câinele tău a prins un șobolan? Cu siguranță Sibille nu te pierzi cu firea doar pentru atât.

— Mătușă, mătușă, înăuntrul cutiei se află un cap oribil, stafidit.

— Hmm, a răspuns ea, atunci nu putem să o mai aruncăm într-o gură de canalizare. S-ar putea să-l otrăvească. Ia, să-l vedem. Un cap trimis prin curier. Ar putea foarte bine să fie capul unei persoane distinse, care a fost recuperat după o execuție ...

— Probabil că în acest moment diferiți oameni vânează capul. Poate chiar pe mai multe fronturi. Știi bine că aceste lucruri au valoare sentimentală, a spus valetul ei, Arnaud.

— Atunci o să-l îngropăm în pivniță și o să aruncăm cutia în canal, a anunțat mătușa. Auzind asta un țipăt înfiorător s-a ridicat din cutie.

— Mătușico, este ... e viu ... vorbește, e .. oribil ... oribil ... am spus aproape sufocată cu gândul la ochiul acela viu, straniu. Creatura din cutie a scos un sunet sinistru, încât și Arnaud și-a făcut semnul crucii.

— Taci din gură, mă gândesc acum", a spus mătușa și a izbit cutia de câteva ori cu bastonul ei. Era atât de cufundată în gândurile ei, că nu a remarcat niciodată că îndoise și crestase capacul cufărului ornat din belșug cu metal.

— Să nu-mi strici cutia, a spus creatura din interior. Priveam oripilată cum îndoiturile și crestăturile făcute de bastonul mătușii dispăreau încetișor, iar cufărul revenise la aspectul său inițial. Mătușa părea să nu remarce.

— O cutie vorbitoare, a spus ea. Lucrurile astea valorează bani. Mă îndoiesc că o ducea la curte doar ca pe o curiozitate. Nu mă mir că a fost furată. Spune-mi, tu care te afli în cutie, ești bun și de altceva decât să vorbești? A urmat o tăcere prelungită. Aveam sentimentul cert că lucrul din cutie bombănea. „Am spus, trezește-te!" a spus mătușa dând cutiei alte câteva lovituri. Din interior s-a auzit un vuiet surd, sinistru și în cele din urmă o voce iritată și leșinată a vorbit.

— În toate cele șaptesprezece secole de când am fost trimis la moarte, nu am mai întâlnit niciodată o femeie mai monstruoasă. Tu, femeie, ești mai dezgustătoare decât orice alt fapt abominabil.

— Așa crezi tu, a spus mătușa. Am învățat câteva lucruri de când m-am căsătorit cu ultimul meu soț pentru banii lui. Și unul dintre ele este că niciodată să nu te pui cu fenomenul spiritual al indivizilor lipsiți de bunele maniere. Spune-mi, ești bun de ceva? Altfel, în pivniță cu tine. La adâncime. Și să nu te gândești să blestemi casa. Este deja împânzită de spirite ambulante și obiecte blestemate. L-au urmat pe soțul meu acasă de la slujba sa. Cu greu mai găsești o cameră și pentru tine așa cum este asta.

— Recită cuvintele situate deasupra încuietorii și privește-mă în față și pot să-ți îndeplinesc dorința inimii tale, răzbăteau cuvintele plutind, deși au răsunat un pic lipsite de entuziasm.

— Acum urmează prostia mare. Majoritatea oamenilor, fără să acorde prea multă importanță acestui lucru, vor fi îngroziți dacă primesc ceea ce ei spun că reprezintă dorința inimii lor.

— Exact a spus vocea fericită. De ce ești tu prima persoană pe care am întâlnit-o, care știe ce vrea *înainte* să fie tentată să intre sub puterea mea?

— Foarte simplu, a răspuns mătușa. Mi-am dorit bani mai mult decât orice pe lumea asta. Și a apărut Monsieur Tournet, aruncând cu bani în dreapta și în stânga. Dificultatea nu e să obții ceea ce vrei, problema e bagajul care vine cu lucrul dorit, căci el este cel care îți creează neplăceri.

— Ah, foarte bine. Aproape cum aș fi gândit și eu. La auzul acestei voci satisfăcute, mătușa s-a oprit.

— Ești diabolic micuțule. Sibille e timpul să ascundem undeva această creatură. Jumătate din populația lumii o să-l vrea, dar eu nu vreau să-l păstrez în casa mea. Nu mai există spațiu pentru o altă curiozitate.

— Prea târziu, jubila obiectul din cutie. Tânăra care se crede poetă mi-a văzut deja fața. Din moment ce ultimul om care m-a avut în stăpânire a fost deja omorât, asta înseamnă că sunt al ei până când moare și ea, ori se condamnă singură la damnarea eternă prin dorința continuuă. Va fi atrasă de mine, va fi atrasă ca și cum aș fi iubitul ei, urându-se și mai mult de fiecare dată când îmi vede fața. Apoi își va pune o dorință – una mică, mică de tot. Dar îi va aduce asemenea necazuri, că în curând va

avea nevoie de satisfacerea altei dorințe. Oh, le dau oamenilor exact ceea ce-și doresc, iar ei tot vor și vor și vor și merg și mai adânc, tot mai adânc ...

— Pe fina *mea* nu o să o deranjezi cu asemenea lucruri. Arnaud, ia-l de aici și aruncă-l în râu. Vom arde cufărul. Sibille, nu mai boci și pune mâna și îmbracă-te. Astăzi trebuie să faci vizite, nu că tatăl tău ar merita devotamentul tău față de el. Devotatul meu frate, ha! Nu mi-a vorbit de ani de zile, cu excepția momentelor când mi-a cerut bani. În timp ce îl priveam pe Arnaud scoțând cutia din cameră, am auzit creatura spunându-i:

— Nu în râu, oh, te rog, gândește-te prin ce o să trec. Tu mai presus de toți, care ai trăit fără un picior, poți să înțelegi un bărbat care trebuie să trăiască fără trup – pot să-ți îndeplinesc dorința inimii tale – nu ai vrea să ai din nou un picior minunat și puternic ...

— Șarlatan bătrân, atunci de ce nu îți dai singur un trup ... Dar restul conversației s-a pierdut pe coridor. M-am uitat la mătușa mea cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Oh, nu-ți face griji. Nu o să se lase ispitit. Arnaud cunoaște chiar bine fața diavolului. Și fără nici un dubiu, cutia este diavolul curat.

— Dar, dar e mai degrabă de compătimit. Vreau să spun, știe că e urât ...

— Sibille, nu te lăsa luată de val. Cei care fac rău întotdeauna se autocompătimesc când te apropii de ei. Sunt atât de plini de scuze, ca un câine de purici. Toată lumea e vinovată, numai ei nu au nici o vină. Ah, da, găsește-mi un om corect, care pretinde că viața nu l-a tratat cum se cuvine și că el a tras-o singur pe spinarea lui și am să-ți arăt că e un caracter infect. Sunt sigură că dacă

ai putea să-i pui întrebări despre crimele sale unei creaturi cu inima neagră cum a fost Nero, vom descoperi că și el este jalnic.

În cele mai bune zile ale existenței mele, mi-ar fi fost greu să mă gândesc la asta, iar acestea cu desăvârșire nu erau cele mai bune zile din viața mea. Și cu toate astea, chiar dacă aveam nervii întinși la maxim, am întrebat politicos:

— Mătușă, cum de știi atât de multe despre lucrurile astea? Mă gândeam serios la sângele ei rece și la abordarea lipsită de frică a ceea ce eu priveam a fi o experiență anormală și zguduitoare. Vreau să vă spun, uitați-o în capod și cu bastonul ei, izbind obiecte diabolice chiar înainte de a-și fi luat micul dejun.

— Despre diavol? mi-a răspuns. Sibille, draga mea, poate că într-o zi o să-ți spun cum își câștiga banii Monsieur Tournet ...

IX

— Te invidiez frate, ai o casă plăcută și îți desfășori activitatea într-un orășel drăguț. Nici nu ai idee cât de dificil și solicitant este să servești o singură stăpână, iar aceasta să fie atotputernică. Ba nu, e vorba de norocul tău cel bun de a-ți administra propria-ți afacere, fără să ai de-a face cu cererile fără de sfârșit ale reginei. Cosmo Ruggieri se plimba în spațiul îngust al celei mai bune camere a fratelui său, Lorenzo, care făcea parte dintr-un apartament de la etajul unei clădiri situate pe rue de la Tisarendirie. Cizmele sale de piele neagră erau proptite pe singurul taburet de picioare din încăpere, iar mantia lui neagră îi atârna pe unul dintre șirurile de cuie bătute în perete. Deasupra lor, câteva hărți cu stele fuseseră prinse în pioneze lângă sigiliul pictat în roșu al lui Asmodeus, demonul patron al familiei Ruggieri. În fond, ghicitul și vrăjitoria erau o afacere de familie.

Soția fratelui lui Cosmo, o femeie plăcută, în toaletă de casă, șorț și bonetă albă, a dat buzna pe ușă să-i umple paharul cu vin. În camera alăturată, copiii puteau fi auziți citind cu voce tare lecțiile pentru cei mai mici dintre frații Ruggiero, băiatul cel mare fiind și preparatorul lor până când picturile lui i-ar putea aduce suficienți bani pentru o locuință separată.

— Ei bine, Cosmo, ăsta e blestemul și binecuvântarea ta, să fi cel mai mare. Tu ai moștenit clienții familiei.

Beatrice, mai sunt prăjiturele din acelea pentru onoratul meu frate? Și ce noroc! Ce stele! Tatăl nostru a susținut mereu că ducesina noastră era destinată să fie regina Franței. Și uită-te la noi aici, toți prosperăm, din cauza norocului ei și al tău! Îți spun, Cosmo, ești doar nervos. Ar trebui să te căsătorești; o să îți facă viața mai frumoasă. Soția mea are o verișoară la țară; se spune că este atât de frumoasă că de fiecare dată când trece pe lângă el, ceasul din turnul bisericii se oprește.

— Nu pot să fac asta, frate. Armonia domestică îmi va ruina aura misterioasă la fel de sigur ca atunci când voi purta altă culoare în loc de negru. Cerințele profesionale – tata mereu m-a atenționat – și acum, Marea Doamnă, Regina, vine la mine aproape în fiecare zi ca o zgripțuroaică. Total lipsită de recunoștință pentru faptul că eu sunt cel care am făcut-o regină! Ce șansă ar fi avut altfel, ca soție a celui de-al doilea fiu născut? Îți spun că viața îmi e în pericol dacă nu pot să o satisfac de data asta.

— Din nou? Ce s-a întâmplat cu recunoștința? Nu avea copii, era pe punctul să fie abandonată și mulțumită ție și vrajei pe care o știm de la tatăl nostru, a dat naștere la zece copii.

— Îngâmfatul ăla de doctor Fernel, care s-a felicitat singur, pretinde că el are toate meritele. Așa zice și chirurgul care l-a operat pe rege, ca și băgăcioasa de ducesă, care a fost exilată din cauza unei fraude, și în afară de asta, bătrânul Montmorency, care adună leacuri străine din călătoriile sale și o mulțime de amatori care doresc favorurile reginei. Nu poți să te aștepți ca niște necunoscători să înțeleagă principiile solide, bune și diabolice.

— Blestemul profesiei noastre, nu-i așa, frățioare? Tata avea dreptate. Orice amator consideră că înțelege vrăjitoria, iar noi, ca să le impunem veneraţia, ne rezumăm la învăluirea cu valuri de fum și robe misterioase ca să îi ținem la locul lor. Șmecherii de salon! Poate că Roger a avut dreptate să se apuce de pictură. Vrăjitoria este o meserie pretențioasă.

— Puțin spus. Ah, prăjiturele astea – în mod cert soția ta știe să gătească ... Cosmo Ruggieri și-a șters fărâmele de pe mantia lui sinistră din piele neagră despre care vorbise mai devreme. Regina nu va fi mulțumită până când nu o va scoate pe ducesa de Valentinois din patul soțului ei. A început să folosească vrăji de amatori și situația s-a înrăutățit ...

— ... întotdeauna procedează așa ...

— ... apoi a amenințat că va trimite după băgăciosul ăla bătrân, Michel de Nostre-Dame, ca să îmi ia locul ...

— Bărbatul ăsta nu e decis. Și e și un poet prost. *„Centurii"*. Reclamă proastă ...

— Iar Simeoni îmi suflă în ceafă ...

— Simeoni? Nu e bun de nimic ...

— Dar a auzit că un astrolog venețian a descoperit legendarul Stăpân al Tuturor Dorințelor și s-a gândit că asta îl va situa în fruntea favorurilor regale, înaintea mea, așa că a trimis o iscoadă să-l aducă.

Fratele lui Cosmo s-a așezat cu greutate pe un taburet tapițat și s-a lovit cu palma peste frunte.

— Stăpânul ... vrei să spui Capul Nemuritor al lui Menander Magul? Acel lucru îngrozitor! Nu îl deține Guaricus?

— Nu, ăla e un zvon. E prea isteț ca să-l atingă vreodată. Josephus Magister l-a deținut. Așa că l-am trimis pe Giovanni să-l fure de la agentul lui Simeoni ...

— Obiectul acela – împuțit și mizerabil – nici măcar tata nu l-a atins când i-a fost oferit. Cosmo este o greșeală ...

— Trebuie să fac ceva, regina și-a pierdut răbdarea. Așa că i-am spus că l-am obținut – apoi una dintre doamnele ei a venit pentru o poțiune a dragostei și mi-a spus în cel mai mare secret că regina a trimis doi mesageri regali ca să i-l găsească ...

— Deja lucrurile s-au pus în mișcare. Un șir de nenorociri urmează obiectul acela ...

— ... și ducesa de Valentinois îl vrea și ea acum, așa încât regina să nu dispună de puterile pe care și le dorește. Cunoscând-o, nu pot să nu cred că nu și-a trimis și ea oamenii ei ca să ia capul.

— Ugh, o încurcătură de femei. Nu se poate ceva mai rău. Beatrice, draga mea, deschide sticla aia pe care am ascuns-o sub pat. Cosmo, vei rămâne la cină, nu-i așa? Tăcut, Cosmo, cu fața roșie din cauza vinului, a dat din cap absent, apoi și-a șters broboanele de transpirație de pe frunte cu o batistă de mătase neagră pe care a scos-o din mânecă.

— Ce atingere plăcută, a spus fratele său admirativ, privind micuța podoabă.

— Un dar de la regină – ah, frate, când ajungi sus, poți să cazi foarte jos – în acest moment aș renunța la tot pentru o afacere micuță la oraș așa cum e a ta – doamne bogate care doresc horoscoape pentru câinii lor de companie, tineri bolnavi din dragoste care vor câte o

poțiune a dragostei, sau două, amatori diabolici care doresc o ședință de spiritism cu demonul lor favorit – fără amenințări că vei fi torturat. Ah, Asmodeus, cât sufăr!

Mirosul minunat de usturoi și rozmarin, pâine caldă și friptură de miel, pătrundeau în cameră și clinchetul ademenitor al cupelor și cuțitelor de metal care erau așezate pe masă l-au scos din starea de melancolie siropoasă pe capul vrăjitorilor reginei. Când au păsit în camera de alături, bărbatul cel tânăr și-a pus brațul în jurul umerilor fratelui său mai mare.

— O soție, de asta ai nevoie, și un cămin primitor de care să nu știe nimeni. Bătrâna doamnă care locuiește la parter nu o să mai trăiască mult, iar soției mele i-ar plăcea compania Dar Cosmo Ruggieri era în continuare absorbit de propriile lui gânduri.

— Întoarcerea Nemuritorului Cap pierdut al lui Menander Magul în sânul familiei regale. O idee înspăimântătoare, cu toate astea nu a fost ideea mea. Într-un fel, o va servi corect, în locul tuturor acelor amatori care-și bagă nasul cu tot felul de bagatele pe care ea nu le înțelege oricum. Și dacă eu nu voi controla vechitura asta oribilă, atunci s-ar putea să lucreze împotriva mea. O nișă închisă, protejată cu cele Șapte Semne Sacre – întâlniri în întunericul lunii. Trebuie să o pun pe ea cumva să deschidă prima cutia. Cu siguranță nu-mi doresc acest obiect atașat de *mine*. Nimeni dintre cei care l-au deținut nu au scăpat de o moarte urâtă și timpurie ...

*

— Sunt sigură că e foarte inteligentă, a spus mătușa, în timp ce parcurgea petiția mea. Cuvintele sunt lungi. Cuvintele lungi arată că ești inteligentă, iar tu ești îmbibată de asemenea cuvinte așa cum un cârnat e plin de usturoi. Și cât devotament! Fratele meu nu merită o fiică ca tine. De ce nu sunt și ceilalți aici? Nu-mi răspunde, am știut dintotdeauna că tu vei fi cea plină de curaj nețărmurit și loialitate pasională ...

S-a oprit și și-a scuturat capul de un gând secret.

— Mintea. O ai în sânge. Știam că așa va fi.

Mătușica și-a dat jos ochelarii de citit și a tras draperiile în așa fel încât razele argintii și subțiri ale soarelui, care luminau biroul ei ornat fură strangulate până la neființă.

— Soarele, a spus ea, spionându-mi privirea de pe față. Nu există nimic mai rău pentru piele. Mă vezi? Nu am un rid. Iar tu deja ai căpătat o culoare maronie. Prea mult soare, odată ce te-ai mutat la țară. În curând or să-ți apară linii, apoi pliuri și scobituri și după asta, nu vei arăta mai bine decât capul acela scofâlcit din cutia pe care tocmai am aruncat-o. Oh, nu te uita așa oripilată. Nu e prea târziu. Pur și simplu poți să începi un regim de înfrumusețare. În această după amiază, după ce te întorci de la reședința episcopului, vom arde rochiile astea îngrozitoare pe care le-ai adus cu tine, te vei întinde și vei sta așa o oră cu un tratament facial pe care l-am conceput din castraveți și smântână.

A sunat din clopoțelul ei. Luată prin surprindere, m-am uitat în jos la rochia mea. În casa ei bogată, dar oarecum

decadentă, rochia a părut jalnică, de la țară și cu un volan mult prea scurt, fără nici un fel de trenă.

— Nu arăt bine? Rochia mea ...

— Cu siguranță nu te-ai gândit că o să porți *asta,* nu-i așa? Oamenii importanți nu sunt niciodată impresionați de sărăcia pură. Asta e o fantezie a celor săraci. Mătase neagră, am rochia asta de pe vremea când eram slabă – am pus-o pe Amelie să dea drumul la tivuri noaptea trecută.

Cu o privire examinatoare mi-a privit picioarele.

— Aceste tălpi, draga mea, trebuie să fie micul tău secret ...

Apoi și-a plecat capul într-o parte, ca și cum ar fi meditat.

— Părul strălucește, chiar dacă are o culoare comună – vom pune un văl discret ... Îi vei încălzi inima înainte de a rosti un cuvânt. Oh, da, și fă-mi o favoare. Poartă acest inel. Îți va purta noroc.

A scotocit în sertarul biroului ei și a venit cu un inel vechi și ciudat din aur roșu, ornat din plin cu un desen floral pe care erau gravate inițialele „P" și „M". Diamante minuscule se răsuceau ca o iederă șerpuitoare în jurul literelor. Era inelul unei femei care se potrivea perfect pe degetul mic.

— Oh, e prea frumos, nu pot ...

— Doar pentru azi, draga mea, a spus femeia și mi l-a strecurat pe deget, arătând de departe mult prea impresionant pentru mâna mea osoasă și bronzată. Îmi trezește amintiri. Dar astăzi o să te facă norocoasă. Oh, aici erai, Arnaud. Georges să pună șaua de damă pe Flora. Și să pună și pătura tivită cu catifea și cu broderie aurie, cea pe care o purtam în zilele de duminică, pe

vremea când puteam să stau pe cal. Amintește-ți ceva, Sibille – o doamnă nu pune niciodată piciorul pe pământ, nici măcar ca să traverseze piața din fața catedralei. Numai o țărăncuță s-ar gândi să călătorească călare pe calul ăsta de povară al tatălui tău. Nici măcar el nu l-ar călări în oraș. Am pus mâna pe tine la timp, înainte de a nu mai putea fi reformată.

*

Probabil că eram o figură misterioasă, o femeie cu văl pe o iapă gri, bogat împodobită, cu doi lachei în livrea care-i țineau hățurile. Trecătorii transpirați, o spălătoreasă cu un coș, doi preoți prinși într-o conversație, băieții care pierdeau vremea și chiar și cerșetorii așezați la umbra porticului catedralei, îmi aruncau priviri scurte, apoi întorceau capul ca și cum căldura făcea ca și privitul să fie un efort prea mare. Mi-am repetat discursul de nenumărate ori, și de fiecare dată când îl rosteam îl găseam și mai prost. Petiția mea mă determina să mă fac mică de rușine. Opera unei prostuțe, a unei neștiitoare. Dacă măcar ar fi fost scrisă în latină, concepută de un notar isteț ...

În timp ce unul dintre lachei îmi ținea calul în curtea palatului episcopului, celălalt mă ajută să descalec. Încă odată, servitorii și-au încetinit ritmul cu care se plimbau ca să privească, un preot s-a oprit ca să pufnească dezaprobator, iar doi bărbați mai în vârstă, cu mers greoi și bine îmbrăcați, cu tunici din mătase grea și lanțuri de argint, care tocmai își făcuseră apariția de după ușile mari și duble, s-au oprit în capătul scărilor ca să-mi treacă în revistă apariția. După hainele lor erau negustori îmbogățiți și nu gentilomi. Câțiva pași în urma lor, a ieșit pe ușă

târându-se, ca și cum i-ar fi acompaniat, dar dorind să nu fie văzut alături de ei, un tânăr înalt, cu pielea măslinie, un profil acvilin și ochi iscoditori. L-am privit cum a aruncat câte o privire indiferentă, rând pe rând, tuturor petiționarilor care deja se îngrămădiseră în curtea palatului. Îmbrăcămintea pe care o purta părea străină de el, ca și cum ar fi fost trântit la pământ și forțat să se îmbrace cu ea de frica morții și, cumva, dincolo de agresivitate, era menită să se desfacă de pe el. Un cordon desfăcut îi atârna de sub haină, roba scurtă se deplasase, iar gulerul, mototolit și nefericit, ca un câine copleșit de căldură, zăcea în jurul gâtului. Arată ca și cum vântul l-ar fi împins înăuntru. Trebuie să fie o rudă a episcopului. Nici un preot nu se poate îmbrăca în halul ăsta și să aibă grijă de palat.

Dar era foarte chipeș, chiar dacă era foarte înalt, și m-am trezit că îmi doream să nu găsească nimic la mine care să îl nemulțumească, așa cum îl investigam și eu. Mi-am ridicat bărbia și mă pregăteam să plec, dar fără să ratez, să observ curba schimbătoare a sprâncenelor sale negre și expresia nouă din ochii lui negri. Deveneau mai luminoși pe măsură ce mă spionau și mă urmăreau chiar dacă se prefăceau că nu. Aha, mi-am zis, am câștigat duelul privirilor, fără îndoială mulțumită noii mele rochii scumpe, din mătase. Ăsta e genul de lucruri care impresionează oamenii ca el. Acum trebuie să trec repede, înainte să îmi uit discursul cu greu memorat.

Dar unul dintre bărbații mai în vârstă s-a întors subit să îmi vorbească. Nu m-am așteptat la asta, oh, dragă, da, își tăiase barba în alt fel și încărunțise mai rău, era bârfitorul soț al verișoarei mele, Matheline, acel bancher vulgar, Monsieur Bonneuil.

— Vai, într-adevăr, este verișoara lui Matheline, Sibille! a spus el, apropiindu-se, tovarășul lui însoțindu-l îndeaproape. Sibille, ai devenit foarte elegantă de când ne-am întâlnit ultima oară. Dă-mi voie să-ți prezint un prieten drag, Monsieur Montvert de la „Casa Fabris & Montvert", iar acesta este fiul lui ...

Cu greu am mai auzit și restul, atât de îngrijorată eram că ultima parte a discursului meu rostit în gând va fi întreruptă. În plus, niciodată nu auzisem de Montvert, oricine ar fi fost. Fără îndoială o fi fost o moșie nouă cu un titlu nobiliar cumpărat sau o bancă a unor italieni alunecoși.

— ... Demoiselle Sibille e o poetă de renume în orașul nostru, iar lucrarea sa, *„Dialogul virtuților"*, a fost primită cu mare admirație în cenaclul soției mele, de Sfântul Mihail, înainte ca ultima ...

Discursul meu continua ... a dispărut ... voi da greș ... și totul din cauză că o rochie de mătase pompoasă a atras atenția soțului înțepat și prost crescut al lui Matheline. Mi-am dat seama apoi că străinii se uitau cu toții la picioarele mele. Oh, Dumnezeule, pantofii mei – în contrast izbitor cu rochia și vălul împrumutate – și atât de mari – volanul nu era suficient de lung – încât am simțit cum roșesc sub văl. Îl auzeam pe ciudatul bărbat mai în vârstă că spunea ceva despre Muză și am mormăit în semn de răspuns, dar tot ceea ce auzeam era mai ales inima care îmi bătea să îmi sară afară din piept de rușine.

— Ne pare rău de necazul tatălui tău, a spus soțul lipsit de milă al lui Matheline. Mă tem că vei descoperi că majoritatea ușilor îți vor fi închise, chiar și ale noastre, draga mea, va trebui să fie ars pe rug – erezie, știi bine –

nu poți să riști în ziua de azi, dar tu ești îndreptățită să mergi la episcop. Am auzit bârfele bancherilor și se spune că Monsieur D'Apchon, acea creatură a mareșalului St.-André, a pus de mult timp ochii pe casa bunicului tău. Se aude că a împrumutat o sumă considerabilă de bani nu numai pentru a o renova, ci și pentru a mitui jandarmeria – confesiunea sub tortură a unui muritor oarecare – suficient de greu pentru a acuza un gentilom în circumstanțe obișnuite.

— Vine Annibal cu o scrisoare de la Montmorency ... m-am bâlbâit eu, d-dar ne temem că va fi prea târziu.

— Ascultă, draga mea verișoară, trebuie să te asiguri că vei strânge legăturile familiei cu Montmorency. În ceea ce privește favorurile la curte, el se află deasupra lui St.-André și chiar și Monsieur D'Apchon nu va dori să-l supere. Inocența și vina nu sunt chestiunile în discuție ale acestui caz, amintește-ți asta.

S-au scuzat cu câteva cuvinte politicoase și au plecat lăsându-mă convinsă de faptul că soarta mi-a fost pecetluită de întreruperea lor. Discursul, cândva atât de mișcător și elegant, dispăruse acum în totalitate, iar locul îi fusese luat de o panică absolută.

Panica s-a dublat când am văzut băncile solide din sala lungă din afara camerei de audiență a episcopului. Băncile gemeau de petiționari palizi la față și obosiți, mai mult sau mai puțin semănând cu mine, deși eram considerabil mai bine îmbrăcată. Probabil că stăteau aici de câteva zile. Poate că nu o să mă primească în audiență niciodată. Dar imediat servitorul mătușii m-a escortat la ușierul care stătea la ușa zăvorâtă a camerei de audiență și m-a atenționat să-mi scot mănușa de pe mâna dreaptă.

— Privește inelul stăpânei mele, a spus el, și spune-i stăpânului tău că nepoata lui Madame Tournet dorește o audiență. Se pare că acestea erau exact lucrurile ce trebuiau spuse, căci am fost conduși direct în camera de audiență a episcopului, unde preoții și secretarii intrau și ieșeau grăbiți pentru a-și îndeplini comisioanele importante.

Camera era de o bogăție care rivaliza cu cele mai deosebite camere și cele mai rare mobile ale conacului somptuos, deși decadent, al mătușicii. Pe fiecare perete atârnau draperii bogat brodate, iar între arcadele aurite care sprijineau tavanul, scenele descriindu-l pe Hristos tronând în ceruri, toate înconjurate de îngeri și sfinți, fuseseră pictate de artizani pricepuți. Sub cupola paradisiacă, o conversație în totalitate laică părea să se apropie de final, ceva în legătură cu proprietățile bisericii și cu veniturile de pe o moșie al cărei titlu se afla în discuție. Ce ciudat: întotdeauna am crezut că episcopii își petrec timpul lor liber rugându-se, dar chiar și în umbra templului lui Dumnezeu am auzit destule discuții despre bani și am văzut bancheri și alți oameni cu priviri calculate intrând și ieșind din el. Ghidul meu m-a condus de-a lungul încăperii, m-a prezentat și mi s-a permis să îngenunchez și să sărut inelul episcopului.

Fața episcopului, fină, bine hrănită și profană, te lăsa să ghicești că odată fusese un bărbat chipeș. Pe măsură ce se uita la mine și arunca priviri la inelul de pe deget se însenina. Ochii îi sclipeau și am știut că neobișnuita bijuterie și-a făcut treaba.

— Ei, ei, a spus când m-am ridicat, cercetându-mă din cap până în picioare, acesta este cel de-al treilea favor din ultimul sfert de secol. Dă-mi voie să văd petiția.

Mi-a zâmbit ironic în timp ce o deschidea și își arunca o privire peste scrisul meu.

— În mod clar tu ai scris-o.

Panica mea bine controlată începuse să-și facă din nou simțită prezența.

— Ce apărare interesantă a tatălui tău.

Inima a început să-mi bată cu putere. Ce să spun, ce să spun?

— Tu ești fata care este și fina lui Madame Tournet?, a întrebat el.

Am dat din cap, sperând eu, cu mare demnitate, dar nu mi-a ieșit nici un sunet de pe buze. Oh, mii de blesteme să cadă asupra mizerabililor din curte.

— A fost ideea ta?" a întrebat episcopul din nou. Oh, întrebările erau atât de rare și aș putea spune că se aștepta ca eu să rostesc ceva.

— Eu ... totul e atât de îngrozitor, e doar un scenariu ca să pună mâna pe casa bunicului meu ... tatăl meu nu ar citi niciodată o carte a lui Monsieur Calvin, ca să nu mai pomenim să-și cumpere una ... el ... el abia a citit vreodată ceva ... consideră că teologia e pentru preoți .... iar Annibal e prea departe ca să poată sosi mai repede, deoarece Conetabilul este atât de departe în nord chiar acum, deși mama a trimis după el ...

— Fratele tău îl cunoaște pe Sieur Anne de Montmorency, Conetabil al Franței? a întrebat episcopul, tonul său căpătând o nuanță nouă de respect.

— Da, pe Sieur Montmorency în persoană. Fratele meu este ucenic în compania fiului său de cavalerie ușoară, iar Monsieur de Damville se bazează pe el în totalitate ... chiar însuși Conetabilul a spus că fratele meu

are un viitor promițător ... de aceea Annibal cu greu dă pe acasă, doar din când în când ... Unde era discursul meu?

... cu siguranță, în bunătatea dumneavoastră și mila nobilă, cu puterile Domniei Voastre de a discerne, veți vedea inocența tatălui meu și veți interveni de dragul justiției divine ...

— Cred că nici D'Apchon și nici St.-André nu bănuiesc că familia ta are asemenea legături ... Un zâmbet straniu și ironic a străbătut fața profană a episcopului. Ce idiotenie am putut să scot din gură ca să dau apă la moară bârfelor josnice?

— Familia noastră a deținut casa încă de pe vremea când Gaston de La Roque a construit-o, în timpul domniei regelui Charles al VII-lea. Monsieur D'Apchon este un conspirator josnic, iar patronul său, Monsieur de St.-André, îl va deposeda de bunuri dacă îl jignește pe Conetabil, care este personal îngrijorat dacă un suflet curajos ca al fratelui meu trebuie să renunțe la serviciile făcute familiei sale din cauza unui scenariu fals prin care se încearcă să șterpelească moșia tatălui acestuia." Am izbucnit în lacrimi de furie autentică. Oh, ce se întâmpla? De ce nu am vorbit grațios, elegant, în felul în care mi-am imaginat? Și ce era sunetul pe care l-am auzit? Oh, Dumnezeule, episcopul și-a pus mâna la gură. Ăsta era sunetul. Am stricat totul, mi-am zis. Sunt sigură că episcopul a pufnit pe nas.

— Ei bine, și-a zis încetișor pentru sine, se pare că Pauline mi-a făcut încă odată o favoare.

Mă privea plin de curiozitate.

— Cine ar fi crezut că tu, dintre toți membrii familiei, vei fi cea care va veni la mine? Pari a fi devotată tatălui tău.

— Tatăl tatăl meu este un om deosebit. Și nevinovat ... am spus.

— O să văd ce pot face, a spus episcopul. Probele nu sunt suficiente.

— Sunt falsificate, toate sunt un fals am spus, ștergându-mi ochii pe sub vălul oribil, așa încât să pot pleca în cele din urmă cu puțină demnitate decentă.

*

— Ei bine? a întrebat mătușa când i-am înapoiat inelul. Ai reușit să-l vezi?

— L-am văzut, dar am fost prea agitată ca să spun ce trebuia. Știu că a fost un eșec, mătușico, am fost atât de proastă, nu am rostit vorbele care ar fi trebuit și acum o să pierdem totul. Ce o să facem? Cum o să trăim? Stăteam în holul impozant de primire al mătușii, suflat cu aur și plin de umbre. Mătușica stătea pe scaunul ei tapițat, iar draperiile de catifea erau trase pentru a ne proteja împotriva soarelui periculos al miezului zilei. Afară, la lumină, auzeam strigătul slab al vânzătorilor de pe stradă, dincolo de porțile casei. Viața și aerul păreau foarte depărtate. Mă simțeam ca și cum m-aș fi sufocat. Tata. Totul se dusese. Pe masa de lângă mătușa mea se afla o carte, *„Despre discernământul spiritelor"*, iar semnul decorat cu piele ieșea pe jumătate din ea.

— Ce păcat, a spus ea. Am crezut că memoria lui va fi un pic mai bună. Presupun că vârsta ne afectează pe toți. A suspinat și a ridicat din umeri.

— Cred că poți să locuiești aici. Iar mama ta ... a fost prietena mea cea mai bună până când s-a căsătorit cu

fratele meu, știai asta? Mi-ar face plăcere compania ei acum. Dar surorile tale ... mă tem că nu vor fi în stare să accepte un loc ca ăsta. Prea frivole, prea agitate." O secundă mi-am ieșit din fire. Vreau să spun, eu sunt cea sensibilă și mult mai sensibilă decât ele. Sensibilitatea inteligenței este dintotdeauna mult mai simțitoare decât a fi pur și simplu feminină și delăsătoare.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o.

— Vezi colo? a spus, apucând bastonul care se odihnea lângă birou și arătând în direcția draperiilor. O briză ușoară o mișca, iar un fel de umbră, ca o ceață, se ridica în colțul din dreapta sus, lângă tavan.

— Da. Draperia se mișcă. E deschis geamul?

— Asta vroiam să spun. Chiar și Annibal ar tremura când ar vedea draperia mișcându-se, ca atunci când a avut nevoie de bani pentru iapa pe care și-o dorea. Iar surorile tale ... Cu siguranță nu vor face prea mulți purici aici. Dar tu, tu ai întrebat doar dacă fereastra e deschisă. Nu, nu este. E Dõna Vargas y Rodriguez. Am lăsat-o să stea pentru că îmi place compania ei. Este foarte gentilă, iar seara avem o conversație excelentă, chiar dacă franceza ei este slăbuță.

A ridicat privirea și s-a adresat draperiei:

— Este în ordine Dolores, este o rudă a mea. Poți să ieși. Sibille, dă-mi voie să te prezint. Dõna Dolores este prea politicoasă ca să își facă apariția fără o introducere formală.

Mătușa m-a prezentat aerului, iar aerul a făcut cunoștință cu mine. Totul era așa de neobișnuit.

Dar pe măsură ce priveam punctul căruia mătușa mea i se adresa, forma de ceață a unei tinere femei, subțirică,

îmbrăcată cu o rochie spaniolă din mătase luxoasă, s-a materializat în fața draperiei. Voalul subțirel de pe cap, încărcat cu perle, cădea aproape lipit de păr, sprâncenele ei negre erau mobile și expresive, iar ochii și gura acesteia semănau cu niște eleștee tainice. Avea gâtul tăiat de la o ureche până la cealaltă. Pata întunecată a sângelui fantomatic îi îmbibase rochia până jos, la volan. Nu m-am putut abține să nu tremur. Dar spiritul, căci în mod evident asta era, părea stânjenit de reacția mea, și și-a înfășurat o eșarfă subțire în jurul gâtului distrus, cu un zâmbet care-și cerea scuze.

— Vezi? Ce doamnă! E preferata mea. Nu sunt prea multe pe care le pot aprecia. Gura doamnei de ceață s-a mișcat. Părea că vorbește. „O auzi?" a întrebat mătușa. „Nu? Ei bine, o să o auzi cu timpul. E nevoie de antrenament. Îți spune povestea ei. Întotdeauna trebuie să facă asta, înainte de a ne așeza la o bârfă bună ca între doamne. Am câteva rețete excelente de la ea."

— Dar povestea ei? Fantoma ajunsese cu siguranță la o parte extrem de dramatică a poveștii ei, căci și-a dat deoparte eșarfa și și-a descoperit rănile care au ucis-o.

— Era proaspăt căsătorită și se îndrepta pe o corabie spre Noua Spanie ca să se alăture soțului ei, când căpitanul Tournet a ucis-o pentru bijuteriile și trusoul ei de nuntă. Mă tem că după asta urmează o varietate de insulte la adresa ei care nu ar trebui să fie repetate în fața unei tinere femei naive ca tine.

— Dar soțul tău ...?

— Draga mea, printre insultele pe care familia ta le-a adus fără îndoială la adresa mea, nu ți-au spus niciodată cum și-a dobândit averea Monsieur Tournet?

— Mi s-a spus doar că nu era acceptat din punct de vedere social.

— Ha! Tipic pentru Hélène. Nici un cuvânt nepoliticos în toată perioada cât am fost bune prietene. Mamei tale îi plac eufemismele. Sibille, dragă, soțul meu a fost, ca să scurtez povestea, pirat. Sau mai degrabă – să nu fim prea aspri cu asta? – un privatizat cu licență care naviga sub steagul regal. Celebrul căpitan Jean Tournet care a organizat multe raiduri private pentru maiestatea sa dincolo de La Rochelle. Dacă ar fi avut origini nobile mai vechi, ar fi fost destul de respectabil, odată ce s-a îmbogățit. Și ai fi putut spune că nici el nu era cu mult diferit de toți cei care au recurs la crimă ca să-și dobândească averea ... Mătușa a oftat, s-a înfiorat și și-a întins mâinile albe și grăsuțe. Dar umbrele celor uciși l-au urmărit. De pe mare pe uscat, dintr-un loc în altul. Cândva aveam două case la ocean și o moșie în nord, ca și pe aceasta de aici, ridicată pe pământul strămoșilor mei pe care el l-a cumpărat ca să îmi facă pe plac. Toate erau pline cu fantome. Ce individ respectabil ar face o vizită într-o casă care este atât de populată? Înțelegi că niciodată nu a pomenit de crimele sale, dar spiritele stau în pereți și șoptesc.

Oh, mi-am zis, asta explică sunetul straniu pe care uneori îl aud în zid. Am crezut că erau șoareci. Nu găsesc spiritele atât de șocante. Dar gândul că Monsieur Tournet a fost un om fără nici un strămoș, indiferent cine ar fi fost

întotdeauna l-am considerat pe tata un snob, că exagerează prea mult ...

— Mătușico, cum ...?

— Căsătoria mea? Aranjată, draga mea, pentru banii lui. Ce ai crezut? Iar prăpăditul de frate-meu, Hercule, a

fost cel care a susținut cel mai tare că îmi va fi recunoscător dacă semnez actele.

Se pare că am fost luată prin surprindere de această nouă față a tatălui meu. Mătușica zâmbea cinic.

— Această casă, această avere, ca și multe altele, este în întregime ridicată pe sânge. Oh, nu fi șocată. De unde crezi că vin banii din lumea asta? Din muncă? Nu, din hoții. Lumea Nouă l-a făcut bogat pe regele Spaniei și la fel și pe noi, indirect, mulțumită comisioanelor regelui nostru. Monsieur Tournet s-a retras, departe de mare și a încercat să devină un gentilom. Știi cum se procedează: te căsătorești într-o familie bună; cumperi o moșie falită, îți construiești o casă mare, donezi bani pentru acte caritabile. În cazul lui nu a mers. Casele lui erau prea pline cu stafii. Majoritatea s-a mutat aici după ce am vândut celelalte proprietăți, după moartea lui. Bijuteriile, aurul, obiectele jalnice pentru care au murit, le-au adus cu ei. Vezi sfeșnicele alea de acolo?

Mi-a indicat cu degetul o pereche de sfeșnice uriașe, din aur, care stăteau pe podea. În spatele lor se afla un rând de bărbați cu fețe impasive și stranii, îmbrăcați cu pelerine.

— Sunt sigură că aurul a fost obținut prin topirea unor idoli păgâni de-ai lor, de dincolo de ocean. Noi nu am făcut asta. Spaniolii au făcut-o. Ar trebui să se ducă și să bântuiască bisericile din Toledo și Madrid ale căror ornamente au fost făcute din comorile lor. Dar nu, a trebuit să se îngrămădească aici, cu restul fantomelor. Poate pentru că sunt prea primitoare.

Mătușa a oftat.

— Nu știu de ce noi trebuie să facem colecție de fantome când și alții le merită foarte bine. În fine. Îmi țin companie. Dacă sunt liniștite, nu le-am exorcizat – știi, e prea costisitor și prea multă bătaie de cap. Familia ta nu o să fie la fel de îndrăzneață ca tine. Și chiar nu sunt suficient de bogată că să le găsesc și lor o casă. Nu pot să mă ating de obiectele astea. Hercule nu ar face-o, iar eu nu văd de ce aș face-o. Mai ales că era perfect mulțumit să se folosească de banii pângăriți ai lui Monseiur Tournet când acesta mai trăia fără să-mi vorbească măcar odată, mie, propria lui soră. Ceea ce i se întâmplă este o pedeapsă, chiar dacă se întemeiază pe o minciună. Auzind asta, fantoma a dat fericită din cap în semn de aprobare, dar eu eram șocată. Nici un ajutor de la episcop și nici de la mătușa Pauline. Ce ar putea face Annibal? Până când va ajunge el aici, va fi prea târziu. Arderea pe rug a fost amânată imediat după terminarea interogatoriilor. Chiar și eu știam asta. Mai pot fi oare interogatoriile prelungite? Aș putea să duc o altă petiție, una mai bună, cardinalului din Paris? Cum o să intru în audiență?

— Ești palidă, draga mea. Rochia asta îngrozitoare este de vină. Ai nevoie de o culoare mai luminoasă ca să îți pui în evidență tenul. Și de o cină. Cina întotdeauna înseamnă totul. Și după cum vezi, a spus ea arătând spre trupul său generos, chiar eu am multe de spus în privința asta." Am urmat-o în timp ce urca gâfâind scările spre camera ei ticsită cu mobilă: un pat uriaș sculptat cu amorezi care susțineau baldachinul, scaune, cufere, candelabre de aur și argint, farfurii, ligheane și vase fine de porțelan, toate decorate cu aur strălucitor și modele de email și figuri ale zeităților din mitologia greacă, ca și

câteva șifoniere burdușite cu rochii de gală din mătase și catifea, de diferite mărimi și stiluri.

— Le-am purtat cândva. Știu că nu o să-ți vină să crezi, dar când eram tânără, eram la fel de subțire cum ești tu acum, dar nu la fel de înaltă, desigur. Ia să vedem ... o rochie de zi ... da, albastrul e drăguț ... și rochia asta e drăguță. Ceva de seară ... nu pot să te ajut cu pantofii ... picioarele nu sunt punctul tău forte, draga mea. Sunt mult prea mari. Va trebui să le micșorăm aspectul. Probabil cu volane mai lungi, dar nu și creț ... simple, folosim multe decorațiuni ca să sustragem privirile ...

Știam că era bine intenționată, dar pe măsură ce scotocea prin șifoniere și vorbea de una singură începeam să simt cum mă transformam treptat într-o lungană cu picioare mari și neîndemânatice care trebuie să depună eforturi susținute pentru a se reabilita și a se ascunde, în locul creaturii poetice și delicate a naturii care îmi plăcea să cred că sunt. Asta m-a deranjat mai tare decât fantomele. Până în momentul în care am remarcat ce se întâmpla cu măsuța de toaletă a mătușii.

— Mătușă, privește la măsuța ta de toaletă, am spus trăgând-o din șifonierul verde și auriu din colț. Pe suprafața ivorie și albastru închis a mobilei strălucea ceva translucid. Ochii mătușii s-au îngustat și a pus mâna pe baston.

— Iarăși tu! Ți-am spus să dispari! Dispari chiar acum sau o să te arunc din nou în râu!

— Te avertizez, vacă bătrână, să nu îndrăznești să-mi îndoi cutia sau vei fi nevoită să plătești. Obiectul strălucitor a căpătat formă. Din colțuri curgeau câțiva stropi din apa râului. Împrăștia un miros împuțit, de carne

putrezită. Era cutia ornată cu argint poleit în care se afla groaznicul cap.

— Iubita mea prostuță, Sibille. Ți-am spus că nu o să te părăsesc niciodată, a spus obiectul din cutie. Și în acel moment, în mijlocul groazei, am simțit o ispită uriașă. Creștea ca o dorință oarbă, ca un obiect viu, muream să deschid cutia. Vroiam ... doream să am picioare mai mici. Simți? Simți dorința? Oh, deschide odată cutia, rostește cuvintele și îți voi îndeplini dorința inimii.

— Nu asculta, mi-a zis mătușa. Te va trimite direct în iad. Cunosc diavolul imediat ce îl văd.

— Vulture, a spus obiectul din cutie. Tu urmezi.

*

Cosmo Ruggieri luase loc în atelierul ei de lucru din turn, purtând o nouă tunică din piele neagră și un brâu strâmt din piele cu petece din lână neagră, care îl făceau să semene cu un cărăbuș nesuferit și mult prea mare. Îngenunchiat, în fața lui se afla servitorul său, Giovanni, bărbatul cu cercel în ureche, care furase Stăpânul Tuturor Dorințelor de la curierul lui Simeoni din Veneția.

— Mărite vrăjitor, atotputernicia ta, nu a fost vina mea ... furtul de la curierul lui Simeoni a decurs perfect ... ține cont de călătoriile mele, de greutăți ...

— Atunci de ce nu mi l-ai adus aici și acum?

— Maestre, am fost jefuit în Marsilia de către doi împiedicați care m-au lăsat aproape mort ...

— Dar ți-ai revenit remarcabil, a observat Ruggieri.

— M-am refăcut printr-un miracol. Punând întrebări celor de la bucătăria hanului am descoperit că erau chiar curierii reginei Franței ...

— Destul, taci din gură, a spus magicianul reginei, în timp ce furia creștea în el, căci fusese de două ori tras pe sfoară de stăpâna lui.

— I-am urmărit, i-am tot urmărit ... am încercat să mă prind de ei ca o lipitoare pe tot drumul spre Lyon, unde, într-o tavernă, un individ viclean, deghizat în soldat, le-a pus ceva în vin și a fugit cu pachetul în mare grabă ...

— Scuze, scuze ieftine. Ruggieri bătea nerăbdător darabana cu un deget pe un pătrățel din piele de pe brâul său. Ai descoperit pentru cine lucra acel individ?

— Îi cunosc mutra, Maestre. E un criminal notoriu ... lucrează pentru ducesa de Valentinois. M-a văzut în urma lui, la porțile orașului Orléans eram în fața lui, și i-a pasat pachetul unei doamne care l-a dus în oraș pentru el. Taman bine, căci individul tocmai a fost arestat la porțile orașului pentru altă crimă, iar pachetul ne-a fost luat și îndepărtat de noi pentru totdeauna ...

— Ei, o confederație a femeilor? Ducesa e plină de surprize. Ai aflat cine era misterioasa femeie?

— Le-am pus întrebări gărzilor de la porți. Era o femeie înaltă, cu părul de culoare închisă, ușor de ținut minte. Le-a arătat o scrisoare pentru mătușa lor, o anume văduvă Tournet, care locuiește în oraș. O bătrână bogată și excentrică, dar a cărei casă e închisă și bine păzită. Rar iese afară, iar eu nu am putut să pătrund în interior.

— Ei bine, atunci va trebui să folosim alte metode. Care ai spus că este numele acestei femei brunete?

— Sibille, Demoiselle de La Roque.

— A marelui de La Roque?

— Nu, numele vine de la o așa-numită moșie mică a unui pretins nobil. Această moșie se află lângă pădurea pe

unde trece drumul de la Paris spre Orléans, cunoscută drept La Roque-aux-Bois.

— Hmm. Mi se prefigurează un plan în minte.

— Mulțumesc, îți mulțumesc, Maestre. Trimiteți-mă oriunde doriți. Sunt mâinile și ochii dumneavoastră.

— Și pumnalul meu, a adăugat Ruggieri, zâmbind răutăcios la servitorul său supus.

*

— Dă-te jos din pat, Cosmo. Fernel spune că te prefaci. Febră, într-adevăr! Nu văd nici măcar un strop de transpirație pe tine. Dolofana regină Medici dădu buzna în dormitorul astrologului ei, situat într-una din clădirile de la Luvru – deasupra camerelor lungi în care servitorii dormeau câte trei într-un pat, însă mult mai micuță și mai depărtată decât încăperile personalului administrativ al palatului – și se așeză la picioarele patului acestuia, ca un spirit răzbunător, ca o broască cu ochii bulbucați de furie. Vorbea repede, plină de enervare, iar italiana ei răsuna ca niște pietre izbite de zid. La ușa din capătul celălalt al încăperii, care fusese de fapt construită ca un fel de segment închis al unui coridor, cu intrări la ambele capete, ucenicul său italian, care-i era și văr, a lăsat urciorul cu apă proaspăt pe care tocmai i-l adusese și a zbughit-o.

— Te ascunzi. Te ascunzi de mine în ciuda ordinelor pe care ți le-am dat să-ți faci apariția. Mi-ai furat capul magic și l-ai vândut ducesei de Valentinois. Am văzut asta într-un vis. Iar visurile mele sunt infailibile. Infailibile, mă auzi? Îmi arată unde stau trădătorii la pândă. La ușa din apropiere stătea o altă femeie, cu

brațele încrucișate și cu ochii sclipind, cu gura strânsă de nemulțumire. Era Madame Gondi, soția bancherului, cunoscută acum drept Madame Peron, doamna de companie și însoțitoarea reginei în lumea supranaturală.

— Marea și glorioasa mea regină, oh, iertare, căci sunt prea slăbit să mă ridic să vă întâmpin. Voi fi în veci recunoscător că v-ați trimis medicul personal să mă vadă, dar boala mea e dincolo de puterile lui.

— Medicul meu spune că urina ta e la fel de sănătoasă ca cea a unui cal. Cum îndrăznești să mă amenințți pretinzând că ești pe patul de moarte?

— E mai mult decât o suferință a trupului, Maiestate. Este o suferință a sufletului – cel mai mic șoc mă poate ucide. Auzind asta regina s-a oprit, apoi unul dintre cele mai fine zâmbete i-a traversat fața-i rotundă și urâtă, fără bărbie.

— Oh, o să am eu grijă de *tine*. Dar, Cosmo, prietene, am auzit că fratele tău se bălăcește în ale vrăjitoriei în mica lui afacere astrologică. Urăsc ca cei mai buni doctori de la Sorbona să descopere asta. Cosmo a tras iute și adânc aer în piept și a închis ochii o fracțiune de secundă. Ah, minunat, a spus regina. În cele din urmă ne înțelegem unul cu altul. Și acum, unde este capul magic pe care mi l-ai promis?

Ruggieri și-a tras cearceafurile de pe el, s-a ridicat în capul oaselor în pat și a început să se legene. Regina a remarcat că și cămașa de noapte era tot neagră. Era un semn bun al devoțiunii sale față de misiunea lui primară. Dintre toți prezicătorii cărora ea le-a dat apă la moară, numai Cosmo Ruggieri părea un vrăjitor autentic, din cap până în picioare.

— Ducesa de Valentinois nu are capul, deși a încercat și ea să pună mâna pe el ... Ruggieri s-a oprit, trăgând de timp, în timp ce în minte i se învârteau planuri alternative. Ea ... ea are ca spion o femeie vrăjitoare, care mi-a drogat mesagerul ... femeia – posibil o iscoadă a unor puteri străine – a păstrat capul pentru propriile ei necesități ...

— Minți, Cosmo. Capul se află la tine. Cineva mi-a otrăvit mesagerii în Lyon și nu a apărut nici o femeie. Astea sunt indicii care duc către tine. Regina s-a așezat fără să fie poftită pe scăunelul de lângă pat și agitată bătea darabana cu degetele în genunchi. Era îmbrăcată cu o rochie de zi atrăgătoare, din mătase de un verde tare și brodată cu perle, cu mâneci bufante și detașabile, cu pliuri de culoarea somonului. Gulerul înțepenit din pânză translucidă de la gâtul ei încă mai tremura ușurel din cauza indignării nepotolite.

— Măreață și atotputernică Regină, acesta este adevărul. Femeia are capul.

— Și cum o cheamă pe această așa-zisă vrăjitoare?

— Demoiselle Sibille de La Roque.

— Ah, a spus regina gândindu-se un moment. Neamul La Roque. Nu i-am suspectat niciodată că ar avea un adept printre ei. O familie atât de plictisitoare. Dar în cazul ăsta îmi imaginez că ea este o persoană mai ... rău famată. Asta schimbă lucrurile. O voi aduce la curte, în suita mea. Cât de vicleană a fost să captureze capul și să-l folosească pentru a urca pe scara ierarhică. Da, planul este ușor. A discutat scurt cu Madame Gondi, pe care imediat invidia a început să o roadă. *Ea*, la urma urmei, a fost singura care a obținut favorurile reginei prezentându-i un cățeluș rar și neobișnuit. Cât de multe ar mai putea

obține acea femeie, dacă îi va da capul nemuritor al lui Menander Magul?

— Voi ține o întâlnire la curte chiar sub ochii ei, a spus regina, gândind cu voce tare. Poate că i se va sugera să-și găsească un soț potrivit. Rudele ei o vor presa. Nu, trebuie să rămână în viață ... altcineva, un alt *bărbat*, potențial mai puțin laș, ar putea intra în posesia capului dacă ea moare ...

Regina a aruncat o privire atotcunoscătoare, iar Cosmo nu a scăpat-o.

— Dar ea nu trebuie să știe cât de multe am aflat eu. O să-i amintesc că doar cu o singură semnătură, poate să dispară pentru totdeauna. Cât de fericită o să fie trăind ca unul dintre angajații mei. Da, va veni aici, făcându-mi un serviciu și nimeni nu trebuie să știe ... Atât de clar, atât de simplu ... În acel moment, curajul lui Ruggieri s-a înălțat cu un spasm de gelozie furioasă. O cunoștea pe regină. Nu numai că va lua capul magic de la o altă persoană și nu de la el, după toate necazurile prin care a trecut ca să poate face rost de acesta, dar îi va și oferi credit celui care se va pricepe să fie mai deștept ca el. Regina Medici avea respect doar pentru propriul interes. În ochii ei toți oamenii deveneau previzibili. Mii de diavoli, și-a zis Ruggieri. O urăsc pe femeia asta necunoscută. Dar cum să fur capul de la ea fără ca să mă facă uitat la curte?

X

— Vezi, Sibille? Nu se mai vede deloc de unde am scos juponul și am pus volanul ăsta simplu ca să o mai lungim în față. Acum întoarce-te. Da, pantofii sunt practic invizibili. Timp de o săptămână, croitoresele au lucrat ca să modifice rochiile pe care mătușa le-a selectat din șifonierul ei voluminos și burdușit. Culorile pe care le-a ales păreau puțin strălucitoare, iar croiala – ei bine, nu pot pretinde că înțeleg moda, din moment ce mi-am petrecut viața dedicându-mă unor scopuri spirituale superioare – dar nu părea să semene cu hainele altor oameni. Chiar și așa, rochiile mai fuseseră modificate cândva. Cu toate astea, erau înzorzonate, cu mătăsuri și catifele delicate, iar textura materialelor și a garniturilor de pe ele aveau o frumusețe senzuală. Nu am visat niciodată că voi purta asemenea lucruri. Mă făcea să mă gândesc că poate un stil mai decorativ îmi va îmbunătăți, mai ales, talentul artistic, în special stilul epic, și când spun asta mă gândesc neapărat la piranți. În fiecare după amiază, stăteam întinsă o oră cu fața acoperită cu un preparat culinar constând din fructe și legume și diferite alte produse băloase care garantau să-mi albească și să-mi înfrumusețeze tenul. Dar nu se putea face nimic cu picioarele, decât să comandăm pantofi simpli și închiși la culoare, pentru a nu atrage atenția, așa cum a spus mătușa.

— Dacă poți să spui că ambarcațiunile sunt invizibile, comenta Menander Nemuritorul cocoțat în vârful măsuței de toaletă.

— Dacă nu încetezi să faci pe nesuferitul, o să-ți arunc din nou cutia, i-am răspuns. Zile la rând cutia m-a urmărit prin casă, materializându-se în dormitor ca să îmi critice igiena, în salonul de primire, ca să comenteze în legătură cu modul cum jucam cărți cu mătușa, în grădină ca să-mi strice comuniunea cu Natura. Obiectul din interior scotea sunete enervante, ca să mă determine să deschid cutia, ca să vadă și el ce se întâmplă. Așa că iată-l prezent peste tot, stafidit și urât, rotindu-și ochii ciudați și plini de viață sub pleoapele căzute și pergamentoase, oferindu-și comentariile băgăcioase. Este uimitor cum poți să te obișnuiești cu o situație, dacă o trăiești în fiecare zi.

— Natura mea este să fiu nesuferit, a spus capul nemuritor. Ești norocoasă că nu te scot din minți. Pe unii dintre posesorii mei i-am făcut lunatici, irațională, nebuni de legat. Știi ce se întâmplă cu o persoană care nu doarme deloc?

— Lovesc cutia, așa că nici ei nu vor mai dormi niciodată, a răspuns calm mătușa Pauline. Sibille, mergi și încearcă rochia din mătase albastru deschis. Se potrivește de minune cu tenul tău. Și vreau să văd cum arată după ce am lungit-o cu acea fâșie de catifea pe care am cusut-o în talia fustei, imediat cum se termină corsetul.

— Ai fi putut doar să-ți dorești ca rochia să fie mai lungă, a bombănit obiectul din cutie.

— Și să ratez plăcerea de a face modificări? Cu adevărat ești un obiect ignorant. Modificatul rochiilor este chiar mai antrenant decât mutatul mobilei, a spus

mătușa. În acel moment, îmi dădusem jos și juponul și corsetul. Nu mai e nevoie să menționez că, urmărită la orice pas de acel cap ridicol, nu se putea să ținem o cameristă cu noi în aceeași cameră nici măcar un minut.

— Ce ființă osoasă, a spus capul. Ar trebui pur și simplu să renunți să-ți mai dai silința și să te împaci cu faptul că ești o ciudățenie. Am aruncat o privire capului și m-am îndreptat spre măsuță ca să închid cutia.

Dar capul, care era în realitate destul de subtil, a făcut un comentariu care mi-a distras atenția și mi-a sabotat intenția.

— Sincer acum, spuse rotindu-și un ochi sticlos la lenjeria mea, de ce te strângi atâta cu obiectul ăla rigid și apoi te îmbraci cu cele mai bufante lucruri pe care le-am văzut vreodată? Am văzut bucăți de carne cu forme mai bune decât aceste mâneci matlasate pe care le porți tu. Femeile erau frumoase când eram eu tânăr, cu rochii simple și încântătoare prin care li se zăreau sânii drăgălași.

— Habar nu ai care e moda feminină, i-a răspuns mătușa. Cât timp a trecut de când n-ai mai văzut o femeie? A ridicat în aer frumoasa rochie din mătase albastru deschis ca să o lase să cadă peste capul meu.

— Cam o mie de ani. Dar era mai bine atunci.

— Bătrânii spun întotdeauna asta, a observat mătușa, în timp ce mă ajuta să îmi închei nasturii.

— Ai o mie de ani și nu ai observat niciodată cu ce se îmbracă femeile? l-am întrebat.

— Nu e vina mea, a mormăit capul. Am stat închis cu magicienii majoritatea timpului. Același decor cu lilieci, aceleași robe mistice, aceleași baghete și tabele cu stele. Și ocupat. Am fost foarte ocupat. Nu e cel mai simplu să

concepi căile prin care să te folosești de propriile dorințe ale oamenilor ca să îi conduci orbește spre bine meritatul lor destin. E nevoie de o minte strălucită, care nu se odihnește niciodată.

— Trăncăneli, a spus mătușa. Ar fi făcut-o oricum, chiar dacă nu erai tu în preajma lor.

— *Asta*, a răspuns capul, este o insultă crudă. Îmi amintesc că așa au stat lucrurile. Să nu vă așteptați vreodată că o să am milă de voi. Mătușica a râs.

— Ca și cum m-aș fi așteptat vreodată la așa ceva. Sibille, dragă, privește-te în oglindă. Recunoaște că ești într-adevăr alta.

Rochia, modificată din altă rochie, spaniolă, avea o fustă despicată din brocart bleumarin și argintiu care se deschidea în față ca să dea la iveală un jupon din mătase albastru deschis. Corsajul era strâns cu șireturi și avea mâneci bufante prinse cu capse, mâneci separate din aceeași mătase, cu tăieturi, și ele fuseseră lungite cu volane ca să îmi acopere brațele lungi și încheieturile osoase. Deasupra unui guler înțepenit și drept, un volănaș strâns, încrețit se prelungea aproape până la urechi. Era modă dincolo de modă, cel mai elegant accesoriu pe care l-am purtat vreodată.

— Capul tău arată ca și cum ar sta pe un platou, a spus obiectul din cutie.

— Așa este? am întrebat.

— Ultima modă, tonul fiind dat de însăși ducesa de Valentinois. Croitorul meu mi-a spus asta luna trecută, a răspuns mătușa. Nu lăsa mumia asta învechită să te descurajeze.

— Am văzut capete de viței servite exact în acest fel, a adăugat capul nemuritor.

Mătușa a pus mâna pe bastonul ei și l-a învârtit prin aer o singură dată, dându-i drumul în capacul cutiei.

— *Destul*, a spus femeia, iar obiectul a fost redus la mormăieli înfundate de indignare. Și acum pentru că ești elegantă, Sibille, hai să mergem și să jucăm cărți în salonul de primire. Am primit un mesaj de la ... o prietenă veche și aștept un vizitator astăzi, deși nu sunt sigură la ce oră. Vineri. Da, azi e vineri, nu-i așa? Julian mi-a zis că că o să-l scoată din închisoare până vineri de dimineață. Julian? Dumnezeule mare, îl cunoaște personal pe episcop? Cine ... cine vine? Am început să tremur în interior. Mătușica s-a ridicat de pe scaunul ei și a început să se îndrepte greoi spre ușă, bastonul boncănind la fiecare pas.

— Da, sigur, e vineri, desigur mătușico. Cine vine la noi?

— Draga mea, asta e o surpriză! Acum explică-mi de ce întotdeauna muți așii și dai jos numai treflele când citești cărțile? Ne plimbam spre salonul de primire din fața casei, trecând pe lângă o serie de încăperi micuțe, luxos mobilate care dădeau toate în același coridor. Foarte des mătușa se oprea și îndepărta cu bastonul ei câte o pânză de păianjen uriașă. Tot luxul ăsta și căzuse în paragină.

— Așa spune *Giardino di Pensieri* că trebuie procedat. E doar un joc, mătușico. Verișoara Matheline mi-a arătat cum să joc când mi-a dat cartea.

— Matheline aia! E o amatoare în tot ce face! Trebuie să folosești toate suitele, draga mea, și toate damele,

valeții și regii. De la așa vei primi înțelepciunea secretă. O să-ți arăt. Cărțile nu mă mint niciodată. Mi-au spus că o să vii și ai venit. Acum îmi spun că o să fac o călătorie. La vârsta mea! Nu am nici o intenție să călătoresc. Așa că tu trebuie să le împarți și să le interpretezi în locul meu. Am nevoie de încă o părere.

— Nu-mi plac așii, mătușico. Îmi dau sentimente stranii când mă uit la ei. Un cărăbuș și-a făcut apariția de sub un covor. Mătușa l-a zdrobit cu capătul dur al bastonului. În această încăpere, draperiile au fost lăsate netrase din greșeală, dar nu se simțea nici o diferență. Geamurile fuseseră învăluite de iedera verde și numai o rază palidă de lumină putea să străpungă vegetația.

— Sentimente stranii? Să nu te sperii de ei. Cred, draga mea, că ai putea fi o cititoare înnăscută a cărților. Ar trebui să nu te mai lași influențată de emoții. La urma urmei, nu te-a deranjat niciodată amicul ăla ciudat cu pene din dormitor. De ce te-ai speria de chipurile pictate de pe cărțile de joc?

Ne-am petrecut cea mai mare parte a după amiezei într-o conversație agreabilă și studiind cărțile. Capul, bombănind, a rămas în dulap și nu și-a materializat cutia lângă noi o bună bucată de timp.

— Acum, întinde-le din nou, Sibille, așează-le ultimele cărți peste primele ... Vezi, aici, de data asta ne-a ieșit regina. E una dintre preferatele mele ...

— Acum la ce te mai aștepți? E o nouă toană de-a ta? Cutia lui Menander începuse să strălucească și să prindă contur pe marginea unei mese sculptate din lemn de cedru. Vocea lui avea acea inflexiune amăgitoare care m-a făcut să mă gândesc că anticipa ceva și venise să asiste.

— Pe vremea mea, un ficat bun de berbec era suficient ca să prezică viitorul. Deschide-mi cutia. Nu am mai avut timp să-i răspund. Fără să mai aștepte să fie anunțat, cineva a trântit ușa de la intrare atât de tare că s-a izbit de perete. Mătușica nu și-a ridicat nici o clipă ochii de la cărți. În timp ce vizitatorul i-a dat vânt valetului mătușii mele, s-a auzit și zgomotul unei încăierări.

— Taie cărțile, Sibille a spus mătușa fără să ridice ochii de la ele. O voce a reverberat puternic, în liniștea casei ei goale, plină cu stafii.

— Deci aici erai, bătrână avară! Și ce cauți aici, Sibille, îmbrăcată ca o păpușă în mătase, ca amanta unui bogătaș? Îți spun că o să-ți sfâșii mizeria asta de pe tine. Știam eu, știam că am să te găsesc aici. Ți-am spus să nu pui niciodată piciorul în casa asta. Du-te odată și îmbracă-te cu hainele tale! Te iau acasă chiar acum!

Era tata.

Nu era chiar exact genul de reuniune pe care o visasem, care, una peste alta, era mult mai mișcătoare în imaginația mea, presupunând și recunoștință și sentimentalism. Mi-am zis că, probabil, va plânge văzându-mi chipul, după ce s-a aflat atât de aproape de moarte, și că apoi mă va îmbrățișa pentru curajul de a mă prezenta cu o petiție la episcop și va spune că nu m-a apreciat niciodată cu adevărat până atunci, înțelegând totul abia acum într-o strălucire lăuntrică pe care o ai când te afli aproape de sfârșit. Cam asta era, mai mult sau mai puțin, întâlnirea noastră imaginară, dar presupun că Soarta, care îmi stricase discursul și mă umilise pe deplin, aranjase această neplăcută glumă practică ca pe o ultimă lovitură a mândriei mele rănite.

— Ei, ei, Hercule. Nerecunoscător ca întotdeauna. Nici măcar nu m-ai salutat. Și chiar am comandat o masă ușoară în cinstea sosirii tale. Mătușica nu a ridicat niciodată ochii din cărți, ba chiar a mai întins câteva pe masă.

— Pauline, știi bine ce ești. I-am interzis lui Sibille să intre vreodată în casa asta. Și o găsesc acum jucând cărți, îmbrăcată cu haine care nu sunt ale ei și complăcându-se în Dumnezeu mai știe ce desfrâuri. Tata arăta foarte prost, avea nevoie de o baie, iar părul îi era în dezordine. Mătușica i-a aruncat o privire rece.

— Hercule, îmi amintesc când eram acasă la tata și ai îngenunchiat în fața mea și m-ai implorat să accept să mă căsătoresc cu căpitanul Tournet pentru binele familiei. Ai jurat pe onoarea ta că nu o să mă abandonezi niciodată. Onoare, ha! Nu cunoști cuvântul ăsta.

— Nu te aștepți ... cine se va căsători cu fetele mele, dacă ar ști că au legătură cu ... reputația mea ... Tata a pufăit, s-a oprit imediat și a străbătut covorul turcesc al camerei ca să mă apuce de ureche.

— Fiicele unui eretic executat? Sibille, cea mai supusă dintre copiii tăi, a avut curajul să vină singură pe drum ca să se prezinte în fața episcopului cu o petiție compusă de ea, pledând cu toată convingerea pentru nevinovăția ta.

— Aiureli. Încetează să mai emiți aberații. Nu am renunțat niciodată. Voința mea a fost de fier, chiar și atunci când mi-au arătat instrumentele de tortură. Au fost atât de impresionați de loialitatea mea, că însuși episcopul a venit să-mi pună întrebări. Apoi mi-au dat voie să retractez cele spuse. Să retractez! Eu! Știi ce înseamnă să semnezi hârtiile lor mincinoase și împuțite? Și ce mulțumire primesc că mi-am salvat familia, de la ruină,

predându-mă lor? Tata, cu privirea năucă și amară, scuipa cuvintele.

— Fiica ta merită mulțumirile tale, a spus mătușa Pauline, cu o voce distantă. Nu i se permite oricui să retracteze – mai ales dacă proprietatea îți este dorită de un preferat al casei regale. Ochii tatălui s-au îngustat în timp ce mă privea.

— Nu merită nimic. Eu merit mulțumiri pentru că mă străduiesc să o văd stabilită într-o viața onorabilă.

— Albastrul îi vine bine, nu crezi? Îi scoate în evidență încântătorul ten măsliniu. Iar voalul cu perle ... ochii îi sunt foarte expresivi și inteligenți, nu găsești? Ceva din ceea ce mătușa a spus l-a scos din sărite. Ochii îi scânteiau de furie, s-a întins să pună mâna pe mine, iar eu am sărit în sus atât de repede că aproape era să răstorn masa. În același timp, bastonul mătușii s-a mișcat mai rapid decât limba unui șarpe și l-a lovit chiar în cot. Cu un urlet, și-a prins cotul, iar câțiva servitori au alergat spre el ca să-l dea pe ușă afară.

— Întotdeauna ești atât de violent, frate, a observat mătușa. Ia loc în scaunul ăla de colo. Dacă tu te-ai eliberat singur, te-ai întrebat cum aș fi știut să rezerv acest scaun special pentru apariția ta aici în această vineri? Arnaud, toarnă-i lui Monsieur de La Roque o cupă din vinul acela excelent pe care l-am păstrat pentru el. Vreau să-ți fac o propunere de afaceri, Hercule, și vreau să mă asculți cu atenție.

— Venind de la tine probabil că e otrăvit, a bombănit tata în timp ce i se turna vinul. Fă-o și mai obraznică decât era, umple-i capul și așa deja plin. Sibille are nevoie să fie umilă. Umilință și muncă, nu rochii din mătase.

— Ce te deranjează dacă pe mine mă încântă să o văd atrăgătoare? a întrebat mătușa. La urma urmei sunt banii mei. Toți sunt banii mei, Hercule, și numai ai mei.

Privindu-i pe cei doi uitându-se fioros unul la altul, era ca și cum două conversații se derulau în paralel, una cu limbaj și alta fără limbaj, având de-a face cu secrete adânc și demult îngropate despre care eu habar nu aveam.

— Și spre deosebire de răposatul meu soț, nu e nevoie să încerc să îmi croiesc calea spre tine cumpărându-ți favorurile, în speranța deșartă că voi câștiga vreun pic de respect.

— Numai tu, Pauline, puteai să găsești asemenea scuze pentru lipsa ta de generozitate, pentru că ai întors spatele propriilor tale rude de sânge.

— Nu eu am întors spatele, Hercule.

— Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul. Nu vreau să mai pierd aici nici o clipă în plus din timpul meu.

— Bun, atunci voi fi directă. Îmi face plăcere să o am pe Sibille aici. E isteață și cultivată și poate aborda mii de subiecte de conversație interesante. Nu o deranjează faptul că locuința mea este infestată ...

— Cu ce e infestată? Cu șobolani? Și ea e un șobolan. Probabil că vrea să le studieze oasele sau să-i înmulțească ca să vadă dacă poată să-i facă pe toți de aceaiși culoare. Ugh. Am știut întotdeauna că ești o gazdă proastă, Pauline. Sau sunt insecte?

— Nu contează. Ceva în genul ăsta, i-a răspuns mătușa. Să revenim la subiect. Dõna Dolores se materializase în spatele tatălui meu și asculta cu interes sporit. De ce nici măcar nu o simțea? Presupun că unii oameni nu sunt deranjați de fantome. Poate că nici

Monsieur Tournet nu era. Îți trebuie o calificare necesară pentru a avea permis de arme.

Mătușa s-a aplecat spre tata și și-a așezat pumnul, decorat cu inele grele pe fiecare deget, pe masă.

— Hercule, a spus ea, vreau să mi-o dai pe Sibille.

— Niciodată, i-a răspuns tata. Am mai discutat asta și înainte.

— Da, dar atunci moșia ta nu era atât de înglodată în datorii.

— Sibille, iar ai vorbit. Nu o să înveți niciodată să îți ții gura? Ochii mi s-au mărit. Era absolut nejust. Nu am scos o vorbă despre asta.

— Ce motiv ai să o păstrezi decât să mă umilești? a spus mătușa Pauline. Știi că Dumnezeu nu a vrut să-mi facă favoarea de a avea copii. Vreau o fiică, iar tu ești prea egoist ca să o căsătorești.

— Și cam cât propui să îmi oferi de data asta?

Ce vroia să spună cu „de data asta"? Se târguiau pe mine așa cum te târguiești pe un porc la piață, sau tata chiar mă iubea și refuza, în numele onoarei, să mă vândă drept companioană? Iar toleranta și mereu amabila mea naș ă era în realitate doar o mercenară calculată care considera că banii îi procură tot ceea ce-și dorește? Eram împietrită de groază. Adică, nu numai că se punea problema delicateții sentimentelor mele, dar începusem, de asemenea, să mă îndoiesc de capacitățile mele de percepere a caracterului uman, pe măsură ce amândoi păreau să-și schimbe forma în fața ochilor mei.

Însă acum negociau îndârjiți, fața tatălui meu se înroșise de la vin, iar a mătușii era palidă și pufoasă, ochii îi străluceau, iar pupilele deveniseră imense în semi-întuneric.

— Mi-ai oferit mai mult când avea șase ani.

— Eram mai tânără atunci. Mi-ar mai fi îndulcit necazurile pentru mulți ani. Aș fi putut să o văd crescând.

— Vrei să zici că ai fi stricat-o până în măduva oaselor. Trebuia să știe care-i e locul.

— Ai păstrat-o doar pentru că știai că o vreau eu.

— Pauline, tu nu *meriți* copii, te-ai gândit vreodată la asta?

— Iar tu nu meriți nici o centimă din bănuții mei. Totul va fi donat bisericii după ce voi muri.

— Sau lui Sibille ca moștenitoare a ta, dacă ți-o dau ție. De ce aș lăsa-o să se ridice atât de sus, deasupra fraților și surorilor ei?

— Ți-am spus, îți voi plăti datoriile, dacă mi-o dai pe Sibille. Altfel, nu o să vezi niciodată niciun bănuț – nu, nici tu, nici ai tăi, nici acum și nici după moartea mea. Gata! S-a terminat! Biserica va fi mai bogată, iar tu mai sărac. Înainte de a refuza, gândește-te cu atenție la oferta mea generoasă și cât de puțin o meriți, invocând o scuză nemiloasă pentru un frate.

— Tu ești monstrul, Pauline. Am crescut-o onorabil. Am avut grijă să-i fie bine. Am aranjat chiar o căsătorie decentă pentru ea, ceea ce e mai mult decât merită.

— Să fie sclava unui idiot? Asta numești tu decent? Eu numesc asta unul dintre cele mai reci și mai perfide acte de cruzime. Și dacă bunicul ei nu i-ar fi lăsat acea podgorie? Villasse! Și ce înșelăciune ai mai pus la cale cu *el* – Ha! Aproape că uitasem! Trebuie să o lași aici, frate, fie că te plătesc sau nu! Ce păcat să vezi cum ți-au scăpat banii mei printre degete!

— Despre ce naiba vorbești, femeie dementă?

— Vilasse e mort ca un hering pe fundul oceanului, iar Sibille e cauza. A fugit de scandal, frate. Nu poți să o mai ții acasă fără să amenințiți *reputația* întregii tale familii mizerabile.

— L-a determinat să se sinucidă? Nu mă așteptam la așa ceva de la el. Dumnezeule, dezonoare!

— Mai mult decât atât, frățioare, și dacă aș fi în locul tău, nu aș mai aminti despre asta niciodată. Nu ai vrea să se afle.

— Împrumuturile urma să-mi mai acorde un împrumut ... Și datoriile mele?

— M-am gândit că o să reacționezi la asta. Consideră-mă înlocuitoarea lui Villasse în viața ta și semnează această hârtie, dacă dorești, frățioare. Nu mai am încredere în tine așa cum nici mielul cel isteț nu a avut încredere în lupul bătrân. Am redactat acest act. Sunt tutorele legal. Nu vreau să îți ceri drepturile paternale când va veni să-și viziteze mama și să te hotărăști să o arunci într-o mânăstire.

— Este un document vechi ...

— L-am întocmit cu mult timp în urmă, dar e la fel de valabil ca în ziua în care a fost scris. Vezi acest rând? Scrie 'Valabil pentru eternitate'. Nu sunt fraieră.

— Atunci ia-o și să te ia naiba. E bine că scap de ea. Întotdeauna mi-a adus numai necazuri, iar acum e bătrână și nu se mai poate căsători. Îți urez să te bucuri de ea ...

— Dar, dar, tată ... Ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Vreau un depozit în lichidități, a spus tata.

— Nu-ți face griji, Hercule, îl vei avea. Nu plânge, Sibille, e pentru binele tău Dar părăsisem deja încăperea. Ajungând în dormitorul meu, mi-am scos

superba rochie din mătase cu guler înalt din pânză, ca și voalul cu perle de pe cap, care mai de care mai frumoase, m-am aruncat pe pat și am plâns.

— Ai putea să-ți dorești să te iubească pentru totdeauna cu adevărat, a spus vocea insinuantă a obiectului din cutie.

XI

21 August 1556

Seara trecută am mâncat la masa lui Monsieur de Biragues. Puiul avea rămășițe de pene, iar sosul mi-a provocat indigestie. Cum supraviețuiesc cei mari meselor? Léon a mers și a adus niște foi uscate de siminichie[12] *de la farmacia aia mizerabilă din rue de St.-Jacques ca să-mi folosească ca întăritor pentru următoarea invitație la cinele acestor nobili cu stomacuri de fier.*

*

Notă: un vis, fără dubiu din cauza sosului. Sau cel puțin sper că a fost provocat de sos. Mă aflam în camera întunecată a unui vrăjitor, trecut bine după miezul nopții, și am văzut pe la spate cum a intrat o femeie în haine de văduvă și a îngenunchiat în fața unei mese gătită ca un altar, cu lumânări negre. În fața ei, pe masă, se afla un cufăr, pe care, în momentul în care l-a deschis, flacăra lumânărilor s-a mișcat ca și cum ar fi fost bătute de un vânt puternic. Dar înainte ca încăperea să se cufunde în întuneric, jur că am reținut imaginea a ceva pe care am sperat să nu-l mai văd niciodată pe fața pământului.

---

[12] Plantă cu flori galbene, folosită ca laxativ, larg răspândită în regiunile temperate. *(nota trad.)*

M-am trezit cu sunetul hidosului hohot de râs în urechi și cu al unei voci care spunea: „Michel de Nostre-Dame, am ajuns în cele din urmă în Franța ca să te pun la încercare. Oprește-mă de data asta, dacă poți." Am luat cana cu puțina apă care stătea lângă marginea patului meu și am rostit diverse rugăciuni. Sper că acest vis nu este profetic. Pentru că jur că ceea ce am văzut era capul lui Menander Nemuritorul, distrugătorul de regate, hoțul de suflete, poarta Diavolului către Iad, așa cum l-am văzut pentru prima oară printre comorile atotputernicului Suleiman Magnificul. Oh, Dumnezeule, pentru păcatele mele, amintirea acestui obiect monstruos mă bântuie cu o dorință teribilă și înfricoșătoare.

JURNALELE SECRETE
ALE LUI NOSTRADAMUS
Vol. VI, pag. #439, 8 septembrie 1556

Clocotind de supărare, după nefericitul accident în care a fost implicată vestimentația sa, împroșcată cu noroi de către ignoranții din rue de St.-Jacques, Nostradamus se afla nu departe de Pont St.-Michel când a ridicat ochii spre cel de-al doilea cat al unui han, pe jumătate construit din lemn; o tăbliță fluturând pe care cuvintele Saint Michel erau inscripționate, adică propriul său nume. În înfățișarea arhanghelului drapat în purpură era ceva favorabil, care, cu aripile desfăcute, flutura triumfător o sabie în flăcări unei mulțimi de demoni asemănători cu șarlatanii de la Facultatea de Medicină din Paris.

— Un semn excelent, Léon; ar trebui să ne oprim aici ca să avem noroc, a spus Michel de Nostre-Dame, și imediat ce caii au fost duși în curtea hanului, Léon a

aranjat să trimită un mesager la St.-Germain ca să-i anunțe că marele profet Nostradamus și-a făcut apariția în Paris.

Din nefericire, a fost auzit și de cei de la han, și înainte ca Nostradamus să fi apucat să se cazeze, o adunătură de servitoare, grăjdari, doi bucătari, un șelar și un potcovar au dat buzna în camera lui, toți cerând zgomotos să-și cunoască viitorul. Cu cât încerca mai mult să scape de mulțimea ce se înmulțea, cu atât aceștia păreau să se îmbulzească, bătând la ușa lui, așteptând la coadă pe holul de afară, încercând să intre pe geam. În cele din urmă Nostradamus a cedat: era clar un Semn – în timp ce aștepta răspunsul reginei, îi era dat să-și refacă fondurile cheltuite în timpul călătoriei. În cea de-a treia seară după sosirea lui, abia făcuse lumină peste viitorul unui îngrijitor de cai, unui lumânărar și a trei doamne în vârstă și a lacheilor acestora, când doi ofițeri de cavalerie ușoară, cu echipamentul și cizmele de călărie pe ei, și-au croit drum cu forța în camera lui. Când brunetul a aruncat un pumn de arginți pe masă, Nostradamus și-a mijit ochii. Ambițioși, aroganți, cățeluși înfometați după bani, a gândit profetul. În afară de asta mi se răcește și cina. Era pe punctul de a le cere să-și ia banii și să plece când i-a venit o imagine în minte; imaginea fetei înalte și slabe călare pe căluțul maro, cu nasul în vânt, iar aura ei înnodată cu o frică bine ascunsă, îndreptându-se spre acoperișurile clădirilor din Orléans.

— Are vreunul dintre voi de-a face cu o tânără înaltă și osoasă care scrie poezii și are în stăpânire un ogar foarte mare și pătat pe nume Gargantua? a întrebat Nostradamus.

— Sora mea! a exclamat novicele blond, cu fața rotundă. Dar de unde știți?

Apoi s-a gândit un moment și a făcut un pas înapoi, cu ochii larg deschiși, uimit și speriat.

— Vă dau un sfat. Ascundeți-vă lăcomia. Averea pe care sora voastră a fost destinată să o moștenească nu va fi niciodată a voastră – va merge la o mânăstire dacă i se va întâmpla ceva, așa că vă sugerez să aveți mare grijă de bunăstarea ei ...

— Bunăstarea *ei*? Dar ea mi-a furat moștenirea ...

Nostradamus a ridicat din umeri neputincios.

— După câte se vede, nu e vorba de averea provenită de la familia ei, ci a bărbatului care se va căsători cu ea și care va fi bogat. Acum, poftiți afară amândoi, mi se răcește cina și nu ați fost invitați.

— Cum îndrăzniți să mă concediați în felul ăsta?, a întrebat celălalt ofițer, cel cu fața îngustă și osoasă și cu mustață neagră. Când Phillippe d'Estouville îi face unui muritor favoarea prezenței sale, nu e dat afară ca un servitor. Și-a dus mâna la sabie.

— Atinge-te de un fir de păr din capul meu și vei răspunde în fața regelui Franței, i-a răspuns Nostradamus, fără să ridice vocea măcar odată. În plus, ați fi fost mai fericiți, dacă ați fi plecat fără să auziți ceea ce am de spus despre voi. Nu sunteți destinați să moșteniți averea unchiului vostru. Și veți pierde cel de-al treisprezecelea duel al dumneavoastră. Cavalerul brunet s-a albit la față, iar mâna i-a căzut de pe mânerul săbiei.

— Nu-l crede, Phillippe a spus ofițerul blond.

— Nu-l cred. Dar totuși, Annibal, mai degrabă aș muri străpuns elegant de sabie decât demn de milă și zbârcit de bătrânețe.

În timp ce părăseau încăperea, bătrânul profet a strigat după ei:

— Nu am spus *asta.*

Dar numai Annibal l-a auzit.

După ce ușa s-a închis în urma lor, Nostradamus s-a ridicat și a zăvorât-o ca să-i oprească pe vizitatorii care nu se mai terminau. M-am săturat de diavolii ăștia prost crescuți. Nu mă aflu în Paris ca să-mi tratez boala, dar până când mă văd cu regina, sunt lefter. În timp ce cotrobăia prin cameră după cutia cu bani în care a pus ultimii gologani încasați, se întreba unde îi e mâncarea? Dar imediat l-a văzut pe Léon încălzind farfuria deasupra flăcării unei lumânări și s-a înveselit. Sorbea din cupa plină cu un vin roșu cu adevărat excelent și lăsa încântarea anticipației să se scurgă încet prin el. Acesta era unul dintre cele mai mari secrete pe care le-a învățat în călătoriile lui, deși încă lucra l-a perfecționarea lui și anume, să se bucure de moment, așa cum era el. Mai ales când momentul era cina, și-a zis bătrânul profet plin de încântare.

*

— Nu e *drept,* pur și simplu nu e *drept!* Plângând atât de tare încât începuse să se înece și să sughițe, Laurette s-a aruncat pe pat, zguduită de furie și supărare. Surorile ei mai mici stăteau în picioare lângă imensul și supraîncărcatul pat cu patru stâlpi, tăcute și înțepenite de uimire și teamă față de această erupție vulcanică emoțională. Bocetele ei pline de jale ajunseseră până la camerele de la etaj atrăgând servitoarele curioase și în cele din urmă pe mama lor, proaspăt ieșită din bucătărie,

cu mânecile suflecate și cu un șorț mare și alb peste rochia din lână.

— Laurette, Laurette ...

— Pleacă! Nu ai cum să înțelegi! *Nu poți* să înțelegi!

— Înțeleg mai bine decât crezi, i-a răspuns mama.

— Ea e urâtă! E îngâmfată! Ea primește *totul*!

Madame Artaud de La Roque a observat o bucățică de hârtie mototolită pe granitul podelei și s-a oprit să o ridice. A netezit-o și a spus:

— Scrisoarea lui Annibal este pentru toată familia, Laurette. Nu aveai nici un drept să o iei și să o șifonezi în halul ăsta. Îi păstrez toate scrisorile în cutia mea și acum pe asta ai distrus-o.

— Ar trebui să o *ardem*! a țipat Laurette, ridicându-se de pe pernă ca să o înfrunte pe mama sa.

— Nu scrie nimic în scrisoare decât amabilități și ne povestește despre succesele lui. Scrisorile fratelui tău vor fi o comoară a familiei într-o zi. Ce drept ai să furi această plăcere și mie și descendenților noștri?

— Adică a copiilor lui Sibille și ai lui *Phillippe*! Eu trebuia să fiu cea curtată și iubită. Eu trebuia să fiu Madame d'Estouville! Nu ai văzut paragraful în care spune că: 'În ultimul timp lui Monsieur d'Estouville îi face mare plăcere să discute cu Sibille. Ce legătură fericită ar fi aceasta pentru familia noastră ...'?

— Laurette, draga mea, fetiță dragă. O privire, chiar și un flirt, nu înseamnă o căsătorie. O alianță de familie de un asemenea grad trebuie să se bazeze nu numai pe genealogie, ci și pe zestrea miresei. Mătușa ta a lăsat să se înțeleagă fără nici o îndoială că va fi generoasă ...

— Este și mătușa *mea*! Sibille are deja o podgorie! *Eu* ar fi trebuit să primesc zestrea! Mătușa mi-ar fi dat-o *mie*, dacă Sibille nu s-ar fi dus la ea acasă ca o cerșetoare! De ce nu m-ai trimis pe *mine* să locuiesc cu mătușa Pauline? *Merit* să fiu bogată!

— Laurette, draga mea, copilul meu, știi de ce ...

— Tot ce știu e că Sibille avea un soț și l-a *împușcat*, numai pentru că îl vroia pe *Phillippe*, de asta! Phillipe oricum mă plăcea mai mult pe mine, știu asta! Sunt mult mai drăguță! Mătușa ar fi trebuit să mă ia pe *mine*! Și acum Sibille umblă îmbrăcată în mătase, iar Phillippe îi stă la picioare în timp ce-i citește poeziile alea oribile ale ei ... Laurette, ridicată într-un cot acum, s-a întins din nou în pat, cu fața arzându-i plină de amărăciune.

— Scrisoarea nu pomenește nimic despre asta, Laurette ...

— Ar fi putut foarte bine să pomenească ... știi că asta se întâmplă în secunda aceasta. Madame Artaud s-a așezat pe pat, lângă progenitura sa furioasă, și a început să o mângâie pe spate.

— Laurette, fata mea, ascultă-mă. În căsnicie, faptele sunt fapte. Tu nu ai zestre. Numai prin mila lui Dumnezeu tatăl tău a scăpat de acuzațiile diavolești de erezie ale acelui negustor de mănuși, iar noi nu am ajuns la azil. Sora ta face o alianță avantajoasă, întrucât va fi mult mai stimată de lume, același lucru se va întâmpla și cu fratele tău, și prin el, șansele tale la căsătorie vor crește substanțial, o căsătorie bună ... Fața lui Madame Artaud era trasă și palidă, ca o piatră funerară albă, din cauza unui supărări secrete.

— Un bărbat bătrân, un bărbat urât, unul sărac, unul pe care nu l-a mai luat nimeni de bărbat – asta îmi e mie destinat. Ai putea foarte bine să îmi spui asta.

— Draga mea, dragostea mea – așa cum stau lucrurile acum, nu a mai rămas nimic pentru tine. Vrei să trăiești ca o angajată în casa altcuiva?

— În casa lui *Sibille*, vrei să spui! Îți spun că nu o să ajung niciodată acolo! Nu o să stau în casa ei, crescându-i copiii, privindu-l pe Phillippe cum o apucă de bărbie și îi spune 'iubito' în timp ce își ia privirea aceea încântată de sine și vanitoasă pe care o are când zâmbește!

— Oh, Laurette, frumoasa mea, fetița mea frumoasă – dacă ai ști cât mă rog pentru tine ...

— Rugăciuni? La ce îmi folosesc? Sibille are mătăsuri și satinuri și bani de zestre care curg în valuri, iar eu am doar rugăciuni? Dacă Dumnezeu ar fi just, Sibille ar fi fost spânzurată, iar eu aș fi fost Madame d'Estouville.

— Șșș. Șșș. Să nu spui niciodată asta. Laurette, draga mea, comoara mea. Ascultă-mi sfatul. Nu te lăsa dominată de emoții. Dacă vrei să te căsătorești cu cineva care ocupă o poziție corespunzătoare rangului tău, atunci trebuie să te stăpânești din răsputeri, așa cum am învățat și eu la rându-mi ... veniți fetelor, am nevoie de ajutor, iar sora voastră trebuie lăsată în liniște. Mama lui Laurette s-a ridicat ca să se întoarcă la treburile ei. Dar în timp ce părăsea încăperea, cu Françoise și Isabelle urmând-o, Laurette, neagră de supărare, a murmurat ușor:

— Dacă te-ai stăpânit atât de bine, de ce nu te-ai căsătorit cu cineva mai bun decât tata?

*

Chiar bătrânul Montmorency în persoană a venit să-l escorteze pe Nostradamus la reședința curții regale de la St.-Germain-en-Laye. A făcut senzație la han, cu escorta de cavaleri îmbrăcați pe jumătate în armuri și călări pe armăsari eleganți. În anturajul lui Montmorency, Nostradamus a recunoscut pe cei doi tineri, care veniseră să-l consulte, călărind impozanți. Bătrânul Conetabil era cel mai indicat să fie trimis în această misiune; în timpul lungii perioade de infertilitate a reginei, el a fost cel care a strâns pentru aceasta rețete, sfaturi de la vrăjitori și incantații magice din toate călătoriile prin țări străine. Au purtat o corespondență animată cât timp soțul reginei se afla în campanii, căci regele nu-i scria niciodată nici o veste; acesta avea încredere numai în amanta lui. Regina îl numea pe bătrânul Conetabil „bârfa" ei și semna scrisorile drept *„votre bonne coumère et amye"*[13], și se baza pe el să-i povestească ce făcea regele în străinătate; Montmorency considera că regina era prietena lui. Era atât de bătrân, o rămășiță de la curtea regelui Francis Întâiul, iar ea era atât de tânără și era de un rang atât de înalt și atât de cinstită, că nimeni, niciodată, nu ar fi putut-o bănui de vreo galanterie. În ceea ce privește aspectul ascensiunii sociale, până în momentul în care a născut copiii, i s-au acordat puține șanse; numeroși curteni preferau să roiască în jurul amantei, în detrimentul soției.

Dar exista un alt motiv pentru care Anne de Montmorency, Mare Conetabil al Franței, dorea să îl

[13] "Buna voastră amică" *(în limba franceză în original).*

escorteze pe Nostradamus de la Paris până la palatul situat la câțiva kilometri în afara orașului, de-a lungul unei faleze cu vedere spre Sena. Vroia să pătrundă în mintea profetului și dorea o consultație secretă, nu despre viitorul Franței, ci despre propriul său viitor în regat.

Montmorency se considera puterea din spatele tronului și avea rivali. Le ținea socoteala în minte: primii, frații de Guise, cu nepoțica lor, Mary, regina Scoției. Nu făceau altceva decât să stea și să aștepte și puteau deveni stăpânii marionetă ai Franței când nepoata lor se va căsători cu Delfinul. Din acest moment bătrânul Montomorency va fi aruncat ca o zdreanță veche. Apoi, erau Prinții de Sânge, frații Bourbon, cei mai apropiați rivali ai fraților de Guise. Dar dacă vor ajunge vreodată la domnie, îi vor arunca cât colo și pe Montmorency și pe frații de Guise.

Cum să păstrez echilibrul între cele două familii rivale și să îmi apăr și eu pielea? Nici una dintre facțiuni nu reprezintă un aliat de încredere. Ambele case sunt îngrozitoare, dar în stilul lor propriu. Frații de Guise – de o inteligență rece și catolici fanatici, iar Bourbonii, trei frați, incapabili, schimbători și buni de nimic. Să-i ia naiba!

În primul rând trebuie să împiedic planurile de căsătorie ale fraților de Guise, gândea bătrânul Montmorency, în timp ce călărea prin Paris. Să amân data nunții inventând o mie de scuze, apoi să găsesc pentru Delfin o mireasă cu relații mai bune, peste care Guise să nu poată trece ușor. Ia să vedem, cine mă va ajuta? Am nevoie de aliați în această acțiune ... hmm, ar trebui să fie Bourbonii ... ei vor fi cei care pierd, dacă frații Guise vor prelua puterea. Poate că Antoine de Bourbon, regele

Navarrei, ar putea fi convins – însă singurul lucru la care se gândește acesta este cum să intre din nou în posesia Navarrei spaniole. Așa că îi voi spune că își va recăpăta regatul – numai dacă nu va fi un bleg! Singurul bărbat din familie este soția lui ... Timp de o secundă, imaginea soției protestante, formală și serioasă, a lui Antoine a apărut în fața ochilor bătrânului Montmorency. Jeanne d'Albret, fiica inteligentei surori a bătrânului rege Francis. Dacă aș putea să fac o alianță cu ea ...

Îl am pe acest Nostradamus care să îmi spună cum vor sta lucrurile. Așa voi fi informat și voi putea să acționez în consecință. Stătea călare ca un stâlp de oțel, pe calul său gri cu o expresie a feței care îi ascundea viselc lăuntrice. Cei care l-au văzut pă bătrânul luptător trecând credeau că acesta se gândea la o bătălie.

*

— Maestre Nostradamus, catadicsi Marele Conetabil al Franței, înclinîndu-se ușor de pe armăsarul său cel mare, spre bătrânul călare pe iapa care mergea la trap lângă el, regina este captivată de lucrarea dumneavoastră, *„Centurii"*. Spune-ți-mi, de ce le-ați scris folosind un limbaj atât de codificat? Există multe păreri cu privire la înțelesul lor.

— Vreți să spuneți, milord Conetabil, că oamenii consideră că îmi ascund ignoranța și chițibușăriile în spatele unui limbaj dificil. Lăsați-i să creadă asta. Viziunile care mi-au fost oferite în dar nu sunt pentru muritorii de rând. Oamenii ignoranți folosesc prost tot ce le pică în mână, inclusiv cunoștințele despre viitor.

Când tropăiau peste pod, trecând pe lângă zidul înconjurat cu apă al orașului și lăsând în urmă zona de

țară, Montomorency i-a răspuns:

— Da, desigur, desigur ... eu însumi cred în darul dumneavoastră. Da, categoric. Dar de ce ați așezat versurile într-o asemenea dezordine? Îmi vine atât de greu. Dacă aș putea ghici data ...

Un cârd de pui cârâitori s-au împrăștiat în fața cailor. În depărtare, morile de vânt se învârteau ușor în briza călduță.

Nostradamus s-a răsucit în șa, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă pentru coloana care îl supăra și a rostit pe un ton iritat și încifrat:

— Viziunile sunt scrise așa cum le dictează Spiritul. Eu nu am nimic de-a face cu asta. Sau cu modul jalnic în care mă ocup de gospodărie, a adăugat în gând. Soarta mea e să fiu legat de un spirit care păstrează totul într-o harababură. Observând tremuratul superstițios al lui Montmorency, Nostradamus s-a grăbit să adauge:

— Stelele conturează soarta, dar nu o controlează. Dacă aș traduce limbajul brut al viziunilor, ordonându-le în funcție de dată, nimeni nu s-ar mai chinui să schimbe ceva, iar omenirea ar fi împilată sub un jug de fier mai groaznic decât domnia lui Anticrist. E voința lui Dumnezeu ca cei care sunt capabili să înțeleagă să aibă posibilitatea să scape de lanțurile istoriei, lucru care-i demonstrează atotputernicia. Aici ar trebui să mă opresc, și-a zis Nostradamus, simțind nevoia de a-și citi viitorul apropiat.

— Da, înțeleg, pricep totul, a spus bătrânul Conetabil și cufundându-se în tăcere și vrând să se numere printre cei aleși și nu printre cei ignoranți, care cereau să li se tălmăcească totul pentru că erau incapabili să-și conducă

soarta. Nostradamus călărea în tăcere, satisfăcut. În toți acești ani nu evitase Inchiziția doar cu ajutorul norocului și avea întotdeauna o mulțumire când argumentele salc filosofice dădeau naștere răspunsurilor la care se aștepta. Montmorency va duce acest răspuns în fața curții și îi va simplifica considerabil viața profetului.

Chiar în momentul în care au ajuns la scara din curtea principală a palatului St.-Germain-en-Laye, bătrânul doctor i-a fost recunoscător amiralului pentru garda înarmată care-i escorta. Nostradamus a fost înconjurat de o mulțime gălăgioasă și agitată peste măsură, ce avansa spre salonul de primire al reginei.

— Nostredame, Nostredame! țipau, îmbrâncindu-se către el, punându-i echilibrul în pericol și agravându-i guta.

— E aici! Ghicitorul! Profetul! Regina însăși a trimis după el. Femeile încercau să-l atingă, iar necunoscuții trăgeau de hainele lui. Oamenii disperați îi puneau întrebări în gura mare despre iubiți pierduți sau fii dați dispăruți, iar mucaliții se loveau de bastonul lui și îl bombardau cu întrebări proaste despre amantele și câinii lor de vânătoare. Soldații, pajii, servitorii, aristocrații costumați eleganți, toți îngrămădiți de-a valma, umplând coridoarele ca să îi arunce măcar o privire.

— Stați departe! a strigat Marele Conetabil. Faceți-i loc astrologului reginei! În spatele mulțimii, un italian brunet și bărbos, îmbrăcat din cap până în picioare în piele neagră, privea încruntat și bombănea. De ce toată lumea face atâta zarvă în jurul cuiva doar pentru că a publicat o carte? – medita Cosmo Ruggieri în sinea lui. Este ceva obișnuit, un fel de curaj nebun de a căuta să ridici în slăvi un nimeni. Trăirile mele sunt mult prea

subtile pentru a face un act așa vulgar ca a le da publicității. Trebuie să fii o persoană cu discernământ pentru a-mi înțelege înțelepciunea. Ai fi putut crede că femeia aia blestemată îmi va fi apreciat sclipirea și serviciile mele de-o viață. Acest Nostradamus e un palavragiu care vrea să-și câștige venerația maselor lipsite de inteligență. Uită-te la idioții ăștia care încearcă să-i atragă atenția! Omul ăsta nu are pic de *substanță*. Este un impostor, și nimeni, cu excepția mea, nu poate să vadă prin el. Am o datorie față de umanitate ...

În mulțime, Nostradamus a simțit o aură de ură limpede, dar când a căutat cu privirea să-i găsească sursa, aceasta a dispărut. Cosmo Ruggieri plecase spre casă ca să arunce o vrajă fatală asupra bătrânului vraci.

*

Aura reginei era dubioasă și alunecoasă într-o manieră pe care Michel de Nostre-Dame o tot întâlnise la tot pasul în călătoriile lui printre prinții de pe pământ. Nu zâmbetul dulce cu care regina își masca planurile era ceva neobișnuit și nici faptul că era gazda unor snobisme meschine cu care își susținea poziția fragilă la o curte care admira doar frumusețea femeilor. Ceea ce-i făcea aura să ardă, în mod unic și puternic, era Voința. Voința brută, alimentată de o flacără strălucitoare de furie, ascunsă cu mare grijă sub un văl de precauție.

— Văd o viață lungă, a spus Nostradamus, aruncând o privire la liniile din palma ei, la pistruii de pe antebrațe și la echilibrul elementelor care-i compuneau fața cu privire domestică și cu ochi bulbucați. Erau singuri, servitorii reginei fiind trimiși într-o încăpere îndepărtată.

— Dar domnul și soțul meu, regele însă apoi, regina a ezitat, temându-se să pună direct întrebarea primejdioasă, periculoasă. Viața lui ... este o prezicere despre doi lei în cartea ta despre el? Nostradamus i-a răspuns cu mare atenție și tact.

— Regele, soțul tău, va trăi până la vârsta de șaizeci și nouă de ani și va fi cunoscut ca cel mai mare domnitor de la Cezar încoace. Trebuie însă să fiți precauți: nu trebuie să se dueleze în nici o bătălie cu un bărbat al cărui scut are ca blazon un leu.

— Dar regele este mai presus de ceilalți; nu poate fi provocat la duel ... Nostradamus a aruncat o privire la inelele cabalistice, la zalele lanțului cu un medalion sau un talisman ascuns, la zecile de semne în care regina credea că poate să le comande puterilor oculte.

— Cu puterile domniei tale, a spus el, veți ști când a sosit vremea. Depinde de Maiestatea Voastră să-l convingeți. Astfel, veți salva regatul. Ochii reginei s-au mărit, iar fața rotundă, fără bărbie, a aprobat solemn.

— Mă va ... mă va ... iubi vreodată? a întrebat femeia.

— Vă va aprecia, i-a răspuns bătrânul profet. Mai mult de atât nu pot să mă pronunț.

— Atâta timp cât se va afla sub vraja târfei ăleia bătrâne, acest lucru nu se va întâmpla niciodată, a izbucnit regina dintr-o dată, cu o voce amară. Cât îmi doresc să scap de ea! Dă-mi ceva ca să-și piardă influența asupra lui! Spune-mi că o să scap de ea!

— Înălțimea Voastră, dacă mă voi băläci în arta vrăjitoriei, îmi voi pierde capacitățile de a prevedea viitorul, i-a răspuns bătrânul doctor, care, în fapt, nu a

ezitat niciodată să se joace cu elementele vrăjitoriei, dar doar în propriu-i beneficiu, renunțând însă la această îndeletnicire când și-a dat seama cât este de murdară, inexactă și obositoare. Dar vă garantez că va veni și vremea când veți scăpa de ea. O prezicere destul de sigură, ținând cont de diferența de vârstă dintre cele două femei, s-a gândit Nostradamus. Dar regina a presupus că se va purta cu tact și-i va spune, de la vrăjitor la vrăjitor, că propria ei magie va face în curând o scamatorie. Inima i-a fost invadată de bucurie, și au schimbat elegant subiectul, discutând despre o alifie specială pe care Nostradamus o inventase, care îi va menține tenul proaspăt pentru totdeauna, astfel făcând-o în cele din urmă mai frumoasă decât toate rivalele ei de la curte (căci bătrânul profet a asigurat-o că un ten frumos și un suflet bun vor rezista ravagiilor lăsate de trecerea timpului cu mult mai bine decât frumusețea exterioară).

Regina i-a cerut profetului să meargă la reședința copiilor săi de la Blois și să le întocmească horoscopurile.

— Vreau ca toți să ajungă să domnească, a adăugat regina.

— Da, desigur, i-a răspuns Nostradamus. Când era escortat din camera de audiență a reginei, a fost înștiințat că a primit o ofertă prin care era cazat într-una din cele mai luxoase locații din Paris: Hôtel de Sens, locuința lui Charles, cardinal de Bourbon și arhiepiscop de Sens. Această clădire splendidă, una dintre clădirile care făceau parte dintr-o colecție care aparținea vechii enclave regale, cunoscută sub numele Hôtel de Saint-Pol, era localizată chiar peste drum de Les Tournelles, nu departe de

Bastilia. O locuință excelentă pentru o mică afacere temporară, și-a zis bătrânul doctor, deși era un pic cam departe de anticariatele de pe malul stâng al Senei.

Ei bine, acum îmi mai lipsește doar o invitație a familiei de Guise, și-a spus în sinea lui satisfăcut. A cerut escortei să stea pe loc și s-a oprit pe o terasă ca să savureze splendidul moment: Sena se întindea sub forma unui arc de cerc la picioarele lui, șerpuind printre malurile depărtate de smarald. A tras adânc aer în piept, ascultând cântecul unei păsări, cotcodăcitul unui cocoș și vântul biciuind stindardele castelului situat mult deasupra lui. Mintea i-a fost invadată de gânduri plăcute despre casă.

Imaginile agreabile ale micilor îmbunătățiri pe care le va aduce lucrării sale, ale reparațiilor pe care le va face zidului din grădină, a rochiei celei noi pe care i-o va oferi soției la Crăciun, au fost întrerupte de junghiurile pe care i le provoca guta. La naiba, un alt atac m-ar putea ține în pat zile întregi. Junghiurile erau din ce în ce mai violente, iar durerea devenea și mai feroce. În momentul în care a ajuns de la St.-Germain la Paris, a trebuit să fie urcat pe brațe pe scările palatului arhiepiscopului. Își simțea articulațiile ca și cum cineva îi înfipsese niște ace uriașe în ele. Chiar și după ce Léon a fost trimis să-i aducă opium, somnul a fugit în fața suferinței.

XII

— Nimeni nu ar putea fi mai fericit decât mine să primească scrisoarea ta și, din moment ce tatăl tău mi-a înmânat-o, pot doar să presupun că în acest fel avem permisunea de a ne întâlni singuri. Un nor a acoperit soarele și umbra lui rece a făcut-o pe Laurette să tremure și să-și strângă șalul mai bine în jurul umerilor. Stătea în livada cu meri; nu departe de casă, sub privirea rece a tatălui său, care trăgea cu ochiul la întâlnirea clandestină de la o fereastră de la etaj.

— Tatăl meu și cu mine avem aceleași concepții, a spus Laurette. Sibille ne-a făcut de rușine, expunându-se în public, comportându-se ca o ticăloasă, tăvălindu-ne numele prin mocirlă. Mirosul merelor putrede se ridica de sub tălpile ei amintind de ultimele rămășițe ale recoltei de mult adunate. Porcii se întorceau în livadă și grohăielile lor, acompaniate de cântecul unui cocoșel, străpungeau aerul nemișcat al toamnei.

— A făcut mult mai mult decât să mă dizgrațieze, a spus Thibault Villasse. Praful de pușcă care explodase în apropierea feței sale îi colorase iremediabil pielea într-o nuanță închisă; un bandaj din piele neagră îi acoperea ochiul drept rămas orb.

— Sufăr pentru rănile dumneavoastră, Monsieur de La Tourette, a spus Laurette privindu-l compătimitor cu ochii săi mari, albaștri. Știa că rochița simplă din lână

albastră îi făcea și mai atrăgători. Pregătindu-se pentru această întâlnire importantă își împletise părul auriu în cozi groase pe care le prinsese deasupra capului, ca pe o coroană, și își ciupise obrajii ca să-i facă să pară trandafirii. Tatăl ei i-a spus să fie interesată de Monsieur de La Tourette și s-ar putea să se căsătorească. Un bărbat își investește banii în ceea ce-l atrage. I-am văzut privirea când te aflai în cameră. Tata este un prost, s-a gândit Laurette, dar eu nu sunt. Voi profita de această șansă ca să obțin ceea ce îmi doresc.

— Sora ta este diavolul în carne și oase, a spus Villasse. Sunt în viață doar pentru că habar nu are cum să folosească armele de foc. Era îmbrăcat cu cizme grele de vânătoare, cu vechea tunică din piele de căprioară și purta o pălărie cu boruri late înfiptă adânc peste părul lung, cărunt și rar. Iapa cea mare era priponită în spatele său, transpirată după lunga călătorie.

— O disprețuiesc, a adăugat Laurette. Nu mai e soră cu mine. Mi-a furat zestrea pe care mătușa noastră mi-ar fi dat-o mie.

— Ca și moștenirea pe care tatăl tău o aștepta de la sora lui. Bătrâna nu are copii, iar el a fost până la urmă un fraier că i-a dat-o pe Sibille ...

— Dar, vezi, a spus Laurette, dacă Sibille nu se poate căsători, ca urmare a unui accident neplăcut, desigur, atunci mătușa mea va fi cu siguranță generoasă cu mine ... în fond și eu sunt tot nepoata ei.

— Un accident? Vrei să spui, dacă ar fi ucisă ...?

— Oh, nu, asta ar fi ... adică, crima este un păcat ... dar vezi, răzbunarea e la fel de cumplită, e corectă și nu reprezintă un păcat ...

— La ce te gândești?

— Bărbații roiesc în jurul ei, după cum bine știi. Duce o viață ușoară, bucurându-se de răul pe care ți l-a făcut. Nu e nici un păcat să ne răzbunăm și într-adevăr, am avea tot dreptul din lume să o facem ...

— Dar cum? a întrebat Villasse, înclinându-se înainte, vocea lui devenind dintr-o dată revendicativă.

— Dacă ar fi hidoasă, oarbă, poate în felul cum te-a rănit pe tine, atunci nu ar mai putea să se căsătorească în veci. Nici măcar nu ar mai putea să fie văzută în public. Nu ar mai fi deloc nostimă. Fără nici un dubiu că mătușa mea va aranja să-și petreacă restul zilelor într-o mânăstire – știi că Sibille oricum a susținut mereu că asta e ceea ce-și dorește – iar apoi mă va vrea pe *mine* dama ei de companie.

— Și la ce te-ai gândit exact?

— Vitriol – am auzit atât de multe despre el. Nu îl poți spăla. Arde carnea până la os. Un strop aplicat în locul potrivit și va trebui să se ascundă privirilor pentru totdeauna și nici nu va mai putea să-l identifice pe cel care a atacat-o. Atât de multe femei care duc o viață similară celei pe care o duce Sibille. Apoi rivalele, care sunt un lucru obișnuit în lumea ei, așa că oricine ar fi putut să o facă ...

— Și eu trebuie să mă ocup de asta?

— Eu nu pot să-mi părăsesc casa. În plus, nu știu cum să procedez. Dar *tu,* tu poți să mergi unde vrei. Aruncă-i vitriol în față și vom fi amândoi răzbunați. Este cu desăvârșire drept și just. Iar eu voi primi ceea ce mi se cuvine.

— Ce plan ingenios, a rostit Villasse ușor, aproape doar el auzindu-și glasul. Numai o femeie s-ar putea

gândi la un plan ca acesta. A privit-o pe Laurette. Era atât de fermecătoare, de inocentă, cu mult mai drăguță decât sora ei mai mare – o slăbănoagă urâtă, care semăna cu o vrăjitoare. Aproape ca și când nu le-ar fi curs același sânge prin vene. Laurette era o frumusețe adevărată.

— Îl voi iubi pe bărbatul care îmi va face dreptate, a spus Laurette, privind în sus, printre genele ei minunate.

— Deci îi vei fura moștenirea tatălui tău? a întrebat Villasse cu o voce condescendentă și amuzată.

— I-a fost furată deja, a răspuns Laurette. Mătușa Pauline i-a spus că, dacă nu-i lasă averea lui Sibille, o va dona unei mânăstiri. Dar când *Sibille* va dispărea, o să rămână singură ...

— E perfect, a spus Villasse.

— Știi bine cât de uituce sunt bătrânele doamne. După câteva săptămâni nu va face nicio diferență între cea care îi citește acum cu voce tare și joacă serile cărți cu ea, doar că e mult, mult mai cinstit ... pentru amândoi, s-a grăbit să adauge.

În timp ce îl privea pe Villasse cum se îndepărta, Laurrete a auzit un fâșâit în frunzele moarte ce se întindeau în spatele ei.

— Ei bine, Laurette ai vorbit cu el despre datoriile mele? S-a întors pe loc la auzul vocii tatălui ei.

— Sigur că da, am discutat exact cum mi-ai cerut, i-a răspuns.

— Sunt sigur că înfățișarea ta drăguță o să-l facă milos, a spus Monsieur de La Roque.

— Sunt sigură că așa s-a și întâmplat, a spus Laurette. Ce păcat că ești așa prostovan, tată, și-a zis în gând, dar nu o să te las să-*mi* ruinezi șansele.

Ah, Laurette, cât de folositor este căpșorul ăla al tău lipsit de minte, s-a gândit tatăl ei, în timp ce o însoțea spre poarta fermei. Odată ce Villasse va fi cu desăvârșire prins în mreje, își va da seama că e răzbunat, că obține podgoria și te are și pe tine, toate dintr-o lovitură. Ce importanță are pentru mine că Sibille e moartă atâta timp cât nu eu am omorât-o? După ce va semna actele, podgoria trece în proprietatea lui Laurette, iar Villasse se alege cu ea și cu o mireasă mai frumoasă. Sibille, micuța lașă snoabă. A mers prea departe când s-a interpus între mine și moștenirea sorei mele. Ce drept avea fata aia să-mi fure averea care îmi era destinată? Jur că în momentul în care va fi la ananghie și nu îmi va mai sta în cale, nu îmi va fi greu să îmi recapăt moștenirea de care sora mea mă privează ...

*

Departe de fermele izolate, în Paris, pe rue de Bailleul, există o casă construită în cea mai mare parte din piatră, al cărui acoperiș ascuțit din ardezie este împodobit cu douăsprezece turnulețe și tot la fel de multe șeminee. Într-o nișă de lângă ușa mare de la intrare se află o reprezentare italiană a Fecioarei cu pruncul, pictată în culori vii, coroana fiind din aur adevărat ca și stelele presărate peste tot veșmântul ei de culoare bleumarin închis. Este locuința lui Montvert, bancherul italian, sfătuitorul regilor, ducilor, a tuturor celor care au nevoie de un împrumut pentru un război, o moșie nouă sau o amantă elegantă. De la ferestrele lustruite până la pivnițele bine aprovizionate, casa, în stil franțuzesc, emană un aer de prosperitate, de bani noi și de satisfacție

elegantă. Toate aceste lucruri constituiau o sursă de infinită umilire pentru singurul fiu al casei, care ar fi dat și ultima piatră a palatului numai să fi fost născut în familia unui aristocrat francez, ajuns în sapă de lemn, dar cu origini străvechi, al cărui unic sprijin ar fi fost spada mereu la îndemână și inteligența sarcastică. În momentul în care Laurette se afla în livada cu meri, Nicolas Montvert se afla în total dezacord cu tatăl său, un nătărău absolut.

— ... și până la urmă, dacă tot ai schimbat numele din Monteverdi, ai fi putut măcar să-l transformi în *de* Montvert ....

— Ar fi fost fals ...

— La fel este și Montvert ...

— Nu schimba subiectul, Nicolas, ți-am spus că nu o să mergi cu mine la Orléans și cu asta am încheiat. Mama ta are nevoie de tine aici ...

— Nu mai mult decât am eu nevoie să fiu acolo ...

— Pentru ce? Nu ai reușit să te bagi pe sub pielea lui Monsieur Bonneuil și nici a celorlalți clienți importanți pe care i-am făcut pentru tine. De ce dintr-o dată vrei să ... aha! Îmi dau seama după privirea din ochii tăi ...

— Ochii mei arată așa cum sunt de obicei.

— Oh, nu, ba nu. Iar te-ai îndrăgostit. Te aștepți că o să te las să te stingi după verișoara aia piele și os a lui Madame Bonneuil? Că o să pierzi vremea pe sub fereastra ei cântându-i la mandolină ori o să mă obligi să stabilesc o sumă de bani ca să scapi de ea? Asta e, știu, citesc totul în ochii tăi. Sibille Artaud ... stai departe de ea. Toată familia ei nu e altceva decât o adunătură de pierde-vară cheltuitori cu sânge albastru ...

— Ea e diferită, tată, pot să-ți spun ...

— După o *singură* întâlnire? Tu nu poți să spui nici pe ce parte a patului te dai jos. Ești un neghiob! *Dacă* vei fi vreodată responsabil și *dacă* îți vei stabili un loc respectabil în societate, mama ta și cu tine te vom trimite acasă, la verii tăi, ca să-ți găsești o fată bună, o fată pură dintr-o familie importantă de bancheri italieni, ca să-ți fie soție. Până atunci, stai departe de femeile cu reputație proastă. Nu voi da un bănuț ...

— Ea nu este ... cum îndrăznești ... are origini nobile ... ea ...

— *Eu* am auzit de la Gondi că a fost invitată să o însoțească pe regină la curte și știi ce înseamnă *asta* – legături amoroase, vânătoare de averi, poate un amant ales chiar de regină în scopuri politice înalte stai deoparte, Nicolas. Tu nu ai nici rangul și nici poziția să te destrăbălezi. O să pună mâna pe tine într-o clipită.

— *Nu* voi ...

— Îți spun, dacă aflu că îți pierzi vremea cu o femeie ca asta, voi semna documentele prin care te voi închide în Bastilia pe motiv că ești un fiu neascultător care duce o viață dezmățată ...

Dar, vai, Scipion Montvert alesese, în furia și indignarea lui, clasicul argument care făcea ca o femeie necunoscută să fie învăluită în acel mister al dorinței perpetuue, al încântătoarei fascinații față de fructul interzis. Exact în acel moment, ochiul neascultător al lui Nicolas, atât de ușor intrigat de privirea fugară aruncată unei tinere elegante și distante, se atașase acum definitiv de o stea călăuzitoare: Sibille Artaud de La Roque. Drapată în negru arăta înaltă, subțire și aristocratică,

ascunzând o dramă secretă în priviri, o femeie inteligentă și avidă de cunoaștere, cu un nume vechi, și, cum nu se putea mai bine, era și săracă. Numai el, Nicolas eroul, cu sabia lui îndrăzneață și cu spiritul neînfricat, o poate salva din groapa de gunoi a vieții nefaste de la curte, spre care, fără nici o îndoială, a fost atrasă din cauza sărăciei nemiloase. Ea era tot ceea ce el își dorea pe fața pământului.

— ... ba mai mult, până când mă întorc, aștept să calculezi dobânzile compuse Vocea tatălui său reverbera pe scări în sus, în timp ce acesta dispăruse în direcția grajdului.

Dumnezeu nu vrea ca eu să fiu contabil, a gândit Nicolas. Eu sunt menit să o salvez pe frumoasa și nefericita Sibille de intrigile unei curți sinistre și decadente, suntem destinați să fim împreună ...

*

Îmi amintesc cu exactitate că era o zi de marți când mesagerul regal a sosit cu o scrisoare încărcată de sigilii. Mătușica era deja agitată cu pregătirile pentru vizita săptămânală a vărului ei de-al doilea, cândva ținut la distanță, Abbé Dufour, care își făcea apariția în fiecare marți la amiază, cu punctualitatea unui ceasornic, ca să devoreze dulciuri și să joace dame, timp în care discutau ultimele descoperiri din știință și ocultism. Era un bărbat mărunțel de statură, dar extraordinar de înțelept, invitat la multe întruniri înălțătoare în cadrul cărora își citea cele mai recente selecții din monumentala sa operă în lucru: *„Despre viața și obiceiurile țestoaselor, cu note suplimentare despre canalele din Île de France. Autorul."*

— Cinci feluri de mâncare, trei feluri de prăjituri și cireșe glasate! Mătușico, te-ai întrecut pe tine astăzi.

— Abbé adoră cireșele mele glasate aproape la fel de mult ca și *jeu de dames*. Nu uita să așezi tabla de joc acolo, pe măsuța aceea ... Arnaud, îl aud pe vărul meu venind, poftește-l înăuntru, poftește-l! Trebuie să-i povestesc despre durerea nouă pe care o am, chiar aici, și că mă înțeapă ficatul, ca să își poată da cu părerea despre ce fel de ape îmi vor face cel mai bine!

Odată pe an, Abbé o însoțea pe mătușa, împreună cu o altă verișoară mai în vârstă, și ea tot necăsătorită, și cu bătrâna lui mamă ca să facă băi la Plombières, la Enghien-les-Bains, la Évian sau în alte locații unde izvoarele garantau că vindecă reumatismul, guta, durerile de cap, paloarea, epuizarea, tuberculoza, palpitațiile, edemele, paraliziile, afecțiunile nervoase, îți echilibrau tonusul și vindecau alte mii de boli de care unii presupuneau că suferă, iar alții chiar sufereau. Ceea ce parțial îl făcea un musafir valoros și pe care te puteai baza era căldura cu care discuta despre simptomele bolilor rare și exotice, de preferință cele care la prima vedere erau misterios de inofensive, despre morțile groaznice pe care acestea le produceau, despre Soarta care alegea la întâmplare, sfârșiturile creștinești și vindecările miraculoase. Am învățat multe lucruri în zilele de marți și atâta timp câte acestea erau subiecte noi pentru mine, care nu priveau vânătoarea, îmi făceau de fiecare dată plăcere.

Dar nu Abbé și-a făcut apariția în salon, ci un bărbat prăfuit, îmbrăcat într-o livrea cu însemnele reginei și care aștepta un răspuns de la noi.

— Citește-mi tu. Sunt atât de emoționată că abia mai pot să urmăresc rândurile ... ba nu, dă-mi-o înapoi! Vezi aici, cât de frumos, cât de minunat ... da, chiar scric de-adevăratelea: 'convocată să apari în fața Reginei' chiar aici, scris negru pe alb ... ca să citești o selecție din lucrările tale poetice și artistice! Oh, inima mea! Mătușica s-a așezat pe un scaun și și-a dus mâna la inimă, iar cu cealaltă își făcea aer cu scrisoarea pe care încă o ținea în mână.

— Da, da, spune-i reginei că suntem extrem de onorate să acceptăm ...

— Regina m-a însărcinat să vă aduc la cunoștință că are o colecție de cutii vechi și rare și a auzit că dumneavoastră dețineți un cufăr demn de această colecție. Dacă i-l veți prezenta, se va gândi să vă facă o favoare și mai mare – o funcție cu totul nouă în suita reginei – aceea de poetă – pe deplin formală, mă înțelegeți ...

— Un cufăr? Nimic nu ar putea să-mi facă o plăcere mai mare, a spus mătușa, radiind în continuare de pe locul unde stătea și ținând scrisoarea strâns.

— Dar ... compozițiile mele, m-am adresat mătușii după ce mesagerul a plecat. De unde știe regina?

— Cum de știe de cutie? Reginele au metodele lor. Dar onoarea, distincția! Să-ți citească lucrările! Vom face o prezentare splendidă transcriind de mână operele tale – ha! Or să ni se *târască* toți la picioare în orașul ăsta mic când vor auzi că mergem la curte! Nu am fost suficient de bună pentru ei? Iar Abbé va fi tulburat când va auzi că poate să ne însoțească până la Saint-Germain! Sibille, mumia aia nenorocită din cutie ți-a adus noroc fără ca măcar să-ți fi dorit un singur lucru! Asta arată că Virtutea

învinge până la urmă! Ah ... da, Arnaud, în sfârșit vărul meu e la ușă. Repede, repede, am niște vești grozave!

Dar următorul vizitator pe care Arnaud l-a introdus în salon tot nu era Abbé. Am aruncat doar o singură privire zâmbetului vizitatoarei îmbrăcată somptuos, cu fața fardată și ochi albaștri strălucitori ca niște mărgele, cărora nu le scăpa nici un detaliu ...

— Verișoară Matheline! am exclamat. Ce i-o fi venit, dintre toți oamenii, să viziteze din senin o casă evitată ani de zile de către doamnele respectabile din Orléans? Ce te aduce aici?

Verișoara Matheline era conștientă că se îmbrăcase după ultima modă; avea crinoline noi, ceea ce făcea ca jupoanele și fustele ei să se distingă clar față de cele ale altor femei, gulerașul îngust care dubla gulerul de mătase înalt al rochiei era din dantelă veritabilă, iar la talia de viespe îi atârna o gentuță din catifea brodată și un evantai din fildeș și mătase pictată.

— Oh, draga mea, draga mea verișoară Sibille, și dragă Madame Tournet am venit să onorez o vizită de curtoazie îndelung amânată. Am fost atât de ocupată, prea *copleșită* de îndatoririle statutului de soție. Dar după o lungă așteptare te afli aici, în oraș, și putem să conversăm din nou despre poeziile tale frumoase.

— D-dar, scrisorile mele ...

— Scrisori? a întrebat Matheline cu voce afabilă și ridicând din sprâncene. Ai trimis scrisori? Oh, ce barbarie, nu le-am primit. Ce mi-ar fi plăcut să am scrisorile tale. Întotdeauna am fost prietene atât de *apropiate* ... Fără să fie invitată, stând în continuare în picioare, a început să mănânce cireșele glasate, apucând

cu dibăcie doar câte una cu degetele ei micuțe și albe, la fel de rapide și sigure ca ciocul unui șoim.

— Servește câteva cireșe, Madamme Bonneuil, a spus mătușa Pauline, studiindu-și vocea ca să nu lase să-i scape vreo undă de sarcasm.

— Oh, sunt delicioase. Sper că ai primit biletul meu de mulțumire pentru darul de nuntă ... intenționam de multă vreme să vin să întreb personal Și-a mutat privirea spre mine.

— Arăți atât de *bine*, Sibille Dumnezeule, o invitație la curte! Și dacă stai să te gândești, în curând regina în persoană va asculta fiecare cuvânt pe care noi l-am auzit în cenaclul meu modest și provincial. Dragul meu Monsieur Bonneuil a fost atât de impresionat când a auzit. Poezia, a spus dumnealui. A fost invitat pentru *poeziile* ei. Da, am spus, poezia ne dă aripi!

— Este foarte impresionat ce poate să facă talentul literar, a spus mătușa Pauline, cu exact același ton cu care a oferit cireșele. Și cât de repede se duce vorba despre operele de artă meritorii.

— Bancherii, draga mea, cunosc toată lumea – este *treaba* lor să știe care sunt ultimele noutăți la curte. Acela a fost mesagerul regal pe care l-am văzut plecând chiar adineaori, nu-i așa? Scrisorile oficiale necesită atât de mult ...

— Da, într-adevăr, se pare că bancherii stau în spatele tuturor lucrurilor, a completat mătușa. Dar verișoara Matheline a dat din deget spre mine, nemulțumită și batjocoritoare.

— Și știu că ai cucerit inimile bărbaților. De ce, *dragul* Monsieur Montvert, care este atât de înstărit, chiar

dacă familia a primit de foarte puțin timp cetățenia franceză – investițiile lui, știi, este cu adevărat nemaipomenit de isteț – a pus întrebări despre tine la cină abia ieri seară. S-a prefăcut indiferent, dar eu știu că este interesat de persoana ta! Se spune că soția lui este bolnavă și așteaptă să moară în orice moment! Știi, așa sunt aranjate legăturile amoroase la curte. Casa lui din Paris este foarte generoasă și are relații peste tot. El a fost primul care a auzit de norocul ce a dat peste tine. Oh, Sibille, nu pot să-ți descriu bucuria pe care am simțit-o pentru tine când am auzit noutățile de la el. Și mi-a pus atâtea întrebări! I-am spus că iubita mea Sibille și cu mine am fost la Saint-Esprit împreună, că ai o genealogie absolut *impecabilă* și, deși a trebuit să părăsești mânăstirea doar după doi ani, ești foarte *cultivată*
Mătușa Pauline, care ieșise din raza ei vizuală, a scos un sunet periculos.

„Deci nu are nici o menire?" a întrebat Montvert, iar eu i-am răspuns: „Bineînțeles că familia ei i-a aranjat o logodnă cu Thibault Villasse, un moșier foarte *însemnat* ..."

„Prin urmare este logodită și va fi prezentă la curte?" a întrebat el și eu l-am asigurat că Villasse nu a putut să se opună, pentru că era atât de grav bolnav că nu s-a dat jos din pat în toată această perioadă de timp, deși nu știu dacă e adevărat, dar unii spun că a avut un accident la vânătoare și s-a împușcat singur din greșeală și că încearcă să păstreze acest fapt secret ..." Și eu și mătușa am tras aer în piept în același timp.

— Thibault ... este ... încă ... ah ... păi, eu ... hmm, sper? am întrebat.

— Păi, cred că se simte bine, deși îmi imaginez că, desigur, e mort de rușine. Montvert a spus: 'Ce convenabil pentru ea', mereu atât de discret încât sunt *sigură* că vei auzi de el în curând și știu că nu are amantă și se spune că e îngrozitor de generos – acte de caritate ... și fiul ăla al lui bun de nimic, pur și simplu *toarnă* bani în el. Tot studiază și studiază și nu mai termină odată! Soțul meu spune că Nicolas Montvert este un tocător de bani. Cât de tolerant este tatăl lui cu el! Prea evlavios. Soțul meu spune că dacă vreunul din băieții lui ar duce o viață asemănătoare, ar trebui să fie închis direct în Bastilia. Așa că vezi, Monsieur Montvert are un caracter înnăscut generos și răbdător. E perfect pentru o doamnă care, ei bine ... Și tu trebuie să recunoști că, deși este un pic cam bătrân, are o înfățișare cu mult mai distinsă decât a lui Villasse, iar dacă te vei muta la curte, ei bine, o doamnă ar trebui să aibă un amant galant, dar, vreau să spun, poate că o să întâlnești acolo pe cineva cu o poziție mai înaltă și între timp ... nu va fi greu să scapi de el, odată ce ...

— Dragă Matheline, i s-a adresat mătușa Pauline cu o voce mieroasă, ai vrea să rămâi și să te întâlnești cu vărul meu, Abbé Dufour, care vine să îi donez bani pentru spitalul lui unde se tratează leproșii?

— Spitalul ... despre ce este vorba?

— Cu siguranță ai auzit de micul lui spital, Saint-Lazare? E un om de o sfințenie absolută, sunt sigură că discursul lui o să ți se pară plin de învățături. Chiar el în persoană îi spală pe suferinzii leproși.

— Vai, vai, dar asta e minunat ... atât de generos, atât de vrednic. Sper sincer că voi putea să-l întâlnesc cu altă

ocazie ... a trecut atât de mult timp de când nu am mai stat de vorbă cu o persoană cu adevărat *pioasă* ... atât de mulți oameni superficiali în zilele noastre ... oh, Sibille, trebuie să ne îmbrățișăm, mi-a fost dor de tine. Cum verișoara Matheline a stat tot timpul în picioare, m-a strâns la pieptul ei, înțepenit în corsetul de catifea, și ne-am sărutat, apoi a plecat lăsând în urma ei o mireasmă de colonie de liliac.

— A mâncat toate cireșele, a spus mătușa Pauline, care nu s-a ridicat de fel de pe scaunul ei de lângă masă.

— Oh, mătușico, până la urmă nu a murit! Ce mă fac? Era mai simplu să fi fost o criminală, jeleam eu.

— Ce să faci? Să joci *dame*, desigur. Ești mai bună la jocul ăsta decât mine. Iar eu voi comenta peste umărul tău, ceea ce este chiar mai bine decât să joc, căci așa nu voi pierde. Și după asta, Abbé ne va indica un avocat bun. Și cred că îi aud pașii pe trepte chiar în acest moment.

*

Abbé Dufour nu și-ar fi imaginat niciodată că o să spele leproșii, pentru că asta i-ar fi întrerupt studiile asupra ciclurilor vieții plantelor rare și bizare, căutările Voinței ascunse a lui Dumnezeu în *lusus naturae*, lecturile părinților bisericii despre natura vieții de apoi și, mai ales, lucrul la voluminoasa monografie despre țestoase care urma să uimească lumea științifică. În plus, în ceea ce privește lepra, numai teoria leprei ar fi putut avea vreo importanță pentru el, simpli bolnavi contaminați fiind o chestiune prea banală pentru a fi luată în considerație. Era un bărbat mărunțel, cu părul ondulat și tenul palid, care fermeca doamnele cu discuțiile lui inteligente și neglija

fără cruțare toate chestiunile practice, lăsându-le în seama acestora. Avea cunoștințe precise, practice în ceea ce privește confortul personal. Datorită lor, când am purces la drum în călătoria noastră grandioasă spre palatul regal am putut să tragem peste noapte la o mânăstire doar de el știută, bucătarul fiind un bun prieten de-al lui, iar când am ajuns în Paris, ne-am cazat într-un loc excelent, la un hotel de pe malul stâng al Senei, foarte aproape de câteva anticariate cărora Abbé le făcea favoruri.

Era tovarășul ideal de călătorie, pe care nu-l deranja ritmul încet al litierei bogat împodobită și cu perdele a mătușii Pauline, trasă de cei doi cai mari gri, Flora și Capitaine. De foarte multe ori striga către mătușa aflată în spatele perdelelor trase spunându-i că ar putea să-și asume riscul să se expună luminii soarelui ca să admire câte o priveliște interesantă ce se desfășura de-a lungul drumului. Iar când razele Discului Malefic erau orientate în direcția corectă, mătușa ridica perdelele de pe partea umbrită și ne desfăta cu istorii amuzante despre hoți celebri care stăteau ascunși chiar după această colină, ori printre copacii pădurii din depărtare, și despre monștri părăsiți care mai târziu s-a descoperit a fi oameni care locuiau dincolo de căsuțele de lângă deal ...

— Théophile, de ce ne-am oprit? Am ajuns la han?

Am lăsat soarele să pătrundă fulgerător în trăsură cât timp ne-am oprit ca să trecem de zidurile Parisului prin Porte St.-Jacques. Eram înconjurați din toate părțile, în trăsura prăfuită și întunecoasă care mergea hurducându-se, de sunetele fascinante ale unui oraș ciudat: strigătele vânzătorilor de stradă, chemările femeilor de la caturile superioare ale locuințelor, țipetele copiilor care se jucau.

M-am simțit extrem de ușurată când mătușa a tras perdelele și l-a chemat pe Abbé, care călărea lângă noi pe catârul lui roib și sprinten.

— E mult mai departe, draga mea verișoară, a răspuns, aplecându-se de la înălțimea șeii până la nivelul perdelelor trase. Mă tem că niște studenți agitați au blocat drumul. În acest district tinerii nu sunt niciodată pașnici.

— Am ajuns deja la Paris? Deschide cutia, vreau să văd unde suntem, s-a auzit o voce înnăbușită din cufărul de sub băncuțele noastre.

— Categoric nu, i-a răspuns mătușa, dând drumul la perdele și adresându-se spațiului din spatele șezutului ei generos. Și așa e destul de neplăcut că a trebuit să te luam cu noi. Cu siguranță nu o să fi părtaș la voiajul nostru.

— O să-ți pară rău, a bombănit obiectul din cutie. Sunt obișnuit să fiu tratat cu mult mai mult respect.

— Va trebui să mergem pe alt drum, s-a auzit o voce de dincolo de perdele. Smulg pietrele din pavaj .... uf, uite că una a ieșit ... neapărat o luăm pe alt drum ... Madame, verișoară, trebuie să ne întoarcem; fi amabilă și ordonă-le valeților tăi să întoarcă caii pe alee.

Mătușa Pauline a lovit obiectul de sub băncuță cu mâna ei albă și plină de bijuterii, în timp ce cu cealaltă mână a ridicat perdelele și a strigat:

— Arnaud, Pierre, întoarceți caii urmând instrucțiunile vărului meu și aveți grijă de drăguțul Senõr Alonzo să nu se sperie din cauza acestui tărăboi groaznic.

Cu țipetele maimuței așezată în cutia ei specială de călătorie, capitonată cu mătase, zdrăngănelile și izbiturile valeților înarmați ai mătușii Pauline care întorceau caii de la trăsură și cu lătratul lui Gargantua, plângerile obiectului

de sub băncuțe au trecut neobservate. Bun, mi-am zis. Până acum am reușit să păstrăm secretul chiar și față de bunul Abbé. Imediat ce vom scăpa de el, viața îmi va aparține din nou.

În aleea umbrită, am dat perdelele la o parte că să privim afară.

— Oh, privește, *ma tante*, peste drum – La Regele David – un anticariat. Un grup de studenți au trecut în grabă pe lângă balamucul pe care l-am creat noi, cărând o figură îndesată cu paie și îmbrăcată cu un fel de uniformă universitară. Fără îndoială reprezenta chipul unui profesor pe care îl urau de moarte și asupra căruia își vărsau nemulțumirile în absența acestuia.

— Există un altul și mai bun pe care o să-l vizităm mâine – „La cele patru elemente" – ascunde mult mai multe lucruri interesante, a spus Abbé, dar mătușa Pauline, privind studenții care alergau, a strâmbat din nas.

— Atât de puțină *eleganță*. Cât de cenușii arată cu toții! Cu siguranță nu putem să facem cumpărături *aici*. Lasă perdeaua mai jos Sibille, știu exact ce avem de făcut. Dar pe măsură ce înaintam pe străzile înguste, îndepărtându-ne de sunetul răzmeriței, nu am put rezista să nu arunc ochii pe fereastră.

— Desigur, spunea mătușa, tu trebuie să îți mai cumperi câte ceva ...

— Dar, mătușico, deja am atât de multe rochii ...

— Nu mă contrazice, Sibille, simt că se apropie un impuls de a face cumpărături. Locșorul acela, bijuteria de acolo, nu arată chiar rău, deși este tare demodat ... trage perdele un pic mai sus, draga mea ... vezi locul acela ... da, a început să pună stăpânire pe mine ca o febră ...

— Dar, *ma tante,* ai spus ...

— Nu contează ce am spus! Uită-te acolo! Un negustor de mănuși! Nu la croitori trebuie să mergem noi, ci la *pantofi*! *Mănuși*! Știi bine că mâinile și picioarele tale sunt mult prea mari ca să se potrivească cu ce am eu. *Trebuie* să cumpărăm! Nu poți să te întâlnești cu regina fără *mănuși*!

— D-dar am o pereche de mănuși, abia le-am luat ...

— Prostii, aud banii cum mă provoacă la duel. O să-i refuzi unei biete doamne în vârstă unica ei plăcere? Vai, îmi simt inima palpitând! Nu mă opri acum, nu vrei să fii responsabilă pentru moartea mea, nu-i așa?

Vă spun, era ca și cum ai fi dat drumul unui tigru din cușcă.

— Un *evantai*!, a țipat mătușa, timp în care studia cu atenție o doamnă cu un evantai la încheietura mâinii, călărind în spatele valetului ei. Ai văzut evantaiul pe care îl avea scârboasa ta verișoară Matheline? Tu trebuie să ai unul și mai frumos! Ah! Ia uite colo! *Privește* prăvălia cu încântătorii papucei de casă brodați! Trebuie să-mi cumpăr o pereche. Théophile, vere, stai pe loc! Baptiste, oprește, oprește aici, și dă o fugă și adu-mi-l pe negustor! Vreau să-mi aducă mătăsurile alea brodate cu trandafiri pe care le văd pe acel raft din spatele mesei lui de lucru!

S-a întors spre mine, iar ochii îi sclipeau de febra cumpărăturilor.

— Sibille, trebuie să înveți să nu ratezi niciodată ocaziile care ți se ivesc când te afli la cumpărături. Dacă treci pe lângă un obiect, s-ar putea să nu te mai întâlnești nicicând cu el. Apoi o să visezi la el. Așa că e mai bine să-l și cumperi, cum l-ai ~~văzut~~

Stânjenită cum eram, tot nu m-am putut abține să nu simt milă față de mătușa mea. Să formulez altfel, când o doamnă îndrăgostită de cumpărături a stat zăvorâtă ani de zile, e normal să o ia razna un pic când în cele din urmă ajunge în cel mai mare oraș al regatului. Chiar din momentul în care mesagerul reginei a sosit cu scrisoarea, a fost prinsă într-un vârtej de bucurie, plănuind călătoria, împachetând și despachetând bijuteriile, vălurile, bonetele și jubilând, că tatăl meu renunțase la mine și nu va putea să împartă gloria cu noi. I-a trimis chiar o scrisoare în care exulta, amintindu-i că nu era suficient de bună pentru el, dar era bună însă pentru *casa regală*.

Negustorul a ieșit în stradă și a făcut o plecăciune în fața ei, aducând cu el papucii râvniți. Mătușa a luat unul, trecându-l prin perdeaua pe jumătate trasă, și l-a strecurat în piciorul ei atacat de gută, declarându-se mulțumită.

— Îi cumpăr. Aveți unii asemănători dar *realmente mari*? a întrebat ea. Am simțit cum m-am înroșit din nou.

— Putem să facem unii pe comandă, s-a oferit cizmarul. Puteți să veniți și să vedeți ultimele noastre modele și poate că veți găsi ceva care să vi se potrivească.

— Madame, verișoară, întârziem ... suntem aproape de han ... poate mai târziu ...

— Théophile, dragul meu, vere dragă, vrei să fii amabil și să te duci înainte să faci toate aranjamentele? Baptiste, tu stai aici – vreau să mă opresc la maestrul cizmarilor și să-i comand câte ceva. Fără să-i pese de mulțimea care se strânsese ca să se holbeze cum ea cobora din trăsură, îndeptându-se spre prăvălia din fața mea, urmată de un servitor și Gargantua care încheia cortegiul procesiunii noastre.

— Ia uită-te la *câine*, îl vezi!

— E doar un cățeluș.

— Asta vreau să spun. Deja e la fel de mare cât un câine lup adult. Cum va arăta când va crește?

— Labele, poți să-ți dai seama după labe.

— Sunt la fel de mari ca și picioarele femeii ...

— Mă întreb cât de mare va mai crește *ea* ...?

— Cred că te-a auzit, Georges ...

Ah, Dumnezeule, măcar dacă aș fi fost un spirit maliții os cu limba ascuțită, în loc să fiu un suflet dulce și delicat de formație poetică. Cum i-aș mai fi înjunghiat dintr-o singură lovitură! Dar în schimb, mi-am dorit ca pământul să se desfacă și să mă înghită cu picioarele mele mari cu tot. Și cel mai rău dintre toate, o voce mică din subconștient îmi șoptea că mai bine m-aș obișnui cu asta, că în viitor existența îmi va fi plină de complicații, sau, așa cum mama obișnuia să spună când tata se îmbăta în public: „O doamnă trebuie să învețe să se ocupe cu grație de lucruri ca acestea."

Dictonul mamei a fost din nou verificat la han, când bietul Baptiste, încărcat cu pachete, a intrat direct într-un valet cu o înfățișare provincială, care ieșea din camera noastră și el, asemenea celorlalți, cărând bagaje. În timp ce ei se târau în patru labe ca să adune pachetele, ne-am dat seama că chiriașul de mai înainte nu plecase încă, iar servitorul lui se ocupa să-i transporte lucrurile la Hôtel de Sens.

— Îmi pare atât de rău, îmi cer scuze, a spus valetul, stăpânul meu s-a îmbolnăvit și eu sunt atât de grăbit.

— Bolnav, eh? a replicat mătușa, blocându-i calea cu talia ei impresionantă și împungându-l cu bastonul ca să-l

impresioneze. E contagioasă? Nu vreau să stau într-o cameră unde a locuit cineva care are o boală contagioasă? Unde este vărul meu? Cum a putut să facă asta? Dacă nu sunt eu să-l îndrum, el nu-și ia nici măcar cele mai rudimentare precauții! A procedat exact ca un hangiu! Sunt în stare să te găzduiască într-o cameră de unde tocmai au scos un cadavru! Bandiți nerușinați! Tu, de colo, spune-mi de ce boală suferă stăpânul tău.

Valetul, abordând o poziție demnă, a spus:

— Stăpânul meu, *marele* Nostradamus, nu suferă de o boală contagioasă!

— Și de unde știe *el* asta? a întrebat mătușa, în timp ce eu mă frământam și mă rugam ca nimeni altcineva să nu mai asiste la acest schimb de replici.

— Madame, stăpânul meu este cel mai mare expert în ciumă din lume. Dacă *el* spune că nu are o boală contagioasă, atunci sigur nu are. Acum, lăsați-mă să trec, dacă binevoiți. Da, am crezut că recunosc valetul. Acum eram sigură. Era servitorul care ținea calul pentru bătrânul doctor băgăcios cu care m-am întâlnit în drum spre Orléans.

— Mătușă dragă, am șoptit, este cu adevărat servitorul Maestrului Nostredame, marele clar-văzător.

— Nu-mi pasă nici dacă ar fi arhanghelul Gavril. Vreau să știu ce simptome are, înainte de a sta în această cameră.

— Vechea suferință a stăpânului meu, guta, nu-i dă iar pace. Îl dor toate articulațiile ca și cum ar fi înjunghiat cu un fier înroșit. Acum, Madame, dați-mi voie să trec.

— Fier înroșit, zici?, a completat mătușa, fără să lase jos bastonul cu care îl împungea pe nefericitul servitor în

piept. Nu, nu ar trebui să simtă înțepături de fier înroșit ... asta e altceva.

— Vă jur, Madame, că suferă de gută.

— Nu, nu are gută. Mai repede e o vrajă. Dar vrăjile nu sunt contagioase. Poți să pleci, băiete, dar dacă stăpânul tău vrea să scape de vrajă, să-i spui că sunt o specialistă. Să-mi trimită vorbă. Vom sta aici în următoarele două zile, iar după aceea, la *Saint-Germain*. Avem o audiență la *regină*.

— Mătușico, m-am adresat cu o voce joasă, este *Nostradamus*, știe tot, vede viitorul. Iar ea îi oferea sfaturi despre vrăji ca și cum ar fi fost un om simplu care nu știa nimic despre supranatural. Eram pe de-a întregul ofensată.

— Știu cine e Nostradamus, Sibille, și știu că este un bărbat. Bărbații nu știu nimic despre îndepărtarea vrăjilor.

Și cu asta, a pus bastonul înapoi pe podea și s-a sprijinit cu forță în el în timp ce se îndrepta suspicioasă spre cameră, strâmbând din nas la pereți, ridicând așternuturile și cercetându-le cu atenție.

— Aceste cearceafuri nu au fost schimbate, a anunțat mătușa. Sibille, du-te și spune-i valetului în drum spre ... ah, aici erai din nou. Te-ai mai gândit la vrajă?

— Madame, trebuie să controlez șifonierul, cred că și-a uitat ... oh, Dumnezeule ... Când a deschis ușile grele, cu toții am văzut ceea ce îl șocase pe valet. Nenorocita de cutie se materializase pe un raft.

— Curioase afurisite, a spus obiectul din interior, nu aveți altceva mai bun de făcut decât să mergeți la cumpărături toată ziua? Întâi m-ați plictisit până la lacrimi, apoi m-ați lăsat în gunoiul de la *grajd*. V-am spus că aștept mai mult respect din partea voastră.

La auzul vocii din cutie, valetul necunoscut a leșinat.

— Baptiste, adu niște apă, a spus mătușa. Am intrat în bucluc. Mă întreb ce va trebui să facem ca să-i cumpărăm tăcerea? Cu siguranță nu putem să-l lăsăm să plece fără să-i dăm o explicație. Acest obiect este o povară comunicativă intolerabilă. Sibille, oare ce o fi pus stăpânire pe tine de ai deschis cutia prima dată?

*

— O cutie care vorbea, zici, Léon? Cum arăta? Nostradamus, amețit de la opium, stătea întins într-un pat mare și ornat, din camera de oaspeți a întortocheatului *hôtel* medieval, care era locuința pariziană a cardinalului de Bourbon. Așternuturile fuseseră îndepărtate de pe articulațiile dureroase ale piciorului, iar tălpile goale și umflate ieșeau de sub plapuma somptuos tapițată. Treptat, treptat căpătaseră o nuanță de albastru închis.

— Argint poleit, oarecum bogat împodobită, cu litere inscripționate deasupra încuietorii. Ceva care semăna cu Agaba, Orthnet ...

— Nu le repeta, Léon, dacă e ceea ce cred eu că este, atunci nu e ... tocmai înțelept. Vorbea rar și cu grijă ca și cum s-ar fi temut că nu-și va găsi cuvintele, dar servitorul își dădea seama clar că și atunci când mintea îi era încețoșată, tot era mai pătrunzătoare decât a oricărui om obișnuit.

— Și jur că am recunoscut-o pe cea mai tânără. Era fata care călătorea spre Orléans, numai că era îmbrăcată în așa fel încât cu greu o identificai, în rochia de călătorie de un albastru închis, cu mâneci tăiate și cu volane din mătase. Părea jenată.

— E îndreptățită – dacă a fost prostuță și a deschis acea cutie. O va urmări până când o va omorî, Léon. Știam că era ceva important – auu – legat de ea. Nu ți-am spus? Ea deține cheia. Cumva, ea rătăcește în centrul unuia dintre nodurile istorice ale lui Anael. Îngerul ăla afurisit, de ce nu-și face mai bine ordine în dulap? Așa aș ști care sunt alternativele. Acel cufăr odios este poarta care te conduce direct în iad. Este cu desăvârșire capabil să înghită toată țara. Nu e de mirare că în ultimul timp am avut toate aceste viziuni oribile. Cum aș putea să ... uff ... salvez Franța? Mă întreb unde a găsit cutia – ah, auu, durerea asta. Este atipică pentru gută. Jur că îmi simt tălpile ca și cum ar sta în foc și cu toate astea se albăstresc de zici că sunt înghețate. Ah. Acum mă înțeapă inima. Îmi simt pieptul strivit. Așternuturile ... ia-le de pe inima mea. Nu am mai pățit așa ceva până acum. Poate că scorpia aia bătrână a avut dreptate. Sunt dispus să încerc orice în acest moment. Cheam-o la mine imediat, Léon. Rochii noi, incursiuni la regină – e clar că deja au început să se avânte pe calea pierzaniei. Dacă acea cutie dezgustătoare reușește să-și facă jocul, va trece în curând la altcineva, iar cele două femei nu vor mai fi văzute pe fața pământului. Ah, Dumnezeule, durerea. Unde mi-e opiumul?

Léon a așezat cuverturile și a ridicat capul stăpânului său de pe pernă, dându-i cu lingura o altă doză din tinctura de opium, ultima din sticlă. Apoi a luat-o înapoi la fugă spre hanul cu emblema Sfântului Mihail.

*

În partea cealaltă a orașului, cei doi frați Ruggieri baricadaseră ușa micuțului atelier a lui Lorenzo. O păpușă din ceară cu o zdreanță decupată în mijloc și cu bolduri înfipte în membrele ei, zăcea, pe o masă, lângă o farfurie și o lumânare aprinsă.

— Merge, Lorenzo. Regina mi s-a plâns că Nostradamus pretextează că are gută, așa că nu va fi nevoit să se ducă la Blois imediat. Îl suspectează că vrea să rămână în Paris ca să se întâlnească cu clienții. Acum hai să-i dăm impresia că se sufocă. Regina va fi sigură că se preface bolnav.

— Termină-l, Cosmo. Cu cât va sta mai mult timp în Paris, cu atât îmi va sărăci afacerea.

— Nu. Discreditează-l mai întâi. M-am săturat să o tot aud zicând: „Nostradamus în sus, Nostradamus în jos", ca și cum el ar fi oracolul epocii. Așa îmi răsplătește ea serviciile fidele! Zburând la fiecare șarlatan de care aude, care-i garantează că o să aibă noroc! Intenționez să mă mișc încet. Ține-l în pat, apoi mai chinuiește-l în fiecare zi câte un pic. Apoi ține-i capul deasupra flăcării, ușurel; topește-l bucățică cu bucățică. Până când voi termina cu el, nimeni nu va mai visa să-mi uzurpeze din nou locul.

*

— Humf, a spus mătușa analizând talpa albastră. Categoric nu e gută. E o vrajă. O simt în jurul tău. Îți lipsește ceva dintre lucrurile personale? Fire de păr? Un clește de unghii? Bătrânul profet era incoerent, sufocându-se și expectorând ca și cum ar fi fost ținut cu capul sub apă.

— Vedeți în ce stare e. Grăbiți-vă, Madame, dacă puteți să faceți ceva ca să-l ajutați, a spus servitorul său îngrozit.

— Baptiste, dă-mi pudra mea contra vrăjilor. Nu călătoresc niciodată fără ea. Sibille, bate în tobița pe care ți-am dat-o. Baptiste a scotocit într-o cutie de lemn plină cu sticluțe cu dop și i-a înmânat una care era plină cu o pudră ce arăta ca o otravă de culoare maro-verzuie. Femeia a luat un prăfuleț între degete și l-a împrăștiat ca și cum ar fi pus sare într-un cazan imens de ciorbă.

— Opriți racheta aceea infernală, a spus marele Nostradamus, deschizând ochii, scuipând și ștergându-și fața, ca și cum ar fi fost udă.

— Ha! a spus mătușa. Are efect de fiecare dată.

— Și ce facem cu toba? am întrebat, căci îmi obosiseră mâinile. Era o tobiță, nu cu mult mai mare decât un pocal mic, confecționată în întregime dintr-un metal de culoare închisă, iar pe suprafața acesteia existau desene primitive gravate în aur. Pielea de pe tobiță, întinsă bine, era de un maro funest și zgâriată. Degetele mi se juliseră de la atâta bătut în piele. Sunetul era atât de enervant, încât chiar și credinciosul Gargantua renunțase să mai stea întins la picioarele mele și, cu un urlet jalnic, a fugit să se ascundă sub pat. Am început să bat mai grijuliu.

— Ține ritmul, Sibille. Nu-l slăbi. După aceea voi urmări acele.

— Léon, e vina ta. De unde a apărut femeia asta îngrozitoare? Un bărbat nu poate să aibă și el parte de odihnă? Dumnezeule, ce durere de cap! Îmi simt capul ca și cum s-ar topi. Scoate-o de aici.

*

— Nu înțeleg, Lorenzo. Țin capul direct în flacără, iar ceara nu se topește.

— Cosmo, uită-te la ace! a spus fratele lui. În timp ce Cosmo Ruggieri împingea capul figurinei de ceară și mai adânc în flăcări, acele înfipte în piciorul drept al figurinei au început să se miște, la început ușor, apoi cu o viteză tot mai mare. Unul dintre ele a căzut pe masă cu un *plinc!*

— Înfige-l la loc frățioare, vrei?

— Nu pot! Ceara e tare ca fierul!

— Mă ocup eu de asta, a răspuns Cosmo Ruggieri, și plimbă flacăra lumânării fără milă de-a lungul întregului trup al micuțului manechin din ceară. Dar în loc să topească ceara, căldura a făcut ca zdreanța înfășurată în jurul figurinei să ia foc. Țipând, vrăjitorul a aruncat pe masă figurina încinsă de la căldură, iar flăcările au răbufnit rapid, amenințând să dea foc bărbii sale sârmoase de culoare neagră și sprâncenelor proeminente. A făcut un salt înapoi.

— Perdelele, frate, perdelele. Lovește focul cu ele înainte să ia amploare! Gândind cu iuțeală, fratele său a vărsat ligheanul cu apă pe figurina în flăcări, care s-a topit în întregime, sfârâind pe măsură ce flăcările se stingeau.

— Bătrân blestemat ... a spus Cosmo Ruggieri.

— Nu am mai văzut așa ceva. A găsit o modalitate de a contracara vraja morții. Aș da orice să știu cum.

— Mă îndoiesc că îți va spune, după tot ce i-ai făcut, a suspinat fratele lui mai mare. Se pare că nu pot să scap de el în felul ăsta. Va trebui să mă gândesc la altceva.

— Nu ai dat greș niciodată, frate. Nimeni nu poate să fie mai isteț decât un Ruggiero.

*

— Aș fi putut să jur că era guta, a spus Nostradamus, stând în șezut și frecându-și glezna goală și rozalie. Am observat că avea picioare osoase și nu-și tăiase unghiile foarte atent.

— Nu pot să fac nimic în ceea ce privește guta, a spus mătușa, care, fără să fie poftită, s-a așezat la picioarele patului. Dacă aș fi putut, m-aș fi vindecat și pe mine. Dar la vrăji sunt remarcabilă.

— Pot să vă întreb cine v-a învățat această ... tehnică ieșită din comun? a întrebat bătrânul, ochii lui rătăcind în sus și în jos peste imensul munte de carne acoperit în mătase și brocart, neîncorsetat, luând apoi în primire micuța mustăcioară, bizară, de paloarea unei ciuperci, ca și vastul aranjament al părului lucios, vopsit negru, de sub boneta complicată și excentrică, născocită chiar de mătușa.

— Un vraci african, Sibille, îți mai amintești de individul acela negru, cu un colier din dinți de crocodil? Aceasta a fost tobița lui. Are efect de fiecare dată.

I-a zâmbit profetului țintuit la pat.

— Și pudra este tot după rețeta lui. Mi-a luat o groază de timp ca să obțin ingredientele, iar unul dintre ele este măselarița, care trebuie culeasă când e lună nouă; a trebuit să o folosesc în locul unei plante pe care vraciul a insistat să o găsesc, însă mi-a fost imposibil ...

— Ați călătorit amândouă în Africa? a întrebat Nostradamus pe un ton respectuos. Eu am călătorit numai în Egipt. Am studiat secretele mumiilor și misterele lui Osiris și ale Vieții Eterne. Dar mai mult de atât ...

Fața mătușii exprima invidia.

— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, dar Monsieur Tournet a spus că a călătorit el suficient pentru amândoi. N-am plecat niciodată de acasă. Stațiuni balneare. Am fost la Balaruc și Montpellier, însă înainte de a mă căsători.

— Dar vraciul?

— El a venit la mine. În tobă. Știți, un vas cu sclavi ... când soțul meu era urmărit, au ușurat vasul aruncând peste bord toți sclavii în lanțuri. Tobița era un suvenir pe care căpitanul o păstra în cabina lui. Convenabil, nu credeți? Ușor de împachetat.

— Să înțeleg că ai fost instruită de o ...

— De o stafie. Desigur. Casa mea e plină de stafii. E numai vina îndeletnicirii soțului meu decedat. Era un bărbat nepăsător. Nici măcar nu le-a observat vreodată.

— Dar, mătușă, cum a știut africanul să vorbească franceză ca să-ți spună rețeta?

— Nu știa. Doar un pic de portugheză. Știu și eu un pic, așa că ne-am descurcat. La început arunca mobila prin casă, dar când am fost pe punctul să chem exorcistul, a făcut armistițiu. M-am oferit să mă rog săptămânal pentru sufletele scufundate pe fundul oceanului și de atunci ne-am împrietenit.

— Vă rugați pentru păgâni? servitorul lui Nostradamus, care ascultase concentrat, nu s-a putut abține să nu exclame surprins.

— Și ce dacă mă rog? a replicat mătușa. Am văzut în ochii lui Nostradamus o undă de curiozitate și o urmă de înțelegere care i-au stârnit interesul. Mătușa părea să-l fascineze, ca o balenă, ori ca un vulcan, sau ca oricare altă formă vastă de manifestare a naturii. Am simțit cum

privirea lui o scruta cu blândețe, ca antenele unei insecte. Întâi pe ea, apoi pe mine. În mod cert eram un fenomen. Fața mi-a luat foc din nou și mi-am dorit să fi putut să mă fac mică și să dispar pe ușa pe jumătate deschisă.

— Madame, a spus bătrânul doctor, cu o voce curtenitoare și preocupată, pot să fac și eu ceva în schimb pentru acest ... unic ... ah, serviciu?

Fața mătușii părea îngrijorată și a apucat bastonul care se sprijinea de piciorul patului și l-a orientat în direcția mea, moment în care am încercat să mă facă una cu podeaua.

— Acolo e fina mea. Am știut că a fost un semn ceresc când am auzit că ați fost vrăjit. Marele Nostradamus în persoană. Vă imaginați cu nu am ratat șansa.

— Da, îmi imaginez, a spus bărbatul, cu o voce prietenoasă, băgându-și talpa rozalie și osoasă înapoi sub așternuturi făcând semn să i se dea halatul.

— De când mi-am părăsit casa plină de stafii, mă simt ca și cum aș *zbura*. Ocaziile se ivesc de după fiecare colț. Iar eu le valorific! Viață! Splendoare! Toate acestea în jurul meu! Ca de exemplu, papuceii brodați cu trandafiri. Am cumpărat două perechi. Și apoi, desigur, dumneata.

— Pe o treaptă imediat în urma papucilor. Sunt onorat, Madame.

— Nu e ceva neobișnuit, a spus mătușa, dând din mână ca și cum ar fi vrut să gonească muște. Îmi venea să mor. Sibille a mea este urmărită de un insuportabil cap mumificat care stă într-o cutie ordinară din argint poleit. Vedeți? Iat-o, materializându-se pe noptiera dumneavoastră.

Nostradamus era alarmat și l-am văzut clar cum tremura.

— Din moment ce dumneavoastră cunoașteți Secretele Vieții, m-am gândit că poate știți și cum să scăpăm de ea. O trezește noaptea cu bolboroselile lui și se tot oferă să ne îndeplinească dorințele sufletelor noastre. De asemenea, de cele mai multe ori face comentarii nepoliticoase despre gospodăria mea. Am încercat să-l arunc în râu, dar revine mereu.

— Madame Tournet, am mai văzut obiectul acesta doar o singură dată, în posesiunea unui vechi prieten, acum decedat. Este chintesența răului. Să înțeleg că fata a deschis cutia și l-a privit în față?

— Exact așa s-a și întâmplat.

— Probabil că în acel moment nu avea un proprietar. Se înfige ca o lipitoare de prima persoană care deschide cutia și se oferă să-i îndeplinească dorința inimii. Dar fiecare dorință satisfăcută conduce la alta, fiecare având consecințe mai rele decât cele dinainte. Victima îngrozită e prinsă ca-ntr-o pânză de păianjen a dorințelor diavolești, dorind să repare răul făcut, neputând să mai doarmă noaptea, bolnavă de remușcări, tânjind după moarte. Dar cutia nu se va opri să tot dea victimelor sale dorințele cele mai tainice până când, datorită viselor continuue și stricăciunilor pe care le-a produs, i-a condamnat la mormânt și la chinurile veșnice ale iadului.

— E mai rău decât am crezut, a spus mătușa. Cutia a scos un fluierat răutăcios. „Tu de colo, ia mai taci! Mă consult cu cel mai înțelept bărbat de pe pământ! Ai un pic de considerație! I-a dat cutiei câteva lovituri ascuțite de baston.

— Ți-am *spus* să nu faci asta, a spus obiectul din cutie.

— Dacă aș fi în locul tău, nu aș proceda așa, a spus Nostradamus, cu voce blândă, dar ochii lui erau plini de un fel de admirație amestecată cu șoc.

— Tu, de colo. Ești Michel de Nostre Dame, nu-i așa? Maimuțoiul ăla francez care crede că știe totul. Singurul care e mai rău ca tine e prostănacul ăla, Scalinger. Tot îți mai pierzi vremea cu el, Michel, boșorogule? Ți-a albit barba de când ne-am întâlnit prima oară? Îmi imaginez că ai îmbătrânit. Nu ți-ai dori să mai trăiești câțiva ani ca să-ți continui cercetările? Gândește-te la binele pe care ai putea să-l faci. Michel de Nostre Dame, salvatorul Franței ... ba nu, salvatorul rasei umane! Ai putea fi tu, Michel. Dar știi că pentru asta e nevoie de timp. Eu pot să-ți ofer Secretul Vieții Eterne. E demn din încredere. Din Egipt.

— Scalinger și cu mine am fost parteneri, Menander. Și nici măcar nu mă gândesc să îmi doresc din nou ceva de la tine. Am gustat amărăciunea cupei pe care mi-o oferi. Și am auzit ce i-ai făcut lui Josephus.

— Amărăciune? Ți-am dat exact ceea ce ai spus că vrei. Probabil că nu ai judecat lucrurile cum trebuie. Arta de a prooroci corect viitorul, da? Și nu ai primit-o? Iar apoi ai fost atât de josnic că m-ai trădat târguindu-te pentru mine. Dar ție, prietene vechi, pot să-ți dau altă dorință și ai putea să capeți satisfacții mai mari data viitoare. Data viitoare ... ei bine, ia gândește-te, dacă ai trăi veșnic, ai putea să vezi dacă profețiile tale din *„Centurii"* se vor adeveri.

— Te înșeli din nou. Din fericire pentru mine, când mă aflam în fața ultimei descoperiri a Secretelor Vieții, am optat să studiez mai întâi Secretul Fericirii și așa am aflat nu numai cum să scap de *tine,* dar și că nu am nevoie

să trăiesc etern. Uită-te la tine, îndesat în cutia aia, fără să mai fi stăpânul propriei tale sorți și osândit să repeți la nesfârșit greșeala pe care singur ai făcut-o când ai cerut să fi nemuritor fără să specifici condițiile.

— Nu am făcut nici o greșeală. Și sunt foarte fericit de fiecare dată când cineva repetă cuvintele, iar eu îi îndeplinesc dorința inimii.

— Iar această dorință e plină cu otravă, cu agonia regretului chinuitor și o suferință fără sfârșit.

— Ți-am spus că mă face fericit, a spus obiectul și s-a cufundat în tăcere.

— Pur și simplu răzbunător, a spus mătușa.

— Nu v-ați exprimat nici o dorință, nu-i așa? a întrebat marele profet.

— Nici măcar una. Nici una dintre noi. Presupun că de asta nu ne mai slăbește și se tot ține după noi, în loc să stea acasă, cuminte, pe raft.

— Să știți că asta îl ucide. Dorința unui individ nu este niciodată exprimată clar. Și este foarte inventiv și precis. Îți dorești bani – o rudă iubită moare și îți lasă ție averea. Îți dorești iubire – te saturi de admirația unui mocofan și foarte repede visezi cum să scapi de el. Vrei să scapi de dorințe și va fi și mai rău. Victima este copleșită de groază și disperare, afundându-se treptat și conștient că e condamnat. Uneori oamenii înnebunesc și se aruncă de la înălțime ori își dau foc. Chinul veșnic, mai întâi pe lumea asta, și apoi pe cealaltă. E un mod de viață înfiorător.

— Oh, dragă, a spus mătușa. „E mai mult sau mai puțin de cum mi-am imaginat. Iar eu și cu Sibille așa ne-am distrat la cumpărături.

— Grecii, romanii, egiptenii. De-a lungul secolelor, în urma lui au rămas numai ruine, a continuat Nostradamus. „Pentru o perioadă, cutia a dispărut în sacul Romei ...

— Asta a fost una dintre slujbele mele cele mai bune, a comentat respingătorul obiect din cutie. „Am combinat șase dorințe contradictorii într-una singură ... mi-a trebuit mult să mă gândesc ...

— Apoi, când l-am văzut eu, se afla în Constantinopole. După asta am auzit că a ajuns la Veneția, în posesia lui Josephus Magistrul. Am sperat că nu o să-și croiască niciodată drum spre Franța.

— Am încercat pudra pentru vrăji pe el, a spus mătușa.

— Cu ce rezultat? a întrebat profetul.

— Ți-am spus, să nu mai încerci *asta* niciodată, a adăugat obiectul din cutie.

— L-a făcut să strănute, am spus eu.

— Aveți idee cum e să strănuți într-o cutie? a întrebat Menander Nemuritorul. „Deschideți-mi cutia, vreau să văd cum arată Nostradamus acum. Mai în vârstă, îmi imaginez. M-am îndreptat spre cutie, dar bătrânul mi-a spus:

— Tânără domniță, te afli în cel mai mare pericol. E dispus să stea acolo și să te aștepte ani de zile. Nu va da pace nici celui mai slab gând al tău, care în cazul tău nu e lăcomia, sau dorința de putere, ci compasiunea. Te mândrești cu asta, nu-i așa?

Am aprobat din cap în tăcere.

— Atunci asta va fi calea prin care te va ispiti. O să-ți fie milă de acest cap, sau de altcineva, iar când se va târgui cu tine o să fi prea slabă ca să refuzi. O dorință mică, cea mai bine intenționată din lume, și porțile iadului se vor deschide și vei fi secătuită în agonie, bucățică cu

bucățică, și toate asta numai prin propriile tale acțiuni. După toate aceste secole în care a satisfăcut pe cel lacom, pe invidios și pe răzbunător, va fi fără îndoială amuzat de noutatea situației.

— Tacă-ți gura, Michel, a spus obiectul.

— Dar ... dar nu pot să mă abțin. Sunt din născare sensibilă și miloasă. Muza mea poetică, vedeți

Obiectul din cutie a chicotit satisfăcut. Bătrânul Nostradamus a dat doar din cap.

— Oțelește-ți inima, a spus.

— Dar cum scăpăm de cutie? a întrebat mătușa Pauline.

— Ați putea încerca să o dați cuiva. Preferabil unei persoane pe care nu o agreați, care va porni într-o lungă călătorie pe mare. Nimeni nu știe cât de departe poate călători cutia de una singură ...

Nostradamus s-a oprit și a oftat.

— Dar vă amintesc că nu am auzit de nimeni care să fi renunțat la ea. Își seduce proprietarii ca o iubită; aceștia nu pot rezista puterilor pe care cutia le oferă. Însă până acum voi ați rezistat. Renunțați la ea, dați-o altcuiva să se uite direct la fața lui și s-ar putea să scăpați de ea. Ăsta e singurul lucru pe care pot să vi-l sugerez.

Un suspin uriaș, un mistral autentic, a ieșit din trupul mătușii Pauline.

— Cine e ăla întreg la minte care să-și dorească un cap blestemat și mumificat într-o cutie? a întrebat ea.

— Vei fi surprinsă, i-a răspuns capul.

— Adu-mi papucii, Léon, mă simt mult mai bine, mulțumită eforturilor acestei femei de treabă și mi-ar face plăcere să îmi conduc oaspeții până la ușă, a spus bătrânul profet.

— Oh, nu, a spus Léon, în timp ce scotocea pe sub pat. Uite ... și a scos un papuc ros până la talpă, pe care îl ținea cu un gest dramatic în mână.

— Mademoiselle, ogarul dumneavoastră mi-a mâncat papucii, a spus Nostradamus, cu fața enervată, în timp ce inspecta rămășițele triste. Gargantua, cu simțul pe care îl au toți câinii când se discută despre ei, arăta mulțumit de sine, răsturnându-se apoi pe spate și scoțând sunetul acela supărat ca atunci când dorea să îl scarpin pe stomac. Am început să-i mângâi absentă cu o mână stomacul mare și pistruiat, dar m-am oprit brusc când am văzut semnalul de alarmă de pe fața lui Nostradamus.

— Vom merge chiar acum și vă vom cumpăra alți papuci. Sibille, să-l trimitem pe domnul acela drăguț de la atelierul cizmarului unde ne-am oprit noi, ca să vină și să îi ia măsură Doctorului Nostradamus? Ba nu, va dura prea mult. Avem nevoie de niște papuci gata făcuți ... ia să vedem, era o prăvălie pe care îmi amintesc că am văzut-o ieri, cu cele mai bune prețuri la papucii din piele de capră ...

— Fără broderie, a spus profetul. Sunt un bărbat în toată firea, cu gusturi simple.

XIII

Cosmo Ruggieri a împrumutat de la fratele său mai mic, pictorul, o vestă din catifea maro pătată de vopsea și cu mâneci jerpelite, ca să se deghizeze și să se furișeze până la Hôtel de Sens, pentru a afla ce nu a mers cum trebuie cu victima vrăjii sale mortale. Dar la intrarea principală a reședinței, s-a trezit îngrămădit din toate părțile de o adunătură de oameni care protestau zgomotos să fie primiți să-l vadă pe Nostradamus ca să le citească viitorul.

— Astăzi nu mai primește pe nimeni, a strigat paza. Trage un pui de somn ca să-și refacă forțele.

— Spuneți-i că Madame de Bellièvre vrea să-i citească horoscopul.

Un paj regal, împrăfoșat și frenetic, și-a croit drum prin mulțime până la ușă.

— Dă-mi drumul să intru odată, eu sunt comisionarul regelui.

— Am programare, a spus Ruggieri, sperând să se furișeze pe lângă comisionarul regelui.

— Astăzi nu are program de consultații.

Binecuvântate să fie hainele vechi ale fratelui meu, și-a zis Ruggieri.

— Nu am programare pentru un horoscop, a spus prefăcutul ghicitor, ci ca să-i fac portretul la ordinul reginei.

Aruncând o privire la vesta pătată, la penele jerpelite din pălăria sa ieftină și de proastă calitate și la mantia ponosită refăcută dintr-o stofă din lână verde, garda a luat ustensilele cu otrăvuri și alte fleacuri drept cutia unui pictor și l-a lăsat să treacă în detrimentul comisionarului regelui.

Furișându-se prin coridoare lungi și strecurându-se printre ușile deschise ale încăperilor necunoscute, a ajuns în cele din urmă în camera unde Nostradamus își avea cartierul general, ca să descopere că pajul prăfuit, înaintea căruia intrase, bătea deja la ușa profetului. Ușa pe jumătate deschisă și figura unui servitor îi blocau accesul. Ruggieri auzea vocea profetului din interior.

— Ce se întâmplă, comisionarule? Faci prea multă gălăgie pentru un câine pierdut. Du-te și caută pe drumul spre Orléans și îl vei găsi acolo, purtat în lesă. Pot să jur, și-a zis Ruggieri, că nici măcar nu s-a uitat la băiat și nici nu a auzit despre ce e vorba. Nu, nu se poate ... e o șmecherie de salon.

Când comisionarul respectuos s-a pregătit să plece și să caute câinele valoros al cotețelor regale pe care îl pierduse, vocea s-a auzit din nou.

— Nu mai pândi la ușa mea, Cosmo Ruggieri cel Tânăr. Spiritul mi-a spus că o să vii și o să mă bați la cap astăzi. Ori pleci, ori intri și te prezinți așa cum se cuvine și iei loc. Cred că vrei să știi de ce vraja ta nu și-a făcut efectul.

— Nu înțeleg ce vreți să insinuați, Maestre, a răspuns magicianul, acceptând invitația.

— Ah, deci așa ai trecut de gardă, a spus Nostradamus, scrutând travestiul ponosit al lui Ruggieri. A fost un gest

extrem de nepoliticos din partea ta să faci o vrajă de moarte înainte de a-mi fi făcut o vizită de curtoazie. Bătrânul doctor era așezat într-un scaun cu spătar înalt, lângă o măsuță pe care zăceau de-a valma tabele astrologice și ustensile de ghicit. Piciorul suferind de gută era așezat pe un taburet tapițat.

— Cum ai știut că eu am fost? a întrebat Ruggieri.

— Puterile mele clar-văzătoare, i-a răspuns Nostradamus calm. Ar fi greu să greșești ... arăți un pic mai bine decât arăta tatăl tău când era de vârsta ta. În plus, tu ai fi cel dat afară de la curte, dacă eu voi deveni astrologul oficial al reginei ... așa că cine altcineva să-mi fi dorit moartea?

— Mizerabilul ăla de Simeoni, a spus Ruggieri fără să se gândească. Nu ai idee cât e de invidios.

— Simeoni nu poate să prezică ploaia nici când cerul e înnorat. Ai auzit vreodată povestea despre modul cum a așezat luna Ducelui de Milano în Jupiter din cauza unei pete de cerneală?

— Ha! Da, ăsta e Simeoni, ai dreptate, a spus Ruggieri, tot timpul gânditor, trăgându-l de limbă. Fă-l să vorbească. O să se laude și o să îți dezvăluie secretul. Întotdeauna se întâmplă așa. „Un copil poate să-l întreacă ... dar pe mine nimeni nu mă surclasează la previziuni – sau la vrăjitorii –"

Ruggieri îl observa pe Nostradamus privindu-l și măsurându-l din ochi. Acum îmi va spune, și-a zis vicleanul vrăjitor italian, nu o să fie în stare să se abțină.

— Mă tem că am fost mai bun ca tine. Dar desigur a fost simplu, am avut ajutorul lui Menander Nemuritorul. Nostradamus a zâmbit în secret, calculat, ca să-l înnebunească pe Ruggieri.

— Ai cutia. Este ... este a mea. Eu am trimis după ea. Dă-mi-o mie.

— Mă tem că nu o am, a spus bătrânul doctor. Se află în posesia unei tinere care nu știe pe ce a pus mâna.

— A deschis cutia?

— Desigur că nu; nu a putut să desfacă încuietoarea. Mi-a adus-o mie ca să aflu ce se găsește în ea cu puterile mele de clar-văzător și i-am zis că nu trebuie să-și bată capul, era fără valoare.

Privind tavanul, ca și cum l-ar fi inspirat, bătrânul doctor inventiv a spus:

— Știi, îmi imaginez că o să ți-o vândă ție, dacă o să-i ceri. Stă la un han scump, la Sf. Mihail și sunt sigură că în ritmul în care face cumpărături, în curând va rămâne fără bani.

În timp ce Ruggieri o luase la goană, fără ca măcar să mulțumească, Nostradamus i-a spus servitorului:

— Léon, grăbește-te să ajungi la Madame Tournet și spune-le să pună cutia undeva la vedere și să-și ascundă bijuteriile. Astrologul reginei își va face apariția la ele în scurt timp ca să le fure cutia.

— Am crezut, Maestre, că i-ai spus că poate să o cumpere.

— Dacă e la fel de șiret și avar ca și tatăl său, nici nu se va gândi să scoată un bănuț. Dacă va alege calea simplă, își va submina mândria. Nu am nici un dubiu că o să escaladeze fereastra pe timpul nopții sau o să le ademenească printr-un șiretlic. Omul ăsta ar face orice ca să-și economisească și ultimul gologan. Acum grăbește-te. Nu vreau să fie luate prin surprindere, ori să pățească ceva.

Când Léon a luat-o la fugă, trântind ușa în urma lui, o siluetă de culoare albastru închis, plină de obiecte mici, lucioase și sclipitoare care se roteau, a ieșit din umbra unde stătuse ascunsă.

— Ei bine, Anael, hai să ne întoarcem la lucru; asta este cea mai bună îndeletnicire a mea pe ziua de azi, a observat Nostradamus, ridicând bagheta de pe masă. Dintr-o singură lovitură, le-am scăpat pe doamne de ispită pentru o vreme, dându-i lui Ruggieri o cale prin care să-și dorească să cadă într-un anonimat bine meritat și, cu puțin noroc, am pus capăt carierei artistice a domnișoarei, salvând astfel Franța de la sporirea cantității de poezie de proastă calitate care apare zilnic în presa scrisă din Paris și Lyon.

— Chiar ai lucrat cu dibăcie, a observat Spiritul Istoriei.

— Nu cumva se întâmplă să știi în ce ordine apar viziunile? a întrebat bătrânul profet.

— Am crezut că mi-am dat seama ziua trecută, și am zis să țin minte și să-ți spun, dar acum le-am uitat și nu mai știu unde le-am pus, a răspuns spiritul, unduindu-și aripile întunecate.

*

Pe Pont-au-Change, nu departe de poarta cu turnul înalt din piatră care separă podul plin cu prăvălii din Cité, trecătorii se opriseră ca să se holbeze curioși. O trăsură bătătoare la ochi, cu perdele la geamuri, trasă de doi cai cenușii superbi, se oprise în fața unei bijuterii. Mâna unei femei, acoperită cu inele, gesticula din spatele perdelelor trase, iar un servitor în livrea, unul dintre cei șase care

însoțeau litiera, a dat fuga să ajute o persoană care tocmai ieșea pe ușa prăvăliei.

Un tânăr înalt, brunet, cu trăsături ascuțite, cu o vestă din catifea neagră cu doi nasturi deschiși și cu unul lipsă, s-a oprit ca să se alăture privitorilor. Litiera nu e împodobită, și-a zis. Amanta unui curtean important a ieșit la cumpărături. O mână și-a făcut apariția, un braț într-o mânecă din mătase despicată, apoi un picior – cam mare, și cu iuțeală acoperit cu un volan din catifea tivit discret, iar bărbatul a zărit figura regală, înaltă, a unei tinere subțiri pășind pe pietrele din pavaj. Brusc inima a încetat să-i mai bată. Ea e, și-a zis. Aș recunoaște-o oriunde. Frumoasa mea gravă, aristocratică, împinsă într-o alianță păcătoasă cu un nobil corupt, de viță veche, de către o lume neîndurătoare.

În jur numai zgomote și agitație: un comerciant ambulant cu pantofi și bocanci vechi împingea un cărucior, o femeie vindea plăcinte cu țipar, și dedesubtul acestora, sunetul asurzitor al apei care înainta printre țărmuri, dar și huruiala și vibrația continuuă a roților morilor de vânt care măcinau grâul pentru brutăriile Parisului. Dar pentru bărbat, o bizară liniște de aur învăluise clipa prezentă. Timp de o secundă, tânăra femeie a lăsat impresia că era înconjurată de ceva care sclipea, un truc al luminii care a făcut-o să pară strălucitoare. Dumnezeu o să mă pedepsească că sunt atras de o păcătoasă, și-a zis tânărul, dar este chiar mai încântătoare și o doresc și mai mult decât prima oară când am văzut-o în incinta reședinței episcopului din Orléans. Uitați-vă la ea, profilul acvilin contrastează cu capișonul din catifea neagră – un șoim, un vultur – postura ei, atât

de nobilă, mersul – al unei căprioare la răsăritul soarelui ... O regină, ba nu, o împărătească. Nimic nu e suficient de bun pentru ea și cu toate acestea, oh, îngrozitor, a optat pentru dezonoare și o relație la curte. Apoi curiozitatea a crescut în el ca un lujer uriaș, copleșitor, de viță de vie care acoperă într-o singură noapte case și hambare. Trebuie să aflu cine o întreține, și-a zis. O voi urmări. Trebuie să știu cu cine trăiește. Nu o să mă mulțumesc să renunț la ea până când nu-i aflu motivele.

Dar chiar în momentul în care o ură, față de mârșavul și respingătorul depravat care i-a furat tinerețea, începuse să-i încleștеze inima în ghiare de oțel, starea de spirit i-a fost schimbată de o priveliște surprinzătoare: cea mai voluminoasă femeie de pe fața pământului era ajutată de patru servitori să coboare din trăsură. Uimitor! și-a zis tânărul pierde-vară, în timp ce privirea îi era copleșită de imensitatea femeii înconjurată de o multitudine de jupoane și o fustă cu ornamente ametitoare, care părea chiar și mai amplă din cauza balansului cercurilor rigide ale crinolinei spaniole. Apoi mai erau tenul excesiv pudrat și dat cu fard de obraz, care în mod clar nu văzuse niciodată lumina soarelui, boneta imensă, din mătase galbenă, cu o formă ireală, ornată cu mărgele sclipitoare, faldurile, foșnetul și strălucirea care o însoțeau la fiecare pas. Ce guvernantă strălucitoare, s-a gândit bărbatul, aceasta este cea mai nepotrivită și incompatibilă pereche pe care am văzut-o vreodată. Era de două ori mai atât să le spioneze. Se deplasa încet, holbându-se la denumirile prăvăliilor și prefăcându-se că observă trecătorii; s-a oprit de câteva ori în fața vitrinei de la magazinul de bijuterii, trăgând cu coada ochiului la tranzacția care se desfășura

în interior. Era ciudat – femeia mai în vârstă, guvernanta, părea să fie cea care alegea lucrurile și nu cea tânără. Când au părăsit prăvălia, discutând amândouă fericite, bărbatul a prins din zbor: „ ... nu se putea găsi un lănțișor mai bun pentru crucifixul lui Senõr Alonzo ... trebuie să scoatem în evidență acest fapt, dragă ..." Senõr Alonzo. Amanta unui *străin.* Ce era și mai rău, a unui *spaniol.* Rapid și-a închipuit reședința discretă de vacanță a unui consilier al ambasadorului, o inimă pentru care s-a plătit și care e distrusă ... pentru onoarea Franței trebuie să-l găsesc și să-i scriu, s-a gândit bărbatul. Îl voi face de rușine în numele onoarei și îl voi trimite înapoi, în cotețul său de dincolo de Pirinei. L-a copleșit un amețitor simț al datoriei, îndepărtând toate sentimentele persistente cum că a spiona mișcările unei doamne poate fi un act discutabil.

Târziu, spre amiază, a descoperit ce negustor de mănuși preferau doamnele, care era cizmarul lor favorit și ce negustori de stofă și evantaie frecventau, ca și cele două patiserii unde făceau comenzi. A mai aflat și că tânăra avea ciudatul obicei de a citi despre evoluția naturii și că au plănuit să se întoarcă la Semnul celor Patru Elemente pe rue St.-Jacques, peste două săptămâni, într-o luni după amiază, să vadă dacă i-a sosit cartea pe care a comandat-o, *„Historia Animalium"*. E prea bună pentru spaniolul ăla, și-a zis îmbufnat, când se întorcea la casa tatălui său de pe rue de Bailleul. Avea o familie destul de decentă, cu excepția acelei flecare Matheline. Ce a determinat-o să procedeze așa? Un bărbat nu se poate căsători cu fosta amantă a unui spaniol, chiar dacă l-ar omorî pe spaniol. Și la urma urmei la ce e bun un

duel? Ea e distrusă. Scoateți-o din minte, și-a zis. Dar cu cât încerca să o uite, cu atât o vedea mai mult, strălucind și profilându-se în lumina soarelui.

*

— Mătușico, nu crezi că mamei o să-i placă brățara asta drăguță pe care am cumpărat-o? Iar fluierașul din argint, este exact ce trebuie pentru bebeluș ...

Fața femeii înalte strălucea de o fericire cu care nu era obișnuită în vreme ce așeza cumpărăturile pe pat. Doamna venerabilă, nemaipomenit de rotundă, fantastică, vopsită și machiată o urmărea cu privirea lăsându-se alene în scaunul de lângă măsuță.

— Ah! Picioarele mele! Oh, Sibille, ca în vremurile vechi! Eu și cu mama ta ne distram atât de bine când eram tinere! Cât îmi doresc să fi fost și ea cu noi aici, acum! Am fi tras împreună cu ochiul la cei mai chipeși tineri de pe stradă și am fi visat cum într-o zi fiecare o să locuim într-un castel și o să ne facem vizite. Dar fratele meu e așa un tiran, că nu o vă lasa nici măcar să iasă din casă ... sincer, nu înțeleg de ce ai insistat să-i iei și lui un cadou, chiar nu merită nimic ... oh! Ia uită-te la masă! Cutia aia oribilă a dispărut!

— Iar fereastra e deschisă! a spus femeia mai tânără, traversând camera ca să arunce o privire. Fii atentă! S-a cățărat pe balcon și l-a furat! Acest Nostradamus este cel mai mare profet din lume! A închis fereastra și a executat câțiva pași de dans în mijlocul camerei, bucurându-se sincer, iar femeia în vârstă a zâmbit înțelegător.

— Un singur lucru nu înțeleg, a spus mătușa Pauline, proptindu-și piciorul bolnav pe scăunel.

— Care este acela, mătușico?

— Am trimis mesaj la Saint-Germain acum trei zile că suntem aici și ne-am pregătit să prezentăm lucrările tale. Până acum ar fi trebuit să primim un răspuns. Trebuie să știm când vei fi primită în audiență, așa încât Abbé să poată pleca înainte pentru a găsi camere în oraș. Încep să devin bănuitoare în legătură cu afacerea asta. Poate că regina s-a răzgândit.

— Avem scrisoarea, *ma tante,* în care se spune că a auzit multe despre poeziile mele și dorește să le citească și ea și să o cunoască pe autoare.

— Da, dar mesagerul a spus că nu ar fi rău dacă am aduce și o anume cutie de care regina este interesată, iar noi știm prea bine despre ce cutie e vorba. Cine a zis Léon că vine să o fure? Maestrul Cosme, astrologul reginei. Cred că s-ar putea să ne aflăm în mijlocul unui talmeș-balmeș, Sibille, și nu din cauza creațiilor tale.

— Dar, cu siguranță regina nu ar însărcina hoții să o fure, când am fi putut să i-l dăm bucuroase pe Menander.

— Da, dar poate că mai știu și alte persoane, în afară de regină, că îl deținem. Ți-am spus să păstrăm secretul. Ești sigură că bârfitoarea ta verișoară Matheline nu a auzit de asta?

— Categoric nu. Nu am spus nimănui. Sunt ofensată la gândul că Arta mea ar putea fi în mod justificat aclamată în public doar pentru că am intrat accidental în posesia unui cap mumificat.

— Ei bine, atunci se petrece *ceva* ... mă întreb câți dintre cei de la curte știu că tu ai capul? Sper că nu vor afla ce trebuie să plătească ca să ți-l ia ...

— Vrei să spui că, dacă a fost cu adevărat furat, invitația mea va fi declinată, iar noi o să plecăm pe furiș acasă, făcute de ocară, cu cópiile pentru prezentare, iar dacă mă întorc, viața îmi va fi în pericol ...

— Cam așa stau lucrurile, mai mult sau mai puțin.

— Sincer, mătușico, nu pot să mă hotărăsc ce e mai rău. Știi că tatăl meu mă va sfida? Când mă gândesc la asta, mai bine aș muri.

— Iar eu mai bine nu aș fi nici vie, nici moartă. Va trebui să mă gândesc la ceva. Îi voi cere din nou părerea Maestrului Nostredame. Se pare că știe multe lucruri despre obiceiurile lui Menander.

*

— V-ați întors atât de repede? a întrebat proprietarul de la Cele Patru Elemente. Cartea nu a ajuns încă și prin urmare nici ea.

Clopoțelul de la intrare a dăngănit subțirel căci pe ușă intraseră doi alchimiști, cufundați adânc într-o discuție. Fereastra anticariatului, care atârna ca un raft lângă ușă, era deschisă, lăsând să pătrundă lumina și aerul proaspăt și permițând ca mulțimea de cărți ispititoare de pe raftul din spatele tejghelei să fie observate de studenții și doctorii eruditi de pe malul stâng al Senei.

— Eu ... caut un tratat despre scrimă – *„Opera Nova"* a lui Marozzo, a spus Nicolas Montvert.

— Să o cumpărați sau să o răsfoiți? l-a întrebat Maître Lenormand.

— Să o cumpăr, din moment ce tata plătește, a anunțat Nicolas. Anticarul a râs în bătaie de joc.

— Nu fi atât de arogant, a spus Nicolas. Aștept niște bani de la Achille în orice moment aș putea să o cumpăr și din altă parte.

— După ce ți-am extins creditul? Aș fi fără minte să-i spun tatălui tău că faci echipă cu tineri filfizoni la școli clandestine de scrimă pentru bani ...

— Atunci va semna ordinul pentru Bastilia și nu voi mai cumpăra *niciodată* nici o carte de la tine, a spus Nicolas.

— Hai, lasă, nu fi așa supărăcios, a comentat bătrânul. Știi că nu sunt așa negru la inimă.

— Trebuie să-mi cerșești favorurile, a spus Nicolas, extrăgând de pe raft și răsfoind lucrarea mult râvnită despre noile tehnici italiene de scrimă. Intenționez ca într-o zi să ajung renumit. Oamenii se vor îmbulzi în acest anticariat doar pentru că eu am citit odată aici lucrarea lui Marozzo ...

— Pune-o la loc, se uzează ...

— Ia privește aici? Marozzo se înșală în totalite când descrie apărarea cu garda joasă. Cartea mea va fi mult mai bună decât asta ... o să vinzi duzini de exemplare.

— Cartea ta nu există încă, maimuțoiule. Și crezi că o să-l întreci pe renumitul Marozzo? Și cât mai ai până o termini? Ai găsit unde să o tipărești?

— Păi, nu mai este mult până când lucrarea mea va fi gata, de fapt, aproape că e terminată și sunt sigur că orice tipograf bun nu o să rateze șansa de a publica un text nou și important despre scrimă, așa cum va fi al meu ...

— Nicolas, Nicolas, ține minte sfatul unui om bătrân. Învață afacerile de care vrea tatăl tău se te ocupi. Dedică-te studiilor tale, fă-l fericit. Nu e un om rău și îți vrea binele.

În felul în care îți ocupi timpul, pierzându-ți vremea cu indivizii ăștia destrăbălați, o să sfârșești mort pe o alee și o să-i frângi inima tatălui tău. Intră în afacerile lui, Nicolas. Indiferent cât de mult îți dorești asta, nu poți să fii în alt loc decât în cel în care ai fost născut.

— Să fiu bancher? Dar atunci ... atunci nici măcar nu aș îndrăzni să mă uit la ea. Îmi este cu mult superioară, Maître. Nu pot să trăiesc în mocirlă, dacă vreau să ajung la stele. Trebuie să ajung faimos cât mai repede. Faimos și bogat ...

— Se pare că mai repede rău-famat și mort, a bombănit bătrânul anticar, privindu-l pe Nicolas punând piciorul în strada îngustă și aglomerată, după care s-a întors și a pus cartea înapoi pe raft.

*

Pentru a nu știu câta oară, Madame Gondi stătea de pază afară, la ușa încăperii de la mezanin a lui Ruggieri, în timp ce regina Franței se consulta cu astrologul ei înăuntru. În spatele ușii zăvorâte, vrăjitorul a smuls o pânză de mătase de pe un obiect care stătea pe o masă lungă, plină cu sticluțe, așezată sub streașină. Chiar și la amiază minuscula încăpere era întunecoasă și mirosea a praf și a șobolani otrăviți, care-și dăduseră duhul pe sub podele. Câteva tabele astrologice fuseseră la întâmplare prinse în pioneze în perete, iar sigiliul lui Asmodeus era scris cu roșu deasupra șemineului; acesta conținea o sobiță din cărămidă roșie, al cărui coș dispăruse sub hornul mai larg al șemineului.

— Regina mea, a spus Cosmo, nu mi-am precupețit forțele ca să capăt această comoară pentru tine.

Ascunzându-și aviditatea, Caterina de Medici a aruncat o privire la cutia din argint poleit cu desene ciudate, apoi la fața triumfătoare și răzbunătoare a magicianului. Un zâmbet minuscul, aproape invizibil, i-a ridicat unul dintre colțurile gurii.

— Vrei să spui că ai furat-o de la vrăjitoare. Ingenios, Cosmo, ingenios. Se pare că nu are nici o putere care să îmi merite atenția din moment ce ai reușit să o înșeli atât de ușor. Așa că fata nu mai are nevoie de favorurile mele, iar tu ai ieșit triumfător.

— Maiestate, nu pot să vă ascund nimic. Rămâneți cea mai genială și perspicace femeie din regat.

— Dar acum voi fi și cea mai iubită. Deschide-mi cutia, Cosmo.

— Maiestatea Voastră trebuie să o deschidă singură ca să aibă efect, i-a răspuns magicianul, evitându-i privirea în timp ce aceasta bâjbâia să desfacă încuietoarea.

— Isuse, se mișcă! E viu! Oh! Dumnezeule! Ce obiect urât, înfiorător! a exclamat regina. Buzele jupuite și pergamentoase ale capului mumificat s-au mișcat, descoperindu-i dinții galbeni și stricați. O pleoapă zbârcită s-a ridicat și un ochi sticlos, diavolesc, viu și strălucitor putea fi văzut în adâncul orbitei putrezite, osoase.

— Nici tu nu ești tocmai atrăgătoare, a spus capul lui Menander Nemuritorul.

— C ... Cosmo, spune-i ce vreau, a replicat Caterina de Medici, care în acea etapă a existenței sale nu ajunsese să cunoască atât de multe despre magie, încât să rămână de nezdruncinat în fața ororilor. Un sunet sinistru, care pulsa, părea să vibreze în jurul ei, ca și cum Iadul însuși o trăgea de tivul rochiei, de mânecile lungi și splendide, de inimă.

— Maiestate, tu însăți trebuie să-i spui ce dorești, recită mai întâi cuvintele gravate deasupra încuietorii cutiei.

— Nu vreau să o *ucid* pe ducesă, Cosmo, o vreau vie, ca să mă vadă victorioasă. Vreau ...

Dar cutia începuse să pâlpâie; acum era translucidă; se afla pe punctul de a se face nevăzută.

— Cufărul meu! Unde a dispărut capul meu magic? a țipat regina.

— Mi-ar face plăcere să vă fiu de ajutor, a spus capul, începând să dispară vederii, dar trebuie să mă întorc acolo unde mi-e locul ...

— Ce e asta? a țipat magicianul reginei, înspăimântat de misterioasa dispariție a comorii sale.

— Sibille de La Rocque e proprietara mea, cel puțin până în acest moment ... a spus capul cu un murmur slab, iar cutia s-a făcut nevăzută.

— Ei bine, Cosmo, se pare că până la urmă nu ești foare isteț. Ar fi trebuit să știu când mi-ai spus să amân primirea ei la curte că erai gelos. E mai puternică în vrăji decât tine și vrei ca eu să nu aflu asta. Probabil că a prevăzut fiecare mișcare a ta și te-a lăsat să furi comoara doar ca să te demaște în acest fel.

Cosmo Ruggieri a pălit. Ce să facă? Inamicii lui ... avea atât de mulți. Fără protecția și patronajul reginei era un om mort. Și era numai vina reginei. De dragul cui și-a făcut el toți inamicii ăștia? Ar fi putut să-și dezvolte o afacere mică pentru cei din înalta societate, dar nu, el trebuie să fi victima nerecunoștinței. Oh, nerecunoștința celor mari. Cum se lipsesc aceștia de servitori credincioși doar pentru un moment de noutate, un truc stupid de salon precum un cap mumificat care vorbește. Probabil că nici

nu îndeplinește vreo dorință. Totul e o înșelătorie concepută de misterioasa vrăjitoare ...

— Nici măcar să nu-ți *treacă* prin cap să o otrăvești, Cosmo. Dacă este docilă, intenționez să aranjez să o țin în preajma mea, așa încât îmi va sta tot timpul la dispoziție ca să nu ajungă pe mâini greșite. În acest fel, își va asuma riscul de a păstra capul și nimeni altcineva în afară de mine nu va avea avantajul de a-i pune întrebări. O vreau, îmi vreau capul magic înapoi și dacă o omori, s-ar putea să dispari pentru totdeauna Oh, doamne, și-a zis Cosmo, nu m-am gândit la *asta*. Când o voi ucide, va trebui să merg direct la țintă, iar asta s-ar putea să fie neplăcut ...

— Uită-te în ochii mei, Cosmo, vierme ce ești. Pot să văd ce gândești, știi asta? Să nu încerci să mă păcălești. Vreau capul sau o să-l am pe al tău și numai așa o să văd cât de reală era prezicerea despre moartea mea. Știi că nu pot să apelez la alt magician ca să schimbe asta. Poate că o să cer noului și minunatului meu cufăr magic să îndepărteze acea prezicere. Apoi să vedem ce mai faci ... Acum poartă-te frumos sau o să te țin încuiat și o să te înfometez într-un asemenea hal încât o să-ți dorești să fii *fost* mort.

— Măreață, miloasă Maiestate, iertați-l pe servitorul vostru nenorocit, a spus el, izbucnind în lacrimi de crocodil și aruncându-se la podea ca să sărute tivul elegantei rochii din cativea și tafta mov. Am vrut doar să vă fac pe plac, oh, vedeți-mi neputința crasă și suferința și iertați-mă, iertați-mă!

— Nu vei fi iertat dacă lași vreo urmă pe tivul rochiei mele, Cosmo. Lacrimi ieftine; prefer să le văd la teatru.

— Atunci înseamnă că mă iertați; sunteți amuzată ... da, eu, Ruggiero Cel Tânăr, am fost obiectul mizerabil al amuzamentului vostru ... ce bucurie că starea mea jalnică a adus chiar și un moment de plăcere măreței regine, o scurtă distragere de la grijile ei împovărătoare ...

— Oprește-te și nu te mai târî pe podea, Cosmo. Știu ce gândești și nu-mi place. Mă aștept să te comporți civilizat cu această nouă vrăjitoare. Vreau doar să mă consult cu ea și nu să împrăștii vreo pudră vrăjită ... ah, da, și nici să arunc vreo vrajă pentru moarte.

— Oricum nu poți să faci asta, a mormăit el. Capul le produce silă.

— Dumnezeule, chiar așa? Ce comoară! Mult mai puternică decât pietrele mele de bezoar. Da, o să-mi trimit gărzile după ea, iar una dintre cele mai loiale doamne de onoare o să o însoțească. Oh, abia aștept ...

Nerecunoscătoare, și-a zis Ruggieri în timp ce privea forma compactă și bondoacă dispărând din camera de la mezanin, ești o plată amară pentru loialitatea mea, infinita mea devoțiune ...

*

O figură înaltă și mătăhăloasă, cu păr lung și unsuros, cu un bandaj pe ochi și o barbă țepoasă și încărunțită stătea în fața ușii micuțului apartament de pe rue de la Tisarendirie. Chiar și Beatrice, care era atât de obișnuită să vadă indivizi de tot felul cu înfățișări amenințătoare perindându-se prin locuința ei, s-a neliniștit la vederea bărbatului sinistru cu un singur ochi. Violența ascunsă părea să se reverse în valuri din înfățișarea lui, precum căldura care se ridica dintr-un lan de grâu.

— Soțul dumneavoastră, am auzit de el. Este acasă? a întrebat bărbatul.

— În acest moment nu este, a ... aveți treabă cu el? a spus Beatrice, gândindu-se imediat că bărbatul ar putea fi un asasin plătit.

— Am auzit un bărbat în interior, a spus Villasse.

— F...fratele soțului meu. Pictorul. E pictor la curte.

— Nu am știut. Lăsați-mă să intru și o să aștept. Am treabă cu soțul dumneavoastră. Am auzit că vinde ceva pe care eu vreau să îl cumpăr. Oh, ce ușurare. Vrea să omoare pe altcineva, și-a zis Beatrice, în timp ce bărbatul a trecut pe lângă ea și s-a așezat pe cel mai bun scaun din salonul lor mititel.

— Doriți un pahar de vin în timp ce așteptați? a întrebat femeia.

— Nu aici, a spus Villase chicotind perfid. De-abia începuse să inspecteze camera și să se întrebe al cui sigiliu demonic era cel de pe șemineu, când Lorenzo s-a întors acasă cu brațele încărcate cu pachete.

— Maestre, a început Villase în timp ce Lorenzo a lăsat pachetele pe masă și s-a întors spre clientul său. Maestre, am auzit că îmi veți vinde vitriol.

Din camera din fund s-a auzit plânsetul unui bebeluș.

— Pot să vă vând și asta și o duzină de alte lucruri. Să înțeleg că vreți să vă răzbunați pe o femeie?

— Cum de v-ați dat seama?

— Simplu. Toți vor vitriol pentru treaba asta. Fața unei femei ... e tot ceea ce are, nu-i așa? Spuneți-mi, plănuiți să-l aruncați chiar dumneavoastră? Dacă da, trebuie să vă asigurați mai întâi că ați verificat direcția din care bate vântul, abia apoi vă apropiați și aveți grijă să nu vă stropească și pe dumneavoastră. Apa nu îl poate îndepărta.

— Nu o să arunc eu vitriolul. Dacă sunt martori prin preajmă? Intenționez să angajez pe cineva. Poate îmi puteți sugera un nume.

— Cunosc câteva persoane, însă cer bani mulți. Dacă doriți să faceți mici economii, puteți încerca la Taurul negru, în josul fluviului. Acolo veți găsi foști ostași, dispuși la orice. Să nu îi dați toți banii odată. Dați-i mai întâi jumătate, iar cealaltă jumătate după ce își face treaba.

— O idee excelentă, Maestre. Văd că am venit la locul potrivit.

— Întotdeauna încerc să le ofer clienților servicii de cea mai bună calitate, a spus Maestro Lorenzo, scoțând o sticlă maro cu ulei de vitriol dintr-un dulap încuiat din fundul camerei. Țineți minte, dacă vă hotărâți să-l aruncați în persoană, puneți-vă mănuși.

*

O briză apatică de vară, purtând cu ea un miros al toamnei care va veni, mișca vârfurile copacilor. Dincolo de terasa din grădinile de la Saint-Germain, panorama fluviului, a zidurilor nedeslușite și îndepărtate și a clopotniței bisericii din Paris se întindea în spatele lor. Tânăra doamnă înaltă s-a oprit.

— Oh, totul e atât de minunat, a spus ea. Se plimba la brațul fratelui ei, un tânăr îndrăzneț și bine dispus, de înălțime medie, încălțat cu bocanci, și având pantaloni trei sferturi largi și bufanți și vestă de ostaș. Își aruncase o pelerină stacojie pe umăr și, de când îl văzuse ultima oară, își lăsase mustața să crească.

În stânga ei pășea un tânăr ofițer extraordinar de energic cu ochii sclipitori și o mustață mult mai izbutită:

Philippe d'Estouville, și el ofițer în slujba lui Monsieur Damville, cuceritor de profesie și recunoscut luptător în dueluri. Părul său, un șaten închis, era pieptănat sub pălăria îngustă, de culoarea prunei; vesta care se încheia până sub gât era desfăcută pentru a lăsa cale liberă unui guler puțin cam strâmt, care se oprea imediat sub urechi. O spadă italiană la mare modă îi atârna la brâu, iar lucrătura elaborată și mânerul suflat cu aur anunța situația materială a posesorului ca și cutezanța lui.

— ... poezia, Sibille ... cine s-ar fi gândit vreodată că din această pricină o să fi chemată în audiență la curte? a râs fratele ei.

— Sunt sigur că ar trebui să apreciez poeziile surorii tale la prima vedere, aproape la fel de mult cum i-am apreciat și persoana, a spus tânărul ofițer mieros. Sibille a roșit de plăcere.

— Am adus cu mine doar un exemplar sărac, în afara exemplarului care va fi prezentat mâine la curte.

— ... și ce coincidență să te găsesc aici la Saint-Germain exact când ni s-a cerut să-l escortăm pe Conetabil și pe Monsieur de Damville de la Ecouen. Ai putea să ai un mare succes aici la curte, știi, poate chiar să primești o alocație din partea reginei. Cine s-a gândit că mâzgălelile tale o să-ți aducă atât de multe beneficii? Când am primit scrisoarea de la Laurette, m-a pufnit râsul. Ai fi putut să o auzi urlând de furie pe tot drumul spre fermă! Bineînțeles că niciodată nu ți-am dorit altceva decât binele, dar nu poți să o învinovățești pe Laurette că e geloasă pentru că mătușa Pauline te-a preferat pe tine, în detrimentul ei, să-i fi însoțitoare.

— Mă bucur Annibal că nu s-a schimbat nimic între noi. Ești singurul care se bucură de norocul meu.

— Și eu mă bucur, a adăugat Philippe d'Estouville, cu o voce plăcut lingușitoare. Niciodată nu a fost norocul mai bine meritat ca acum.

— Cum o duce Villasse? a întrebat Annibal. Laurette a spus că un accident la vânătoare l-a adus la un pas de moarte.

— Ei bine, mătușa este decisă să desfacă logodna, indiferent că el este sănătos sau bolnav. A găsit un avocat care poate să dovedească că este înrudit cu bunicul printr-un văr îndepărtat. Știți bine că neamurile nu se pot căsători între ele, așa că acest lucru anulează totul. Mătușa spune că nu suportă gândul ca el să aibă ultimul cuvânt în încercarea de a-i revendica averea.

Era atât de prinsă în discuție cu fermecătorul ofițer din stânga ei, încât nu a sesizat ușoara șovăială în mersul fratelui ei și felul în care a mărit ochii la auzul cuvântului „avere".

— L-am întâlnit pe individ odată. Este mult prea neatrăgător pentru o tânără domnișoară frumoasă Annibal mi-a spus că mai e și lacom pe deasupra.

— Vrea podgoria care reprezintă zestrea mea, a spus Sibille.

— Numai pentru o vie ... ce om meschin, a strâmbat din nas d'Estouville.

Privirea lui Sibille a înghețat pentru o clipă. D'Estouville a adăugat rapid:

— Ceea ce vreau să spun este că un bărbat ar trebui să aleagă numai frumusețea pentru binele iubirii adevărate. Nu crezi?

— Oh, da, bineînțeles, a răspuns Sibille, ușurată.

În acea seară cineva a bătut la ușa camerelor pe care Abbé le închiriase în micuțul oraș ce se întindea mai jos de castel.

Un paj micuț a spus:

— Pentru Demoiselle de La Roque, vârând o scrisoare pecetluită în mâna unui Abbé uimit.

— Și ce conține? a întrebat, timp în care mătușa încerca să citească peste umărul lui Sibille.

— Este un rondel – de la Monsieur d'Estouville – care îmi este dedicat, a răspuns Sibille, tenul ei măsliniu făcându-se mai rozaliu, iar ochii îi străluceau de plăcerea celui care își vede un vis secret îndeplinindu-se în mod neașteptat.

— Nu am auzit niciodată că el ar compune poezii, a spus mătușa Pauline.

— Se pare că scrie, căci uite aici dovada, și mai este și foarte drăguță pe deasupra. Ia ascultați: 'Trandafirul roșește de invidie zărind ochii strălucitori ai Sibillei mele ...'

— Probabil că a plătit pe cineva ca să i-o compună, a strâmbat din nas mătușa Pauline.

— Frumos formulat, versurile sunt bine echilibrate, a spus Abbé.

— Pare dintr-o dată interesat de tine, a adăugat bătrâna doamnă.

— A fost plecat cu Annibal. Și în afară de asta e ceva normal să-ți faci prieteni noi la curte, a replicat Sibille.

— Întocmai, a spus o voce înnăbușită și sarcastică din cutia așezată pe capătul mesei. Și, desigur, el nu se gândește deloc la cât de mulți bani ar putea intra în joc. Dar Sibille era atât de fericită că nici nu a auzit.

*

Soția majordomului italian al reginei Caterina, Madame d'Alamanni a prezentat-o pe tânăra și înalta domnișoară reginei, care se afla așezată în mijlocul doamnelor de la curte. Pe un scaun aproape de centrul încăperii, a recunoscut-o pe ducesa de Valentinois, după veșmintele cu alb și negru; nu mai avea fața tânără, dar era zveltă și în mod vizibil conservată; femeia era cufundată adânc într-o conversație cu una dintre doamnele ei de onoare. În afară de ea, numai cele două regine prezente aveau fotolii, fetișcana roșcată care era regina Scoției și regina Franței, care stătea într-un fotoliu sculptat și căptușit lângă o masă cu ornamente pe care se aflau câteva volume. Bine instruită, Demoiselle de La Roque s-a apropiat și a făcut o reverență adâncă, apoi a oferit reginei Franței primele două volume subțirele, legate in-cvarto, cu coperți frumoase din piele cu basoreliefuri, iar după acestea o cutie splendidă din argint poleit, cu un aspect antic.

Cei care erau așezați în apropiere, pe pernițele din catifea răspândite pe covorul oriental viu colorat, auzeau frânturi de conversație, dar nimic ieșit din comun care să-i distragă de la ocupația principală a după amiezii: flirturile, muzica, jocul de cărți, iar în colț, un poet dat uitării citea dintr-o lucrare care o proslăvea pe regina Scoției în vârstă de paisprezece ani, frumoasă asemeni unei zeițe. Adolescenta așezată în fotoliu era o fată înaltă – mai înaltă decât majoritatea francezilor și încă mai creștea; poeții de la curte renunțaseră la spiriduși și zâne când o venerau și apelau doar la zeități mai mari. Câteva dintre soțiile italience ale favoriților de la curtea reginei

Caterina discutau între ele în italiană – subiectul îl reprezenta stările febrile ale bebelușilor când le dau dinții – iar la capătul extrem din dreapta covorului, un tânăr curtean, sfătuit de prietenii săi, în tăcere, își croia drum cu mâna pe sub fustele unei domnișoare tinere, absorbită într-o conversație animată cu doi dintre verii ei proaspăt sosiți de la țară.

— ... sunt onorată să o ofer Maiestății Voastre ... a spus Sibille, iar regina a dat din cap aprobator, gura ei încreștindu-se într-un zâmbet slab, dar hotărât, victorios.

— ... se făcuse roșu și a urlat toată noaptea și i-am dat ordin doicii ... spunea una dintre doamnele italience.

— ... spui că are o problemă? Sper că nu e nimic serios ... vocea reginei a acoperit trăncănelile.

— dinți care lucesc ca perlele Orientului a răsunat vocea ștearsă a poetului din colț.

— ... dispare; se pare că mă urmează peste tot. Sper că onoarea de a fi în posesia unei persoane de rangul vostru o va face să rămână cu Maiestatea Voastră Regina s-a aplecat în față, ochii ei ageri puseseră stăpânire pe tânăra din fața ei.

— ... ha! Dama de cupă! Am câștigat! Premiul meu, Demoiselle!

— ... ei bine, dacă se întoarce la tine, atunci trebuie să facem aranjamentele necesare ca să locuiești la curte. O numire într-un post, poate, un soț corespunzător și înțelegător ... spui că acest al doilea volum nu conține poezii?

— ... doar o parte infimă dintr-o lucrare, intitulată *'Un dialog al virtuților'*.

— ... am spus doar unul! Doar pentru că ai câștigat jocul ăsta nu-ți dă dreptul la mai mult de un sărut ...

— ... ca patroană a ta. O lectură oficială aici și un editor ... vocea reginei era blândă.

— ... compresii reci să-i scadă febra ...

— Maiestatea Voastră, eu ... sunt copleșită de onoarea ce mi-o faceți ...

— ... luminoasă ca o tânără Atena, își croiește drumul printre cei care o idolatrizează, cei ce se cufundă în strălucirea ei ... continua poetul să citească, ignorat de flecari.

— Recunoștință și tăcere. Micul nostru secret ... a murmurat regina Franței. S-a auzit un țipăt din marginea dreaptă a covorului oriental și domnișoara care se așezase prea aproape de curtean s-a ridicat brusc, cu fața stacojie, plângând de furie și rușine.

— Cum îndrăzniți, în prezența mea, a spus regina țintindu-l pe bărbat cu privirea. Din acest moment, amândoi sunteți izgoniți de la curte.

— Dar, dar *el* a făcut-o ... a răbufnit femeia.

— Tu ar trebui să fi biciuită, i-a spus regina micuței doamne de onoare, după care s-a întors spre bruneta și înalta solicitantă. Și acum, oh, da, *'Dialogul virtuților'*. Exact genul de activitate pe care doresc să-l încurajez. Este totuși ieșit din comun ca o femeie să scrie o asemenea lucrare ambițioasă. Ai studiat clasicii?

— Un pic. Și istoria naturii.

— Ah, da, a răspuns regina cu înțeles. Ocultismul. Cât de fermecător maschează noțiunea cu un termen inofensiv. Da, studii neobișnuite. S-ar putea să doresc să te consult din când în când despre *istoria naturii*.

Când tânăra doamnă s-a retras ca să se alăture guvernantei sale, o femeie voluminoasă și bătătoare la ochi, regina s-a întors spre Madame Gondi și i s-a adresat în italiană:

— Nu m-am gândit niciodată că va fi atât de ușor. Bineînțeles că ea își ascunde potențialul, dar e clar că mi-a intuit propriile puteri spirituale. Noi, cele care avem sub comandă forțele oculte ne recunoaștem reciproc. E un sentiment – un fel de *furnicătură* care nu te înșală. Cât de simplu: și-a dorit doar un loc la curte și un patron pentru poeziile ei. De asta îmi joacă feste cu noul și încântătorul meu cufăr. O scriitoare. Cine s-ar fi gândit la asta? Scriitorii sunt întotdeauna atât de vanitoși, ușor de câștigat de partea ta. Îi lauzi un pic, le dai bani sau câte o medalie, biciul cu care îi mâni de la spate: tânjesc după laude, așa cum copiii tânjesc după dulciuri. E atât de simplu să-i manipulezi.

A suspinat gândindu-se la Cosmo Ruggieri. Dacă și *el* ar fi scris poezii, l-ar fi ținut ferm în lesă.

— Gândește-te un pic, Maddalena, nu numai că am cufărul, dar Cosmo va fi mult mai flexibil acum când știe că ea este proprietara, iar puterile acestei creaturi stranii vor fi întotdeauna în serviciul meu. Așezată pe o măsuță joasă lângă un relicvariu cu pietre prețioase, o statuie din fildeș a Fecioarei cu Pruncul și un exemplar legat dintr-un manuscris despre sfințenia căsătoriei, toate oferite reginei în acea zi, cutia din argint poleit arăta ca acasă. Nimeni nu stătea suficient de aproape ca să simtă senzația ciudată de vibrație și absorbție, sau să audă murmurul vag care venea din interiorul cutiei, sunetul unei minți malițioase, eliberată de judecățile despre moarte sau de prejudecățile umane, anticipând cu bucurie acțiunile răului absolut.

*

Cosmo Ruggieri urca cu greu, a treia oară, treptele exterioare ce duceau spre camerele fratelui său, ținându-se după nepoțelul său de nouă ani. În trăistuța de piele de la brâu avea o poțiune din omeag distilat care acționa rapid, iar rezultatele mortale erau garantate. Tunetul hodorogea la intervale lungi, căci furtuna se depărta, dar totuși ultimii stropi de ploaie pătrunseseră prin vesta lui din piele udându-l și înfrigurându-l.

— Tata a spus să intrăm prin spate, căci prin față o să sosească în orice moment un bărbat. Băiețelul a zgâriat ușor la ușa din spate, iar soția lui Lorenzo, cu bonetă pe cap și șorț, și-a lăsat cumnatul să se strecoare în bucătărie. Încăperea era sufocantă, mirosind a lenjerie jilavă și a cârnați. Beatrice i-a oferit lui Cosmo un loc să stea, apoi și-a dus degetul la buze în timp ce arăta spre ușa deschisă de partea cealaltă a unei culmi de rufe de care atârnau scutece la uscat. Vocile din camera din fund se auzeau clar.

— E tot sfioasă, în ciuda a tot ceea ce mi-ați spus să fac. Vocea lui Philippe d'Estouville era iritată.

— Ai angajat poetul pe care ți l-am recomandat?

— I-am trimis un rondel, trei sonete și o vilanela[14], toate foarte costisitoare, aș putea adăuga, iar ea tot refuză să ne întâlnim singuri.

---

[14] Specie literară franceză – un poem din 19 versuri, de origine franceză, care folosește doar două rime și constă din cinci strofe a câte trei versuri și un catren final. Primul și al treilea vers al primei strofe se repetă alternativ ca un refren care încheie următoarele strofe și care se alătură ca un distih rimat catrenului. *(nota trad.)*

— Ai împrăștiat vraja când a fost lună plină, așa cum ți-am spus? Vocea lui Lorenzo răzbătea din camera din spatele cortinei de scutece. Cosmo a scos pe furiș sticluța maronie cu otravă din trăistuță și i-a înmânat-o lui Beatrice.

— Toarnă *asta* într-una din *astea*, a murmurat, indicând spre câteva fiole din sticlă verde, de pe masă.

Toate erau inscripționate cu miticul POȚIUNEA DRAGOSTEI, cu litere mari și groase.

— Dar fi atentă să nu o atingi.

Beatrice a dat din cap aprobând în tăcere.

— Am nevoie de o pâlnie, a șoptit ea și apucând sticluța maro și fiolele verzi a dispărut după culmea pe care atârnau la uscat cămășuțele și ciorăpeii copiilor.

— Odată pentru când e lună plină și odată pentru când e lună nouă, în proporții echilibrate, s-a auzit vocea vizitatorului din cealaltă încăpere.

— Ah, scumpule, păi atunci și-au anulat reciproc efectele. Ești sigur că nu există altă metodă ca să o determini să se căsătorească cu tine? Lorenzo se răstea și avea atitudinea unui profesionist. Beatrice a reapărut din spatele culmii cu cămășuțe și ciorăpei și i-a înapoiat, în tăcere, lui Cosmo sticluța umplută, aprobând din cap conspirator. În timp ce Cosmo inspecta sticluța verde cu eticheta POȚIUNEA DRAGOSTEI, umbra unui zâmbet i-a traversat fața.

— Trebuie să mă căsătoresc rapid; plecăm într-o campanie și am nevoie de un coif și o platoșă nouă corespunzătoare rangului meu. Monsieur d'Andelot îmi cere să achit datoriile la joc. Croitorul nu mi-a livrat colanții cei noi din catifea. Jur că o să-l biciuiesc cu

cravașa dacă mi-i mai reține mult timp. Nici nu aveți idee câte probleme mă asaltează din toate părțile! Custodele ei este un izvor de bani. Dacă aș putea să o fac să-și piardă mințile și să o compromit, mă va implora să mă căsătoresc cu ea, cu cât mai repede cu atât mai bine. Am nevoie de poțiunea dragostei. Nu ați preparat-o încă?

— Cred că este gata ... dați-mi voie să caut în camera din spate. Dar mai întâi vă cer să îmi plătiți în avans. Aveți bani lichizi?

— Am, cum să nu? Cine credeți că sunt?

— Sunteți un domn adevărat, însă eu sunt un biet om din popor și nu pot să trăiesc din promisiunile pe care mi le fac cei cu ranguri înalte. Cosmo l-a auzit pe bărbat zornăindu-și punguța, iar fratele său și-a făcut apariția, plecându-și capul să nu se agațe în scutece.

— O ai? a murmurat.

— Aici, i-a șoptit Cosmo, înmânându-i doza letală de omag foarte bine distilată pe care Beatrice o mutase într-o fiolă de Poțiunea Dragostei. Era creată după propria lui rețetă, o specialitate a sa, care garanta să aducă moartea fulgerător. Fratele său a dat din cap, Cosmo a aprobat și el din cap, iar Lorenzo a dispărut din nou după scutece. Vocile se îndreptau spre ieșire.

— Cine bea această băutură se va îndrăgosti instantaneu și violent de prima persoană pe care o zăresc după ce se trezește.

— După ce se trezește? Adoarme?

— Cade într-un somn asemănător unui leșin mortal. Important este să te asiguri că tu ești cel pe care îl va vedea când va deschide din nou ochii.

— Înțeleg, dar s-ar putea să fie greu să fac asta. Custodele ei este o bătrână groaznică și s-ar putea să o încuie departe de mine, dacă leșină.

— Ah, pricep, va trebui să-i administrați poțiunea fără să fiți singuri ... asta chiar va fi dificil, a spus Lorenzo. De obicei, un iubit ... ei bine ... folosește poțiunea când sunt singuri ... și apoi natura își urmează cursul, dacă înțelegeți ce vreau să spun. După care, vedeți, o să aveți acordul ei, iar ea se va trezi plină de iubire.

— Este o problemă, dar nu una nerezolvabilă; trebuie să primesc o invitație la cină, asta-i tot, și să stau lângă ea.

— Asta e! Succes, cavalere. În curând vei fi bogat.

Frumos, și-a zis Cosmo, de pe blatul scăunelului unde era așezat în bucătărie. Ea va muri, iar el o să fie răspunzător de moartea ei. Îl amuza gândul la nobilul Philippe d'Estouville care-și făcea vise și admira un cadavru în speranța că femeia se va trezi din somn plină de iubire. Va trebui să afle doar când va primi invitația la cină și va putea să pună mâna pe cutie chiar în secunda în care ea va fi moartă. O ușoară mustrare de conștiință și-a făcut o scurtă apariție când s-a gândit că fratele lui ar putea fi descoperit și ar suporta consecințele pentru rolul pe care l-a jucat în otrăvire. Nu-ți face griji, și-a zis. Când voi avea Stăpânul Tuturor Dorințelor, o să-i cer ca Lorenzo să nu fie dat în vileag niciodată. Și la urma urmei, la ce sunt buni frații?

XIV

În timp ce Nostradamus stătea în pat îngrijindu-și guta în palatul cardinalului de Bourbon, regele Henri al II-lea ținea un consiliu la St.-Germain-en-Laye, iar problema adusă în dezbatere era războiul. Foametea din vara trecută și tratatul de pace încheiat cu Philip al II-lea al Spaniei au ținut armata Franței în repaus. Dar acum, comandantul forțelor armate spaniole, ducele de Alba, invadase statul papal, iar Papa apelase la Franța ca să facă bine să pledeze în numele lui, să încalce tratatul de pace și să trimită o armată în Italia care să-l apere. Dar, dacă Franța își onora angajamentul și rupea tratatul de pace cu Spania, asta însemna război cu Philip, care nu era numai regele Spaniei, ci și Sfântul Împărat Roman care, prin căsătorie, era și rege al Angliei. Franța ar fi intrat în război în inferioritate numerică absolută și asaltată din toate părțile.

Grav și ceremonios, regele s-a aplecat înainte, în jilțul său înalt și bogat ornamentat aflat pe un podium așezat în capătul mesei de consiliu.

— Lord Conetabil, ai citit noul raport despre evenimentele din statul papal, cum ne sfătuiești să răspundem apelului Sfântului Părinte?

Venerabilul Conetabil, acel cap încărunțit cu o minte isteață, lord între lorzi, comandantul oștirii în două dintre marile bătălii ale regelui, și un tată care a avut nevoie să

primească o dispensă papală pentru ca să-și căsătorească fiul războinic cu fiica lui Diane de Poitier, a vorbit rar, cântărindu-și cuvintele, oferind un compromis inteligent.

— Dacă acțiunile ducelui de Alba au violat armistițiul de la Vaucelles, atunci onoarea Franței ne cere să acordăm Papei asistență. Acest fapt ne va arunca, oricum, într-un mare război cu Spania într-o perioadă când recoltele sunt proaste, iar colectarea impozitelor slabă. Dar dacă Maiestatea Voastră declară că acțiunile ducelui de Alba nu constituie o violare a tratatului, atunci nu suntem obligați să mergem la război contra Împăratului. Acesta este cel mai inteligent mod de a proceda; astfel putem menține pacea și îi vom trimite Sfântului Părinte ajutor financiar ca să își adune propria armată.

Însă frații de Guise, influentul duce Françoise și cardinalul de Lorraine, s-au albit de furie la auzul acestei sugestii. Cicatricea imensă care se întindea de-a lungul osului spart al feței ducelui se făcuse lividă în constrast cu pielea, și aruncându-i o privire arzătoare fratelui său, a semnalizat în tăcere că unul dintre ei trebuie să vorbească.

— Maiestate, a spus Lorraine, cu voce vicleană și plină de tact, cu fața-i îngustă impasivă, onoarea voastră cere ca să vă urcați imediat pe cal și să întreprindeți pe loc o expediție ca răspuns la cererea Sfântului Părinte. Așa vorbește biserica, și-a zis Montmorency, dar mai înainte de toate este un de Guise. Pe sub colțul uneia dintre mânecile largi ale robei stacojii a cardinalului, venerabilul Conetabil a surprins cu coada ochiului imaginea unui pumn strâns cu putere.

— Dacă Alba nu se retrage imediat, Maiestatea Voastră trebuie să-i declare război sau își va pierde toată

onoarea în ochii Sfântului Părinte și a lumii întregi, a spus Cicatrice.

— Tot onoarea ne obligă să menținem tratatul, a spus bătrânul Conetabil. Dacă trebuie să-l ajutăm pe Papă, trebuie să procedăm în așa fel încât să nu violăm tratatul. Trebuie să le trimitem fonduri, nu oști. Altfel, Imperiul va declanșa războiul la granița de nord și sud a țării. Un război pe două fronturi, după o foamete ...

— Trebuie să trimitem o armată, a solicitat ducele de Brissac. Regina Angliei, Mary, este o femeie în vârstă, iar regatul ei este secătuit și distrus. Nu va îndrăzni să ofere prea mult ajutor soțului ei, regele Philip. Și atunci el ce mare lucru poate să facă în nord? Nimic.

Conetabilul Montmorency supraveghea fața regelui îndeaproape, după ce dezbaterea s-a dezlănțuit, și a simțit că monarhul și-a schimbat părerea despre opinia lui după privirea rătăcită și ochii cu pleoape grele și căzute care-l priveau pe bătrânul consilier. Am pierdut, și-a zis bătrânul Conetabil, care simțea cum influența lui se duce pe apa sâmbetei așa cum se scurge vinul dintr-un butoi spart.

Cât timp și în ce fel inteligent să rămână sufletul guvernării, ferindu-l pe rege de influențele primejdioase din guvern? Cât de subtil să-i sugereze regelui că s-ar putea îngrășa și ar trebui să-i lase pe alții să se ocupe de politică în timp ce el face exerciții! Dar consiliul a trebuit să se întrunească, iar frații de Guise cu limbile lor ascuțite și cu scenariile lor viclene erau doi la număr, în timp ce Montmorency era singur. Cu amărăciune, Montmorency a trecut în revistă molâii și egoiștii care stăteau așezați la masa consiliului. Nemernicul ăla de Antoine de Bourbon, lenevea neatent și ar fi fost interesat numai dacă războiul

ar fi dus la retragerea spaniolilor din regatul său, Navarra. Uitați-vă la el, dă din cap și e de acord cu toată lumea, mângâindu-și micuțul și sărăcăciosul barbișon al feței sale grase și mulțumită de sine! Uitați-vă la el, nebuni orbi!

— Am decis să trimit o armată, a spus regele, și din moment ce vin doar în ajutorul Papei, nu violez tratatul cu Spania. Ducele de Guise, servitorul nostru loial, va prelua comanda expediției spre Italia. Va trebui să intensificăm colectarea impozitelor, indiferent de foamete. De Guise. Își asigurase gloria conducerii, și-a zis cu amărăciune bătrânul Conetabil. Franța va pierde, dar de Guise nu.

— Maiestate, nu putem să stoarcem sânge din piatră, așa cum nu putem să scoatem nici taxe de la înfometați. Trebuie să ne apropiem de bancherii din Lyon – bancherii italieni, a spus bătrânul Conetabil.

— Și cine a spus asta, soția mea? a întrebat regele.

— Maiestate, trebuie să le cerem ajutorul, iar ea este cel mai bun intermediar. Povața ei nu e lipsită de valoare.

— Îți spun că nu vreau ca femeia aia să se amestece în afacerile mele de stat! Tu nu înțelegi că oriunde găsește cea mai mică deschidere, *se vâră* nepoftită? Nu vreau să aud vreodată că e implicată în nici o chestiune privind acest regat. Tronul Franței își finanțează propriile războaie. Vom cere orașului Paris să ne pună la dispoziție mai mulți bani ...

— Maiestate, Parlamentul se poate opune ...

— Parlamentul! a șuierat cardinalul de Lorraine, care era, de asemenea, prin ordinul Papei, Mare Inchizitor al regatului Franței.Un cuib de eretici! Toți sunt niște trădători! Dacă aș putea, i-aș spânzura pe toți ...

Și-a pierdut stăpânirea de sine, și-a zis Montmorency. Război, război pe două fronturi, și, dacă Lorraine se dezlănțuie împotriva Parlamentului ca să scoată bani de la ei, poate chiar și o revoluție și un război civil, un război religios. Și deasupra tuturor acestora, frații de Guise se vor înălța ca demonii prin fum – casa lor, influența lor. Acest lucru nu trebuie să se întâmple. Îi voi păcăli. Voi profita de haos. Fiul meu a ajuns un căpitan renumit și odată aliat cu Diane de Poitier ...

În timp ce de Guise ieșeau în goană din camera de consiliu, Montmorency, mergând singur, l-a auzit în spatele său pe contele de Saint-Pol spunându-i regelui Navarrei:

— Ai auzit ce ți-am zis? Regele a dat din cap aprobator în direcția mea. Îmi ascultă sfaturile. Îți spun, o vorbă de duh ... Și vocea acelui egoist flușturatic, Navarre, i-a ajuns la ureche, rostind:

— Vorbe. Vorbe. Ai primit promisiuni. Acum trebuie să înceapă războiul cu Spania, iar după victoria noastră nu voi negocia decât pentru revenirea Navarrei spaniole la tronul meu ...

— Imperiul ... ce sunt ei? Pe frontul de luptă va fi nevoie ca o duzină de spanioli decadenți să fie comparați cu un brav gentilom francez ...

Dacă spaniolii declară război, se gândea respectabilul Conetabil, pot să-i subminez pe de Guise când se negociază pacea, aranjând pentru Delfin un mariaj cu o prințesă spaniolă în loc să se căsătorească cu fata aia din neamul lor, regina Scoției ... nu, nu e totul pierdut, nu încă. Eu voi fi stăpânul haosului care va veni ...

*

Prin întuneric, doi bărbați înarmați până în dinți își croiau calea printre străduțele înguste și mocirloase ale Parisului, călăuziți de flăcările torțelor. Lumina pâlpâitoare scotea la iveală aici o arcadă, colo frontonurile zugrăvite și cu bârne de lemn ale clădirilor, cu obloanele grele zăvorâte temeinic. Venise vremea vulpilor și a lupilor deghizați în veșminte umane, a gâturilor tăiate, a hoților, a celor care făceau negoț cu hainele celor morți și puritatea femeilor. Dar nimeni nu s-a apropiat de cei doi bărbați. Cel de-al doilea, un soldat bătrân și solid, era un scrimeur renumit care aparținea celei mai depravate școli de scrimă din oraș. Primul – ei bine, nici el nu avea o reputație mai bună și în plus căra și o mandolină în spinare. Era clar că perechea nu obținea nici un venit.

— Aici este strada. Ea locuiește după colț, la capăt, a murmurat cel mai înalt dintre cei doi.

— Un cartier foarte drăguț, a spus cel solid.

— Ți-am spus, Alonzo e bogat.

— Ce facem după ce deschidem fereastra?

— Am să-i arunc bilețelul.

— Și dacă nu deschide fereastra?

— Trebuie, e obligatoriu. Ce altă speranță are să scape de el?

— Am auzit ceva ... privește într-acolo, dincolo de cotitură ... toți oamenii ăia. Felinare. Și muzică ... un alt menestrel a ajuns aici înaintea ta, Nicolas ...

— Trei viole, o lăută, două oboaie și o trompetă ... iar fereastra ei e deschisă! Ce hărmălaie teribilă! Am eu grijă de ei! O să-i târăsc pe toți la râu! Pe Dumnezeu, au stricat noaptea cu miorlăielile lor!

— Nicolas, ești în inferioritate ... nu fi bleg ... sunt toți înarmați și privește, acolo în umbră ... nu ești primul rival al lui Alonzo ... Sub consola unei clădiri învecinate, trei gentilomi așteptau în picioare să vadă dacă serenada o va scoate afară pe cea iubită sau pe guvernanta acesteia. Fereastra s-a deschis, iar în cadrul ei stătea o umbră ștearsă, cămașa albă de noapte și boneta străluceau în fața flăcărilor mici și pâlpâitoare ale lumânărilor din încăpere. Nicolas încremenise. Chiar și prietenul lui a scos un sunet admirativ. Unul dintre gentilomii străini din noapte a pășit în fața menestrelilor și a început să recite un poem.

— Nici un cuvânt în plus, papagal țanțoș! a strigat Nicolas, trăgând sabia din teacă și lăsând torța din mână. Doamna este prea inteligentă ca să asculte versurile tale de doi bani. Muzicanții s-au oprit, mirați.

— Ce știi despre această doamnă, fiu de cățea? a strigat gentilomul necunoscut, renunțând la poem și scoțând la rândul său sabia. Rostește-i numele și te voi pârjoli ca pe o frigăruie.

Însoțitorul lui Nicolas a stins ambele torțe și și-a dus mâna la mânerul săbiei.

— Te disprețuiește, filfizon nechibzuit! a strigat Nicolas. Oțelul a zornăit și lamele au lunecat una pe cealaltă, însă cei doi prieteni erau clar în inferioritate.

Chiar atunci, din interiorul dormitorului, atenția le-a fost distrasă de un țipăt, urmată de strigătul vocii unei femei: „Senõr Alonzo! Nu!" și alte cuvinte indescifrabile. Cei doi bărbați au privit în sus și au văzut mâna unui bărbat străin închizând obloanele cu o lovitură.

— Uite ce-am făcut! a strigat gentilomul necunoscut, dar privind în jur, nu a mai zărit pe nimeni, decât proprii

muzicanți și prietenii apropiați. Nicolas și prietenul lui au profitat de zăpăceală și au dispărut în întuneric.

— Ea a țipat. Știu că am auzit-o țipând. Și apoi obloanele s-au trântit. Alonzo era înăuntru, ca să se răzbune, poate că a și bătut-o ...

— Nicolas, jur că am auzit-o pe guvernantă strigând: 'Nu!', când am scos săbiile. Ea țipa afară. Acel țipăt era al domnișoarei care leșinase. Guvernanta a strigat la bărbatul de sub fereastră. Alonzo era acolo, jos, cu menestrelii lui. Aproape că l-ai avut în mână. Dar Nicolas arăta cumplit.

— Sau au fost doi. Alonzo ăla vrednic de dispreț era înăuntru, iar filfizonul ăstălalt afară. Jur, o voi urmări până când îi voi afla secretul și mă voi întoarce. Cu tine, cu alții. Ești de partea mea, Robert?

— Sunt cu tine până la capăt. Îi vom îneca pe toți în fluviu.

— Iar Alonzo trebuie să moară, a spus Nicolas. Onoarea mea o impune.

*

— Război, a spus regina Franței. Război cu Imperiul. Și pentru ce? Din vanitate!

Ușa grea și poleită cu aur tocmai se închisese în urma venerabilului Conetabil, lăsând-o pe Caterina de Medici singură cu două dintre cele mai de încredere doamne de companie ale sale. Regina respira greu și și-a dus o mâna la inimă.

— Trei nopți la rând am avut vise legate de morți, de prăbușiri și sânge. Și în vise apărea chipul fiicei mele Elizabeta. Ah, Dumnezeule, fața ei era la fel de albă ca

cea a unui cadavru! Ce poate să însemne asta? Și dacă nu ieșim noi victorioși în războiul ăsta? Regele, soțul meu, trebuie să meargă la Biragues, la Gondi, la Montvert, la bancherii italieni. Fără bani, toți vom fi pierduți. Trebuie să îl implor să îmi asculte visul în care am văzut sânge.

— Dar, Madame, Conetabilul a spus că de Guise nu a putut să-l convingă să meargă la italienii noștri. Ce cred ei că știm noi, femeile, despre război și finanțe? Chiar dacă aveți darul viselor profetice, și-au făcut planurile lor și nu vă vor asculta.

— Să nu asculte! Să nu asculte! Regele, soțul meu, își bate joc de puterile mele și nu ține cont de propria sa distrugere! Și pe cine ascultă în schimb? Pe femeia aia bătrână, stafidită, ambițioasă și lacomă după bani care nu mă slăbește nici un pas! Nu pot să scap de ea nici măcar în camera copiilor sau când îmi este rău! E prezentă peste tot, îi raportează tot soțului meu ca și cum aș fi eu, iar eu, în fond, sunt nimic! Și în noaptea asta unde va dormi? În patul ei! Ascultând-o!

— Cu siguranță ...

— La fel de sigur cum ninge iarna, îi va spune ce ostaș grozav este și îl va lăuda peste măsură așa încât să nu aibă nici un dubiu că planurile rudelor ei, frații de Guise, vor aduce glorie Franței, un nou imperiu, însușit din posesiunile spaniole. O cunosc – își plănuiește deja intrarea triumfală în Madrid! A angajat deja poeți care să-i preamărească victoria și pictori ca să-i realizeze stindardele! Femeia aia îmi mănâncă plămânii și chiar și ultimul fir din capul meu o disprețuiește!

— Maiestate, trebuie să fiți precaută.

— Vă spun că i-am trimis vorbă despre visele mele, iar regele, soțul meu, a spus că e ocupat cu treburile statului și că nu poate fi deranjat. Dar cu toate treburile statului nu și-a amânat vizita din această seară la ducesa de Valentinois. Oh, ce rușine! Riscă tronul fiului meu pentru că se află sub influența unei vrăji diavolești făcută de femeia aia demonică. Vă asigur că sunt în stare să mă descurc și cu diavolul.

S-a întors spre cea mai apropiată doamnă de onoare a ei, Madame d'Elbène:

— Lucrèce, vreau să chemi un paj chiar acum ca să o aducă de la Paris pe acea Demoiselle de La Roque și cufărul ei magic. Vreau să soseacă astăzi, înainte de lăsarea serii.

În timp ce Madame d'Elbène dădea ordine în căutarea unui mesager, regina s-a adresat lui Madame Gondi, cealaltă însoțitoare a sa.

— Maddalena, adu-mi lumânările negre și mantia din pânză de in. În seara asta nu mă mulțumesc cu profețiile; voi schimba lucrurile pentru totdeauna.

— Ah, Maiestate ...

— De ce nu te grăbești? Nu ți-am dat un ordin?

— Dar dacă ați putea să-l consultați pe Nostradamus ... nu se știe niciodată de unde sare iepurele.

— Te îndoiești de visele mele? Nu am visat eu o figură neagră, acoperită cu o glugă, aplecată peste un leagăn dublu în timpul ultimei mele sarcini? Și când eram însărcinată cu gemenii, am știut că visul meu se va adeveri și că se vor naște ca apoi să moară. Visul meu este un real avertisment! În plus, Nostradamus nu se va întoarce de la Blois înainte de sfârșitul săptămânii. Până

atunci, se vor decide să încalce tratatul. Nu, va fi în seara asta. În seara asta voi înfrânge magia neagră a ducesei cu ajutorul Stăpânului Tuturor Dorințelor.

*

La întoarcerea de la St.-Germain, mătușa a închiriat niște camere spațioase într-o casă de pe rue de la Cerisèe, convenabile ca preț, față de mai plăcutul district în care se afla vechiul Hôtel de St.-Pol, unde locuiau acum mulți oameni distinși. Locația i-a reînviat pasiunea de mult timp îngropată pentru viața de societate și vâna oaspeții cu aviditatea unui tigru. Într-o singură privință era de neclintit: Philippe d'Estouvile nu va primi nici o invitație la cină.

— Ia să vedem, marțea am putea să reunim minți strălucite ...

— Dar, mătușico, de ce nu și pe Monsieur d'Estouville?

— Nu-l plac. Nu-mi miroase a bine. Nu-ți va aduce decât supărare ...

— Dar poeziile și serenadele ...

— Fie că e de viță nobilă sau nu, e mult prea îngâmfat ca să fie capabil de o dragoste adevărată ... nu e suficient de bun pentru tine, Sibille. Doar se va folosi de tine și o să renunțe apoi așa cum sunt sigură că a mai făcut-o și până acum. Pentru Dumnezeu, dacă l-aș cunoaște pe bețivul ăla care l-a urmărit săptămâna trecută, i-aș trimite o sticlă din băutura preferată ...

— Dar, mătușico ... pare atât de sincer ...

— Sincer, bah! Așa era și fratele meu ... acum, să vedem ... pentru Abbé trebuie să invităm unul sau doi

naturaliști ... ia, să vedem ... da, o cină gratis îi scoate întotdeauna pe poeți din ascunzătoare trebuie să organizăm câteva cine, ca să-și creeze o părere adecvată despre tine, căci în curând ... *uf* ... guta asta îngrozitoare s-a mai potolit un pic. Théophile, dragul meu văr, simt că o să facem o călătorie într-o stațiune. Poate că Enghien nu e la fel de vestit ca Évian-les-Bains, dar este convenabil. Iar apele conțin sulf exact cât trebuie.

*

Toate planurile pentru călătoria spre stațiunea balneoclimaterică erau aranjate, iar caii fuseseră deja înșeuați când un vânt aspru a început să aducă pe cer primii nori cenușii.

— Plouă, a spus mătușa, examinând cerul și scoțând o mână pe fereastră. Am simțit o picătură. Refuz categoric să călătoresc când e vremea umedă. Îmi va face atât de rău la gută, că nici măcar băile nu mă vor mai ajuta.

— Draga mea verișoară, bineînțeles că îți faci griji înainte de vreme, a spus Abbé, dar mătușa a trimis vorbă să-i ducă trăsura înapoi în grajd și înainte să fi apucat să despachetăm jumătate din bagaje, șomoioagele cenușii s-au înnegrit, insinuând un tunet în depărtări. Până am scos jocul de dame, o cascadă bubuia prin jgheaburi, iar obloanele se izbeau de ziduri.

— Vedeți? Am avut dreptate. Genunchiul stâng îmi spune mereu când va ploua. Sari acolo, a lăsat o piesă cu o pătrățică liberă în spate, nu îl vezi? a spus mătușa, uitându-se atent peste umărul meu.

— Este o capcană, mătușico ia, privește acolo? Abbé așteaptă ca un lup să cad în ea ... ca apoi el să poată să sară aici ... și aici ...

— Verișoară Sibille, cât de egoistă ești să îmi spionezi planurile ... S-a auzit o ciocănitură în ușă, iar Arnaud a condus înăuntru un băiat și doi oșteni din garda regelui cu mantii grele, din care se scurgea apa, iar cizmele și pantalonii erau pătați de noroi, întrucât călăriseră prin ploaie. Băiatul era un paj pe care îl văzusem în locuința reginei.

— Regina comandă ca Demoiselle de La Roque să fie adusă la curte azi și să aducă cu ea un anumit cufăr pe care-l are în păstrare. A spus că știți despre ce este vorba.

— Așa și este, într-adevăr, a spus mătușa. Dar trebuie să vă uscați și să mâncați ceva. Nu e o zi potrivită să călătoriți fără să îmbucați ceva.

— Madame, am fi încântați să vă acceptăm oferta, dar trebuie să parcurgem mai mult de două leghe înainte de căderea nopții. După ce la Saint-Germain s-a dat stingerea, iar castelul e zăvorât pentru că regele a plecat la culcare, nici măcar Papei nu i se mai permite să intre. Am întârziat destul ca să schimbăm caii la Les Tournelles ... trebuie să mergem ... ah, văd că domnișoara este gata ...

Când îndesam cutia din argint poleit în cufărul de călătorie, Abbé a spus:

— Draga mea verișoară, și cu jocul ce facem?

— Lasă tabla așa cum este ... sunt sigură că nu o să mă întorc în seara asta. Și amintește-ți că am o memorie excelentă ...

— Sibille, ai grijă, a spus mătușa, trăgându-mă în fața ei radioasă. — Promite-mi ...

— Madame, doamna de onoare a reginei, Madame Gondi, se va ocupa de ea la palat. Iar regina ne-a ordonat să o însoțim pe drumul înapoi spre casă mâine seară, a adăugat pajul.

Dar în timp ce coboram treptele, l-am auzit pe Gargantua, închis la etaj împotriva voinței sale, urlând.

Am luat-o la galop pe străzile goale, apa mocirloasă sărind în toate părțile, ploaia biciuindu-ne fețele, singurul moment de răgaz fiind scurta oprire de sub porțile orașului. Odată trecuți de ziduri și de șanțul cu apă, am împuns caii la galop ușor, ori de câte ori strada ne permitea, îndepărtându-ne rapid de apele negre ale fluviului învolburat. Bulgări grei de noroi zburau din copitele cailor, iar când ploaia s-a mai potolit, noi am continuat să fim uzi pe haine, căci traversam pădurea ai cărei copaci picurau apă de pe frunzele lor, pe măsură ce înaintam prin ea.

Lumina aproape că se dusese de pe cer când în cele din urmă am zărit, printre norii întunecați în mișcare, turnurile vechiului castel sclipind deasupra noastră de pe dealul înalt și abrupt. Copacii și dependințele deveniseră umbre întunecate și deja prima lumânare tremurătoare putea fi văzută aprinsă la ferestrele noului castel al regelui Henri, construit după noul stil arhitectonic, în spatele imensei fortărețe vechi și negre.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că porțile sunt încă deschise – regina nu ar accepta nici o scuză. Băiatul s-a cutremurat, dar nu am știut dacă din cauză că eram toți uzi leoarcă, până la piele.

Gărzile elvețiene se aflau deja în curte când noi am intrat, pregătindu-se să zăvorască porțile și aprinzând cele patru torțe din colțurile incintei, care urmau să ardă toată noaptea. Ploaia se oprise, însă un tunet îndepărtat tot se mai frământa în semi-întuneric. Băiatul m-a apucat de mână, ca să nu mă împiedic pe pavajul alunecos și cu

asperități, căci acum ne deplasam pe jos. Numai membrilor familiei regale li se permitea să pătrundă în curte călare sau în trăsură. Înăuntru, arcașii deja își desfășuraseră forțele pe scări, iar valeții aprinseseră torțele ca să lumineze pasajele înguste din piatră, holurile lungi și scările palierelor ce duceau la dormitoare. Pe timpul nopții palatele sunt ca orașele, pe coridoarele întunecate au loc crime sângeroase și răsună ecoul șoaptelor secrete. Ceea ce probabil era îngrijorător, căci te aștepți ca într-un palat să nu existe atâtea pericole ca pe o alee din oraș. Un palat trebuie să-și aibă gărzile elvețiene și arcașii lui, așa cum orașul își are paznicii săi de noapte.

Băiatul m-a condus către o ușă împodobită și zăvorâtă, unde o doamnă de companie a deschis la prima bătaie, i-a dat liber și m-a condus înăuntru.

— Bun, a spus, ai sosit la timp. Dă-mi cufărul și voi trimite o cameristă să te ajute să te usuci.

— Mă tem că nu pot să vi-l dau. Regina a poruncit să nu-l las în mâinile altcuiva decât ale domniei sale.

— Sunt încântată, s-a auzit o voce din profunzimile camerei și am văzut o siluetă scurtă și durdulie într-un capod alb, stând în picioare lângă o măsuță aranjată ca un altar, cu lumânări negre arzând în fiecare dintre brațele unui candelabru de argint. Văd că ești loială, discretă și îți păstrezi cuvântul dat. Nici nu mi-aș putea dori mai mult. Acum dă-mi cufărul.

Am scos cutia din cufărul de călătorie. Flacăra lumânărilor s-a mărit și a pâlpâit lugubru pe suprafața cutiei. Urăsc obiectul ăsta, mi-am zis, în timp ce i-l dădeam reginei. Mi-aș dori să scap de el. Ai *putea* să-ți dorești asta, mi-a răspuns vocea lui Menander în adâncul

minții mele. Dar după felul cum procedezi, mi-ai îndeplini dorința ucigându-mă, i-am răspuns fără să scot vreun sunet, în același fel înmânându-i-l reginei. Bineînțeles, a spus vocea tainică a obiectului, așa scapă alții de mine.

Regina a pus cutia pe altar, între cele două lumânări negre, și, deși era întoarsă cu spatele la noi, i-am auzit incantațiile rostite într-o limbă necunoscută întocmai unui vrăjitor dintr-o dramă. După asta, a deschis capacul cutiei. Doamna de lângă mine și-a ținut respirația și s-a înfiorat la vederea lui Menander. Cumva arăta mult mai revoltător în această noapte decât de obicei, pielea îi semăna mai mult cu a unei vipere moarte, dinții cafenii ai gurii sale scârboase și mumificate arătau ca niște colți, iar ochii săi gangrenoși emanau răul absolut. Știa că are o victimă, iar această victimă era o regină nechibzuită în dorințe și capabilă de orice, chiar și de a-și vinde sufletul. Am simțit că mi se face rău de la stomac, iar răcoarea lipicioasă a hainelor ude m-a făcut să tremur.

Dar regina a vorbit cu o voce sigură pe sine, fără să tremure.

— Iată-ne aici în cele din urmă, a spus ea. În sfârșit puterile tale magice sunt ale mele, O, nemuritorule. Iar în seara aceasta voi întreprinde un act important, unul mult râvnit de o groază de timp.

Doamna de onoare de lângă mine, s-a întors cu spatele, și-a închis ochii și și-a acoperit urechile când obiectul revoltător din cutie s-a mișcat ca și cum ar fi vrut să vorbească. În cele din urmă obiectul mort a vorbit cu un glas slab și ruginit, ca și cum ar fi venit de pe altă lume:

— Regină puternică, poruncește-mi, a spus capul nemuritor al lui Menander Magul.

Caterina de Medici a repetat cuvintele gravate deasupra încuietorii cutiei deschise cu mare grijă și fermitate:

— Prin Agaba, Ornthnet, Baal Agares, Marbas, te conjur. Almoazin, Membrots, Sulphae, Salamandrae, deschideți-mi ușa întunecată și acordați-mi atenție, a spus regina.

— Rostește-ți dorința, i-a cerut capul, iar aroma obiectelor demult putrezite se ridica din el.

— Eu, Caterina de Medici, soție a marelui Henri al II-lea, fiu al atotputernicului rege Francis I, poruncesc și doresc ca influența ducesei de Valentinois asupra soțului meu să fie întreruptă și să înceteze pentru totdeauna.

— S-a făcut, a răspuns Stăpânul Tuturor Dorințelor. Timpul îți va arăta că este adevărat.

— În fine!, a spus regina trăgând adânc aer în piept. Îmi voi îndeplini dorința inimii și voi avea mijloacele să păzesc tronul fiului meu de spanioli și de frații de Guise. Totul cu o simplă dorință.

După ce a închis cutia, s-a întors spre mine.

— Zăvorește obiectul ăsta din nou și ia-l de aici ... oh, ești udă. Maddalena, ia-o pe domnișoara și așeaz-o lângă foc să se usuce; dă-i haine de noapte și un pat – nu vrem să prindă vreo răceală mortală. Sunt mulțumită să descopăr că domnișoara este un servitor loial.

În timp ce împachetam cutia, m-a întrebat dintr-o dată:

— Demoiselle, de ce nu i-ai încredințat nici una dintre dorințele tale cutiei magice?

— Maiestate, i-am vorbit, dârdâind, „din pricină că mi-e teamă.

— Ah, mi-a răspuns. „Asta pentru că nu ești regină.

*

În noaptea aceea am stat întinsă în pat în cămașa de noapte și boneta de împrumut, ascultând ritmul respirațiilor celorlalte două doamne de onoare care împărțeau același pat cu mine, incapabilă să dorm din cauza întunericului terifiant care se îngrămădise între draperiile patului. Am crezut că-l aud pe Menander respirând moale și sinistru din cutia de sub pat și apoi vocea lui, o șoaptă asemănătoare trestiilor uscate care fluieră în bătaia vântului de iarnă.

— Ar trebui să te sinucizi. Ar fi ușor. Te ridici din pat și sari pe fereastră. Inima începuse să-mi bubuie. Ce era cu scamatoria asta nouă a lui Menander? Nu mă bântuia suficient cât să emit dorințe care să-l satisfacă?

— Ar fi mult mai bine dacă aș apariține unei regine mari, în loc să fiu a unui nimeni ca tine. Scopul ar fi cu mult mai grandios, iar cucerirea sufletelor și mai măreață. Cine ești tu, o domnișoară urâtă, ca să deții o comoară așa cum sunt eu? Dacă nu ai dorințe, nu o să capeți glorie și ceea ce pune capac, poeziile tale sunt vrednice de dispreț, sunt o glumă. Nimănui nu îi plac. Ridică-te și du-te la fereastră. Mai bine ai muri.

În întuneric, lacrimile îmi umpluseră ochii. Avea dreptate. De ce nu m-aș fi aruncat? Dar ceva trainic din mine se detașase, privea din afară și îmi spunea: „Menander nu poate să te facă să îți dorești să nu-i mai stai în cale, așa că vrea să te împingă spre suicid. Își dă seama cât de mult rău ar putea să facă dacă ar aparține reginei, și nu ție.“ Nu o să te ascult, bucată de șuncă uscată ce zaci într-o cutie, i-am răspuns în minte.

— Oh, dar ești nevoită, a spus vocea tainică a Magului. Dacă tu nu mă lași să plec, nici eu nu o să-ți dau pace.

— Menander, nu ești nimic altceva decât un carierist oportunist.

— Dacă nu pot să am sufletul tău într-un fel, o să-l am în altul. Ridică-te și îndreaptă-te spre fereastră.

— Ba nu, i-am răspuns, ștergându-mi lacrimile cu pumnul strâns. Apoi mi-am tras cuverturile strâns pe lângă mine și am început să mă concentrez asupra unei activități în capul meu ca să înnăbuș vocea lui Menander, ispită hidoasă. Am început să cânt în gând psalmii lui Marot, tot mai tare și mai tare. La auzul cuvintelor sacre, obiectul diabolic a scos un țipăt strident, după care a amuțit. Afară, în lumea reală, respirația celor două colege de pat era la fel de regulată. Cât timp ne-am luptat acolo, în mintea întunecată, până când am adormit epuizată? Probabil minute, poate ore, dar mi s-a părut o eternitate. Și am știut că de acum nopțile mele vor fi pline de zbateri și groază până când unul din noi, fie eu, fie Menander Nemuritorul, se va da bătut. În fiecare noapte, în toate nopțile. Nostradamus, a spus observatorul din mine. Trebuie să te întâlnești cu Nostradamus din nou. El are răspunsul.

*

În dimineața următoare, la audiență, regina i-a dat voie să plece cântărețului ei la flaut, și în timp ce Madame de Saint-André îi întindea cămașa, Madame Gondi îi citea un dialog insolit despre virtute dintr-un volum subțirel, transcris de mână pe hârtie de pergament cu profesionalism și legat în piele de capră cu basoreliefuri.

— Inteligentă acea remarcă pe care Demoiselle de La Roque a pus-o în gura Atenei, a spus regina cât timp

coafezul ei se agita pe lângă buclele-i complicate. Această lucrare e cu mult mai genială decât poeziile care sunt mai degrabă comune. Și e și originală. Citește-mi din nou pasajul acela despre sfințenia căsătoriei, unde vorbește Hera. Îmi place punctul ei de vedere.

Regina era neobișnuit de calmă și pașnică în această dimineață, dar a remarcat că mâna lui Madame Gondi a tremurat când a întors pagina. Nici ea nu e potrivită să fie regină, și-a zis Caterina de Medici. Are nervii prea slabi. Regatele se pierd dacă ai nervii slabi, iar după aceea, prințul care a ieșit învingător ucide moștenitorii de drept. Asta am învățat la Florența când dușmanii familiei mele au încercat să mă agațe de zidurile orașului devenind carne de tun. Ce știe Machiavelli, care a scris pentru tata, despre aceste adevăruri? Zgârie cu pana pe hârtie și se înțelege numai cu mintea lui, dar eu, eu cunosc lucrurile astea în suflet ca și în stomac.

— ' ... și din acest motiv căsătoria este destinată a fi o taină sfântă ...' Regina a privit în jurul ei la camera cu tapițerii somptuoase, la servitorii lingușitori cu inimi ascunse și ochi tainici. Oricare ar putea să o lovească pe la spate. A fi regină înseamnă să fii diferită de ceilalți oameni: miza jocului e mai mare.

— '... și așa cum copiii născuți ca rod al afecțiunii sunt mai frumoși, așa și cei căsătoriți din dragoste sunt superiori chiar și acestor copiii ...' citea Madame Gondi și, întrucâtva, vocea îi tremura. Avea cearcăne în jurul ochilor, iar pielea era albă ca a unei stafii. Somnul i-a fost în permanență bântuit de coșmarurile capului mumificat care vorbea.

— Fă o pauză, aici este pasajul în care Hera o dojenește pe Afrodita?

— N-nu, urmează după acest pasaj, unde Arhanghelul explică adevărata căsătorie creștină ...

— Aici sunt sentimente distinse și nu găsesc nici un motiv de jenă că această operă mi-a fost dedicată. Prima ediție tipărită va beneficia de patronajul meu oficial. Mă gândesc, poate, să dau de înțeles că o să citim din ea la una din întrunirile mele de după amiază, iar apoi doamnele să dezbată chestiunile majore. Aceasta ar trebui să sporească devoțiunea și loialitatea domnișoarei față de persoana mea, nu crezi? Ce se întâmplă ... ai și tu febră ca și ea?

— N-nu, Maiestate ... e din cauza unui curent. Sfântă Marie, blajină, Mamă Sfântă, nu mă voi mai juca cu farmece și vrăji de noroc niciodată, își zicea Madame Gondi în minte, căci groaza nopții trecute pusese stăpânire pe ea din nou. Sfinte Iacove, îți jur că voi merge în pelerinaj și îmi voi cumpăra o cămașă din păr de cal. Doar ține departe de mine blestemul acestui obiect înspăimântător ...

— Bine. Fernel mă asigură că nu e nimic, dar i-am trimis unul dintre remediile mele personale, făcute în casă, care e suveran absolut când vine vorba de stări febrile – cataplasma din frunze de trandafir și ouă de găină care a mers atât de bine la ultima suferință a reginei Scoției ...

Trei doamne de onoare legau la spate rochia reginei și îi prindeau gulerul cu ace cu gămălie. După ce, într-un târziu, i-au prins cu un ac de păr boneta și vălul strălucitor din mătase – în aceeași nuanță de galben ca a juponului –

peste capodopera coafezului, regina s-a întors spre Madame Gondi.

— Ce zici de a continua planul prin care să-i găsim un soț de viță nobilă? Cred că o să fie legată de mine pentru totdeauna. Planul e perfect: în calitate de gardian al cufărului, își asumă toate riscurile, dar îl am la dispoziție ori de câte ori vreau. Nu crezi că e absolut corect?

— Oh, Maiestate, ce bărbat de rang ar lua de soție o femeie atât de în vârstă fără să aibă o avere mare? Când v-ați căsătorit la paisprezece ani, nu numai că erați moștenitoare, dar erați la apogeul frumuseții, iar domnișoara arată deja un pic cam ofilită, după părerea mea.

— Ah, draga mea prietenă și peținitoare, aici mă bizui pe tine. Găsește-mi un bărbat căzut în dizgrație, care ar face orice ca să îmi câștige favorurile, ori un bărbat ale cărui proprietăți i-au fost confiscate, dar de familie bună sau un bărbat cu un rang nepotrivit care dorește să avanseze și are un fiu căruia vrea să-i asigure o avere ...

Regina a făcut un rotocol cu mâna în aer ca să indice toți bărbații care ar putea fi dobândiți ieftin.

— Fă-mi o listă, Maddalena.

— Să aibă vreo limită de vârstă?

— Oh, indiferent de vârstă. Doar să fie ascultător, înzestrat cu foarte puțin și recunoscător doar mie. Poate că o voi lăsa să aleagă. Chiar nu are importanță; pot locui separat, dacă nu se plac – ah, pe cine aud în anticameră? Ce zarvă îngrozitoare – spune-i că nu pot să-l primesc. În dimineața asta am scrisori de redactat și nu vreau să fiu întreruptă.

Dar bărbatul din anticameră s-a strecurat printre gărzi și a năvălit în dormitorul reginei, aruncându-se la

picioarele acesteia, chiar unde femeia stătea în fața patului cu baldachin.

— Regina mea, regina mea, plângea bărbatul în piele neagră care se tăvălea pe covor, vă rog, nu faceți o greșeală care ar putea să vă coste totul.

— Cosmo, parazitule, ridică-te. Cum ai aflat că domnișoara a venit la mine și mi-a adus *cutiuța*?

— Vă spun, e blestemată, blestemată, a spus bărbatul îmbrăcat în piele neagră. Aduce numai dezastru în calea lui.

— Și mai precis, care-i punctul tău de vedere, Cosmo, din moment ce tu ai fost primul care a propus să mi-aducă cutia?

— E un pericol – un pericol cumplit – dacă nu umblă cu ea un profesionist. Vai, un cuvânt greșit, o dorință nesăbuită ...

— Oh, deci de asta ai venit, Cosmo. Ei bine, te anunț că nici eu nu sunt o nepricepută în domeniul ăsta. M-am gândit cum să obțin tot ceea ce vreau doar cu o singură dorință pe care am exprimat-o cu cele mai alese cuvinte. Astrologul, acum în genunchi, a icnit.

— Deci s-a terminat? Ce dorință a fost?

— Și de ce ți-aș spune vreodată? Știu ce vrei. Să deții monopolul asupra cutiuței mele, să-mi cunoști gândurile secrete și să-ți bagi nasul în toate treburile mele – dar am un aranjament mai bun în minte. Și alte dorințe, de asemenea.

— Măreață regină, vă implor, nu vă mânjiți singură, lăsați pe cineva priceput în Arta ...

— Spune, Cosmo, ești tot burlac? a întrebat regina privindu-l cu ochi noi, evaluatori.

— Începe-ți lista cu el, a spus regina, gesticulând spre Madame Gondi, care a lăsat volumul subțire din mâini și a scos un toc, hârtie și o mică cutie cu nisip, dintr-un sertar al pupitrului reginei.

Așezând foaia pe pupitru, a înmuiat tocul într-o călimară cu ornamente, sprijinită de un trio de cupidoni și a mâzgălit de-a lungul capătului alb al paginii:

— Cosmo Ruggieri, 43 de ani, scurt și brunet.

— Ce e asta? a întrebat Ruggieri, alarmat. Fiind în slujba familiei de Medici a văzut multe liste la viața lui, inspirate de stele, de secrete, priviri bănuitoare. Liste cu dușmani, liste cu morți.

— Vai, mă gândeam că v-ar plăcea să vă aliați cu o familie franțuzească, veche și delicată, cu ceva bani și un titlu nobiliar. Broboane de sudoare ieșiseră la iveală pe fruntea lui Ruggieri, iar ochii căutau frenetic o ieșire. I se dădea o moștenire, ironia sorții, și-a zis, un gest cavaleresc care te osândește. Și acum, în fine, se manifestase și în Ducesina. De ce el, de ce el? Trebuia să pună mâna pe cufăr. Trebuia să se șteargă de pe lista cu morți pe care regina o întocmea la fel de natural cum domnele ei îi alegeau bijuteriile.

— Ha! Uitați-vă la el cum fuge! a spus regina.

— Sunteți sigură că ar trebui să-l ...?

— Oh, poate că nu. De fapt i-aș pune cutia în brațe prin căsătorie? Gândește-te la altcineva. Cineva care ne este de folos, care trebuie să fie legat de mine și mai strâns – un bărbat ambițios care știe să-și țină gura – ia să vedem – ce zici de bancherul Montvert? Mai e căsătorit? Nu? Dar un fiu sau un nepot?

— Cred că are un fiu.

— Bine, pune-l și pe el pe listă. Și mai dă-mi câteva nume, o să te anunț și eu când mă voi gândi la cineva ...

*

Un decret al regelui Henri al II-lea a scos în ilegalitate școlile de scrimă din interiorului zidurilor Parisului, acele locuri de întâlnire ale lepădăturilor și fiilor negustorilor. Dar pe o alee rău famată, departe de rue St.-Jean, pe malul stâng al Senei, la hanul Mistrețul Negru, există o încăpere lungă în spatele tavernei de unde se pot auzi zăngănelile jocului de săbii. Dacă se întâmplă ca un scrimeur încărunțit de pe vremea regelui Francis să se afle acolo, iar dacă elevii și fiii medicilor veterinari tocmai exersează auto-apărarea și banii trec dintr-o mână în alta – ei bine, nu e treaba nimănui. Proprietarul hanului „Mistrețul Negru", care se pare că nu aude prea bine, habar nu are de unde vine zgomotul, deși chiriașii și clienții care-i consumă vinul groaznic și berea ieftină par să se afunde regulat în taverna lui, printr-o ușă joasă din spatele butoaielor.

Prin această cavernă mucegăită de băutori, o siluetă înaltă se deplasează sprintenă, croindu-și drum printre mesele aglomerate și bețivii întinși peste mizeria solidificată de pe podea.

— Holá! E Nicolas, Italianul!

— Nicolas, am crezut că nu vii astăzi!

— Nicolas, ce face doamna? E tot indiferentă?

S-a petrecut ceva curios cu postura lui Nicolas în timp ce acesta traversa taverna să ajungă în sală. Nu mai umbla cocârjat, pe jumătate adormit, așa cum făcea în casa tatălui său, ci se deplasa la fel de țeapăn ca o lance, cu

pași repezi și adunați, cu privirea aprigă și vie ca a unui vultur. Acesta era locul unde nici mama și nici sora lui nu ar îndrăzni să se roage, ori să-l bombăne și să-i spună că este un suflet pierdut. Acesta era locul unde orele pe care le petrecea nu erau o pierdere de timp. Și tot aici era locul unde bandiții oțeliți îl salutau când își punea plastronul greu din piele și își trăgea masca de antrenament, prevăzută cu două ghemuri mari de plută ca să nu-și scoată ochii. Nicolas Montvert era un visător lipsit de inițiativă. Dar Nicolas Italianul își abandonase cu mare drag studiile de drept, filozofie și teologie de la câteva universități renumite din Italia în căutarea maeștrilor de scrimă la modă, în preajma cărora se odihnea, se antrena și se lua la harță cu cei mai buni. Drept urmare, era un extraordinar spadasin competent în stilul italian, în continuare o noutate în Paris, și nu se descurca rău deloc nici cu floreta ori hangerul, cu floreta și mantia, ori cu spada demodată și cu scutul. Tatăl său nu l-ar fi recunoscut în școala de scrimă a maestrului Ahile. Iar dacă l-ar fi recunoscut, ar fi fost îngrozit.

— Rostește numele doamnei mele, Jean-Claude, și ești un om mort, a spus Nicolas, însă vocea îi era bine dispusă.

— Ei, doar glumeam. Astăzi ești dispus să faci antrenament? Schema pe care mi-ai arătat-o ... sunt la fel de lent ...

— Astăzi nu, am venit doar să-l văd pe Ahile.

— Încă îți datorează cele două coroane, Nicolas?

— Întocmai cum eu am o datorie de plătit la Patru Elemente, a răspuns Nicolas.

— Să bem atunci ... mai stai cu noi o vreme ...

— Nu pot ... afacerile ... Nicolas dispăruse prin ușa din spatele butoielor.

— Știi despre ce afacere e vorba? a întrebat unul dintre băutori pe celălalt, imediat ce nu mai puteau fi auziți. O urmărește pe una dintre doamnele de la curte prin tot orașul ca un vițel bolnav, încercând să nu rateze ocazia ca să intre în vorbă cu ea.

— *Nicolas?* Bineînțeles că orice femeie o să-i cadă la picioare. E chipeș, tatăl lui e bogat și e un spadasin al naibii de bun. Ar trebui să fie suficiente argumente pentru a convinge orice femeie ...

— Nu și pentru aceasta. Am *văzut*-o, Jean-Claude ... e foarte rafinată ... înaltă și îngâmfată. Toată familia e cu nasul pe sus ... scrie poezii ... și un bărbat cu un titlu nobiliar are grijă de ea. Un spaniol bogat.

— Un nobil? Bietul Nicolas ... nu are nici o șansă.

— Oh, nu știu ce să zic despre asta. E mult mai decis.

— Decis? Din câte îl cunosc, atunci, tatăl său probabil că i-a interzis.

— Ha! Ai nimerit-o! Vrei să punem pariu?

— Nicolas, cinci dinari, șanse, doi la unu ...

*

Guta dându-i pace temporar, Nostradamus și servitorul lui s-au urcat în spatele unor cai nărăvași ai poștei regale, îndreptându-se spre castelul de la Blois unde copiii casei regale erau crescuți departe de intrigile de la curte. În ciuda aerului plăcut al zilelor de toamnă și a frumuseții lenești fluviu verde, pe ale cărui maluri se deplasau, Nostradamus găsea călătoria neplăcută. Hangiul de la „Trei Regi" din Orléans i-a cerut un preț prea mare pentru

cazare, iar la o tavernă locală l-a ispitit un fel de mâncare cu măruntaie fierte și a făcut indigestie. Apoi, calul lui Léon și-a pierdut o potcoavă lângă Beaugency și chiar dacă le-au arătat ordinele reginei, tot nu i-a determinat pe potcovarii căpoși să se grăbească. Stând în picioare la ușa fierăriei acoperită cu paie, inspectând bărcile care traversau apatic fluviul din spate, Nostradamus se hotărâse să nu mai facă nici o călătorie în viața lui, indiferent cine i-ar comanda-o. Până la urmă Lauricus făcea horoscoape prin corespondență și nu l-a deranjat nimeni să călărească cai nărăvași, să facă indigestie și să se ia la harță cu fierari grei de cap, ca în cele din urmă să primească un onorariu absolut neîndestulător.

Hotărârea i s-a întărit când s-a prezentat în fața gărzilor din curtea principală a castelului unde i s-a spus că, fiind un servitor, trebuie să urce treptele unei intrări obscure. Numai după un mare scandal și câteva mesaje schimbate cu Monsieur de Humières, guvernatorul copiilor, i s-a răspuns că în acest caz și numai în mod excepțional, recunoscutului Maestru Nostradamus i se permite să urce pe scara principală, octogonală. În timp ce Léon, încărcat cu instrumente și cărți, gâfâia urcând treptele în urma lui, Nostradamus se pierduse în speculații filozofice adânci, buzele mișcându-i-se, rostind o formulă misterioasă. Dacă servitorii supuși și cei care se aflau prin preajmă ar fi putut auzi cuvintele mistice, ar fi descoperit următoarele: „nu se merită, e limpede că nu se merită, categoric nu se merită. Pierdere de timp. Ale naibii trepte. Să nu ai pic de liniște."

După consultări cu Monsieur de Humière și inspectarea ordinului reginei de a întocmi horoscoape

pentru toți copiii, inclusiv pentru regina Scoției, Nostradamus s-a trezit repartizat într-o odaie cu o vedere neclară a acoperișului naosului capelei de la palat și a unei duzini de porumbei curioși; patul era denivelat și plin de cocoloașe, iar lumânarea nu era din ceară de albine, ci din cel mai ieftin seu care întotdeauna îi provoca dureri de cap. E pentru ultima oară, și-a zis. Chiar și pentru a salva Franța. Franța poate fi salvată prin corespondență.

În dimineața următoare, pus pe picioare mulțumită unui mic dejun cu adevărat excelent constând din cornuri suficient de moi, o porție mică și fină de pește afumat și unt proaspăt din putinei, s-a apucat de sarcina investigării moștenitorilor Franței, pentru mama lor inventivă și plină de neliniște. Servitorii, gentilomii și femeile castelului, ca și Monsieur și Madame de Humière, s-au adunat în salonul lung și zugrăvit în albastru ca să asiste, alături de câțiva ogari de vânătoare mari, trei bufoni, unul dintre ei ducând un papagal, și o doamnă cu un copoi alb ținut într-o lesă de argint.

Dar când François, moștenitorul tronului, a fost adus înaintea lui, venerabilul doctor și-a simțit stomacul ca de plumb. Adevărul urla prin aura pulsândă și complexă a mulțimii care înconjura băiatul. În aerul cenușiu și tremurător din jurul moștenitorului tronului citea nebunie, boală și apoi moarte, însă nu în viitorul îndepărtat. Cercetând amănunțit trupul copilului, semnele erau evidente, chiar și pentru un om care nu era un mistic. Probabil că și mama le-a citit, și-a zis Nostradamus, iar cei din jur îi spun că se înșală. De asta a trimis după mine. Trebuie să știe și, cu toate acestea, nu i se poate spune. Delfinul în vârstă de treisprezece ani era nedezvoltat, cu

capul umflat, cu ochi inexpresivi datorită imbecilității, cu fața mâncată de o erupție acneică. În timp ce îl privea, băiatul și-a șters nasul pe mânecă.

— Și urechile îi curg? a întrebat doctorul.

— A răcit, nu e nimic grav, a răspuns guvernanta Delfinului. Dar Nostradamus a remarcat dinții din față ai băiatului când acesta a fornăit. Strungăreață. Familia era osândită. Ce nebunie, ce distrugere se va răzbuna pe acești copii chinuiți și afectați de boală înainte de sfârșitul inevitabil? Boala italiencei pângărise neamul Valois, iar acești copii nedezvoltați, cu fețe inexpresive erau rezultatul. Ce strămoș care a umblat din floare în floare a nenorocit pe acești inocenți înainte chiar de a fi fost concepuți? Cât va dura și ce formă va îmbrăca boala înainte ca ei să moară în agonie? Mama știe, s-a gândit bătrânul profet. În adâncul inimii ei se va lupta contra sorții până în ultima clipă. Va plănui, va complota, se va chinui să-i facă ceea ce nu sunt. Ei sunt tot ceea ce are. Iar eu, care țin la locuința mea tihnită, nu pot fi cel care îi va spune că ceea ce vede ea în secret este adevărat.

— Acest băiat e destinat să ajungă un mare rege, a intonat Nostradamus și toate doamnele au dat din cap aprobator, iar încăperea bâzâia de vocile antrenate în conversație.

Unul câte unul i-a inspectat pe moștenitorii tronului, patru băieți, care mai de care într-o stare mai proastă decât celălalt. După François de treisprezece ani, a venit Charles, în vârstă de șase ani, cu o față mică și îngustă ca de șobolan și ochi pizmași care îi aminteau bătrânului de copilul Caligula. Ah, uite altul – drăguț, dar cu sufletul diform. Regina crede că acesta, Henri, este normal, și-a

spus bătrânul. Apoi a venit rândul micuțului Hercule, cu un cap mare denunțător, iar trăsăturile feței erau chiar și mai urâte. Uite și o fetiță, Elizabeta, cu o față de spiriduș și ochi inteligenți, dar cu aceleași trăsături caracteristice; Claude, și mai micuță, era deja deformată și schiloadă. A urmat o fetiță în fașă, vioaie și plăcută. Stearpă din naștere, indica aura ei. Nici un bărbat nu va avea vreun moștenitor de la ea.

Ah, dar uite și excepția, și-a zis în sinea lui bătrânul, în timp ce a fost prezentat unei tinere de paisprezece ani, înaltă, cu părul tițian, cu tenul alb-rozaliu și ochi limpezi și scânteietori. Regina Scoției, mireasa destinată lui François, Delfinul, este întreagă și bine dezvoltată. Văd în ea sângele familiei de Guise, împrospătat de forța blonzilor roșcovani ai neamului scoțian. Nu e de mirare că regele o preferă pe ea. Consideră că sănătatea ei îi va reînnoi neamul. „Prea târziu", i-a suspinat vocea lui Anael în ureche, dar respectabilul profet s-a făcut că nu aude, și le-a spus că pe toți îi așteaptă un viitor glorios, s-a înclinat în fața mulțimii, după care și-a petrecut mult timp luând notițe ostentativ și folosind prescurtări inventate de el pe care nimeni nu ar fi putut să le descifreze. Și în tot acest timp, o voce îi răsuna în urechea internă, regele nu va avea nici o altă variantă de mariaj pentru fiul său, indiferent ce ar spune ceilalți, iar din acest mariaj va izvorî necazul care va roade Franța până la oase. Război și moarte, frate contra frate, frații de Guise își vor zdrobi dușmanii ca apoi să fie și ei călcați în picioare.

*

— Spune-mi, Anael, s-a adresat Nostradamus îngerului istoriei, și dacă un viitor crud ține în balamele viața unui inocent drăguț? Ce se va întâmpla dacă voi spune adevărul?

Era noapte, dar obloanele cămărței cu vedere proastă a profetului erau larg deschise. Șase stele, ba nu, opt, îi făceau cu ochiul de deasupra umbrei întunecate a acoperișului opus ferestrei sale. Anael se așezase pe pervazul ferestrei, iar trupul său cu umbre albastre și cu luminițe strălucitoare luminau doar o idee mai puternic decât cerul nopții. O singură lumânare înviora diagrama complicată a horoscopului de sub mâna lui Nostradamus. Acesta făcuse o serie de însemnări într-un colț, lângă planeta Marte, după care a lăsat tocul jos oftând.

— Vrei să spui, dacă poți să schimbi istoria? a rânjit Anael, unduindu-și penele de pe aripile sale negre ca pana corbului. Tu? Un muritor? Nu ai nevoie de bagheta magică ca să știi că primul lucru care s-ar întâmpla ar fi că cineva dintr-una dintre tabere te va omorî.

— Vrei să insinuezi că tăcerea mea nu este absolut etică? Nostradamus stătuse treaz până târziu ca să termine toate horoscoapele, iar când a trimis la bucătărie după o gustare mică, nu s-a mai găsit nimic și i s-a trimis vorbă că focurile se stinseseră. Drept urmare, era țâfnos.

— Oh, nu fi așa ofensat. E doar o amestecătură, așa cum fac toți oamenii. Anael se odihnea pe pervaz, balansându-și picioarele încrucișate, arătând atât de încântat de propria-i persoană, încât l-a scos din sărite chiar și mai tare pe bătrânul profet.

— Ei bine, dacă ești atât de perfect, de ce nu faci tu istoria mai bună?

— Nu e treaba mea. Eu doar am grijă de dulap. În plus, nu mai contează ce mai facem acum. Un eveniment de mărimea unui război civil religios ... vai, e precum apa care se scurge de pe un deal. Nu poți să o oprești; o va apuca pe o cărare sau pe alta, așa că poți foarte bine să lași lucrurile așa cum sunt și să te ferești din calea lor.

— A existat un moment când ar fi putut fi oprite? Nimic nu-l interesa pe Nostradamus mai mult decât un argument filozofic solid. Se înveselise la perspectiva unei dezbateri.

— Vrei să spui, asasinând pe cineva precum Monsieur Calvin, care nu e nici pe jumătate la fel de atrăgător ca acea fată drăguță de Guise?

— Ei bine, nu am spus *asta* ...

— Sau poate că ți-ai zis în gând, mergând mai departe, Monsieur Luther, de exemplu? Te asigur că, mai devreme sau mai târziu, această instituție coruptă și-ar fi numărat propriile-i rămășițe ...

— Bine, atunci ce zici de corupție? Nu ar fi putut fi oprită? Dar ce părere ai despre inventatorul toleranței plenare? Anael a râs, iar Nostradamus și-a încruntat nemulțumit sprâncenele fioroase. Simțea că, în fond, se afla la vârsta când trebuia să fie luat mai în serios. Uneori uita că un nemuritor cum era Anael avea vârsta unui nou născut.

— Tu crezi că numai o singură persoană ar fi avut o idee genială ca aceasta? Sămânța exista. Când ceva e destinat să fie corupt, va fi corupt ...

— Da, da, ca apa care curge la vale, pe deal, mi-ai zis asta deja, a adăugat Nostradamus, iritat că îi păsa.

— Și în afară de asta, ia gândește-te la arta și frumusețea tuturor acelor acte de toleranță dobândite. Ar fi lumea mai bună fără ele? Trandafirul este cu atât mai frumos cu cât se ofilește, știi bine. Și totul prin mijloacele transferului de fonduri de la cel grosolan și naiv la cel dibaci și talentat ... cine suntem noi să spunem că nu e cinstit ...

— Anael ești cea mai neintelingibilă și imorală creatură pe care am întâlnit-o vreodată ...

— Te aștepți ca Istoria să fie dreaptă? Michel, nu m-am gândit niciodată ca profunzimile tale să ascundă o asemenea superficialitate La ușă s-a auzit o bătaie timidă, iar Anael și-a ascuns silueta înaltă și grațioasă printre umbrele din colțul opus lumânării lui Nostradamus.

— Intră, a răspuns profetul, dorindu-și să fie cineva care-i aducea gustarea, dar gândindu-se mai bine, nu mai avea nicio importanță.

Două fetițe, în cămăși de noapte și cu bonete pe creștet, înfășurate din cap până în picioare în capoade îmblănite, stăteau la ușă, în timp ce în spatele lor se afla guvernanta, Madame de Humière, cu părul cărunt pieptănat în două cozi peste care stătea boneta, doamnă castelului, pe care o întâlnise în acea zi în marele salon. În urma acestora veneau patru gărzi înarmate și robuste, doi dintre ei purtând torțe. O conspirație, și-a spus Nostradamus. Nu ar trebui să fie treze la ora asta, să vină singure aici, dar era și mișcat în același timp. Și-a netezit și aranjat halatul și a încercat să facă puțină ordine pe masă. Până la urmă, dacă ești obiectul aventurilor nocturne secrete ale unui copil, trebuie să faci parte din ele.

Cea mai mică dintre fetițe avea ochii mari și căprui și bărbia boantă a mamei sale. Buclele întunecate și groase i

se iveau de sub volanele bonetei de noapte. Era micuța prințesă Valois, Elizabeta, fiica reginei Caterina. O însoțea prietena ei mai în vârstă și mai înaltă cu care împărțea o cameră și un pat mare, cu baldachin. Inconfundabilul păr tițian se revărsa în două coade grele peste umeri, tenul de porțelan devenind roz de încântare la îndrăzneața lor incursiune nocturnă. Mary, regina fetiță a Scoției, nu pusese piciorul pe pământul ei natal din pruncie. Fetele se holbau la instrumentele și tabelele pe care Nostradamus le întinsese pe masă. Mister și magie, asta veniseră să vadă. Vase stranii, cu drăcușori închiși în ele, poate. Se poate afirma că Nostradamus era un pic dezamăgitor.

— Maestre Nostradamus, am venit să aflam mai multe despre viitorul nostru, micuța cu ochii negri a vorbit curajos. Nostradamus a îndepărtat cu un singur gest diagrama la care lucra, în cazul în care vreuna dintre ele și-ar fi aruncat o privire la figurile de pe ea și ar fi putut să le decodifice. Pe această diagramă era scris viitorul pe care stelele îl ordonase pentru fata cu părul auriu-roșcat care stătea în picioare în fața lui: văduvie, exil, trădare, închisoare și execuție. Toate acestea desfășurându-se în umbra ambiției unchilor săi, de la moștenirea de sânge, la fel de sigur cum boala era moștenirea fetiței brunete cu fața de spiriduș care stătea lângă ea.

— Da, vrem să știm cum va fi viața noastră când vom fi regine; ce palate o să avem.

— Și bijuterii; o să avem unele splendide? Nostradamus a suspinat, iar ei au considerat că e din cauza nerăbdării.

— Te vom răsplăti când vom ajunge mari, a spus roșcata, cu o voce măreață și condescendentă, ca și cum ar fi imitat pe altcineva.

— Nu am fi venit atât de târziu, dar am auzit că veți pleca repede, poate chiar mâine, a adăugat bruneta.

— Chiar nu este niciun deranj, a rostit bătrânul. Dar nu mai dați aceeași idee și celorlalți, de acord? Vă voi citi viitorul în plamă. Așezați-vă aici, lângă lumânare, cât timp mă voi uita întâi la a ta.

— Nu, trebuie să vă uitați întâi în palma lui Mary. Ea e născută regină, iar tata spune că are prioritate în orice, chiar și când iese pe ușă.

— Foarte bine atunci. Hmm. Hm. Da. Vei fi regina a două regate. Deasupra capului ei a văzut plutind amenințător umbra cu glugă neagră a călăului.

— Două, nu trei? Sunt regina Scoției, mă voi căsători cu Franța și voi moșteni Anglia. Vocea ei convingătoare rezona în tăcere.

— Nu, nu trei. Semnele spun că două. Dar vei da naștere la un neam de regi ... și ... și vei trezi pasiunea bărbaților oriunde vei merge.

— Oh, a suspinat regina-fetiță. Va fi minunat. Nu și dacă ai ști cât de egoiste și pline de ură vor fi unele dintre aceste pasiuni, și-a zis în sinea lui bătrânul. Să-l ia naiba pe Menander care face din orice profeție un chin cumplit. Cum a râs când mi-am exprimat dorința și cât de crudă este înțelepciunea.

— Acum e rândul meu, a spus bruneta de unsprezece ani, întinzându-i pălmuța.

— Ah, ce linii interesante, a spus bătrânul, prefăcându-se că le studiază cu atenție. O să fi o regină foarte, foarte mare, cu dulapurile pline cu rochii splendide și bijuterii mai multe și mai grozave decât vei putea purta de-a lungul vieții – bogățiile unui imperiu puternic.

Diagrama ei zăcea împăturită într-unul din sertarele pupitrului din fața lui. Avea intenția să-l revizuiască suficient încât versiunea finală să o mulțumească pe mama ei. În diagramă a văzut palatele sumbre și bogat ornamentate ale regelui Spaniei, căsătoria fără dragoste cu un bătrân, privirile glaciale ale rivalilor și moartea de tânără prin otrăvire, atât de tânără.

— Voi fi și eu mamă de regi?

— De fiice, draga mea, dar nu vei regreta. Vei fi atât de iubită de supușii tăi, că te vor numi regina păcii și a bunăstării.

— Mai e ceva? a spus Elizabeta, care era foarte isteață și era favorita mamei, căci surprinsese o privire nefirească în ochii bătrânului.

— Nu, nu mai e nimic, a răspuns venerabilul profet. Asta e tot ce spun liniile, cu excepția faptului că ești o tânără foarte inteligentă și silitoare la masa de studiu.

— Dar asta știu deja.

— Întocmai, de aceea nu trebuie să-ți mai spun eu, a menționat Nostradamus. După ce fetele și-au luat rămas bun, l-a văzut pe Anael înghesuit în colț, după care și-a întins brațele și a râs zgomotos.

— Să schimbi cursul evenimentelor, ha! Nu ai suflet nici să refuzi pe cineva. Nu te-a lăsat inima nici măcar să le spui celor două fetițe că vor fi omorâte.

— Și la ce le-ar fi ajutat? Le-ar fi stricat și puțina plăcere pe care o vor afla de-a lungul vieții, a spus bătrânul, cu vocea mâhnită.

— Prin urmare îți ascunzi profețiile codificându-le. Nu ești în stare nici să spui, nici să nu spui. Michel, ți-a spus cineva că ești o pasăre rară?

— Foarte mulți oameni, Anael. Oh, Dumnezeule, ce ignorant, ce blestemat am fost când mi-am dorit din tot sufletul să pot citi viitorul.

— Știi că e numai vina ta.

— Da, și știind asta e și mai rău. A oftat. Eram tânăr, eram prost, eram înnebunit după misterele Orientului. Dar cel puțin mumia aia nenorocită din cutie nu-mi aparține. Și cu adevărat am fost norocos că cineva a furat-o pentru proprietarul din Constantinopole înainte de a avea ocazia de a-mi exprima altă dorință.

— Și așa ai fost salvat de tine însuți. Dar să știi că ar trebui să-ți consider regretele o adevărată insultă. A fost chiar așa de rău să mă cunoști? a întrebat Spiritul Istoriei.

— Nu, Anael, întâlnirea noastră are părțile ei bune. Dar spune-mi, cum putem să scăpăm de Menander Nemuritorul înainte ca el să distrugă Franța?

— Doamne, Michel, ești copil. Tu chiar crezi că e așa de simplu să îndrepți istoria? Îngerul a rânjit, dezvelind niște dinți albi, minunați și și-a întins aripile de corb, așa încât penele lui lucioase reflectau irizații în lumina lumânării. Nostradamus a suspinat adânc. Nu fi atât de abătut, muritorule. O să-ți dau un indiciu. E în horoscopul acelei fete.

— Al ei? Al micuței regine?

— Nu, al fetei a cărei nașă a presărat pudra contra vrăjilor în cutia lui Menander.

— Horoscopul ei? Câinele fetei mi-a mâncat papucii. Nu vreau să o mai văd niciodată. Îngerul a ridicat din umeri, iar micuțele obiecte scânteietoare din interiorul corpului său întunecat și transparent se răsuceau și dansau.

— Faci cum vrei. Papucii sau Franța, a spus el.

— Bine, fie, dacă așa se pune problema. Dar, Dumnezeule mare, ce agitație! Ascensiunea socială, pălăvrăgelile, iscoadele, *atotștiitoarele*. Și poeziile alea îngrozitoare – știi că mi-a trimis o vilanela, propria ei compoziție? Rimele – ugh – mi s-au strepezit dinții.

— Horoscopul, Michel, nu uita, a spus Îngerul Istoriei, în timp ce se făcea nevăzut.

XV

Monsieur,

În această sâmbătă, 29 noiembrie 1561, am primit scrisorile pe care le-ai trimis din Paris pe 12 octombrie a acestui an. Și mi se pare că scrisorile tale sunt pline de melancolie, de conflict și indignare împotriva mea fără să știu din ce motiv. Te plângi că atunci când eram în Paris ca să mă închin Maiestății Sale Regina mi-ai împrumutat doi nobili și douăsprezece coroane, ceea ce este perfect adevărat ... Cât despre faptul că mi-ai scris că am părăsit Parisul nerecunoscător pentru ospitalitatea ta este totalmente împotriva firii mele. În ceea ce privește recompensa neînsemnată pe care am primit-o de la curte, când m-am îmbolnăvit, Maiestatea Sa Regele mi-a trimis o sută de coroane. Regina mi-a trimis treizeci de coroane și aceasta este minunata sumă pe care am primit-o pentru că am străbătut două sute de leghe și am cheltuit o sută treizeci de coroane. Dar nu asta e ideea: după ce m-am întors la Paris de la Saint-Germain, o mare doamnă venerabilă pe care nu o cunoșteam mi-a făcut o vizită ... și mi-a spus că domnii de la Justiția din Paris vor veni să-mi pună întrebări despre metodele ce le folosesc ca să fac profeții. I-am răspuns ... că nu era nevoie să se deranjeze, că plănuisem să mă întorc în Provence în dimineața următoare, ceea ce am și făcut Dar vei crede că scriindu-ți toate acestea intenționez să tărăgănez și să

nu-ți plătesc. Nu este așa. Îți trimit în această scrisoare două bancnote, pe care, dacă ești amabil să le transmiți la o bancă, sunt sigur că vei primi cu promptitudine bani în schimbul lor ...

Extrase dintr-o scrisoare
a lui Nostradamus către Jean Morel
Fonturi latine No. 8589,
Biblioteca Națională a Franței

— Mai dă-mi o perniță Léon înainte să distrug locuința somptuoasă a cardinalului.

Întors de la Paris din călătoria sa la Blois, Nostradamus se așezase în jilțul negru copleșitor de vast, din lemn sculptat, în totalitate lipsit de comfort, care-i fusese adus în camera lui din locuința somptuoasă a cardinalului de Bourbon. Zilele lui Nostradamus în calitate de oaspete începuseră să-și piardă farmecul; mâncarea și cei care-l înconjurau erau excelente, dar camerele din piatră, cu tavanuri înalte și nezăvorâte, atât de răcoroase și expuse curentului, neplăcerea permanentă cauzată de servitorii ciudați, fețele sculptate ale bestiilor și creaturilor grotești care se zgâiau din fiecare obiect de mobilier ostil, cu muchii tăioase, îl făceau să tânjească după locuința lui primitoare, soția agreabilă și sunetele pline de veselie ale copiilor săi. Apoi mai era și problema cărților, lunga despărțire de ele scoțându-l din sărite, ca și chestiunea ignoranților care nu-i plătiseră încă suficient cât să-i restituie creditul respectabilului Maître Morel.

— Să nu lași nici un suflet să intre; vreau să termin horoscopul Delfinului.

— Am crezut că l-ați terminat deja, a spus Léon, uitându-se la mormanul de hârtii cu adnotări care stăteau întinse pe masa cu picioare de leu din fața jilțului uriaș, urât, cù muchii ascuțite, în care stătea profetul.

— L-am terminat. Asta e versiunea cea nouă, îmbunătățită. Am nevoie de onorariul reginei ca să mă întorc acasă și nu văd nici un motiv pentru care i-aș pune recunoștința în pericol.

— Pe scurt, eliminați o boală fatală și o susbsituiți cu o perioadă de mare risc ...

— Léon, abuzezi prea mult de timpul petrecut în serviciul meu. Delfinul va fi cel mai mare rege din Europa după ce va fi trecut peste perioada de mare primejdie.

— Exact, a spus Léon, potrivind încă o perniță la spatele maestrului și reașezându-i taburetul sub piciorul bolnav de gută. Doriți să vi se aducă cina aici?

— Desigur. Dar nu mai vreau sos cu smântână. Îmi dă digestia peste cap.

După ce Léon a plecat, Nostradamus și-a înmuiat tocul în călimară și a scris:

— În cel de-al șaptesprezecelea an, Delfinul trebuie să renunțe complet la vânătoare dacă vrea să treacă cu succes peste o perioadă de mare pericol. Ce bine că Léon nu știe să citească, s-a gândit Nostradamus, ori m-ar fi scos din minți cu chicotelile lui. Amândoi știm prea bine că Delfinul nu va renunța niciodată la vânătoare ...

În spatele lui s-a auzit un foșnet și un râs zgomotos și amuzat. Fără să-și întoarcă capul, Nostradamus a spus:

— Anael? Ar trebui să-ți fie rușine, să-ți vâri nasul peste tot. Nici măcar nu te-am chemat.

— Ți-am spus, Michel, că merg unde vreau.

— *Doctor* Nostradamus, te rog.

— Tu mă strigi după numele meu mic, așa te strig și eu.

— Mai ai și alte nume?

— Desigur. Zeci. Și titluri nobiliare, de asemenea. Nu sunt orgolios, ca *alții.*

— Întotdeauna critici. Nu pot să fac nimic fără ca să mi se ofere sugestii supărătoare ...

— ... sau să chicotească la vederea marelui Profet doftoricind un horoscop pentru bani ca să plece din oraș.

— Dispari, parazitule, și revin-o când te chem eu.

— Oh, nici nu mă gândesc. Ți-ai dorit să ai spiritul profeției și ai primit darul profeției, pe mine adică, fie că îți place sau nu.

Aici Anael a dat din cap sfidător și a fluturat din mână așa cum fac domnii când sunt prezentați. Dar nu e același lucru ca atunci când nu ai pălărie și pene și nici haine și, în plus, umplea întreaga distanță de patru metri, de la podea până la tavan.

— În afară de asta, mă simțeam un pic plictisit de existența asta eternă și întrucât urmează să se întâmple ceva amuzant, am trecut și eu pe aici.

Nostradamus, evitând privirea cercetătoare a îngerului, ca să se ferească să-i dea satisfacții în plus, își ridicase ochii din hârtii și și-a dat seama că Léon lăsase ușa deschisă. În cadrul ușii stătea silueta stângace, înaltă și osoasă a celei mai enervante și pretențioase poete din întreaga lume, ținând strâns la piept un pachet legat cu un șnur scump. Oh, Dumnezeule, și-a zis Nostradamus, un pachet cu poezii și probabil că se așteaptă să le citesc pe toate. Dar fata stătea ca un buștean, fără să scoată un

cuvânt. Și brusc profetul și-a dat seama că îl poate vedea pe Anael. Pentru ea îngerul nu e invizibil.

— Um ... nu mi-am dat seama că aveți un musafir, a spus ea, cercetând silueta înaltă, cu aripi de corb și fără veșminte. Îmi cer scuze, Monsieur ... ah ... Anael, cred ... mă voi întoarce când vă veți fi terminat toaleta.

— Oh, nu, nu pleca încă, a spus Anael. Adresându-se lui Nostradamus, a adăugat: Vezi? Există cineva care știe să ți se adresze politicos.

— De unde îl știi pe Anael? a întrebat Nostradamus. Și cum de îl vezi?

— Oh ... deseori ... văd lucruri, a spus ea, cu ochii măriți din cauza șocului. Și știți, mai citesc și eu.

Ezita.

— Monsieur Anael, de culoare albastru închis, foarte chipeș – Îngerul lui Venus – Fata a roșit.

— Nu știam despre obiectele scânteietoare. Ca cerul nopții. Și se deplasează ...

Cât timp ea era distrasă de steluțe, profetul și-a revenit brusc în fire și a acoperit schița horoscopului cu hârtie albă, apoi a pus pe el o carte și călimara cu cerneală.

— Ai adus și .. ogarul ăla al tău?

— Știu că nu vă place Gargantua, așa că l-am lăsat acasă.

— Și pe mătușa băgăcioasă?

— Aranjează mobila într-un apartament drăguț pe care abia l-am închiriat. Nu e chiar așa de departe de aici. V-am adus ...

— Lasă-le aici, a spus profetul învins. O să le citesc mai târziu. Nu mi le-ai dedicat mie, nu-i așa? Pur și simplu nu pot să ...

— Sunt ... sunt papucii dumneavoastră. Sunt făcuți dintr-unii vechi identici Nostradamus s-a simțit dintr-o dată foarte rău și neînsemnat când a remarcat că ochii fetei începuseră să înoate în lacrimi. Nici tatălui meu nu i-au plăcut ... dar m-am gândit ... regina a spus că sunt minunate și la fel și Monsieur Montmorency, mai ales cea pe care am scris-o despre dumneavoastră – pardon – Și și-a șters o lacrimă și și-a scuturat capul ca ochii să nu i se mai umple din nou.

— Ia loc aici, Demoiselle Sibille, a spus Anael, așezându-și silueta uriașă pe marele pat, cu baldachin, care se afla într-un colț al camerei și mângâind locul de lângă el. Nu toți au un dar, știi bine asta. Iar dialogurile tale în proze au multe pasaje care sunt foarte tăioase și pline de duh. Multe persoane le consideră cea mai bună lucrare a ta.

— Crezi? a spus ea, ezitând să se așeze.

— Absolut, a spus Anael. Secretul pentru a fi sincer admirat este să scrii despre ceea ce știi mai bine. Trebuie să știi cine ești înainte de a lua tocul în mână ... Sibille privea, cu expresia feței încurcată, trupul colosal și obscur al lui Anael.

— ... și ar trebui să încerci să scrii și despre istorie. Și eu am talent la asta. Aș putea să te ajut. Michel, ești un prostănac nepoliticos. Nu i-ai oferit doamnei un loc unde să stea.

— Oh, umf, îmi cer scuze. Nu știu la ce mi-era gândul. Nu mă deranjează dacă stai lângă Anael. Poate că nu e îmbrăcat după ultima modă, dar este foarte manierat. Când Sibille s-a așezat șovăind lângă figura imensă și goală, Nostradamus a observat că și-a aranjat poalele

rochiei cu grijă ca să-și ascundă picioarele generos de mari și s-a căit și mai tare pentru cele rostite mai devreme. Nu e nimic mai trist decât un bătrân care știe asta, și-a zis.

— M-am gândit ... că poate ... acesta era momentul ca Arta mea să fie recunoscută poeziile mele au fost primite atât de bine și chiar ... nu credeți că oribilul ăla de Menander le-a făcut, nu-i așa?

— I-ai spus dorința ta? a întrebat venerabilul doctor, îngrozit.

— Nu, dar jumătate din omenire ar face-o, dacă ar putea să ajungă la el. Regina mă ține prin preajma ei și nici nu o să vă vină să credeți câți mă curtează ca să-i arunce o privire. Mă gândeam că – poate – ceva din el e sincer. Dar cred că a avut dreptate. Totul e doar lingușire.

— Ce vrei să spui, ți-a zis el asta? Vrei să zici Menander? Și, apropos, el unde este? Am crezut că se ține după tine. Ar fi trebuit să se fi materializat până acum.

— Menander mi-a spus că o să renunțe la mine în momentul în care o să îmi dau seama că singura cale de a nu mă transforma într-o fată bătrână și singură cuc este să-mi doresc un soț bogat și arătos. Și apoi mi-a spus că are oameni mai buni cu care s-ar asocia ...

— Oameni mai buni? Bătrânul profet simțea cum i se ridică părul măciucă pe ceafă.

— Un bărbat a intrat prin efracție și l-a furat acum două zile și am auzit că ducesa de Valentinois îl deține în prezent. Am fost așa ușurată, chiar dacă regina a înnebunit. Știți, noaptea îmi vorbește și nu pot să dorm. Spune că, dacă nu îmi pun o dorință, atunci să dispar, că el are oameni mult mai importanți decât mine cărora să le aparțină. Și când sunt mai fericită, se întoarce și strică totul ...

— Demoiselle Sibille, nu îți dai seama că îți influențează sentimentele? a spus Anael.

— Știu, dar sufăr oricum.

— Întotdeauna atacă subiectele slabe, a spus Nostradamus. Și fiind nemuritor are tot timpul din lume ca să facă asta. Nu trebuie să subestimezi cât de șiret și josnic poate fi.

— Asta zice și mătușa și spune că aș fi fericită dacă îl necăjesc și eu, dar el îmi fură toate bucuriile. O să mă sleiască de puteri până când cu greu o să mai simt că trăiesc.

— Și o să o țină așa până când o să-ți dorești ceva și o să-ți fure sufletul ca să se târguiască cu el. E clar că dacă nu poate să pună mâna pe sufletul tău, o să încerce să te macine până te va termina. Voința trebuie să-ți rămână puternică! Au capitulat clar-văzătorii și oamenii deștepți, dar tu trebuie să-i reziști! Nostradamus era copleșit de indignare, de compasiune și de dorința de a-l înfrânge pe Menander Nemuritorul cu jocul lui murdar. Nu a remarcat nici măcar odată zâmbetul tăcut al lui Anael cât timp a vorbit.

— Prima oară mi-a spus că noile mele rochii erau indecente și apoi că arătau simple și nu-mi veneau bine. După asta mi-a zis că oricum eram urâtă și că nu trebuia să mă mai uit în oglindă pentru că de fiecare dată când o fac, găseam câte o imperfecțiune – nasul, sprânceana, un coș – înțelegeți. Fața lui Sibille era palidă și tristă. Și-a netezit cutele fustei, ținând privirea în pământ în timp ce vorbea.

— Mi-am zis, ei bine, cel puțin sunt sănătoasă, iar el mi-a atras atenția că sănătatea nu ține o veșnicie, iar bolile cele mai sinistre încep cu cele mai nesemnificative

simptome. Acum, de fiecare dată când răcesc, îmi spune că știe pe cineva care a murit dintr-o răceală și parcă mi-e și mai rău ca niciodată. Când am devenit cunoscută și am fost invitată la după amiezele culturale ale reginei ca să citesc, a spus că totul era doar o lingușeală pentru că vroiau să ajungă la *el* și că râdeau de mine pe la spate.

Apoi, jur, Maestre Nostredame, că auzeam șușoteli pe la spate oriunde aș fi mers și nu am auzit pe nimeni spunând ceva bun sau generos fără să le descopăr o undă de dispreț în glas. Și totuși nu mi-am exprimat nici o dorință. Nu mi-am dorit frumusețe, tinerețe eternă și sănătate, nu mi-am dorit ca toată lumea să-mi admire scrierile – am fost puternică.

— Înțeleg, înțeleg. Ai rezistat mai mult decât oricine altcineva ...

— După aceea a apărut Monsieur d'Estouville făcându-mi curte și a angajat muzicanți să-mi cânte sub fereastră la violă și la lăută. Vă dați seama? Cel mai frumos și mai neînfricat bărbat din câți am cunoscut! Cu poziție și avere și admirat de fratele și tatăl meu! Eram în extaz! Menander stătea pe dulap și afirma cu bucurie răutăciaosă că vrea numai banii pe care o să mi-i lase mătușa, înșirându-mi exact toate datoriile pe care le avea de plătit și cum unchiul lui cel bogat e prea sănătos ca să moară în acest moment ... Și toate sunt adevărate, și-a zis în sine Nostradamus, care întocmise horoscopul neînfricatului Monsieur d'Estouville.

— Înțelegeți? Mătușica nu o să-l primească pe Philippe în casă din această cauză și chiar și dumneavoastră știți că are dreptate să procedeze așa, a spus Sibille. Apoi, când am decis că am Arta mea,

Menander mi-a spus că e îngrozitoare și că mi-am pierdut inspirația de tot. Muzele m-au părăsit, iar eu o să mor de foame într-un pod și nu o să-mi găsească trupul până când nu se va mumifica, întocmai așa a spus ...

— Aiureli! a comentat profetul.

— Și eu tot așa am zis. I-am spus că o am pe mătușa. Și el mi-a răspuns că m-a cumpărat de la tata ca să își bată joc de el și că familia mea nici nu mă iubește, așa că la ce mă așteptam ...

— Tatăl tău te-a *vândut*?

— Ei, e un fel de a spune. A lăsat-o pe mătușa să mă adopte când aceasta s-a oferit să-i plătească datoriile. Nu credeți că un tată care m-ar fi iubit cu adevărat ar fi spus: 'Niciodată!' sau poate m-ar fi împrumutat doar pentru o vreme? Totul e atât de îngrozitor, după cum vedeți ... și când i-am replicat cumplitei ăleia de mumii că marele Nostradamus mi-a spus că voi avea un viitor însemnat, a răspuns că sunteți un șarlatan ...

— Până aici! a spus Nostradamus, sărind în sus atât de furios că a uitat să-și protejeze piciorul bolnav. Jur, că o să văd bucata asta blestemată de gunoi din cutie distrusă, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care îl voi mai face!

Bătea cu pumnul în masă, iar capacul călimării se clătina.

— Fii puternică, Demoiselle! Crezi că am citit atât de puține despre natura umană încât să consider că vei sfârși așa cum a zis el? Creatura aia spurcată și ticăloasă ia frânturi de adevăr pe care le distorsionează până când devin rușinoase. Îți influențează voința și a avut la dispoziție o mie de ani ca să învețe cum să facă asta! Nu vezi ce vrea? Dacă te aduce în pragul disperării, îți vei lua

viața și va avea sufletul tău fără ca măcar să îți fi îndeplinit vreo dorință! Pentru el nu e altceva decât un joc inedit! După atâtea secole, s-a plictisit și ăsta e modul în care se distrează de unul singur! Dar eu, infailibilul Nostradamus, o să-ți întocmesc gratis horoscopul, fără să-mi dai nici un bănuț, și am să-ți demonstrez că toate profețiile lui sunt mincinoase! Șarlatan, într-adevăr! Am să-l fac bucățele pe prăpăditul ăsta de Menander! Bătrânul profet era atât de nervos că venele de la gât îi zvâcneau în relief, iar părul de pe ceafă i se ridicase și fără ca nici măcar o singură dată să fi remarcat zâmbetul larg și triumfător al lui Anael.

*

În dimineața aceea Nicolas Montvert se trezise dintr-un vis în care tatăl lui stătea aplecat deasupra patului său, ținându-i predici despre importanța sculatului de dimineață, despre cheltuielile cu lumânările arse până noaptea târziu, cheltuielile cu studiile și călătoriile lui, toate acestea fiind o risipă; înainta în vârstă și nu reușea să demonstreze că este responsabil și tocmai se pregătea, în vis, să răspundă: „Dar nu vreau să fiu bancher", când a deschis ochii și l-a văzut pe tatăl său, îmbrăcat cu haina lui sobră din mătase, lănțișor de aur și pălărie turtită, cu barba lungă fluturându-i deasupra lui și spunându-i:

— ... nu ți-e rușine ... bunicul tău se răsucește în mormânt, mama ta plânge, chiar și îngerii plâng, lenea este unul dintre cele șapte păcate capitale ...

— Uff, oof, a răspuns Nicolas, adânc înfășurat în cearceafuri.

— ... este insultător să te prefaci că dormi! Câte greutăți trebuie să suporte un om bătrân? În curând o să ajung în mormânt, iar tu o să fi cauza, da, tu, nerecunoscătorule ...

— Mă scol, mă scol, a spus Nicolas. Părul i se lipise de cap în toate direcțiile, iar ochii aveau cearcăne negre.

— Vreau să cercetăm conturile împreună, după care, în după amiaza asta te iau cu mine ca să ne întâlnim cu cel care ține socoteala conturilor curții reginei; habar nu ai cât timp am așteptat momentul ăsta; ar trebui să fii recunoscător pentru o asemenea ocazie ...

— Sunt, tată, sunt. Jur că voi veni la întâlnire ... la ce oră?

— Și *unde* te duci de te îmbraci așa repede?

— Ah, um, la slujbă, tată. Am ... în ultimul timp simt nevoia să mă rog într-o manieră mai folositoare, mai profundă ...

— La o slujbă din cursul săptămânii, nu la cea de duminică? Oh, aș fi un nebun bătrân să te cred din nou ... du-te, du-te ... ah, Dumnezeule, Dumnezeule, cum se poate ca într-o familie un copil să aibă toate calitățile bune, iar celălalt să adune păcatele ca perii căzuți de pe câine?

La urma urmei e un fel de slujbă, și-a zis Nicolas, în timp ce mergea pe străzile strâmte din cartierul Marais, intrând pe rue St.-Antoine și trezindu-se, aproape fără nici un fel de efort, la treptele de la intrarea în locuința din rue Cerisée. Pragul este altarul lui Venus. În fiecare zi, piciorul frumos al lui Sibille atinge acest prag. Iar astăzi, astăzi este ziua în care supravegherea îmi va fi răsplătită. Voi descoperi identitatea netrebnicului spaniol și apoi, vai, îl voi insulta și îl voi obliga să mă provoace și când va fi mort pe câmpul de onoare, se va șterge pata ...

Chiar în acel moment, ușa s-a deschis, iar inima i-a sărit din piept când a văzut-o, ieșind singură, fără trăsură, fără guvernantă, fără uriașul și supusul câine, fără lachei. Mergea pe jos, acoperită cu o pelerină neagră și simplă, strângând la piept un pachet misterios. Cu atenție, s-a uitat în ambele direcții, asigurându-se că strada era pustie și a pornit la drum cu pași grăbiți și hotărâți. Având grijă să rămână pe partea umbrită a străzii, Nicolas o urmărea la fel de repede și tăcut ca o pisică – ba nu, ca un tigru, sau poate ca un leu – ei bine, o urma grăbit, în timp ce se decidea asupra unei imagini corespunzătoare a propriei persoane, în cele din urmă oprindu-se la un șarpe gigantic, tăcut și alunecos. De data asta spaniolul nu o să-mi mai scape. Dar dacă este cel de-al doilea amant cu care se întâlnește clandestin? Unul sau doi? Ei bine, ce mai contează: o să-i înfrunt pe amândoi și o să mă lupt cu ei în zile diferite, și-a zis. O să devin faimos. Și-a imaginat-o bătrână, stând la soare în grădina unei mânăstiri, și cineva spunând: „*Ea*? Montvert s-a luptat într-un duel dublu pentru ea?“, iar răspunsul: „Dar, draga mea, asta a fost cu mult timp în urmă. Nici nu poți să-ți dai seama ce frumoasă era pe vremea aceea. Dar s-a dus totul. După victorie, cavalerul Montvert a refuzat să-i mai adreseze vreodată un cuvânt din pricina ticăloșiei acesteia și iat-o, stând acolo, amorțită de durere, timp de cincizeci de ani.“

Dar abia ajunsese la cea mai bună parte a visului său, când fata a trecut de gărzile elvețiene de la porțile curții principale de la Hôtel de Sens și când a încercat să o urmărească și înăuntru, aceștia i-au cerut nepoliticoși să se oprească și să spună ce treburi are aici. A început să scotocească rapid prin minte: ce să răspundă? Nicolas

Montvert, Filozof și Observator al Vieții? Nicolas Montvert, luptător într-o tavernă a novicilor grație, pe jumătate italienilor și pe jumătate francezilor, care-și pierde vremea cu pungașii pe la atelierele ieftine de scrimă și autorul unui tratat, în curs de apariție, *Secretele artei scrimei italiene*? Nicolas Montvert, fiul bancherului, dar fără să fie bancher? Niciuna dintre acestea nu erau suficient de adecvate pentru a descrie relația sa specială și superioară cu mersul normal al umanității și cu viitorul glorios, dar necunoscut, pe care și-l dorea. Am nevoie de un titlu nobiliar, și-a zis îmbufnat, în timp ce pândea lângă poartă, așteptând-o să iasă din nou. Am nevoie de ceva suficient de impunător ca să nu mai fiu întors de la intrare de gărzile elevețiene ca orice negustor ambulant de marafeturi.

*

Fiul bancherului a descoperit că are și un tovarăș de pândă, o figură înspăimântătoare a unui soldat în rezervă, în zdrențe vechi și murdare, destul de beat pentru acea oră matinală a zilei. E genul de om care dă un renume prost celor care stau la pândă în scopuri justificate, s-a gândit Nicolas. Bărbatul sinistru supraveghea și el poarta, privind toți vizitatorii, preoții, negustorii și petiționarii care intrau și ieșeau, căci aștepta pe cineva. Un ucigaș plătit angajat, a decis Nicolas. Mă tot izbesc pe ici pe colo, când de unul, când de altul. Cât de disperat – sau cât de bine plătit să fii – ca să încerci să asasinezi pe cineva ziua în amiaza mare. O femeie cu o tavă cu plăcintă cu carne și-a făcut apariția, iar spionul a cumpărat una și în timp ce o mesteca, Nicolas și-a amintit că nu a mâncat

micul dejun și asta l-a condus către contemplarea zgârceniei tatălui său, care nu-i mai pusese nici un ban la dispoziție pentru achiziții similare, iar acest lucru l-a făcut să cugete, în schimb, la avariția dintotdeauna a acestuia și tocmai când și-l imagina pe tatăl său pe patul de moarte, căindu-se și cerându-și iertare de la fiul lui care a suferit îndelungat și ajunsese un schelet uman jalnic, *ea* ieșea pe poartă, tristă și fără pachet.

— Demoisille Sibille de La Roque? a întrebat individul sinistru, barându-i calea. Ea a dat din cap, uimită, iar ceea ce a urmat, s-a petrecut instantaneu.

— *Aceasta* este de la Sieur Villasse! a strigat bărbatul, ridicând brațul, iar în acel moment Nicolas a sărit pe el, făcând ca obiectul din mână să-i zboare prin aer. Dușul cu vitriol s-a vărsat printre ei fără să rănească pe nimeni, stropi de acid i-au ars mâneca fetei ușor, în timp ce Sibille țipa:

— Mâna mea! Mâna mea! Oh, Dumnezeule, arde! iar Nicolas îl dădea pe asasin cu capul de pavaj urlând:

— Spaniolul! Spune-mi unde locuiește sau te omor aici! Cine este Senõr Alonzo? iar un elvețian din gardă încerca în zadar să-i despartă.

— Nebunie! Ba nu, o izbucnire! Nu, o încercare de asasinat! strigau străinii care începuseră să alerge către bărbații care se luptau între ei.

— Asasinule! a strigat ucigașul în timp ce îl despărțeau de bărbatul înfuriat.

În spatele lui, cineva spunea:

— Ulei de vitriol – e peste tot – uitați-vă, s-a împrăștiat pe caldarâm ... în timp ce în spatele lui auzea țipătul prea iubit.

— Leșină, domnișoara leșină!, a strigat Nicolas și a prins-o în brațe. Repede, unde este doctorul?

— Nu, nu, nu mă atingeți, brațul meu, mâna mea ... plângea, tremurând toată. Apă, pentru numele lui Dumnezeu, apă!

Apoi și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Nicolas.

— Tu! M-ai urmărit din nou. Dar am văzut ... tu l-ai lovit peste mână ...

— Ești arsă ... ai leșinat ... repede ... trebuie să găsim un doctor ... Se aflau dincolo de porți acum și roiuri de oameni dădeau buzna.

— Sunteți o cunoștință de-a domnișoarei?

— Vărul ei este cel mai bun prieten al meu ... O mică exagerare, justificată de circumstanțe.

Dar Sibille plângea fără să se mai oprească:

— Mă arde – mă arde! Oh, aduceți apă! Ajutor!

Cineva i-a aruncat apă pe mâna pe care și-o chircise lângă ea, udându-le pe amândouă, dar fără să oprească arsura îngrozitoare pe măsură ce pielea și carnea i se topeau.

— Tot arde, Isuse, mă arde!

Lumea striga și se auzeau pașii servitorilor care alergau prin imensa clădire veche ca să găsească un ajutor. Apoi s-a auzit bocănitul unui baston din bambus, dar sunetul acestuia s-a pierdut în hărmălaia generală.

— Trebuie să tăiem mâneca, Demoiselle, aici, băgați mâna în hârdăul cu apă, da, întregul braț ... Nicolas s-a trezit că îngenunchiază pe bolovanii duri din pavaj, sprijinind în brațele sale trupul Divinității, în vreme ce un bătrân, îmbrăcat în halat de doctor, îi cufunda brațul ars într-un hârdău cu apă amestecată cu cenușă de lemn

care neutraliza și spăla acidul pârjolitor. Îi simțea pulsul lui Sibille, îi simțea răsuflarea sacadată și simțea cum fata tremură.

— Vroia să mi-l arunce pe față ... în ochi ...

— Ești norocoasă, i-a spus doctorul. Léon, mai adu apă și amestec-o cu multă cenușă – trebuie să dizolvăm orice urmă, altfel o să ardă în profunzime. Ai avut noroc că bărbatul a ratat, ai noroc că eu știu că apa singură nu va opri acțiunea nefastă a vitirolului.

— Știm cine v-a făcut asta, Demoiselle, a spus una dintre gărzile elvețiene. Individul ăsta de aici v-a salvat.

— Ah, da, a adăugat bătrânul doctor, privindu-l direct pe Nicolas.

Avea o barbă aproape exact ca a tatălui lui Nicolas, dar nu prea arătau la fel. Ochii de deasupra bărbii, asta era diferența, poate că erau perspicace și înțelegători.

— Soarele în Leu, a spus el. O să te descurci bine.

— Ce-ce vreți să spuneți? Un demon a încercat să arunce vitirol pe domnișoara și dumneavoastră îmi spuneți zodia în care am fost născut?

— Tinere, eu sunt Michel de Nostredame.

— *Astrologul*? Nicolas a rămas mut de uimire. Asta însemna că Sibille nu a fost la o întâlnire, ci să consulte un *ghicitor*? Cât de imbecil putea să fie. Un suspin de ușurare și dezamăgire – căci celebrul duel dublu s-a risipit precum fumul – i-a străbătut pieptul. Dar Maestrul Nostredame era ocupat să adauge:

— ... și chiar nu ar trebui să pleci acasă neînsoțită după un șoc teribil ca acesta. Ia-l pe acest tânăr să te conducă până acasă și salut-o pe mătușa ta din partea mea. Amintește-ți, apă și cenușă din lemn, aplicată

repetat pe arsură și apoi o cataplasmă cu miere și ouă, ca să nu rămână cicatrici – să păstrezi rănile foarte curate, căci pielea e distrusă în totalitate – dar chiar și așa ești o norocoasă – mâna și brațul sunt salvate ...

Acum arcașii veniseră să-l ridice pe atacator, iar mulțimea se îndepărta urmând o reprezentație mai interesantă, prizonierul care urla susținându-și nevinovăția. „Insolența tipică unui criminal", l-a auzit Nicolas pe unul dintre ei spunând.

— Ha! Ce fraier a angajat un bețivan să arunce vitriol? Uite că a ratat, a spus un altul.

— Probabil că idiotul l-a plătit întâi și s-a îmbătat înainte să-și ducă treaba la bun sfârșit.

— Iar ea nu și-a pierdut vederea, așa că poate să-l identifice ...

În timp ce spatele lui Nostradamus se îndepărta de ei, Nicolas și-a expus pledoaria sa de suflet:

— Domnița mea, vezi unde te-au dus toate astea? Părăsește viața asta groaznică, părăsește-l pe nevrednicul ăla de spaniol ...

— Ce spaniol? a întrebat ea.

— Oh, nu face pe nevinovata. Știu totul, dar te iert. Dar înțelege, că până nu-l ucid, nu pot să îmi prezint omagiile mele cu onoare.

— Pe cine să omori?

— Pe cel care te-a târât în viața asta îngrozitoare, pe cel care ți-a corupt frumusețea ta nevinovată, pe odiosul Senõr Alonzo ...

— Senõr *Alonzo*? Când vei veni cu mine acasă, o să-ți fac cunoștință cu el ... Cum am putut să-l judec greșit? Fata stătea pe gânduri. Am crezut că e o târâtură, un alt

vânător de averi. Dar nu, devoțiunea lui era sinceră și a fost trimis de Dumnezeu să mă salveze, un miracol ... și, și ...

Pe tot drumul pe rue de Cerisée, un singur cuvânt pe care el îl rostise îi răsuna în minte, amestecându-se cu durerea, confuzia, supărarea și șocul. Cuvântul tot creștea și arunca o aură chiar și mai mare în jurul tânărului înalt și brunet care o însoțea înconjurându-i umerii protector cu brațul său. Cuvântul anula pe cel fără de rezonanță, „Montvert", cu o duzină de genealogii de nobili cavaleri, și îi făcea fața osoasă și puternică mai chipeșă decât cea a lui Apollo.

Cuvântul era „frumusețe".

*

Era aproape miezul nopții, iar lumânarea lui Nostradamus arsese aproape până la bază. Léon sforăia pe pătuțul cu rotile care fusese întins la picioarele imensului pat cu baldachin lipit de un perete. Servitorii încetaseră să se agite și să-și dea brânci printre ușile camerei, care serveau drept coridor în vechiul palat indiscret, și până și șoarecii se duseseră la culcare. Dar bătrânul profet era treaz în continuare, luptându-se cu stăruință cu un horoscop care conținea multe linii încrucișate și câteva pete de cerneală care reflectau frustrarea absolută.

— Tot nu mi-a ieșit, Anael, a spus consultând un volumaș cu calcule de astronomie. Mă scoate din minți. Uite, am ora și data nașterii pe care ea mi le-a dat, ora șase dimineața a zilei de unsprezece februarie, iar aici este caracterul și viitorul și nici unul dintre ele nu i se potrivesc fetei sau cel puțin cu ceea ce am citit în aura ei.

— *Hmm*, a spus Anael, strângându-și brațele la pieptul gol. Înțeleg ce vrei să spui.

— Nu înțelegi deloc. Nici măcar nu te uiți la el, a spus Nostradamus.

— Ai uitat. Nu trebuie să mă uit ca să văd lucruri, a spus Anael pe un ton superior. Bătrânul profet a bombănit și s-a întors înapoi la lucru.

— Privește aici, fii atent. Conform acestui horoscop, este o fată fragilă, sensibilă, cu o fire poetică, destinată să moară acum doi ani, în adolescență, înainte de a fi împlinit douăzeci de ani. Și iat-o, sănătoasă ca un cal și nici măcar nu e căsătorită.

— Oricum, ea se consideră sensibilă și poetică.

— Poeziile ei sunt îngrozitoare, cât despre sensibilitatea ei ... ei bine, are pielea unui dragon când vina vorba să fie aruncată în situații unde nu-i este locul. Și în tot timpul ăsta, în care se consideră un crin grav și cu capul plecat, tăinuiește o inteligență sarcastică care ar putea să facă onoarea unei comedii pe scenă. Totul e prefăcătorie, Anael.

— Poate că te-a mințit în legătură cu data nașterii. E un pic sensibilă când vine vorba de vârsta ei, a observat Anael pe un ton de fals ajutor.

— Nu ... știu din aura ei că a spus adevărul, cel puțin odată. Mi-a spus că a verificat cu nașa ei ca să fie sigură, a spus profetul trecându-și o mână prin păr până când acesta îi stătea sculat pe o parte. Anael a chicotit. Profetul și-a suflecat mânecile ca să nu le păteze de cerneală și a început să se frământe din nou deasupra diagramei.

— E aproape ca și cum *încearcă* să fie persoana pe care o descrie acest horoscop, a mormăit pentru sine. Pur și simplu nu are sens.

— Poate că ar trebui să te culci pe el, i-a sugerat Îngerul Istoriei.

— Știi că nu pot să dorm în patul ăsta mizerabil. Perna e plină cu pene de proastă calitate, nu din cele de gâscă cum sunt ale mele, de acasă. Îmi provoacă vise urâte. Toată noaptea văd răzmerițe, moarte și războiul dus de frate contra fratelui. Nici că mi-aș putea dori coșmaruri mai rele. Dacă nu aș fi așteptat banii de la regină, aș fi plecat ieri – ba nu, alaltăieri. Nu mi-au plăcut prepelițele care s-au servit la masă ieri. Tari, fără pic de carne pe oase, iar sosul avea gust de stricat. Mă doare bila de atunci. Iar bucătăria din nord pur și simplu nu înțelege valoarea usturoiului.

— Asta pentru că nu-l consumă crud, așa cum fac béarnezii ... Dar marele Nostradamus adormise cu capul pe hârtiile lui. Anael s-a întins peste trupul inconștient al profetului și a stins lumânarea care băltea în seu.

*

— ... deci, vedeți, spunea mătușa, deși avem câteva obiecte din comoara lui, originalul Senõr Alonzo, fiind un vechi dușman al soțului meu, se află pe fundul oceanului, dar Monsieur Tournet i-a pus numele acestei mici creaturi atât de iubită de mine, care mulți ani de zile a fost singura consolare a unei biete văduve, mai ales că am un frate atât de arogant și de nerecunoscător. Aici, dulceață, a cloncănit femeia în timp ce-i oferea maimuței o altă bucățică de coajă de portocală glasată. Priviți-i mânușițele cu degete atât de finuțe! Senõr Alonzo s-a apucat de draperii ca să se cațere pe stinghie și să facă o grimasă oribilă la curajosul și eroicul meu salvator, care

roșea din cauza modestiei și încerca să se scuze în timp ce se îndrepta spre ușă.

— O maimuță, a mormăit el, o maimuță iar dumneavoastră sunteți nașa ei ... eu ... eu trebuie să plec – afaceri ...

— Și ce fel de afaceri aveți, Monsieur Montvert?

— Ah, um, va trebui să îl însoțesc pe tatăl meu la ora patru fix până la Luvru ... o întâlnire ... foarte importantă

— Vai, acum se face ora patru; nici nu s-a făcut amiază și sunt sigură că nu ai mâncat nimic. Era un lucru bun că mătușa are replici suficiente pentru două persoane, pentru că după toată agitația, nu eram în stare să deschid gura. Cuvintele îmi secaseră în favoarea vederii, binecuvântatei vederi pe care el mi-o salvase, așa încât să pot să-l privesc și mai bine. Căci nu-l văzusem suficient de bine. De ce nu observasem felul încântător în care își lăsa cămașa descheiată pe sub vestă, șireturile care-i atârnau neglijent la gât? De ce nu am apreciat simplitatea cu care evitase să poarte un guler încrețit, strâns și formal și grija cu care își pieptănase și își dăduse cu ulei pe păr? Cum mi-au scăpat neobservate brațele și încântătorii ochi căprui, în acest moment plin de o emoție indescriptibilă, sau mâinile lui lungi și aristocratice – cu siguranță de la un strămoș distins din partea mamei? Da, simplitate, indiferență în vestimentație – cum îl fac un bărbat cu adevărat arătos, cu un spirit nobil, așa cum era și salvatorul meu.

— Dar ... um ... trebuie să-mi schimb ... hainele, ah, da ... să mă schimb ... Nu se simțea bine în pielea lui. Privirea părea să i se fi fixat pe una dintre tapițeriile de o

strălucire nefirească a mătușei mele, *Judecata lui Paris,* cu trei zeițe goale.

— Oh, biata ta mânecă ... privește la găurile astea enorme! Vitriolul este o substanță păcătoasă, păcătoasă ... o să-l pun pe croitor să-ți ia măsură și să-ți trimită o vestă și o cămașă complet noi și un alt dar în semn de recunoștință ...ești sigur că nu poți să rămâi la cină? Se pare că mătușa nu observa nimic în neregulă ... cu el sau cu mine. Cum se putea să nu audă bubuiturile puternice ale inimii în liniștea stânjenitoare ce a urmat conversației noastre?

— Rămâi, am reușit să rostesc eu înăbușindu-mă. Cât de încântător arăta pălăria lui așezată șmecherește deasupra unor ochi ca ai lui. Ce unghi fermecător făcea bărbia lui când se ridica ca să întâlnească pomeții obrajilor – aceea a fost o superbă venă albastră pe care am văzut-o zvâcnind la tâmplă?

— Tu ... vrei ca eu și după ce ... după ce ... Senõr Alonzo ... am ... ți-am judecat greșit reputația?

— După ce? După ce m-ai salvat. M-ai salvat de la răbzunarea groaznică a lui Villasse ...

— Villasse, a rostit el, pierzându-și roșeața din obraji și îndreptându-și silueta. O să-i dau de urmă și o să-l omor pentru asta. O să-l provoc și o să-l distrug în numele onoarei. Un surâs frumos și strălucitor, ca un vultur curajos, i-a luminat fața.

— Vă implor, Monsieur Montvert, lăsați-l în seama justiției regelui. Înfățișarea lui va mărturisi totul și nu va trebui să vă mânjiți sabia, a spus mătușa.

— Numai un laș procedează așa, a mormăit el.

— Monsieur Montvert, la câte dueluri în numele onoarei ați participat? l-a întrebat mătușa.

— Păi um ... la nici unul ... ei bine, nu la unul formal ... ah, nu încă, a răspuns el. Dar ... dar știu multe lucruri ... am călătorit ... noul stil italian ...

— Îl știu pe Villasse de mai bine de jumătate din existența lui, e bătrân, dar e șiret. În tinerețe a supraviețuit unui număr de dueluri, în mare parte pentru că a trișat. Știți că odată a uns în secret cu ulei o zonă de pe câmpul de luptă și și-a atras adversarul acolo? Nimeni nu l-a învinovățit vreodată. E la fel de viclean ca un șarpe și dacă tu vei fi cel care îl va provoca la duel, el va cere să-și aleagă armele ...

— Cu toate astea, nu pot conștient fiind ...

— Dar bineînțeles că putem discuta asta la masă. Trebuie să fii mort de foame după tot ceea ce ai făcut pentru noi, fără măcar să urmărești vreun interes. Atât de galant! Cu siguranță nu o să ne privați de compania dumneavoastră ...

— Dacă domnișoara d ... dorește ...

— Sibille, am reușit să rostesc. Trebuie să îmi spuneți Sibille ...

— Dacă Sibille dorește Am aprobat din cap în tăcere.

— Ei bine, atunci ia brațul dragei mele și condu-o, dacă ești amabil. Cred că e ora mesei.

Tot ce mai țin minte este că aproape am leșinat la atingerea lui și jur pe ce am mai sfânt că nu pot să-mi mai amintesc nici un cuvânt din conversație, sau ce feluri de mâncare s-au servit la masă.

*

— Ești sigur că este respectabil? a întrebat ducesa de Valentinois. Stătea în picioare lângă șemineul dintr-o anticameră prezentabilă, din minunatul ei palat cu turnuri albe de la Chenonceaux, darul iubitul ei, îndrăgostit nebunește de ea, regele, și invidia tuturor celor care îl văzuseră, dar mai ales a reginei. Polița din marmură era ornamentată cu inițialele HD încolăcite, sculptate și pictate, de la Henri și Diane, pe pereți atârnau tapițerii grele, iar pe o masă bogat împodobită și cu picioare foarte joase, se odihnea o cutie de argint, gravată cu simboluri antice ciudate și un zeu cu cap de cocoș într-un car zburător. Afară, apele reci și verzi ale cascadei clipoceau printre stâlpii măreței galerii, cerul era divin, de un albastru răcoros, cum numai în zilele desăvârșite de toamnă se întâlnește, iar frunzele pădurii care se întindea dincolo de palat începuseră să-și piardă verdele verii. În depărtare, chemările cornurilor de vânătoare răsunau printre copaci, în timp ce oaspeții de la petrecerea ei se îndepărtau tot mai mult de castel.

— Vă asigur, a spus Simeoni, un magician înalt și sfrijit, îmbrăcat cu o mantie neagră și ponosită, acest Menander a avut o descendență nobilă, deși numai pentru poporul său. Un strămoș regesc.

— Oh, atunci, sunt sigură că trebuie să fie cinstit. Atât de multe dintre aceste relicve aparțin unor oameni de nimic – ucigași spânzurați, cizmari groaznici, cerșetori. Nu vreau să-mi dezvălui dorințele secrete unui – uh, *țărănoi*, mă înțelegi.

— Oh, doamnă, nu aș îndrăzni niciodată să visez să sugerez un asemenea lucru unei persoane cu strămoși atât de iluștrii și cu gusturi rafinate ca ale dumneavoastră.

— Ei bine, atunci, Maestre Simeoni, hai să ne apucăm de treabă. Deschid eu cutia sau rostirea cuvintelor magice o face să se deschidă singură?

— O voi deschide eu, dar trebuie să promiteți că nu veți fi șocată. Ducesa și-a dat acordul aprobând din cap, apoi s-a dat un pas înapoi când a văzut capul zbârcit și mumificat din cutie.

— Oh, e stafidit de tot! Ce îngrozitor! a țipat ea.

— Nu sunt mai mumificat decât tine, a spus Menander, deschizând una dintre pleoapele lui pergamentoase și rotindu-și ochiul hidos și viu.

— Serios, Monsegnieur Menander, din amabilitate vă spun, poate că un pic de cremă de castravete nu ar strica încrețiturilor astea îngrozitoare de pe obraji, a spus ducesa, cu gura ei micuță și strânsă într-o atitudine afectată. Sunt șocată că o persoană de rangul dumneavoastră se neglijează în halul acesta.

Cu un deget alb și îngrijit, și-a netezit o cută răzleață de pe manșeta brodată excesiv.

— Termină cu prostiile astea, nătăfleațo, a spus Menander. Bănuiesc că îți dorești tinerețe eternă.

— Cu siguranță nu de la *tine*, i-a replicat Diane de Poitiers. Din moment ce tu abia ai reușit să îți conservi propriului ten într-o stare cât de cât acceptabilă. Chiar ar trebui să încerci puțin din uleiul meu de trandafiri pe tenul ăsta ce are aspectul picioarelor de cioară. L-ai lăsat în *totalitate* de izbelițe.

— Simeoni, o să mă răzbun pe tine pentru asta, a spus Menander cu un mormăit surd.

— Vă implor, Madame, fiți îndurătoare față de Monsegnieur Menander la urma urmei are aproape două mii de ani.

— Asta nu e deloc o scuză pentru o asemenea ... ugh ... îngrijire personală sărăcăcioasă, a spus amanta regelui, dar totuși ... presupun ... ei bine, el nu este francez, până la urmă, și de aceea nu poate realmente să înțeleagă rafinamentul ... da, pot să accept ...

— ... și trebuie să ținești seamă și în compania cui a fost în ultimul timp, a spus Simeoni, gândindu-se cu disperare la modalități de a-și salva onorariul.

— Ei bine, atunci, se înțelege întru totul. Regina aia micuță și îngrozitoare, dintr-o familie de proprietari de case de amanet – noii îmbogățiți ca și nesuferiții ăia din familia Gondi și ca poeta aceea jalnică – ești pe deplin iertat, Monsegnieur Menander, din moment ce ai suferit.

— Așa sper, a spus capul mumificat din cutie, ridicând din nas agasat.

— Foarte bine atunci. Simeoni, spune-i ce vreau.

— Madame, nu pot face asta. Trebuie să recitați cuvintele magice singură, iar apoi să-i spuneți direct dorința Prințului Menander.

— Dacă trebuie. Ia să văd ... sunt scrise aici. Prin Agaba, Ornthnet, Baal Agares, Marbas, te conjur. Almoazin, Membrots, Sulphae, Salamandrae, deschideți-mi ușa întunecată și acordați-mi atenție.'

— Exprimă-ți dorința, a spus capul hidos cu o voce care răsuna ca țărâna în mormintele vechi.

— Eu, Diane de Poitiers, ducesă de Valentinois, îți ordon și doresc, Monsegnieur Menander, să o oprești pe regină să câștige vreodată influență asupra regelui Henri al II-lea al Franței, indiferent ce vrajă ar folosi.

— S-a făcut, a spus capul lui Menander Nemuritorul. Timpul îți va demonstra că este adevărat. Ochii lui vii au strălucit diavolește și pentru a crea un efect teatral a umplut încăperea cu un nor negru și un fulger mititel care a străbătut-o cu o *bubuitură.* Simeoni s-a prăbușit pe covorul scump, dârdâind de frică, dar ducesa de Valentinois bătea din piciorul ei subțire, încălțat în pantof de mătase, uns cu mosc și spunea:

— Să fim serioși, nu e nimic ieșit din comun. Uleiul meu de trandafiri, Menander, și evită efectele banale. Or să-ți aducă o clientelă și mai bună.

— Cine te crezi să-mi vorbești așa? Nu sunt *coafeza* ta! a strigat Menander, în timp ce și-a închis cutia cu un pocnet și a dispărut de pe masă, pârlind ușor, de ciudă, lacul de pe măsuța unde stătuse.

Mai bine aș părăsi țara pentru o vreme, s-a gândit Simeoni în timp ce își înfunda onorariul ducesei într-o punguță veche din piele pe care o ținea la brâu. Auzise de dorințele reginei și deși abia putea să prevestească ce se va întâmpla duminica viitoare, brusc a avut o revelație și în acel moment îngrozitor și-a dat seama cum Menander Nemuritorul poate îndeplini și dorințele reginei și pe ale ducesei în același timp, printr-un eveniment singular. Dacă dispar, și-a zis în sinea lui, or să dea vina pe altcineva. Nu are nici un sens să sfârșesc acum precum Guaricus. Aerul mării și poate postul acela în slujba ducelui de Urbino îi vor prinde bine bătrânului Simeoni

pentru un an sau doi. Oricum francezii ăștia tot nu apreciază un astrolog de primă clasă. În săptămâna următoare trecuse de Orléans, călătorind pe drumul prăfuit spre Toulouse și îndreptându-se spre sud, călare pe o mârțoagă gălbuie, bătrână și supra-încărcată, urmat de servitorul său în spatele unui măgar.

*

— Ia, să vedem, a spus mătușa examinând cărțile de tarot pe care le împrăștiase pe masă. Îndrăgostiții, soarele, toate sunt nemaipomenite – cu excepția acestei cărți de aici, căreia îi pune piedică dama de pică – nu-mi place cartea în poziția aceasta. Dar nu există nici un semn de îndoială. Nicolas este perechea ta, Sibille. Este perfect.

— Cărțile sunt de acord și la fel sunt și eu, a spus Abbé. Joacă dame excelent. Viclean, băiatul ăla. Ai văzut ce a făcut cu regele meu joia trecută? Acum grăbește-te și termină jocul ăsta, Sibille, vreau să-mi recâștig onoarea pierdută.

— Nu pot, am spus. Nicolas m-a prins la colț și trebuie să mă lupt să ies. În plus, nu e frumos să vorbești pe la spatele oamenilor.

Eram aplecați peste tabla de dame, iar jocul era la final, toții regii de ambele părți și nici unul nu renunța la nici un pătrățel. Timpul trecuse ca un abur desfătător din momentul în care mătușa îi acordase permisiunea de a veni să ne vadă în fiecare zi. Citeam poezii, el cânta la mandolină și interpretam duete și ne războiam la dame fiind fără milă unul față de altul. Când eram apropiați, inimile ne băteau la unison, iar când nu eram împreună, simțeam că ne lipsea jumătate din noi. „Aha! Ai sărit! Păcat, Nicolas!“

— Ai căzut în capcană! Sar și sar! Adio doi regi!

— Dar acum .. ia, privește ... Abbé hoinărea pe lângă noi ca să inspecteze tabla de joc.

— Ei, ei, amândoi sunteți blocați acum. Eu zic că e remiză. Da, categoric e remiză. Asta e problema cu voi. Prea jucați simetric.

— Și se și potrivesc de minune. Nicolas, am un plan prin care să aranjez cu un mijlocitor să-i vorbească tatălui tău. Sunt sigură că pot să-i prezint situația în termeni avantajoși. Toate prostiile astea să te trimită să te căsătorești cu o fată din străinătate – nu o să facă asta. Trebuie să-i explici că iubita mea nepoată este o femeie serioasă, că vei avea în viața o parteneră cum se cuvine și că va avea și o zestre frumușică. Cu siguranță se va potoli când își va da seama că e fericirea ta la mijloc.

Dar Nicolas arăta devastat.

— Oh, Madame Tournet. De fiecare dată când aduc vorba despre o mireasă din Franța spune că franțuzoaicele flirtează fără rușine, că o soție franțuzoaică va face un prost din mine și că îmi va pune coarne și că el știe mai bine. Apoi urlă despre Bastilia sau să mă trimită la verii mei din Genova – ce să fac? Știți că pentru mine nu va exista altă mireasă în afară de Sibille. Mai degrabă aș muri decât să-mi trăiesc viața fără ea.

— Hmm, a spus mătușa. E o problemă. Dacă fugiți pe ascuns, tatăl tău nu o să te ierte niciodată. Are dreptul să te țină închis, să anuleze mariajul, chiar și mai mult de atât. Iar eu vreau ca Sibille a mea să fie onorată în familia ta. Trebuie să-l convingem pe tatăl tău cumva. Va trebui să mă gândesc la ceva. Nu-ți face griji, întotdeauna fac asta.

*

— Încetați cu bubuiturilea alea de prost gust! Nu v-am spus că nu mai văd pe nimeni astăzi? Mă doare capul! a strigat Nostradamus spre ușile zăvorâte.

Cât a fost ziua de lungă servitorii au umblat în vârful picioarelor de-a lungul coridorului, în loc să traverseze prin camera lui Nostradamus, căci acesta a aruncat cu călimara de cerneală în bărbierul cardinalului și a ieșit basma curată. Nostradamus nu considera că era vina lui deloc, ba câtuși de puțin. Era chinuit de diavoli, printre care se afla și evazivul Anael, care, de zile întregi, nu-i mai arătase nici măcar o viziune. Apoi mai erau și nevrednicii ăia de frați Ruggiero, care puseseră pe picioare o fantasmă în armură fosforescentă ca să prezică măreția băiețelului căruia îi curgea mereu nasul, Delfinul, când acesta va deveni stăpân al celor trei regate, fapt care a determinat-o pe regină să trimită negreșit după ei, ca o școlăriță care-i adora. Și în cele din urmă mai erau și tachinările ieftine ale lui Menander și acea bucată de hârtie pătată care reprezenta singurul horoscop din viața lui pe care îl întocmise și nu corespundea cu realitatea. Și tocmai când își recăpătase echilibrul minții cu ajutorul unei tocănițe excelente și a unui vin vechi și agreabil de Bordeaux, un lacheu îmbrăcat în livreaua regelui i-a adus două portmonee, iar Nostradamus a scotocit în ele ca să descopere că regele i-a trimis o sută de coroane pentru serviciile sale, iar regina mai adăugase încă treizeci. Abia dacă îi ajungeau ca să-și acopere costurile călătoriei.

— Să te ferești de generozitatea regilor, Léon, a bombănit bătrânul doctor în timp ce îndesa banii în portmoneul lui ponosit din piele. După asta, ziua nu s-a

derulat bine deloc, iar acum un lacheu izbea cu un baston în ușa lui.

— Deschide, deschide, s-a auzit o voce de femeie. Am vești importante pentru marele Maestru Nostredame.

— Dă-i drumul să intre, Léon, sunt sortit să fiu martirizat, a suspinat Nostradamus. Dar când a văzut silueta amplă care umplea cadrul ușii, cu bastonul cu mâner de argint ridicat într-un gest pe jumătate neterminat, a pălit, apoi a oftat adânc și s-a ridicat de la masa sa de lucru.

— Madame Tournet, ce vă aduce aici?

— Vești de maximă importanță pentru dumneavoastră. Și, bineînțeles, am venit pentru horoscopul finei mele. Ați promis că-l trimiteți de acum trei zile. Cu siguranță, nu ați uitat.

— Nu e gata, a răspuns profetul exasperat.

— Nu e gata, nu e *gata*?, a spus femeia, împingându-și în centrul covorului silueta ei formidabilă, de unde putea să spioneze conținutul hârtiilor de pe masa de lucru a profetului. Cu repeziciune, s-a postat în fața mesei, dar era prea târziu. Ce văd acolo pe masă? Hârtia aia cu toate petele alea de cerneală? Soarele în Vărsător; desigur e fina mea. O sa iau ciorna asta.

— Nu o să luați nimic, a spus Nostradamus, îndreptându-și statura cât de înalt era și aruncându-i o privire poruncitoare. Însă femeile care au fost căsătorite cu pirați nu sunt așa ușor de intimidat.

— Ba o să o luăm; o să plecați în curând și nu o să mai aveți timp să-l transcrieți – așa că o să iau chiar acum ciorna ... Nostradamus a înșfăcat documentul supărător de pe masă înainte ca femeia să pună mâna pe el și l-a ascuns la spate, dar grosolănia ce s-ar fi impus pentru a intra în

poscsia lui era chiar mai mare decât putea să îndrăznească Madame Tournet.

— Cine zice de plecare? Plănuiesc să mai stau cel puțin încă trei săptămâni, a spus profetul.

— Dacă o să mai stați încă trei săptămâni, o să rămâneți aici pentru totdeauna.

— Și sunt acuzat că eu sunt ascuns. Vorbiți, Madame, sau nu o să vă dau niciodată horoscopul.

— Vreau să vă spun că aici o să vă putrezească oasele. Știu din surse sigure că teologii de la Sorbona și prietenii lor de la palatul de justiție din Paris intenționează să investigheze sursa puterilor dumneavoastră. Și știm amândoi că nu folosesc mijloace delicate. Chiar dacă o să fiți ars de viu, nu o să vă mai rămână nici o închietură la locul ei.

— Cum știu că nu mințiți pentru un scop ulterior? V-ați sfătuit cu acel Lorenzo Ruggieri – asta e – sau cu Simeoni. Câți bani v-au plătit, ce favoruri v-au promis ca să mă convingeți să plec? Știți bine că doar eu sunt suficient de iscusit ca să ticluesc mijloacele prin care să o scăpăm pe fina dumneavoastră de Menander Nemuritorul.

— Vă spun adevărul; am auzit veștile astea de la soția unui consilier parlamentar la o partidă de cărți. Sunt geloși pe favorurile și pe dovezile de bunăvoință pe care vi le-a arătat regina și vor să dea un exemplu. Trebuie să vă luați tălpășița cât mai repede.

— M-ai mințit și înainte, a spus Nostradamus.

— Niciodată, a răspuns Madame Tournet. Sunt sufletul adevărului. Dar aici Nostradamus și-a jucat a lui *coup de Jarnac*, șmecheria lui genială. În spatele acesteia exista și un sacrificiu, dar unul ales cu înțelepciune.

Aceste lucruri, la urma urmei, se știu că se petrec în cele mai bune familii.

— Sunteți o mincinoasă. V-ați mințit deja nepoata și prin ea, pe mine. Ați mințit în legătură cu data de naștere a finei dumneavoastră și în felul acesta m-ați trimis la o vânătoare nebună care mi-a consumat multe lumânări. Și acum ați venit aici, îndrăzneață și nerușinată, cerându-i horoscopul și încercând să mă determinați să părăsesc orașul pentru vreun scop necinstit de-al dumneavoastră. Profetul se aștepta la o furtună de negări vehemente, dar în schimb, spre marea lui surpriză, silueta palidă și uriașă a lui Madame Tournet s-a împletit și s-a chircit în interiorul jupoanelor ei imense și matlasate. Fața i s-a albit chiar mai tare decât gulerul alb din dantelă, așa că mustăcioara ei neagră i-a ieșit și mai țipător în relief. Ochii ei negrii începuseră să-i înoate în lacrimi și a căutat un scaun orbește, trântindu-se în el ca o băsică de porc umflată care sâsâie și geme pentru că a fost brusc găurită de copii, în joaca lor.

— Am jurat pe altarul lui Dumnezeu că nu voi spune. Există doar trei oameni pe pământul ăsta care cunosc secretul. Dumneata ești al patrulea. Jură-mi, jură, că nu îi veți spune niciodată. I-ar sfâșia inima.

— Ceilalți doi?

— Vor duce secretul cu ei în mormânt.

— Atunci unul dintre ei trebui să fie preotul care a botezat-o.

— Ghiciți prea multe, Maestre Profet.

— Și celălalt?

— Cea mai bună prietenă a mea de pe pământ ... dar gata, gata ... nu trebuie să mă mai gândesc, altfel voi muri.

— Dar, mai e un lucru. Trebuie să-mi spuneți data corectă ...

— Nu pot ...

— Ori îmi veți spune, ori, la un moment dat, Menander Nemuritorul va câștiga bătălia nervilor; după asta, ea va fi pierdută, iar dumneavoastră, mai mult ca oricine, puteți înțelege asta.

— Eu ... eu ... păi, atunci, trebuie ... Profetul aștepta ca bătălia care se dădea în interiorul bătrânei doamne să se potolească.

— Pot să vă trimit vorbă de îndată ce îmi termin treaba, a spus el, pe un ton blând și încurajator. Și dacă trebuie să ascundeți horoscopul de ea, o să vi-l trimit direct dumneavoastră când va fi gata. Oricum, majoritatea lucrărilor mele le fac prin corespondență.

— Apropiați-vă și am să vă spun la ureche, a spus Madame Tournet, ștergându-și ochii și odată cu ei și un strat gros de pudră din orez de pe fața umedă, privind în jur ca să vadă dacă nu se afla vreo altă persoană prin preajmă.

— Ah, înțeleg, a spus Nostradamus foarte delicat, aplecat în continuare asupra siluetei sale voluminoase, ca să prindă răspunsul femeii rostit cu o voce joasă. Asta schimbă totul.

XVI

Sperând să-l prindă pe rege singur, cardinalul de Lorraine a rămas în camera de consiliu până când ultimii susținători ai lui Montmorency au plecat. Fusese o iarnă grea, după foametea din vară, promițând să aducă o primăvară chinuitoare. În exteriorul ferestrelor înguste de la Luvru, cu sloiuri de gheață din diamant, o promoroacă de primăvară, nepotrivit de târzie, biciuia turnurile palatului, străzile și câțiva trecători grăbiți. Bătrânul Conetabil era pe frontul din nord, iar regele se simțea neliniștit și nesigur fără prezența lui stabilizatoare. Fratele mai mare al lui Lorraine, ducele de Guise, triumfa pe frontul din sud, victoriile pe pământ italian aducându-i glorie, dar absența acestuia îl îndepărta de centrul de putere. Era vremea ca Lorraine să acționeze în interesul casei de Guise.

— Maiestatea Voastră, a rostit acesta, chiar în momentul în care regele se pregătea să iasă rapid. Maiestatea Voastră, am vești de la Roma care vă vor bucura.

Henri al II-lea a întors o față gravă și calmă spre consilierul său, dar un mușchi neascultător al mâinii drepte i se zbătea sub piele. Observase în ultimul timp o îngroșare a taliei și nu mai putea de dorul terenului de tenis acoperit. A dat din cap aprobator, fără să scoată un cuvânt, ca și cum ar fi fost interesat, apoi și-a mângâiat barba subțire și neagră. Era gestul lui preferat, ce îi adusese reputația că era un semn de meditație profundă.

— Maiestatea Voastră, a continuat Lorraine, în cele din urmă li s-a răspuns petițiilor noastre. Papa a ordonat ca Sfântul Scaun să înceapă să curețe regatul nostru de eretici.

Un curent de aer pribeag a intrat pe sub tapițerii și le-a făcut să se miște. Un șoarece a sărit de sub o tapițerie și de sub masa grea din lemn a consiliului.

— Ah, a spus regele, aprobând din nou din cap în timp ce se îndrepta spre ușă, și cine a fost numit Mare Inchizitor?

— Eu, a spus Lorraine, urmându-l pe coridor deplasându-se în fruntea partenerilor de tenis ai regelui. Dar din nefericire, Papa nu a putut evita să numească în funcție alți doi cardinali, Chatillon și Bourbon. Un precedent, înțelegeți, cât se poate de regretabil.

— Ce este regretabil în a avea trei lorzi atotputernici care să ducă la bun sfârșit o sarcină atât de măreață? a întrebat regele.

— Am motiv să bănuiesc, Maiestate, că Chatillon ... Chatillon este unul de-al *lor*. Chatillon. Un Montmorency. Cât de subtil a aruncat bănuieli perfidul cardinal de Guise asupra rivalilor săi – suspiciunea de erezie, suspiciunea de trădare de țară. O licărire atotcunoscătoare, o sugestie a unei probe și o șoaptă prea fină pentru a răsuna pe treptele de piatră. Regele s-a oprit din coborârea-i rapidă și a privit înapoi peste umăr la cardinalul de Lorraine.

— Oh? A primit scrisori de la Geneva, deci?

— Nimic atât de direct. Dar manifestă înțelegere față de ei. Îi tolerează mai mult decât ar trebui. Datorită acestor semne, știu ce tăinuiește față de Maiestatea Voastră și de Sfântul Părinte. În inima lui erezia a găsit un punct de sprijin. Au intrat printr-un pasaj mai scund; un

paj care ducea o carafă imensă cu apă s-a oprit ca să se holbeze. De pe terenul de tenis de la sfârșitul pasajului venea sunetul ademenitor al strigătului unui bărbat, un ropot de aplauze și bufnitura unei mingi lovite.

— Dar, chiar dacă își dezbracă mătăsurile și rostește o rugăciune în templul lor, deși mă îndoiesc teribil, îl veți avea pe Bourbon de partea dumneavoastră în această anchetă. Bourbon, știu, este un bun catolic.

Ajunseseră la ușa deschisă a terenului de tenis. Fileul era ridicat, așa că fețe curioase se zgâiau prin galeriile de la etaj. Terenul mirosea a transpirație, a urină, a piele veche. Lorraine vorbea rapid, încercând să-i mențină atenția regelui trează.

— E adevărat, Maiestate, iar discernământul față de slăbiciunea lui este intact. Dar nu ați remarcat o anumită indolență la el, o anumită dragoste exagerată față de traiul dulce și de distracțiile care ar putea să-i sugă toată energia în folosul acestor eretici perfizi? Firea lui potolită și iubirea față de tot ceea ce e nou l-au făcut să tolereze multe lucruri. Nu mai demult de toamna trecută l-a avut ca chiriaș pe șaralatanul ăla de Nostradamus. Am auzit că au luat cina împreună aproape în fiecare seară și a dezvăluit multe secrete în compania tuturor doamnelor de rang care au venit să li se ghicească viitorul. Auzind cuvântul „ghicit", regele s-a întors către Lorraine, cu vocea iritată și cu atenția, în cele din urmă, captată.

— Superstiții, dragul meu cardinal. Le disprețuiesc, dar sunt prezente peste tot. Din fericire, nu e același lucru ca și erezia. Soția mea regina, știi bine, este din cale afară atrasă de cele mai absurde superstiții – și cu toate acestea nu vei găsi un catolic mai credincios decât ea pe acest

pământ. Slujbele religioase, rugăciunile – nu se mai satură de ele. Le are în sânge. Nu se poate controla. Italiancă și nepoată a unui Papă. Nu, superstițiile nu sunt suficiente ca să suspectezi un om ... Regele a făcut o pauză, iar expresia feței lui ursuze și lungi era indescifrabilă.

— Modul în care i-ați citit caracterul este genios, Maiestate. Dar uneori ... îmi fac griji că, așa bun catolic cum este, ar putea să-și favorizeze familia prea mult. Fratele lui ... O scânteie de enervare s-a aprins în ochii regelui.

— Regele Navarrei? Se răzgândește de câte ori bate vântul. Vorbește cu emfază, bate câmpii și unelteste fără nici un folos ca să-și câștige jumătatea spaniolă a regatului și nu-i pasă de nimic altceva. Ori aici, ori acolo, tot bun de nimic rămâne. O fi el prinț de sânge, dar mă bucur că trei moștenitori la tron îl separă de puterea acestui regat. Ar vinde Franța într-o clipită, din pură neatenție, ori pe motiv că cineva care a vrut să se amuze pe moment i-a spus că ar fi o idee bună. Nu, nu are o voință de fier ca să fie un eretic periculos.

— Da, dar soția lui are, și ea este o eretică. Curtea ei este paradisul pentru eretici.

— O femeie? Nici nu e de luat în seamă. Și amintește-ți, îmi vorbești de propria mea verișoară, fiica mătușii mele Marguerite, iubita soră a tatălui meu, regele Francis. Regele și-a îndepărtat privirea nerăbdător; de data asta Lorraine a mers prea departe.

— Oh, considerați că nu am spus nimic, Maiestate. Se prea poate să fi căzut sub vraja fratelui mai mic al lui Navarra, Condé – și el este un eretic, sunt sigur.

— Serios? Nu am auzit asta. Foarte bine, presupun că va trebui să-l supraveghez mai îndeaproape. Însă în ceea ce o privește pe regina Navarrei, vreau să nu o amestecați. E din sânge regal – mai bun decât al vostru, Lorraine – și dacă dorește să fie excentrică, e treaba ei.

Regele s-a îndreptat spre ușa scundă și boltită a terenului de tenis, în vreme ce Lorraine îl urma foarte aproape, atingându-i cotul stâng.

— Și ordinele sunt de a cere pedeapsa cu moartea pentru toți protestanții? Regele și-a desfăcut haina și a înmânat-o unui paj. Rămas în vestă, s-a familiarizat cu strigătele pline de bucurie ale partenerilor lui de tenis și a făcut semn să i se aducă o rachetă.

— Bineînțeles, desigur ... respectând legea existentă ... cu toții, până la urmă, sunt cei mai răi dintre eretici ... dar să-i excludem pe mercenarii germani ... prințul lor, după cum știți, nu-și găsește astâmpărul ... unele lucruri, înțelegeți, trebuie privite de sus, cel puțin, temporar. Regele a fluturat din mână ca și cum o forță invizibilă, localizată un pic mai sus deasupra cotului său stâng, va avea grijă de tot, și l-a părăsit pe cardinal, acolo la marginea terenului, după care și-a ocupat locul în uralele răzlețe ale galeriei de la etaj.

Semințele au fost plantate, și-a spus Lorraine, în timp ce pășea prin coridoarele de piatră deprimante și urât mirositoare, ca să părăsească palatul pe la intrarea curții principale. Am aruncat suspiciuni asupra Bourbonilor ca și asupra celor din familia Montmorency. Numai dacă un Dumnezeu amabil va permite ca venerabilul Conetabil să fie ucis într-o bătălie, atunci vai, un șarpe fără cap e un lucru mort și așa va fi și influența întregului clan

Montmorency. Familia este înzestrată cu o prea multă independență în gândire. Erezia este pasul următor. Or fi ei eroi acum, dar mâine, cu puțin efort, pot să dovedesc că sunt trădători ai credinței. Inchiziția va deveni mai puternică și odată cu ea și neamul de Guise, singurii adevărați catolici de necontestat. Timp, timp ... nu mai e mult până când familia de Guise va domni peste trei regate.

*

Era o zi frumoasă de primăvară, la două luni după conversația funestă a lui Lorraine cu regele. Păsările ciripeau în copaci, copiii la joacă strigau pe ulițe, iar gospodinele se aplecaseră peste pervazul ferestrelor de la etaj ca să-și spună ultimele bârfe. Dar peste toate aceste sunete ale primăverii, casa confortabilă din rue de Bailleul vibra din pivniță și până la grindele din acoperiș de țipetele puternice și ofensate ale lui Scipion Montvert, bancher, cetățean de vază și cap de familie. Toți servitorii, chiar și băiețelul care ascuțea cuțitele în bucătărie, se furișau în vârful picioarelor și șușoteau unul la celălalt, prefăcându-se că nu au auzit zbieretele de dincolo de ușa închisă a camerei fiului și moștenitorului casei de Montvert.

— Cum ÎNDRĂZNEȘTI să-ți zăvorăști ușa de MINE, propriul tău TATĂ? Deschide, îți spun, sau voi semna documentele ca să fi închis în Bastilia ca un fiu nesupus ce ești! AȘA e mai bine! Când spun deschide, să deschizi ... Ascultătorii au auzit un fel de mârâit imperceptibil drept răspuns. Doamna casei Montvert și-a așezat mâna pe inimă, sprijinindu-se de fiica familiei, palidă și cu părul negru, ai cărui ochi erau ridicați spre cer în rugăciune.

— Chiar nu te gândești deloc, tinere, la viața ta care se irosește pe zi ce trece? Când eram de vârsta ta, mă trezeam la RĂSĂRITUL soarelui, și învățam să deprind arta TRANZACȚIILOR! Limbile, dreptul, finanțele! Te-am trimis la cele mai renumite universități: Bologna, Montpellier, Toulouse și ai fost exmatriculat din toate! Și acum bântui toată noaptea și dormi cât e ziua de lungă!

Mormăieli, mormăieli, mormăieli.

— Să nu aud scuze! Ai umblat prin vizuinile păcatelor a șase națiuni! Și cu cine te asociezi? Cu oameni importanți care te pot ajuta? Sau cu toți stricații, fiii proprietarilor de taverne, cu zurbagiii școlilor de scrimă, scriitorii săraci și scandalagii, cu lăutarii ispitiți de spânzurătoare, nu, ACEȘTIA sunt oamenii de care fiul meu este atras ca de un magnet corupt!

Bombăneli, bombăneli, bombăneli.

— Mamă, a șoptit Clarette, intuind o pauză în apostrofări, pot să-l iau pe Bernardo să mă însoțească la slujbă?

Sora cea mică și virtuoasă a lui Nicolas avea o carte de rugăciuni în mâinile care semănau cu un crin, iar pe piept purta o cruce mare.

— PIERDE-VARĂ! s-a auzit la etaj. Mama lui Nicolas s-a înfiorat auzind strigătul.

— Știi că tatăl tău i-a cerut lui Bernardo să-l urmărească pe fratele tău peste tot, să-l țină departe de taverne, scandaluri și elețeele publice. Și nu auzi? Aproape că s-a trezit.

— Oh, mamă, știi bine că Nicolas ar trebui să mă însoțească la slujbă și nu un servitor. Dacă măcar odată ar pune piciorul în biserică ... e visul meu ca într-o zi să fiu mijlocul prin care el să intre în ambianța iubirii lui Dumnezeu.

— Oh, draga mea, fetița mea virtuoasă. De ce Dumnezeu ți-a dat atâta bunătate și nici măcar o bucățică fratelui tău? Jur, el va fi cauza morții mele.

— Dacă ... Și aici a suspinat, înălțându-și ochii. Dacă l-ai putea convinge pe tata să mă lase să intru la mânăstire.

— Știi bine că nu asta e voia tatălui tău. Ce va mai rămâne din familia Montvert dacă fratele tău ah, Dumnezeule, cât sufăr după urma lui ...

— La vârsta ta eram un tânăr serios, un AFACERIST! Eram căsătorit cu mama ta! Aveam un VIITOR! Tu ce viitor ai în afară de cariera de mercenar sau de ucigaș plătit sau de parior profesionist? Eh? Răspunde-mi la asta?

— Foarte bine, tată, o să încep o viață nouă ... În acest moment, tot ce mișca în casă s-a oprit.

Cele două femei, mama și fiica, își ciuliseră urechile să audă, dar discret, ca și cum s-ar fi aflat într-o contemplare adâncă.

— Da ... chiar din această zi. Dă-mi permisiunea să mă căsătoresc și îmi voi găsi o profesie merituorie – dreptul – exact așa cum ți-ai dorit mereu.

Lui Clarette și mamei sale li s-a tăiat respirația.

— Nu așa repede, risipitorule. Nu ai reușit să-ți termini studiile juridice în trei universități, după ultima mea numărătoare. Cine o să-mi garanteze că nu vei merge la școală și apoi ai să renunți din nou? Gata, m-am săturat. O ucenicie curată – zic eu, la banca vărului mamei tale din Genova și voi aranja o căsătorie cu o tânără sobră și castă dintr-o familie însemnată ...

— De fapt, tată, există deja o domnișoară ...

— O CE? ÎNRĂZNEȘTI să folosești genul ăsta de scamatorie cu mine? Clarette și mama ei se furișau în sus pe scări, cu ochii măriți.

— E frumoasă, de viță nobilă, mă venerează, iar eu ... eu sunt atât de îndrăgostit de ea că aș face orice – chiar și să fiu bancher – ca să obțin binecuvântarea ta, tată.

— AI FĂCUT CURTE unei FEMEI fără PERMISIUNEA mea? TE-AM AVERTIZAT să nu mai faci asta niciodată!

— Ai *spus* că ar trebui să fac cunoștință cu oameni de sânge nobil și cu legături sus-puse ...

— Cu BĂRBAȚI, nu cu FEMEI, găgăuță!

— Provine dintr-o familie minunată – din nobilimea spadasină – foarte veche – Artaud de La Roque-aux-Bois și are cele mai importante relații la curte ... cu regina însăși ...

— Tu, tu, tu ... POFTIM? O CURTEZANĂ? Știu totul despre această femeie! Cunoscând ceea ce ești – un prost – am făcut cercetări de când ai pus ochii pentru prima oară pe stricata asta și am descoperit mai mult decât am vrut să știu vreodată despre femeia aia îngrozitoare! Sibille Artaud de La Roque, a cărei verișoară Matheline este o bârfitoare din naștere provocându-i bunului ei soț suferințe nesfârșite! Cel mai grav este că *verișoara* acestei Matheline, care și-a abandonat familia decentă, s-a înhăitat cu mătușa ei imorală ca să câștige o moștenire ce îi aparținea de drept tatălui ei, iar acum are legături misterioase la curte! Legături păcătoase, fără nici un dubiu!

Mama și sora lui Nicolas se aflau aproape la capătul scărilor acum, dar ieșind din raza vizuală a celor doi

bărbați angrenați în conflict. S-au oprit, mai tăcute decât însăși tăcerea, și în liniștea aceea se putea auzi cum li se lungeau urechile.

— Fiule, fiule, ți-ai pierdut și ultima urmă de bun simț pe care o mai aveai? Nu știi de ce o femeie de felul ăsta este interesată de tine? O femeie care o slujește pe regină? Care își face apariția în public, citește la adunări literare și, ceea ce e și mai rău, are cărți tipărite *sub semnătura ei*? Vrea un soț de rang pe care să-l comande – o acoperire pentru păcatele ei, pentru relațiile ei amoroase, care nici nu mă îndoiesc că sunt deja la fel de numeroase ca stelele de pe cer. Așa trăiesc femeile astea, femeile cu relații suspuse la curte. Nu înțelegi? Ele nu sunt ca noi ...

— Tată, tu ești cel care nu înțelege. Conversațiile ei sunt elevate, prietenii ei sunt virtuoși O privire fulgerătoare și furioasă, semn că și-a dat seama de ceva, a străbătut fața tatălui său.

— Ai fost să o *vizitezi* ... nu nega, îmi dau seama după figura ta ... ai vizitat-o în secret, fără permisiunea mea! De cât timp, pentru numele lui Dumnezeu? I-ai promis ceva? E însărcinată?

— Tată, e castă, e statornică ... nici o femeie pe care o să o găsești nu ar putea să fie mai delicată, mai devotată ... am putea fi fericiți împreună ...

— Dumnezeule, nu ai priceput nimic? Avocații, cheltuielile ... cât îmi trebuie ca să o mituiesc pe scorpia asta vrednică de dispreț?

— Tată, nu o interesează nimic. Uită-te la mine, chiar nu poți să vezi? Asta e dragoste adevărată. Mințile și inimile noastre sunt una. Voi muri dacă nu voi fi împreună cu ea.

— Vei muri, dacă vei *fi* cu ea. O să fi un încornorat! Gata, destul. Eu, tatăl și stăpânul tău, te încui în această cameră până când vei înțelege că, fie accepți să mergi la vărul tău în Genova ca să înveți să te comporți cumpătat și să te apuci de o afacere potrivită pentru poziția ta socială în viață, sau voi semna hârtiile prin care te voi trimite la Bastilia datorită faptului că ești un risipitor ... Sunetul ușii trântite a reverberat în întreaga casă, iar cele două femei de pe trepte s-au îndepărtat în tăcere.

*

— Un sol din Anglia se află aici? A spus regele Henri, care pusese deja piciorul, susținut de un valet, în cureaua de la scara șeii. Primăvara era ocupată să se metamorfozeze în vară. Caii erau adunați în curtea grajdului de la Fontainebleu, ogarii de vânătoare neliniștiți lătrau, iar jumătate dintre curteni erau deja călări, gata pentru vânătoare. Chiar și regina Caterina, în ciuda siluetei sale dolofane, călărea pe o șa de damă cu îndrăzneala unui bărbat, pe calul său sprinten, de culoare cenușie, cu hățurile strânse în degetele sale grăsuțe, respirând adânc promisiunea unei dimineți strălucitoare și nerăbdătoare să o ia din loc.

— Să aștepte, a spus regele legănându-se în șa. Un bărbat cinstit nu-și pierde vremea cu declarațiile de război ale unei femei.

Nobilimea franceză a râs la auzul celor spuse și a repetat cuvintele regelui până când toți cei curajoși și spirituali au savurat gluma. Și așa, într-o atmosferă generală de veselie, regele și curtenii săi au pornit călări să ucidă cerbi, iar solul englez a fost lăsat să-și

odihnească picioarele timp de câteva zile, până când regele considera că e momentul potrivit să audă că Anglia declarase război și se alăturase trupelor Imperiului germanic comasate pe frontul de nord.

*

— Ai mierea, Madame? a întrebat regina. Lucrèce Cavalcanti i-a întins micul recipient din sticlă în suport de argint.

— Este chiar aici, Maiestatea Voastră, a spus ea, așezându-l pe masa întinsă din lemn de stejar din apropierea reginei. Regina nici măcar nu și-a ridicat ochii. Alături de cotul ei stâng se afla o carte deschisă cu însemnări scrise de mână. Caterina de Medici, îmbrăcată neceremonios, într-un capod din tafta de culoare galbenă și o bonetă din dantelă albă, era ocupată să piseze o pudră cenușie într-un mojar. Fără corset arăta ca un balon, fața durdulie era iluminată de inteligență concentrată, iar privirea și-o ațintise asupra operațiunii. La un moment dat amestecul din mojar arăta satisfăcător, iar regina s-a întors, cu un foșnet ascuțit de tafta, spre doamna de companie.

— Acolo. A spus. Pulbere de geranium și doar cât ai lua între două degete – dar nu mai mult de atât – de pulbere de nucșoară. Este un leac suveran pentru febra din această vară. Potolește durerile și pune stavilă nasurilor care curg. Iar acum, adăugând și mierea, fetița mea nu va mai simți gustul medicamentului. Procupată, amesteca leacul contra febrei și l-a vărsat pe tot într-un bol cu capac din porțelan chinezesc, pictat cu figuri mitice.

— Maiestate, nu sunteți numai o regină măreață, ci și una dintre cele mai blânde și mai preocupate mame, a

spus doamna ei de onoare, făcând semn unei cameriste să se apropie și să facă curat în urma lor. Regina a oftat.

— Încerc, Lucrèce, încerc. Dar în ciuda înțelepciunii mele, mi-am pierdut gemenii.

— Necazul este soarta fiecărei femei.

— Dar acum mă rog pentru fetița mea. Însoțit de un paj care să o anunțe, regina și însoțitoarea ei au traversat coridoarele de la St.-Germain până în camera unde bolea Elizabeta de Valois. Neavând încredere nici măcar în tovarășa sa cea mai apropiată, regina ducea singură remediul cu mâinile ei, ca și cum, într-un fel, dragostea de mamă s-ar fi putut transmite prin porțelanul chinezesc. S-au oprit în pragul ușii. Ajunseseră prea târziu. Ducesa de Valentinois stătea lângă patul uriaș, cu perdele, în care zăcea fiica reginei. În spatele ei, un doctor ținea o fiolă cu urină în lumina ferestrei, inspectându-i culoarea. Un alt doctor, în halat lung, îi dădea ordin unui chirurg, care deja deschisese o venă de la încheietura mâinii fetiței, și așezase un lighean din cupru sub braț ca să colecteze sângele întunecat ce se scurgea. Lângă pat, lângă ducesă, stătea fata înaltă cu părul tițian care era cea mai apropiată prietenă a Elizabetei. Regina Scoției, protejata de Guise a ducesei.

La apariția reginei, toți și-au ridicat privirile, tăcând brusc.

— Am adus un remediu pentru fiica mea, a spus Caterina de Medici, înaintând în liniște.

— Un remediu? a întrebat Diane, ridicând o sprânceană, iar un zâmbet condescendent abia zărindu-i-se pe față.

— Pulbere de geranium, a menționat regina.

— Fernel ne-a spus deja ce să facem, a adăugat Diane, iar doctorul cu barbă și cu fiola de urină s-a întors spre regină și a făcut o plecăciune adâncă.

— Grațioasă Maiestate, am prescris o serie de purgative care sunt infailibile în aceste cazuri.

— Înțeleg, a răspuns regina, privindu-și fiica palidă, al cărui sânge dătător de viață i se scurgea în lighean.

— Mamă, aș vrea să înghit leacul tău, a spus Elizabeta.

— Aiureli, a comentat ducesa. O să strici tratamentul. Ai încredere în doctori, draga mea. I-am convocat pe cei mai buni din regat. Mama ta nu trebuia să se deranjeze să vină.

— Pricep, a spus Caterina cu vocea ca de gheață. Dar când s-a întors să plece, a auzit-o pe ducesă șoptindu-i reginei Scoției:

— Cele trei chifteluțe Medici – se pare că ele sunt remediile farmaciștilor. Adolescenta a chicotit. Regina s-a oprit dincolo de ușă și a tras aer adânc în piept. Ochii îi ardeau, însă vocea îi era de gheață.

— Lucrèce, a spus regina cu o față de oțel. Trimite după Demoiselle de La Roque.

— Maiestate ... Lucrèce Cavalcanti pălise.

— Doresc ca fiica mea să fie mai presus decât regina Scoției, iar copiii mei să o vadă pe ducesa de Valentinois în colb, la picioarele lor.

— Dar obiectul acela ... e blestemat ... a murmurat doamna de onoare.

— Asta nu mă privește pe mine. În această seară îi voi cere lui Menander Nemuritorul să îmi garanteze că toți copiii mei vor ocupa un tron și să o ridice pe fiica mea, Elizabeta, la un asemenea rang încât Diane de Poitiers – babornița aia stearpă – nu va merita nici să-i lege șireturile de la pantofi.

*

— Cerule! Respiră aerul ăsta! Cele mai sulfuroase ape din toată Franța! De aici poți să inhalezi numai sănătate! Cât de curând, Sibille, o să te descotorosești de starea asta proastă și o să te simți din nou aproape cum erai înainte. Ne-am lăsat bagajele împreună cu ale lui Abbé în camerele noastre de la stațiune și am plecat amândouă să inspectăm băile. Dincolo de băi, lacul, pătat cu lebede și bărcuțe care treceau din când în când, sclipea liniștit sub soare. Pe poteca de lângă mal, doamne în vârstă, atârnate de brațul însoțitorilor, hoinăreau, așteptând inevitabila chemare a naturii care acompania apele stațiunii balneare. În fața noastră se întindeau sălile de baie, cu vestiare, hârdaie, maseuri și arcade umbroase, toate ascunse în spatele zidului înalt care încercuia baia principală. Aici era posibil să ți se ia sânge de către un chirurg, ori doctorii sau cadrele medicale competente să îți analizeze urina. De după zid auzeam sunetele ademenitoare ale celor care se bălăceau în piscina imensă în aer liber, cerând asistență sau flecărind. Peste toate acestea plutea o duhoare, un nor ieșit direct din iad.

— Iartă-mă, *ma tante,* dar miroase ca și cum s-ar fi spart zece mii de ouă clocite. Desigur, te poți simți mai bine dacă până la urmă mai ești în stare să te urnești din locul acesta.

— Vezi? Te simți mai bine ... ți-a revenit sarcasmul. În curând vei fi inspirată și-ți vei termina minunata ta lucrare epică despre viața reginei Clotilde. Tărăgănezi de prea mult timp; evident, ficatul e de vină, așa cum a spus și doctorul Lénoir. Trebuie să-ți reglezi intestinele mai bine ...

— Dar știi, mătușică, că nu e asta. Nicolas al meu a plecat să ceară permisiunea să se căsătorească și a dispărut. Sunt sigură că e ținut sub cheie ca un hoț. Înfiorătorul său tată e în stare de orice, doar ca să-l țină departe de mine pentru totdeauna. Și inima mi s-a rupt în bucățele. Mi-a pierit pofta de mâncare și toate băile sulfuroase din lume nu or să mă vindece. Și în fiecare noapte, deși asta nu i-am spus mătușii, Menander stătea pe comodă, murmurând:

— Nu știi că i-a cedat tatălui său? De ce nu? Ochii care nu se văd se uită. Nu te mai iubește. I-au găsit o mireasă frumoasă, are doar șaisprezece ani și e proaspătă ca un trandafir, cu picioare și mâini grațioase, grațioase, iar acum și-a dat seama că *tu* ești un monstru mare, urât și înfricoșător. Nu a fost decât infatuare, iar acum el a dispărut. De ce nu-ți dorești să se întoarcă. Ar fi ușor, dacă nu ai fi la fel de încăpățânată pe cât ești de proastă. Nici un bărbat nu te va iubi vreodată fără ajutorul meu. Pune-ți o dorință! Pune-ți o dorință! De ce nu-ți pui? E atât de simplu.

Dar, deși am încercat să-mi țin necazurile doar pentru mine, în timp ce în jurul ochilor pielea mi se ofilea și îmi apăruseră cearcăne negre, mătușa a remarcat oricum și a hotărât să pună în aplicare cura ei bună la toate: apele sulfuroase ale celei mai apropiate stațiuni.

— Ai nevoie să te înveselești, Sibille, și o să te simți mai bine când îți voi spune că tatăl lui mi-a scris ...

— S-a înduplecat? Inima îmi bubuia.

— Păi, nu prea ... dar citind printre rânduri, cred că nu e cazul să-ți faci griji că Nicolas a capitulat: tatăl lui s-a oferit să-ți dea bani să renunți la pretențiile tale și să îi scrii o scrisoare lui Nicolas în care îi spui că nu îl mai iubești.

— Mătușico, ce nelegiuire! Sunt ofensată! Ce diavol hain! Sper că l-ai pus la punct!

— Cu greu, draga mea. Vezi, el a deschis subiectul. El a scris, eu se cuvine să-i răspund. Cu ajutorul vărului meu, aici de față, i-am scris o scrisoare șireată ca să-l zăpăcesc și mai mult ... ai încredere în mine, draga mea. S-ar putea să-l vezi din nou pe Nicolas al tău.

— Vai, vai, ce de reguli noi a afișat directorul stațiunii aici, a observat Abbé, ca și cum ar fi vrut să schimbe subiectul. A tras cu coada ochiului un pic ca să citească pe tăbliță așezată lângă poartă. Se interzice tuturor, indiferent de posibilități, stare, regiune sau provincie, să provoace printr-un limbaj jignitor care ar putea duce la scandaluri; să poarte arme în incinta băilor; să mintă; dacă vor fi prinși vor fi aspru pedepsiți fiindcă sunt scandalagii, rebeli și nesupuși Înălțimii Sale.

De asemenea, se interzice tuturor prostituatelor și femeilor indecente să intre la băi sau să fie găsite la cinci sute de pași depărtare de ele fiind pedepsite cu biciuirea în cele patru colțuri ale orașului ...

Aceeași pedeapsă va fi aplicată tuturor celor care vor folosi un limbaj lasciv sau nerușinat față de domnișoare, doamne ori alte femei și fete care vizitează băile sau să le atingă într-un mod rușinos, ori vin și pleacă de la băi îmbrăcați obscen, contrar decenței publice ...

— Oh, am bolborosit. Bărbații și femeile se îmbăiază împreună? Nu mă așteptasem la asta. Iată-mă aici, sfârtecată de supărare și se așteptau să ... nu puteam, pur și simplu nu puteam ... poate că dacă mă prefăceam că mi-e rău ...

Îngrijitorii de la poartă au deschis-o pentru un domn deformat de reumatism, care era dus pe o targă. I-am văzut făcând o plecăciune.

— Este într-adevăr foarte decent, verișoară a spus Abbé. Toți bărbații sunt îmbrăcați cu o cămașă din olandă, iar toate femeile în lenjerie. Vei găsi cele mai alese persoane aici.

— În *lenjerie*? Mătușico, nu ai spus ...

— Să nu te gândești să te prefaci bolnavă și să zaci în pat, Sibille; o să te băgăm în apă pe o tragă, așa cum l-au adus pe acel domn. Ai nevoie de reparații și o să-ți facă un bine imens.

— Intrați toți? a întrebat îngrijitorul de la poartă, scrutându-ne cu privirea, pentru că eram o priveliște mai ciudată decât domnul de pe targă. Primul venea Abbé, zbârcit tot, cu pălăria largă și cu o manta neagră, cu ochii strălucitori și iscoditori ca ai unei veverițe. La brațul lui se afla bătrâna lui mamă, de o vechime cu adevărat uimitoare, abia fiind în stare să se mai deplaseze pe oasele ei fragile. Apoi mătușa Pauline, imensă și orbitoare în mătase galbenă, sprijinindu-se în bastonul cu mâner din argint și urmată de un lacheu care-i ținea deasupra capului o umbreluță de soare din muselină împodobită, apoi veneam eu, la fel de înaltă și jalnică, precum o barză, urmată de doi lachei care duceau prosoapele și halatele de baie și doi băieți în livreaua verde a mătușii care-l cărau pe Senõr Alonzo în cușca lui mare și aurită la care i se atașaseră o pereche de mânere la fiecare cap ca să fie purtată mai ușor.

— Toți, a spus Abbé, îndesând un bacșiș generos în mâna îngrijitorului.

— Pentru maimuță trebuie să plătiți separat ...

— Spune-i, dragă vere, că maimuța nu se scaldă.

— Pentru maimuță oricum plătiți separat ...

— Ar trebui să vă cerem bani pentru că expunem maimuța și va fi o sursă de amuzament pentru pacienți, a remarcat Abbé, mai scoțând câțiva gologani.

— Animalele nu sunt acceptate. Vă las să intrați doar pentru că e în cușcă.

— Pur și simplu nu pot să trăiesc fără să-mi văd iubita mea maimuțică, a anunțat mătușa Pauline. Și se topește, indiscutabil, se topește de dorul meu.

— Hmm. Da, a spus îngrijitorul, cu mâna întinsă. Senõr Alonzo s-a tras de buze cu laba strâmbându-se la îngrijitor. Abbé i-a mai pus ceva mărunțiș în mână și ne-am îndreptat spre băi. În realitate a trebuit să-l luăm pe Senõr Alonzo cu noi pentru cușca lui. Pe fund, sub o scândură, era așezată cutia lu Menander Nemuritorul, și speram că ținându-l în apropierea noastră, nu putea să se miște rapid și să se materializeze pe malul apei, imediat după ce l-am fi lăsat în cameră. Bineînțeles că la auzul acestei idei a fost furios.

— Frumoasa mea cutie pe fundul cuștii unei maimuțe! Mă voi răzbuna cumplit!

— Aiureli, i-a răspuns mătușa. M-am săturat să ne tot sabotezi micile noastre excursii de plăcere. Mergem la băi, iar tu o să ocupi un loc în cușca maimuței. Nici un fenomen supranatural nu are dreptul să fie o complicație socială.

— Vă spun că o să scheun, o să urlu!

— Și toată lumea o să creadă că e Senõr Alonzo și o să te ignore complet.

— Niciodată, niciodată în optsprezece secole ...

— Ești *răsfățat*, Menander, asta e problema ta. Ai mers mult prea departe. E momentul să pună cineva mâna pe tine.

Așa că iată-ne, cu maimuță, lachei, Menander și tot tacâmul după noi. Numai Gargantua rămăsese la camere, spre marea lui durere, căci se considera un companion de departe mai merituos decât Senõr Alonzo, dușmanul lui de moarte.

Să vă spun că nu am mai fost la băi niciodată, nu numai pentru că mă bucuram de o sănătate fără cusur, dar tata ura profund stațiunile balneare, spunând că nu erau altceva decât sălașuri ale păcatului, unde bărbații și femeile mergeau să se dedea plăcerilor orgiace și numai o femeie imorală ca sora lui poate să persiste într-un asemenea comportament flagrant. Băile din interiorul arcadei semănau mai degrabă cu consecințele păcatului, decât cu păcatul în sine, amintind de acele picturi din biserici în care sufletele celor imorali erau fierte în bazine din care ieșeau aburi sulfuroși. Bazinul avea trepte care se scoborau în apa fără adâncime, iar bărbații în cârje, femeile metamorfozate în gnomi și până și copiii anemici cu membrele paralizate erau ajutați să coboare în apă de către servitori. La un capăt al bazinului, era întins un cort din iută și acolo mătușa era ajutată să se așeze pe treptele cufundate în apă, lenjeria ei imensă ondulându-se în jurul ei pe suprafața apei. A fost imediat înconjurată de câteva doamne în vârstă, toate făcând schimburi de informații despre afecțiunile lor cu o viteză uimitoare, prea rapid pentru a putea fi urmărite. Peste toate acestea, mirosul respingător se rostogolea ca un blestem. În ceea ce mă

privește ... ei bine, mă rugam ca nimeni să nu mă observe, atât de stângace, atât de dezbrăcată eram, cu lenjeria udă lipindu-mi-se de trup. Unde să mă ascund? Cât mai adânc, ghemuindu-mă până când apa mi-a ajuns la bărbie, în centrul bazinului, cu ochii închiși strâns, departe de infirmii care plescăiau în apa de pe trepte.

— Sibille, Sibille! O auzeam pe mătușa strigându-mă. Sunt aici ... cu niște doamne! Mi-ar face plăcere să le cunoști!

Am deschis un ochi. Peste tot în jurul meu, toți cei din bazinul condamnat, cu excepția servitorilor, nu aveau furci.

— Nu sta la soare, Sibille, o să-ți strici tenul!

Am deschis și celălalt ochi. În fața mea, se afla o femeie cu cel mai mare nas din lume. Alta, cu un ochi de porțelan și cu o gâlcă uriașă. Oi fi tu simplă, dar nu arăți atât de groaznic ca *ea*, a șoptit Spiritul meu Inferior minții mele secrete. Mi-am întors capul spre locul de unde veneau sunetele și le-am văzut pe doamnele în vârstă plutind în apa de sub boltă. Și cel puțin nu ești la fel de bătrână ca *ea*, mi-a șoptit acel element trist și micuț al personalității mele. Din nefericire, m-am gândit la cicatricile proaspete care îmi distruseseră brațul și mâna dreaptă. Dar chiar dacă sunt tânără, frumoasa mea mână a fost distrusă, mi-am zis. Mi-am mișcat degetele. Cicatricele încă mă țineau și arătau hidos, roșii și zgrunțuroase.

Un băiat plăpând cu membrele paralizate era cufundat în apă de către îngrijitori. Știam că trebuia să-mi fie milă de el. Dar Spiritul meu Inferior, mic și deplorabil, mi-a zis, ei bine, cel puțin brațul tău e într-o stare mai bună

decât băiatul *ăsta*. Atunci, m-am gândit, ce persoană inferioară ești, Sibille, lipsită de sensibilitate și compasiune, căci tot timpul ai considerat că ești așa ... în loc să simți milă pentru amărâții care sunt în jurul tău. Începi să te simți mai bine pentru că vezi alți oameni care sunt într-o stare mai rea decât a ta. Acum mă simțeam vinovată pentru că eram mai sănătoasă decât alții, așa că eram într-o dispoziție la fel de proastă ca de obicei. Treptat, cu conștiința măcinându-mă, mi-am croit calea prin apa împuțită până la pata umbrită de sub arcadă.

— Ah, ai venit în cele din urmă, a exclamat mătușa. Sibille, jur că văd un pistrui! Trebuie să fi mai atentă!

Iar doamnele au renunțat să discute despre o femeie al cărei pântece îi căzuse după nașterea celui de-al patrulea copil ca să acorde atenție cazului meu pe care îl considerau destul de scandalos.

— Imaginați-vă! Un atacator angajat să arunce cu vitriol! Draga mea, ce norocoasă ai fost să scapi de măritișul cu el! Cu siguranță se aflau la acest punct al discuției. Scăpasem de măritișul cu Villasse. Și în tot timpul cât mă simțeam vinovată, nu era același gen de vinovăție ca cea de a fi o ucigașă, și în plus, tuturor celor care au vrut să mă căsătoresc cu Villasse li s-a demonstrat că greșeau. În timp ce doamnele sporovăiau, începeam să simt cum proasta dispoziție sufletească îmi intră la apă. Poate că Nicolas nu a fost convins, poate că mătușa va reuși să facă ceva până la urmă.

— Vai, dar cicatricile nu sunt chiar atât de rele, ai putea să porți o mănușă ori să ții un evantai *așa* ...

— Biata mea nepoțică este distrusă pentru că tatăl admiratorului ei, curajosului ei salvator, i-a interzis să se

căsătorească cu ea, iar acum el nu o mai vizitează deloc. Sunt sigură că ei îi este teamă în sinea ei că el nu mai vine din cauză că i-au rămas cicatrici.

— E ridicol! O fată frumoasă și neprihănită ca nepoțica ta? Bătrânul trebuie să-l preamărească pe Dumnezeu pentru norocul lui! Doamna cea în vârstă s-a întors către mine și a început să mă cerceteze îndeaproape.

— În plus, privește, nici un strop nu ți-a atins fața, draga mea ... ah, dacă aș avea tenul tău ... Crede-mă, dragostea lui va deveni și mai puternică, dacă i-a fost interzisă. Și când un bărbat este îndrăgostit, găsește o modalitate de rezolvare. O să-ți trimită un mesaj ... cine știe? Poate că unul dintre ele chiar a fost interceptat ... și apoi ... ah, dragostea!

Începusem să remarc că cerul de deasupra bazinului era foarte albastru. Ambianța era amuzantă și veselă. Bolta umbroasă părea fermecătoare și ademenitoare. Păsările ciripeau în copacii din spatele zidului care înconjura bazinul. Mirosul de sulf aproape că nu se mai simțea; abia de mai puteam să-l percep. Dumnezeule, mătușa a avut dreptate până la urmă – aceste băi erau foarte tonice.

— ... părul tău e atât de gros și elegant, iar buclele vor fi din nou la modă. Doar o privire fugară și se va îndrăgosti de tine mai mult ca niciodată. Îți trimit frizerul meu, e un geniu ...

— Vezi, Sibille? Ți-am spus că ai nevoie de băi. Fața ta deja arată mai luminoasă, a spus mătușa.

*

— O fată înaltă și o doamnă voluminoasă cu un baston? Da, sunt înăuntru, a spus îngrijitorul.

— Atunci lasă-mă să trec, a răspuns căpitanul, încercând să intre cu forța.

— Oh, nu. Nu fără să plătiți taxa. Și trebuie să vă lăsați sabia aici, împreună cu ordonanța. Vedeți regulile? Îngrijitorul i-a arătat cu degetul tăblița așezată la intrare.

— Aceste reguli nu sunt pentru cei de rang. Căpitanul era îmbrăcat splendid, gulerul său înalt era tivit cu dantelă, vesta din catifea maro avea tăieturi din satin de culoarea caimacului, iar haina largă din blană și fără mâneci era tivită și brodată cu purpuriu. Pe un șold îi atârna o sabie și un pumnal și, deși era pe jos, nu își scosese pintenii de la cizme. Cu felul elegant în care era costumat, prea puțini l-ar fi suspectat că e un vânător de zestre, un datornic care cheltuiește mai mult decât își permite și un individ care se înjosise atât de mult încât să cumpere o poțiune a dragostei de la Lorenzo Ruggieri ca să o seducă pe sora bogată a prietenului său cel mai bun și camarad de arme, Annibal de La Roque.

— Oh, nu, sunt regulile regelui și se aplică tuturor. Fără arme și fără scandaluri.

— Nu am nici o intenție să mă cert cu cineva. Vreau doar să o văd pe Sibille de La Roque.

— Fără propuneri indecente. Și astea sunt tot regulile regelui.

— Amice, aș putea să te trântesc la pământ pentru obrăznicia ta.

— Nu vă plângeți la mine, plângeți-vă administratorului băilor. Puteți intra doar dacă vreți să vă scăldați. Ăsta-i regulamentul.

— Ei bine, atunci vreau să mă scald, a spus Philippe d'Estouville, scotocind în punguță.

— Fără arme, a spus îngrijitorul.

Ușurat de arme, căpitanul d'Estouville examina din umbra bolții, uriașul bazin. Nu vedea nicăieri capul negru și creț al rivalului său. Iscoadele lui l-au informat corect. Băgărețul mizerabil nu o mai vizita. Fără nici un dubiu că fusese trimis la plimbare. Acum inima ei era liberă. Bun. Doamnele, oare unde erau? Aha, acolo, sub umbrar. Da, iat-o, chiar lângă mătușa aia bătrână și ordinară, care a refuzat să-l primească în casă. Dar mai devreme sau mai târziu, Sibille va ieși din apă, se va usca și poate va dori să bea ceva răcoritor sub boltă. Poate că dragonul cel bătrân va dispărea în clădire pentru un masaj. Așa ar putea să-i ofere nepoatei o băutură ușoară. Pentru el era uimitor cât de simplă era noțiunea de poțiune a dragostei și cât de dificil era, în fapt, să o administrezi. Mai ales când trebuia să te supui superiorului tău care călătorea între moșiile lui, curtea regală, iar acum și câmpul de luptă, și când o guvernantă bătrână și suspicioasă reușea să-și bage nasul peste tot. De data asta va trebui să se descurce, iar Sibille se va îndrăgosti de el fără drept de apel, iar problemele financiare vor fi soluționate pentru totdeauna.

*

Dincolo de porțile băilor, îngrijitorul barase calea unei siluete asemănătoare unui cărăbuș costumat în piele neagră.

— Dar nu vreau să mă scald, ci doar să fac o vizită, spunea Cosmo Ruggieri.

— Nu contează. Dacă vreți să intrați, trebuie să plătiți. Și fără săbii. La fel și fără pumnale. Citiți regulile de acolo. Sunt regulile administratorului, stabilite la ordinele regelui. Și nu aveți voie să intrați doar ca să vorbiți cu o doamnă. Și asta e interzis.

— Nu intenționez să vorbesc cu nici o doamnă, a spus Ruggieri.

— Ei bine, atunci ce vreți să faceți?

— Eu ... am probleme cu spatele. Am nevoie de un masaj și să mi se ia sânge, a răspuns Ruggieri, oarecum neconvingător, în timp ce scormonea în săculeț după banii de intrare. După câteva minute stătea sub boltă, îmbrăcat doar în cămașa lungă, căutându-l pe d'Estouville, după care venise aici. Dumnezeule, uite-l în apă, menținându-se la suprafață ca un pește, croindu-și calea spre niște doamne așezate pe treptele de sub umbrar și cufundate în bazin. Ce nebunie. Un florentin, care dă o poțiune unui neica nimeni, nu ar eșua să o administreze rapid printr-un șirletic deștept. Dar acest francez nenorocit, arogant și inutil era o cauză pierdută! A călătorit, a trimis menestrelii să-i cânte la geam în încercarea de a intra în locuința ei, a urmărit-o pe vrăjitoare la curte, în loc să meargă direct la ea la una dintre cinele găzduite de marele case aristocratice la care fusese invitată să-și citească poeziile. Tot ce trebuia să facă era să stea lângă ea și să bea ceva împreună. Un ratat, un ratat teribil, acest ridicol căpitan francez. Și îl mai și enerva îngrozitor, pe el, Cosmo, care trebuia să se țină după nerodul ăsta peste tot ca să pună mâna pe Stăpânul Tuturor Dorințelor în minutul în care rămânea fără proprietar! Dacă nu aș fi descoperit că urma să meargă la

băi și nu i-aș fi sugerat să urmeze acest plan, ar fi pus în continuare buza în fața ușii ei, își zicea în sinea sa Ruggieri. Francezii! Ce incompetenți!

Unde îl ținea pe Stăpânul Tuturor Dorințelor? Nu puteau să riște să călătorească atât de departe fără să îl ia cu ele. Vicleanul florentin iscodea valeții trântorii, hoinarii, rătăciții și îngrijitorii încărcați cu prosoape. Nu se vedea nici o cutie. Și totuși nu putea să fie prea departe. Altfel, le-ar fi urmărit și s-ar fi materializat pe marginea bazinului. Trebuie să fie la vestiar. L-au ascuns în vestiarul femeilor. Ele unde erau? Ah, da, erau acolo, în zona în care două bătrâne, suferind de artrită, erau sprijinite de o matroană puternică să se îndrepte, ca un crab, către bazinul vindecător. La fel de tăcut ca o umbră alungită de seară, Cosmo Ruggieri s-a îndreptat către ușa nepăzită și s-a strecurat în interior. Brusc, s-a auzit un țipăt ascuțit și câțiva îngrijitori au dat buzna în direcția sunetului, izbindu-se de ghinionistul Cosmo pe care l-au și înșfăcat fără să stea prea mult pe gânduri. Împroșcând cu proteste, l-au târât neceremonios spre poarta stațiunii și l-au zvârlit afară.

— Dacă te mai gândești să te întorci din nou, te băgăm la închisoare atât de repede, încât nici n-o să-ți dai seama, a țipat unul dintre ei trântind poarta. Un hohot de râs și zumzetul unei conversații s-au răspândit peste aburii sulfuroși. Nimic nu se compară cu un scandal pentru a incita conversațiile printre străini, iar Cosmo le dăduse un motiv întemeiat.

— Ce credea că face?

— Era un hoț, evident.

Sibille și mătușa Pauline s-au uitat una la alta cu subînțeles, iar ochii le străluceau de amuzament când

Senõr Alonzo a început să danseze și să țipe în colivia lui. Simțind că aceasta este șansa lui, d'Estouville s-a bălăcit prin apă până când a ajuns la doamnele de sub umbrar și a intrat în conversație cu ele.

— Un scandal, ce individ groaznic. E așa o ușurare să știi că aceste băi sunt atât de bine supravegheate ...

*

O briză încântătoare de iunie a încrețit apa lacului și a purtat sunetul unui tânăr ce cânta la lăută pentru iubita lui, într-o barcă dusă de vânt în derivă pe suprafața placidă a apei. Dar individul, căzut în melancolie, dădea de mâncare unor lebede și nu a observat scena fermecătoare. Reușise să evadeze din casa tatălui său, urmat de un singur servitor, doar pentru un singur moment, preocupat de gândul că slăbise atât de mult, că ar fi trebuit să urmeze niște băi ca să se refacă înainte de lunga și riscanta călătorie în exil prin Alpi. A repetat iar și iar ce urma să-i spună. Sibille a lui era acolo, cea mai mare iubire a vieții sale, iar el avea doar puțin timp la dispoziție ca să-și ia la revedere. Ea s-o fi gândit că a abandonat-o? Un alt bărbat o fi profitat de absența lui ca să îi spună neadevăruri despre el, ca să-i sădească îndoieli în inimă și să o câștige de partea lui? Dacă va refuza să-i vorbească? Atunci va pleca în tăcere, se va stinge și va muri; oare își va supăra tatăl și mai mult, dacă va muri pe străzi ori dacă își va da sfârșitul în casa unchiului său din Genova? Nu mai conta, o soartă crudă va aranja lucrurile în modul cel mai tragic cu putință.

— Stăpâne Nicolas, nu vă face bine să vă plângeți și să vă lamentați aici; trebuie să urmați tratamentul ca să vă

faceți suficient de bine pentru a putea călători. Hmm, și-a zis Nicolas, cum o să scap de Bernardo? Am avut noroc să descopăr că ea se află aici. Dar la ce bun dacă nu pot să scap de lacheul tatălui meu? O să-i raporteze totul. Apatic, s-a îndreptat spre poarta stațiunii, bătrânul servitor urmându-l doar la un pas în urma lui.

— Dumnezeule mare, uită-te la plancardă, a spus Nicolas aflat în continuare la distanță de poartă. Nu pot să intru cu sabia și cuțitul. Bernardo, poți să mi le duci înapoi în cameră?

— Nu până nu vă văd că ați intrat în siguranță în apă, stăpâne Nicolas. Atâta timp cât aveți hainele pe dumneavoastră s-ar putea să fugiți.

— Nu fără sabie. Știi bine că e prea valoroasă ca să renunț la ea. În silă, bătrânul privea cum Nicolas se sprijinise de un copac și cotrobăia în punguța de la brâu ca să plătească la intrare. Arăta și mai slab, cu ochii duși în cap, decât fusese când se îndrăgostise de fiica acelui preot din Bologna, pe care au trimis-o cât de repede cu putință să locuiască cu rudele ei de la țară. Bietul bătrân, și-a zis servitorul; individul ăsta nerecunoscător și incapabil este singurul său fiu.

Dar abia plecase Bernarndo că cea mai ciudată dintre doamnele în vârstă din câte existau s-a grăbit spre apaticul Nicolas, care suspina din toți rărunchii. Cercurile crinolinei se zgâlțâiau înainte și înapoi; era încorsetată, iar o înjurătură tipic masculină a ieșit de sub vălul bogat pe care îl purta. Ochii lui Nicolas s-au luminat.

— Ți se vede barba, i-a spus bătrânei ciudate.

— Tinere, am o boală cumplită, a murmurat Cosmo Ruggieri cu o voce răgușită.

— Într-adevăr cumplită – ești atât de schiloadă că mergi ca un bărbat, a remarcat Nicolas, cu sprânceana stângă ridicată sarcastic.

— Ascultă, trebuie să mă ajuți. Dacă mă sprijin de brațul tău și plătești pentru amândoi, paznicul nu o să își dea seama că sunt deghizat.

— De ce te-aș ajuta?

— Pentru că joc un renghi neobișnuit. Un tânăr isteț ca tine va putea să fie invitat la cină mulți ani de aici înainte datorită talentului tău de a repovesti această întâmplare într-un mod haios.

— Un renghi? Cui?

— Unui gentilom snob care o merită pe deplin. Monsieur d'Estouville, dacă ai auzit de el.

— Dacă am auzit de el? Vai, a plătit menestreli ca să fure afecțiunea unei doamne față de mine. Am fost nevoit să-i pun pe fugă într-o înfruntare cu sabia, nenorociții.

— O doamnă? Acea doamnă ar putea fi ... Sibille de La Roque?

— Vai ... da ... sunt atât de faimos? a întrebat Nicolas. Ochii lui Cosmo s-au îngustat șireți sub vălul bogat.

— Ei bine, chiar în acest moment, *Monsieur* d'Estouville îi prezintă omagiile doamnei la băi. Nicolas s-a albit, apoi s-a făcut roșu de furie.

— Luați-mă de braț, venerabilă doamnă, sunteți prea slabă să umblați fără baston, a anunțat Nicolas cu voce tare și au intrat împreună prin poarta stațiunii.

Când Nicolas a ieșit de la băi și s-a îndreptat spre arcadă, a remarcat că bătrâna doamnă nu putea fi văzută nicăieri. Mă simt ca un prost cu cămașa fâlfâind pe mine. Cum să-mi iau așa la revedere? Dar a zărit bărbița la modă

a lui d'Estouville și zâmbetul fulgerător și i-a auzit și râsul vesel, în timp ce o escorta pe Sibille spre marginea bazinului. Sibille *a lui*, mai frumoasă ca o nimfă, cu capul și gâtul ivindu-se din apă. Și în continuare, lenjeria ei udă, când i se lipea de trup, când plutea – simțea cum dârdâie din cap până în picioare. Sacrilegiu! Dezmățat scârbos, atât de aproape de ea, atât de respingător!

În acel moment, Ruggieri, dezbrăcat de veșmintele sale, se furișa în spatele stâlpului care susținea bolta, nu departe de spinările bătrânelor doamne flecare și de cușca maimuței care atrăsese câțiva amatori de curiozități. Senõr Alonzo, încântat de publicul său, îi delecta cu unele dintre gesturile cele mai vulgare de care numai maimuțele sunt capabile

— Încă odată! Oh, ia privește! Ropote de aplauze. De pe fundul cuștii s-a auzit un vaiet. Cosmo s-a apropiat. Da, categoric, nu era un sunet scos de o maimuță. În mijlocul râsetelor a auzit clar cuvintele:

— Niciodată, niciodată nu am fost tratat atât de grosolan ...

Da, el era! Nu putea fi decât Stăpânul Tuturor Dorințelor, așezat sub o placă pe fundul cuștii maimuței! Cosmo a privit prompt spre bazin. Sibille își făcea apariția din spatele unui cearceaf mare ținut de un servitor, iar d'Estouville o urma, ud fleașcă. În curând se va îmbrăca și apoi îi va oferi ceva de băut ...

Într-un gest cutezător, atât de grabinc că privitorii au rămas cu gura căscată, Cosmo Ruggieri a deschis cușca maimuței și scotocea sub podea.

— Opriți-l! Dragul meu Senõr Alonzo! a țipat silueta plutitoare de sub umbrar.

— Maimuța! Îi dă drumul maimuței!

— Aiii! a urlat Ruggieri iar din mâna unde maimuța îl mușcase până la os începuse să-i curgă sânge. Mașinal, și-a tras mâna afară, și astfel, Senõr Alonzo a sărit din cușcă, scărpinându-se bucuros și balansându-se din cracă în cracă, spre umbrar.

— Prindeți-o, prindeți-o! strigau privitorii în timp ce îngrijitorii se cățărau pe umbrar. Cu un salt superb maimuța a țâșnit pe jgheab, apoi a alergat de-a lungul acoperișului, după care a luat-o la fugă cât l-au ținut picioarele spre acoperișul clădirii băilor. Era acompaniat de râsete și urale.

— Oh, a țipat Sibille, privind pe furiș, pe jumătate îmbrăcată, din cadrul ușii de la ieșirea vestiarului femeilor, cineva i-a dat drumul maimuței mătușii. Va fi distrusă, dacă îl pierde.

— Tu, din nou! au strigat îngrijitorii, care, nefiind în stare să prindă maimuța, l-au prins în schimb pe Cosmo Ruggieri. Vei răspunde în fața guvernatorului – de data asta te așteaptă închisoarea.

— Sunt servitorul reginei! Mă aflu într-o misiune secretă! a zbierat Ruggieri în timp ce era târât spre ieșire. Întrebați-o pe regină! Întrebați-l pe majordomul ei! Întrebați-l pe căpitanul gărzilor ei!

În umbra boltei, Nicolas, uimit și încântat de gălăgia din jurul lui se bucura la nesfârșit descoperind că odiosul Philippe d'Estouville, înfășurat într-un prosop și cărând hainele după el, a țâșnit din vestiar țipând:

— Să nu te temi, domnița mea, o să-l prind eu!

Și în timp ce Sibille își frângea mâinile, galantul căpitan și-a aruncat hainele pe o bancă din apropiere și striga:

— Coboară odată! Coboară! arătând pumnul maimuței.

Ca și cum ar fi vrut să-l necăjească, maimuța, ușoară ca o pană, zbură pe vârful acoperișului până când a ajuns aproape deasupra căpitanului. Cu ochii mici și negri ca niște mărgeluțe, maimuța îl privea pe d'Estouville așteptând să se cațere pe o statuie decorativă imensă, reprezentând o nimfă cu o vază, apoi a coborât pe jgheab, chiar până la nivelul de unde putea fi prinsă. Apoi, în timp ce d'Estouville s-a întins după ea, creatura, într-o singură mișcare genială, a coborât de pe jgheab, a sărit pe banca de sub ea și a furat vesta căpitanului, acompaniat de aplauzele bucuroase ale privitorilor de la băi. Căpitanul, captiv pe statuie, nu putea decât să strige.

Scărpinându-se și clănțănind, maimuța a târât obiectul vestimentar pe acoperiș și a tras de el, l-a scuturat și a încercat să se îmbrace cu el.

— Adu-o înapoi, adu-o înapoi în clipa asta ori jur că te voi ucide! țipa d'Estouville.

— Să nu îndrăznești să ucizi maimuța mătușii mele! a strigat Sibille. La celălalt capăt al acoperișului doi îngrijitori așezaseră o scară, iar unul dintre servitorii mătușii se cățăra ținând strâns o sfoară cu care spera să prindă maimuța năbădăioasă.

— Senõr Alonzo e ca și copilul meu; dacă îl atingi o să te târăsc prin curtea asta până nu o să mai rămână nimic din tine, a țipat mătușa Pauline, care era așezată pe marginea umbroasă a bazinului de câțiva îngrijitori.

Nefiind în stare să se îmbrace cu vesta, maimuța a scuturat-o și apoi a aruncat-o. Ceva tare și strălucitor a sclipit în soare în timp ce cădea dintr-un compartiment secret al vestei, ceva de sticlă. Sclipirea i-a atras atenția

lui Nicolas și și-a dus mâna la frunte ca să vadă ce zdrăngănea pe pavaj. Sticluța verde și grea nu se spărsese și nici dopul nu sărise de la locul lui.

— Vai, priviți aici, a rostit tare, cercetând darul care picase lângă el din cer. Este o sticlă cu *poțiunea dragostei*!

— Dă-mi-o, bastard nenorocit! a strigat căpitanul ținând strâns prosopul și mutându-și atenția de la maimuța de pe acoperiș la noul său rival, pe care l-a zărit în penumbră.

— Poțiunea dragostei! *Poțiunea dragostei*! țipa Nicolas scăpând din ghiara căpitanului. Nu ai putut să o câștigi cu menestrelii tăi îngrozitori, așa că urma să-i otrăvești inima cu poțiunea *dragostei*! Comediantule!

— Nicolas! Oh, Nicolas, te-ai întors! Mi-a fost așa dor de tine! Unde ai fost până acum? plângea Sibille.

— Cum îndrăznești să insulți un d'Estouville? Te provoc la duel!

— *Tu* mă provoci pe *mine*? Ba nu, eu te provoc, netrebnicule!

— Fără scandaluri în stațiune! Aruncați-i pe amândoi afară! O să dați socoteală în fața administratorului pentru asta! Sunteți expulzați pe viață!

— Expulzați din stabilimentul ăsta vrednic de dispreț? O să aveți de-a face cu unchiul meu, *Seigneur* de Vieilleville ...

— Vino la mama, vino la mama, bombonica mea. Oamenii ăștia răi te-au speriat? Mătușa Pauline, lenjeria-i udă dând la iveală părți uimitor de magnifice din trupul său, ademenindu-l pe Senõr Alonzo să coboare de pe acoperiș cu una dintre prăjiturile din rezerva copioasă pe care și-o lua întotdeauna cu ea în călătorii.

— Nicolas, nu pleca! Ia-mă cu tine! Sibille, fără șireturi, fără nasturi încheiați și desculță, cu cosița udă încâlcită pe spate, alergase din vestiar lângă el.

— Nu pot, Sibille. Trebuie să plec înainte să mă aresteze, a strigat Nicolas, în timp ce își trăgea cizmele.

— Nicolas, te voi iubi mereu! plângea Sibille, și, tristă și rumenă în obraji ca o nimfă acvatică, l-a îmbrățișat brusc. Toate evenimentele se petrecuseră instantaneu, iar Nicolas arăta mai întâi șocat și apoi beat de fericire și chiar atunci și acolo, cu cizmele în mâini, a îmbrățișat-o și el. Doamnele în vârstă din bazin aplaudau.

— Nu fiți indecenți! Sunteți penalizați! O să aveți de-a face cu administratorul! Doi îngrijitori solizi l-a apucat de gât.

— Sibille, tata mă trimite în exil ... te voi iubi mereu ... o să-ți scriu! Nicolas striga peste umăr în timp ce era dus forțat cu mâinile la spate în urma rivalului său.

— Te exilează? a spus unul dintre bărbații care îl târa spre ieșire. Hmm. Nu mă mir. Creezi numai probleme.

— Vă spun că fac parte din cea mai nobilă familie din Franța. Unchiul meu este cel mai apropiat însoțitor al regelui ... o să regretați asta ... Strigătele lui d'Estouville se auzeau dincolo de poarta de la ieșire.

— Minunat, comentă o bătrână infirmă, care a intrat în apă cu o cârjă și a fost în stare să iasă din apă fără ajutorul acesteia. Mai bună decât o piesă de teatru. Mi-au dispărut complet durerile.

Apoi s-a întors spre Sibille, care se uita lung după ei și își frângea mâinile.

— Tânără doamnă, nu trebuie să-ți faci griji. Se va întoarce la tine chiar dacă va trebui să treacă prin iad.

*

— Ce spune mesagerul Papei? a întrebat regele Henri, privind spre cardinalul de Lorraine. În jurul mesei de consiliu, chipurile erau încruntate. Cu un posibil război pe două fronturi, armata lui de Guise fusese chemată din Italia acasă, însă datoriile pe care le acumulaseră în ultimele trei luni erau colosale. Patru sute treizeci și patru de mii de scuzi, iar în trezorerie nu mai rămăsese nimic.

— Sfinția Sa, a aprobat strângerea unei noi taxe de la preoți, în valoare de opt decimi.

— Vreau să faci un inventar al tuturor obiectelor bisericești din metale prețioase, a spus regele. În jurul mesei se așternu o liniște lungă, mormântală. Ultima sursă de bani din regat va fi strânsă și topită, dacă războiul va mai dura mult timp. Franța intrase în jocul final.

— Trebuie să mergem la bancherii din Lyon, la cei italieni și germani. Trebuie să facem un împrumut de cel puțin cinci sute de mii de scuzi, a spus bătrânul Conetabil.

— Spune-le, a rostit regele Henri, spunele că sunt un prinț de onoare și, spre deosebire de regele Philip al Spaniei, o să le plătesc dobânzile.

Pe măsură ce ședința se desfășura, planurile erau expuse, iar din aceste strategii decurgeau ordinele: venerabilul Conetabil va pleca până la sfârșitul lunii ca să preia comanda războiului de pe frontul de nord și tuturor bărbaților de la curte apți de luptă li se ordona să îl însoțească. Regele Henri va merge la Compiègne ca să fie aproape de front și să se alăture personal armatei din nord, la începutul lunii următoare. August, luna căldurii sufocante, va fi și luna victoriei contra Imperiului.

XVII

— Ce argintărie! Ce pânzeturi încântătoare din in! Oh, draga mea Pauline, ne-ai întrecut pe toate.

Când oaspeții mătușei Pauline au intrat în salonul nostru, s-au auzit mici oftaturi de admirație la vederea veselei ornată cu zeități ce trona pe masă, pe fiecare farfurie fiind întinse biletele cu numele invitaților, iar doi tineri chipeși cântau la flaut și recitau într-un colț. Războiul, tragedia, suferința – nimic nu întrerupea întrunirile sociale ale acestor doamne venerabile. Și-au făcut apariția îmbujorate de bucurie, îmbrăcate în negrul doliului, fie că erau sănătoase ori cu un picior în groapă. Era ca și cum și-ar fi pierdut simțul măsurii față de suferința altora, în special a mea. Găsisem și pierdusem dragostea adevărată într-o clipă; nu mai știam nimic de soarta lui Nicolas – era la Bastilia în acest moment sau pe drumul pavat cu piatră care-l ducea spre exil? Ce se întâmplase cu duelul contra căpitanului d'Estouville, care jurase că-l va omorî? Nicolas era mort sau viu? Iar eu stăteam aici, trăind o parodie superficială în centrul falselor plăceri.

— E ultimul lucru pe care îl pot face ca să vă onorez, doamnelor, și, oh, draga mea Erminette, am făcut totul pentru că nu am sperat niciodată că pot egala salonul tău magnific.

Uite-le cum dansau pe mormântul supărărilor mele. Mătușa era debordantă, generoasă. Nimeni nu iubea mai mult decât ea după amiezile cu jocuri de cărți și reușise să strângă în jurul ei un cerc de doamne în vârstă, răgușite, asemănătoare ei – văduve și soții ale micilor nobili, ale bancherilor și a celor cu titluri dubioase, toate emoționate că aveau o cunoștință la curte și devotate artei bârfei.

— Și nu o să le egalezi vreodată, drăguțo! Cireșele acelea sunt secretul meu și nu am să-l spun nici măcar fiicei mele, când mă voi afla pe patul de moarte, a chicotit bătrâna doamnă. Cei doi lachei puternici pe care doamna i-a adus cu ea au ajutat-o să se așeze într-un scaun tapițat, i-au acoperit picioarele umflate cu poala rochiei și au dispărut pe scări ca să caute bucătăresele.

— Se spune că febra i-a împiedicat pe mulți să participe la înmormântarea lui Madame Cardin. A venit numai nepotul ei și nici el complet îndoliat.

— Am auzit că ceilalți au fost cu toții dezamăgiți de moștenirea ei Mulțumește stelelor, dragă Pauline, pentru o asemenea fată inteligentă și supusă cum e draga ta Sibille.

— Și atât de talentată! a strigat o altă femeie, imensă, îmbrăcată în satin și dantelă neagră.

Bărbatul care interpreta la flaut a pus instrumentul jos și a început să cânte din gură. „Dulce ciobăniță, amintește-ți cât de curând se va sfârși anotimpul iubirii ..." Unul dintre versurile mele cele mai delicate, foarte admirate de doamnele de la curte. Nu mai suportam să le aud acum, când toată speranța iubirii se năruise!

— Am aranjat ca aproximativ jumătate de duzină din cele mai bune lucrări ale ei să fie puse pe muzică, a rostit

mătușa, infatuată. De dragul ei, și numai de dragul ei, mi-am forțat sinele suferind să coboare ca să asiste la petrecerea acesteia. La urma urmei, scandalul îngrozitor despre înfruntările de la băi era pe limbile tuturor, iar farmecul prezenței mele va face ca petrecerea să fie invidia prietenelor sale. Și în plus, când voi muri de supărare, vor vorbi despre mine tot mai multe persoane, fapt care îmi producea o anume plăcere perversă.

— Și toate despre anotimpul iubirii. Prea scurt, prea scurt! Și versurile ei sunt mai în vogă ca oricând, acum că draga de ea este obiectul celei mai vestite înfruntări a sezonului! Gândiți-vă! D'Estouville a ucis doisprezece persoane în duel. Ah, ce erou!

— Dar vă spun că duelul nu va avea loc. Edictul regelui contra duelurilor, știți bine... vor sfârși amândoi închiși pentru că au încălcat ordinul regal. Am auzit că regele e furios la ideea de a-și pierde ofițerii în lupte personale. Vor fi obligați să se împace.

— Pariez bani buni că duelul se va ține. Îi cunoașteți pe tinerii din zilele noastre și chestiunile lor de onoare. Când a oprit un edict regal duelurile?

— Nu și când fiecare bărbat disponibil trebuie să fie pe front – regele a promis solemn că o să ordone executarea oricărui individ care se duelează, ca să fie un exemplu ...

— Să-l aresteze pe d'Estouville? Niciodată! Unchiul lui Vieilleville are o poziție înaltă la curte ca să se întâmple așa ceva ...

— Ei bine, atunci celălalt tânăr ... familia lui nu are ... sânge *vechi*, știți bine. În afară de asta, am auzit că tatăl lui intenționează să-l trimită la închisoare, sau în exil, așa încât să nu se poată întâlni cu d'Estouville.

— Habar nu are ce înseamnă o chestiune de onoare. Ar fi mult mai bine să-l vadă mort, decât să fugă de o provocare. Dar apoi am aflat că tatăl său este bancher ...

— *Ooh,* bani. Nici o persoană bine crescută nu vorbește despre bani ...

— Cu toate astea știți cum stau lucrurile în prezent. Nu-i enerva pe bancheri, de dragul împrumuturilor pe care ți le pot acorda, nu-i enerva pe luterani de dragul mercenarilor noștri germani. Cine a mai rămas? Suntem invadați de țărănoi ...

— Nu o lua ca pe ceva personal, Sibille. D'Estouville o să dea clasă întregii afaceri, așa că duelul nu îți va afecta poziția socială. Dacă adversarul o să-și facă apariția, Nicolas o să-l facă praf. Și gândește-te! După un asemenea duel monden, poți avea orice iubit pe care ți-l dorești ...

— Îndrăgostiții, bah! Nu induce copilul în eroare, a strigat una dintre doamne, care-și scosese proteza din gură ca să poată vorbi mai bine. Cele mai frumoase momente sunt atunci când anotimpul iubirii a trecut. După anotimpul iubirii vine perioada jocului de cărți! O îmbunătățire radicală! Taie cărțile, Pauline! Simt că am noroc în această după amiază!

— Să nu te îndrăgostești niciodată, Sibille, draga mea! Bărbații nu merită! a proclamat Erminette din scaunul ei ca un tron, așezată în capătul mesei, gâfâind din cauza efortului de a pune cărțile jos și de a vorbi în același timp. Tocmai săptămâna trecută am văzut-o pe camerista lui Madame de Bonneville spânzurată pentru că și-a înecat copilul abia născut, ca să-și păstreze slujba. Uite unde duce dragostea! La mormânt! Suntem norocoase că am supraviețuit anotimpului iubirii! Aha! Am regina!

— Se spune că tatăl era un preot ...

— Bineînțeles. Cine altcineva? Dă-i drumul regelui, dragă Erminette. Banii zornăiau pe masă. Indiferența totală a acestor scorpii bătrâne și vesele, absolut nepăsătoare față de necazurile mele, care, până la urmă, mă interesau doar pe mine, era insuportabilă.

— Dragă Sibille, tu nu joci astăzi?

— Nu mă simt foarte bine ... sunt sigură că nici nu aș avea noroc. Trebuie să mă întind în pat.

— Bea un pahar de întăritor, drăguț-o, și te vei simți mai bine cât ai clipi din ochi.

— Da, o să-ți oprim un loc la masă, le-am auzit zicând în vreme ce fugeam pe scări în sus.

*

Departe de observațiile dure ale jucătoarelor, am luat-o la fugă pe scări, desființată pe de-a întregul de supărare, ca să mă arunc în pat pentru o partidă sănătoasă de plâns. Imaginați-vă, deja sfâșiată de durere, am trăit un șoc când, ochii mei, în loc să întâlnească patul meu confortabil și bine construit, un loc gata pregătit pentru a primi necazurile, au avut de-a face cu o scenă terifiantă.

În fața mea, întins și mort pe covor, zăcea singurul meu tovarăș sincer și devotat, ultimul meu prieten de pe pământ, Gargantua, cu abdomenul umflat într-un hal de nerecunoscut! Pe șifonier, Senõr Alonzo prindea purici satisfăcut, așa că mi-am dat seama imediat că el a săvârșit îngrozitoarea faptă. Lângă capul lui Gargantua stăteau câteva bucăți de os dintr-un craniu uman bine mestecate, un fragment din mandibulă, câțiva dinți maronii, arhaici, și cutia deschisă a lui Menander Nemuritorul. Ura mi s-a

deșteptat în suflet și am înșfăcat cea mai apropiată armă la îndemână, un prespapier imens, de forma unui cap de leu și l-am azvârlit în creatura abjectă și păroasă.

— Maimuță scârboasă, scârboasă, mi l-ai omorât pe iubitul meu Gargantua!

Grațios, maimuța a evitat proiectilul meu și a sărit pe baldachinul patului.

— Te omor, jur că o să te omor, plângeam, trăgând de un cerc mare și brodat al crinolinei, pe care îl aveam la îndemână și mă urcasem în pat în picioare, agățându-mă de un stâlp al patului cu o mână și încercând să lovesc maimuța cu cealaltă mână.

Auzind gălägie, Baptiste a sosit alergând, chiar când am alunecat și am căzut pe podea, lovindu-mă atât de rău la spate, încât pentru un moment nu am putut să mă ridic.

— Vai, diavolul ăsta mic a dărâmat cutia de pe comodă, iar ogarul dumneavoastră a mâncat capul magic. Ce dezastru! A încercat să mă ajute să mă ridic, dar am gemut.

— Nu mă atinge. Omoară monstruleţul acesta pentru mine. Uite ce i-a făcut câinelui meu.

— Vino aici, vino aici! Mademoiselle, probabil că și-a deschis singur cușca.

— Oh, Gargantua, tu ai fost singura ființă de pe pământ care m-ai iubit sincer. Plângeam întinsă pe podea și incapabilă să fac vreo mișcare din cauza șocului groaznic prin care trecusem.

— *Mon Dieu,* ce dezastru! A mâncat capul magic cu totul! a exclamat Baptiste. Acum regina nu o să te mai cheme niciodată. Tot norocul tău ... oh, îngrozitor, ce ghinion ... cum să-i spun lui Madame? Poftim? Regina nu o să mă mai cheme din nou? Capul dispăruse și eu eram

liberă? Oh, vai! Biet ogar credincios, care m-ai eliberat cu prețul propriei tale vieți. Poate că nu era prea târziu. Poate că Nicolas nu plecase încă. O să-i scriu ... da, imediat ce voi putea să mă ridic, o să mă furișez până la el acasă, poate deghizată, și o să-i trimit vorbă că îl aștept și că am scăpat în sfârșit de capul blestemat. Am putea să ne căsătorim în secret; o să scăpăm de influența nemilosului său tată; o să împărțim amândoi exilul amar. Fără nici un bănuț, trăind doar din iubire, o să hoinărim prin ținuturi mai însorite ...

— Oh, bietul animal, bietul animal, a murit ca să mă salveze de obiectul ăla cumplit. Am întins mâna să-mi mângâi ogarul credincios, dar din moment ce deocamdată nu puteam să mă mișc, am putut să ajung doar la o porțiune din stomacul lui nobil, sacrificat, și nu la capul său credincios.

— Madame, o să-l ascundem – oh, Doamne, păzește-mă ...

— Ah, dacă inima lui generoasă i-ar mai bătea ...

— Diavole diavole maroniu și păros striga Baptiste. Dacă ar fi să-mi pierd locul în casa asta din această cauză, te-aș arunca mai întâi în stradă ...

Baptiste a deschis fereastra larg într-un gest disperat de răzbunare și a sărit pe un scaun ca să prindă maimuța și să o arunce afară. Senõr Alonzo a sărit din nou în vârful comodei, scărpinându-se cu satisfacție la gândul urmăririi, în timp ce briza proaspătă și înviorătoare invada camera. Dar odată cu aerul proaspăt am simțit ceva, ceva deranjant, ceva care nu murise definitiv în stomacul umflat al lui Gargantua? Am auzit o gâfâială înnăbușită. Câinele meu învia sau hidosul Menander era încă în viață

în carcasa lui moartă? S-a mai auzit un gâfâit, o respirație și un susur sub buricul câinelui mort și apoi ...

Brusc ochii lui Gargantua s-au deschis într-o expresie de groază absolută. S-a înnecat, a bolborosit și fără ca măcar să-și ridice capul a început să verse un lichid galben cu bucăți maronii dintr-o chestie revoltătoare, dezgustătoare și urât-mirositoare. Dar chiar în clipa în care am sărit în picioare, speriată de voma hidoasă, și, trebuie să recunosc, din dorința de a-mi salva rochia de mătase, am văzut cum bucățelele minuscule se asamblau singure în piese mai mari, piesele mai mari unindu-se împreună ...

— Aaah! a strigat Baptiste oripilat. Trăiește!

Chiar și maimuța a încetat să mai sară și să chițăie și s-a așezat pe galeria perdelei, privind curioasă toată scena.

— Câinele meu ... Gargantua ... oh, trăiești, trăiești! țipam cu mintea împărțită între bucuria de a-mi vedea câinele în viață, însă dezgustată văzând că Menander se reasamblează singur, și teama că acesta l-a reanimat pe Gargantua printr-o metodă înfiorătoare și o să-l omoare din nou după ce o să vomite fragmente dintr-un Menander bine mestecat și parțial digerat. Dinții maronii, cu rădăcinile lor lungi și cariate, se târau de-a lungul covorului precum niște insecte scârboase, căutând oarbe mandibula din care fuseseră smulși. Fragmentele din craniu vibrau și țopăiau pe măsură ce se uneau și se fixau la locul lor. Bucățelele de carne se lipeau și ele, o carne moale care semăna cu un glob ocular ... niciodată în viața mea nu-mi doresc să mai văd ieșind așa ceva dintr-un stomac.

— Niciodată, niciodată în optsprezece secole nu am avut parte de o asemenea jignire, a spus Menander

Nemuritorul, scuturând din cap cu putere în timp ce se cuibărea în cutia lui în felul în care o persoană se cuibărea în pat la sfârșitul unei zile grele. Cel mai mare mag din toate timpurile să se reconstituie din stomacul unui câine.

Maimuța așezată pe galerie și-a dezvelit dinții rânjind la Menander. Până la urmă o fi și ceva bun în maimuța asta, mi-am zis brusc, dacă ura mumia suficient de mult cât să dea cu ea de pământ. Ba nu, amintește-ți, că asta nu-l făcea pe Senõr Alonzo mai agreabil.

— Bietul, dulcele, curajosul meu Gargantua, te simți mai bine? am spus mângâind spatele și abdomenul câinelui și îmbăindu-i capul cu lacrimile mele. După ce am fost recompensată cu o clătinare din coadă, mai întâi imperceptibilă, apoi plină de bucurie, bătrâna mumie dușmănoasă a zis:

— Toate astea pentru un câine? Ești cea mai toantă și sentimentală femeie care a ținut vreodată un toc în mână.

— Ce-mi pasă mie de părerea ta? Curajosul meu Gargantua și-a pus viața în pericol ca să mă scape de tine.

— Și-a pus viața în pericol pentru o gustare, femeie bătută-n cap. Ar fi făcut la fel și cu o bucată de șuncă împuțită și aruncată la gunoaie.

— Prostii. Ești atât de lipsit de onoare încât nici la altcineva nu ai fi în stare să o recunoști.

— Onoare, ha! După tot ce am făcut pentru tine ar fi trebuit să plângi deasupra mea și să mă mângâi! Unde ar fi fost creațiile tale îngrozitoare fără favorurile reginei, pe care, aș putea să subliniez, *eu* ți le-am asigurat pe gratis? Nu am fost sănătos la cap să îți port noroc.

— Mademoiselle a spus Baptiste, cu dinții clănțănindu-i.

— Aiureli, Menander nu poate face nimic dacă nu îmi exprim o dorință, iar oamenii care îl văd sunt prea ocupați ca să își pună ei dorințe ca să mai vreau și eu ceva. Iar eu sunt singura persoană care nu-l vrea și până la urmă, iată-mă prinsă aici cu el.

— Ai putea să-ți dorești să dispar ... a spus Menander sugestiv.

— Baptiste, am spus, netezindu-mi rochia, sunt șocată, extraordinar de șocată. Adu-mi un pahar din întăritorul pe care mătușa îl ține sub pat sau voi leșina și mă voi îmbolnăvi grav. Și trimite-o sus pe Marie ... vreau să strângă mizeria asta de aici. Am suspinat adânc. Nu puteam să mă deghizez și să fug cu Nicolas. Capul m-ar fi urmat și unde mergea el, ar fi apărut și regina, ducesa, astrologii acestora, rudele lor o întreagă paradă, o armată chiar, toți zgomotoși, ca să-și pună dorințele lor odioase acestei cutii oribile. Și apoi, oh, Dumnezeule, gândul a năvălit asupra mea, cel mai rău gând dintre toate: să presupunem că eu și Nicolas reușim să ne căsătorim? Menander va fi prezent în fiecare noapte în dormitor, făcând mici comentarii scârboase despre cele mai intime momente ale noastre. Cum să fim fericiți vreodată? Dacă Gargantua avea un stomac mai puternic ... La naiba, fir-ar al naibii, o mie de diavoli.

— Ei bine, Gargantua, cel puțin ai încercat, am spus așezându-mă pe pat, dar cu atenție, ca să nu îmi deranjez vreun os burdușit.

Câinele mă privea, limba mare și rozalie atârnându-i din gură și izbindu-și coada vesel de covor, ca și cum nu ar fi încercat niciodată să consume cea mai împuțită cină

de pe fața pământului. Când Baptiste părăsea camera, Menander striga după el:

— Ai putea să-ți dorești să stai într-un palat mai bun ..., iar Baptiste i-a răspuns bombănind:

— Nu o să mă prinzi dorindu-mi lucruri păgâne, cap vorbitor ...

*

Mirosul de scutece murdare și varză se răspândise din camerele din dos până în cămăruța de primire a magicianului. Bărbatul solid își aranja trupul cu precauție, încrețindu-și nasul ca și cum s-ar fi temut să nu fie contaminat de scaunul scund, din lemn închis la culoare, pe care se așezase. Purta haine vechi pentru această vizită în cartierul rău-famat al orașului, colanți simpli și vestă din lână de culoare închisă, acoperite de o mantie fără decorațiuni, tot din lână neagră, dar totuși simțea că trebuie să și le spele sau să le arunce, când va ajunge acasă. Era un bărbat imens, cu o înfățișare sinistră, pălăria lui neagră din blană de castor era înfiptă adânc peste părul slinos și încărunțit și abia atingea bandajul care-i acoperea ochiul stâng. În timp ce vorbea, bătea darabana din degete cu nerăbdare în masa care îl despărțea de magician.

— Vitriolul, Maestre Lorenzo, nu a avut efect.

— Cu siguranță a ars pielea, Monsieur. Era din cea mai bună calitate, a răspuns Lorenzo Ruggieri.

— A ars cu putere, dar o stea norocoasă a ferit-o și i-a salvat fața.

— Ah, v-am avertizat. Oportunitatea înseamnă totul în cazul vitriolului ... trebuia să vă apropiați suficient cât

să nu rataţi ţinta. Cu vraja morţii e complet diferit. E imposibil să te fereşti de o asemenea vrajă bine aruncată, Monsieur Villasse, sau să te ascunzi de ea în cel mai îndepărtat colţ al lumii.

— O vrajă? Nu cred în vrăji. De unde ştiu că obţin ceea ce am plătit? Nu, vreau ceva mai puternic, mai sigur. Ceva care va produce o suferinţă teribilă ...

— Se poate rezolva. În fond sunt un maestru în meseria mea. Acum spuneţi-mi din nou toate lucrurile pe care doriţi să le realizaţi. Din câte îmi amintesc, este oarecum complicat.

— Moşteneşte o avere uriaşă, iar acum este preferata reginei – numai Dumnezeu ştie de ce – şi este curtată de un ofiţer de rang. După ce el se căsătoreşte cu ea, nu mai pot să pun mâna pe proprietatea pe care mi-o doresc eu. Vitriolul ar fi putut să împiedice căsătoria, dar acum ... ba nu, e mai bine ca ea să moară. În plus, mai sunt ... ah ... şi alţii interesaţi ...

— Ah, altă moştenitoare a pământului.

— Da. Mai frumoasă, mai bună cu mine şi nerăbdătoare să se căsătorească.

— Căsătorie? Am crezut că următorul moştenitor era un frate.

— Într-un fel sau altul, nu mai contează. El este în armată. Se poate întâmpla orice. Villlasse a ridicat din umeri.

— Ah, cred că încep să înţeleg, a spus Lorenzo Ruggieri lovindu-şi fruntea. Mai întâi femeia, ceva dureros, apoi bărbatul, ceva tăcut. Am dreptate?

— Absolut. Mi-ai citit gândurile, italianule.

— Nu pot să mă abţin să nu admir un individ inteligent care gândeşte în perspectivă. Este o calitate

superioară. Prea puțini o posedă, cu excepția noastră. Dar continuați ... doriți o poțiune a dragostei?

— Ha, nu am nevoie. Cei care urăsc aceeași persoană trebuie să se iubească între ei. Femeia i-a furat admiratorul surorii sale mai mici, iar când sora a auzit că cei doi se vor căsători, am devenit unul în răzbunarea noastră. Ea nici măcar nu s-a gândit la vitriol ...

— Am crezut că ar fi idea unei femei ... a murmurat magicianul pentru sine. Dar Villlasse a continunat, fără să audă:

— Are nevoie de o poziție socială; provine dintr-o familie mândră, dar săracă. Speculațiile și monopolurile mele mă fac un om mai bogat în acest moment; mi s-ar potrivi foarte bine o soție dintr-o familie veche. Și e frumoasă, respectuoasă, feminină, spre deosebire de criminala și lunatica ei soră mai mare, dacă e posibil să vă imaginați ...

— Trebuie să vă avertizez, Monsieur, că acest impuls de a ucide tinde să scape de sub control – ar trebui să fiți precaut. Acum, o poțiune a dragostei potrivită ...

— Ai face orice ca să-ți încarci onorariul, nu-i așa? Mai întâi prețul vitriolului, iar acum încerci să-mi vinzi trei lucruri în loc de două.

— Asta pentru că întotdeauna mă gândesc la binele clientului. Ați spus că vreți ca femeia să sufere?

— Da. O suferință lentă și îngrozitoare. Iar pentru bărbat am nevoie de ceva rapid și să nu fie descoperit.

— Cea de-a doua sarcină este ușoară. Arsenic alb – va fi confundat cu febra de tabără. Intestinele vor fi distruse. Trimite-l într-un pachet cu mâncare de acasă. Cârnații sunt mereu cei mai buni. Oamenii dau întotdeauna vina pe cârnați ...

Lorenzo privea aerul visător, amintindu-și de primele lui reușite. Villasse bătea darabana nerăbdător în masă aducându-l pe Lorenzo la realitate.

— Pentru prima sarcină, hmm, să mă gândesc Lorenzo Ruggieri a zâmbit dulce și și-a dus o mână la inimă. Ah, da, suferință groaznică. Ai putea să ți cont de otrava de broască râioasă – nu acționează prea repede, suferi îngrozitor, iar sfârșitul este inevitabil. Se întâmplă să am așa ceva, deci pot să v-o ofer la același preț ca arsenicul alb și mai ieftină decât cea de viperă, după care trebuie să trimit peste graniță.

— În ce constă ... ah suferința? a întrebat La Tourette cu ochiul sclipindu-i și gura deschisă pe jumătate într-o așteptare voluptoasă.

— O suferință elevată. Mai întâi o va deranja lumina, apoi pe suprafața ochilor îi vor crește bășicuțe, făcând ca victima să orbească treptat. Între timp, capacitatea intelectuală se va reduce până la cea a unui animal și dureri ascuțite îi vor sfâșia trupul, mai ales, hâm, părțile reproducătoare ...

— Orbire și dureri? Oh, splendid. Ești sigur? Străinul își freca palmele înmănușate anticipând lacom.

— Ca și cum i-ai fi anulat voința cu un fier înroșit.

— Ha, și voi câștiga. Chiar am câștigat, dacă îmi poți spune cum pot fi sigur că va avea aceste simptome.

— Chiar nu vă place femeia asta.

— Vezi ochiul ăsta? Vezi aici? Villasse s-a ridicat în picioare cât era de înalt, furia făcînd ca arterele să-i zvâcnească pe gât, iar fața i s-a făcut stacojie. Privește, privește la asta! a strigat ridicând bandajul și descoperind o masă hidos deteriorată a unei răni, marcată și arsă de

urmele întunecate și permanente ale prafului de pușcă care i-a explodat în față. Ea a făcut asta.

— O împușcătură puternică. Cum a reușit? Va fi mai greu să o otrăvești, dacă este violentă și nu poate fi ademenită să se apropie de tine.

— M-a împușcat în față, printre obloane, cu pușca tatălui său. Dar fiind o proastă, nu a încărcat-o cum trebuie. A uitat să tragă, așa că doar a dat foc încărcăturii.

— Hmm. Ce scorpie, aș spune. Prin urmare nu te va invita să bei un pahar de vin.

— Cred că nu.

— Păi, atunci, îți ofer inelul acesta, a spus Ruggieri junior dând deoparte o perdea care ascundea câteva rafturi cu sticle și cutii și aducând la lumină un cufăr interesant, legat în fier. L-a pus pe masă și l-a deschis scoțând la iveală câteva obiecte de diferite mărimi, înfășurate în cârpe. Vezi asta? a întrebat, desfășurând un obiect micuț. Un articol frumos. A aparținut unui împărat, la trei duci și chiar unui papă. Uite aici, are o fantă minusculă care se deschide ca să dai drumul la otravă într-o cupă când îți treci mâna cu naturalețe pe deasupra ei.

— Încântător. Dar nu e pentru mine.

— Evident. Aici am câteva mecanisme care lansează săgeți pe o distanță mică ...

— Fără săgeți. Mi-am irosit prea mult timp angajând acel pungaș ca să o urmărească și să-i arunce vitirolul pe față. Vreau ceva care să își facă treaba de la sine.

— Păi, ai putea să-i trimiți un dar ...

— Nu de la mine.

— De ce nu de la logonicul acela generos, de viță nobilă? Trimite darul să-l lase la ușa ei din partea lui.

Lorenzo Ruggieri și-a pus mănuși în mâini și a desfăcut un alt pachețel care conținea o casetă din catifea purpurie. A deschis-o și a apucat cu prudență din mijlocul căptușit cu satin o broșă rară cu un ac finuț și ascuțit pe spate. Broșa înfățișa două ramuri împodobite, asemănătoare aripilor superioare ale unei molii, în centru se găsea o perlă mare, așezată în vârful unui smarald și a altei perle mai mici. Un lănțișor cu un pandantiv scurt, format din alte perle mici se amesteca printre mărgelele tăiate din aur care atârnau de sub perla cea mare din mijloc. Ramurile din aur, așezate pe ambele părți, împodobite cu flori, străluceau de briliante și perle minuscule. Chiar și lui Villasse i s-a tăiat respirația la vederea unui obiect atât de drăgălaș. Apoi a protestat.

— Hmm. Toate perlele alea. Cred că fac mai mult decât îmi pot permite.

— Perlele sunt false, dar nici una dintre persoanele care a primit această bijuterie nu a avut timp să descopere acest lucru. Și dacă poți să o recuperezi după ce și-a făcut treaba, o să ți-o răscumpăr la jumătate de preț.

— O să fie orbită. Orice femeie ar fi. Cum funcționează?

— Vezi aceste floricele? Toate sunt mai ascuțite decât cuțitele. Acul de pe dos are o încuietoare pe care cu greu o desfaci și e confecționat din metal. Așa că e ușor să te înțepi în el. Dacă nu te înțepi în ac, când prinzi bijuteria de o rochie sau la pălărie, te zgârii în flori. Doar o zgârietură mică. O femeie poate să țină bijuteria în gură. Aripile sunt scobite, iar găurile care umplu suprafața sunt prea mici ca să fie observate cu ochiul liber. Și apoi, desigur, otrava este incoloră, și ca și ultima oară, pot picta și suprafața broșei ...

— Ultima oară?

— Vă asigur că nu a dat greș niciodată și și-a îndeplinit misiunea.

— Excelent. O să angajez un soldat bătrân ca să i-o ducă. Nu va avea nici o bănuială.

— Admir un bărbat decis. Cum rămâne cu băiatul de pe front? O să-i trimiteți chiar dumneavoastră pachetul?

— Problema o constituie scrisoarea care însoțește darul. Cunoaște scrisul. Ar fi mai bine să fie un cadou de la sora lui.

— Cea care folosește arme? a întrebat Lorenzo, deschizând dosul broșei cu mănuși groase în mâini și turnând într-un lăcaș minuscul, aproape invizibil, din spatele închizătorii câteva picături de lichid vitros dintr-o sticlă.

— Nu, cea care mă adoră.

— Monsieur, trebuie să mă adresez dumneavoastră ca unuia a cărei profesiune este înșelăciunea. Sunteți un maestru de prim rang. A sigilat lăcașul din spatele închizătorii și a așezat broșa în caseta din catifea.

— Bineînțeles, a spus Villasse, numărând piesele de aur din punguța lui, vârând înăuntru o eprubetă micuță din sticlă și apoi înfășurând cutiuța din catifea într-o batistă din pânză de in ca să fie transportată în siguranță. Viața nedreaptă m-a învățat toate șmecheriile. M-au înșelat pentru ultima oară oamenii ăștia cu inima rece și cu sânge de viță nobilă. Proprietatea aceea trebuia să fie a mea. De data aceasta zeița răzbunării m-a făcut genial. Când ușa s-a închis după bărbatul cu mantie neagră, soția lui Lorenzo l-a chemat la cină. Acesta și-a scos mănușile cu atenție și a așezat cutia pe raftul din spatele perdelei.

— Oh, Beatrice, ce muncă! a spus așezându-se în fața unui castron cu supă aburind. Însă numai azi am câștigat taxele pentru anul școlar al micuțului Fortunato. Dar pe tine – și, de asemenea, și pe Roger – trebuie să vă avertizeze din nou: să nu deschideți nici un pachet care este adus aici. Un individ ca acesta, după ce și-a făcut treaba, fără nici o îndoială că se va gândi cu mintea lui de șopârlă infectă să scape de orice martor. Lăudat fie Asmodeus, sunt mai perspicace decât el.

— Unii oameni sunt lipsiți de recunoștință, a adăugat soția lui, turnând un al doilea polonic de supă pentru amândoi.

XVIII

Argumentele geometrice demonstrează că lovitura este inferioară fandării, așa cum lungimea cercului este mai mare decât a unei linii drepte. Tăietura este preferată numai de cei care sunt obișnuiți cu armele vechii școli, gentilomi francezi și englezi care nu acceptă cu ușurință noul model italian de floretă, dar ale căror cuvinte și gesturi inutile sunt ca o vânare de vânt. Dacă întâlniți asemenea indivizi, atunci așteptați-i să atace, căci vă vor arăta ce pot, iar cel care se apără va ocupa o poziție superioară. Dacă adversarul atacă printr-o tăietură, trebuie să fandați abil sub lamă. Această fandare, care-i este total necunoscută adversarului, vă dă posibilitatea să parați cu lama sau cu mâna stângă pe care trebuie să o înfășurați într-o piele rezistentă sau într-o mănușă din zale ...

Ca să faceți față unui imbroccata *într-o încăpere scundă, parați cu o lovitură într-o parte, la jumătatea lamei, cu mâna stângă, apoi, în timp ce îi opuneți rezistență cu propria floretă, apucați-i garda floretei cu mâna stângă și în acest fel vă dezarmați adversarul. Această* botte secrete[15] *a fost împărtășită de Maestrul Francesco Altoni câtorva dintre elevii săi, căci dacă nu este executată cum trebuie, poate duce la moarte ...*

Din SECRETELE ARTEI SCRIMEI ITALIENE
Montvert, N., Sieur de Beauvoir et Châteauneuf-sur-Charentonne, Lyon, 1571

---

[15] Legătură secretă *(în lb. franceză în original)*

Pe rue de Bailleul, răpăitul tobelor și scârțâitul picioarelor care mărșăluiau se înălțau până la ferestrele de la etaj. Un grup de sulițași cu steaguri fluturând și ofițeri călări mărșăluiau ca să se alăture trupelor comasate pe frontul de nord. Femeile strigau și aruncau cu flori de la caturile superioare ale caselor aliniate la stradă, iar băiețașii din cartier alergau pe lângă și în urma soldaților încălțați cu cizme și îmbrăcați pestriț, întâmpindându-i cu urale și fluturând din mâini. Dar o singură fereastră, o fereastră dintr-un turn pătrat cu acoperiș cu vârful ascuțit, era închisă. Din spatele ochiurilor de geam deformate și verzui, un bărbat îndesat cu o barbă pătrățoasă, îmbrăcat în mătase, cu un lanț greu din aur pe piept, cugeta la oțelul scânteietor care se revărsa precum un râu pe străduța strâmtă. Cizmele mele, sulițele mele, caii mei și salariile mele în avans, se gândea bancherul Montvert. Mă întreb dacă regele o să plătească dobânda. Desigur, dacă pierdem războiul, întreaga investiție rămâne în discuție. Câți bancheri realiști au finanțat ambele părți, ca apoi să te asiguri că aduni ceva de la cel puțin unul dintre regi. A suspinat. Regii erau așa sensibili când venea vorba despre lucruri de genul ăsta; se pare că aceștia întotdeauna consideră că un om trebuie să fie susținătorul unei singure tabere. Și, în fond, trebuie să-ți alegi un loc de rezidență. A suspinat din nou. Regii îți iau banii, își zicea în sinea lui, iar servitorii lor se luptă cu idiotul tău fiu, care este orbit de strălucirea și de minciunile despre cavalerism. Cine, cine e de partea *mea*?

Dar acolo, purtată în derivă ca o frunză fragilă de toamnă, se afla fiica lui palidă și sfântă, Clarette. Mâna ei rece îi mângâia sprânceana și spunea:

— *Padre mio*, ai așa de multe griji uriașe, destăinuiește-te mie, iar eu mă voi ruga pentru tine.

— Fratele tău mai izbește la etaj? a întrebat el.

— Mai tare ca niciodată, din ziua în care l-ai încuiat în cameră. Spune că i-ai distrus reputația împiedicându-l să se lupte în duel cu d'Estouville.

— Altceva?

— O mie de alte lucruri, Tată, multe dintre ele nu se cuvine a fi auzite de urechile unei femei.

— Atunci înseamnă că ai tras cu urechea din nou, a spus bătrânul.

— Oh, nu, Tată, nu am cum să nu aud din moment ce îngenunchez și mă rog pentru salvarea sufletului său chiar în fața ușii.

— Ah, înțeleg, înțeleg. Ei bine, atunci, crinul, diamantul meu, roagă-te și pentru salvarea trupului său, să-și găsească o chemare potrivită în viață și să se căsătorească. Altfel, tu va trebui să-mi faci nepoți. Copila sfântă și palidă s-a cutremurat și a atins crucifixul care-i atârna la gât – unul dintre numeroasele pe care le avea în imensa garderobă.

— Tată, carmelitele ...

— Ți-am spus, și îți mai spun din nou, *mia* Claretta, iubitul meu trandafir alb, că nu pot să te sacrific pe altarul lui Hristos. Imediat ce d'Estouville pleacă pe front, plănuiesc să-l trimit pe fratele tău la verii mamei tale din Genova – în lanțuri, dacă e nevoie – iar apoi voi trimite vorbă la Florența ca să demarez negocierile cu familia Pazzi pentru un mire cum se cuvine. L-ai prefera pe Giacomo, care e cu doi ani mai în vârstă ca tine, sau pe Guiseppe, care este cu șase luni mai mic, dar se spune că

e cel mai chipeș dintre cei doi? Cu țipătul unui faun rănit, fata palidă a zburat din cameră, ca spectrul unei fantome, fără ca măcar să i se audă vreun un pas.

— Proasto, a spus tatăl ei privind-o retrăgându-se. Cu cât se va căsători mai repede, cu atât mai bine, înainte de a se evapora de tot.

La etaj, Clarette și-a reluat locul bine știut din fața ușii zăvorâte a fratelui său posedat de Satana ca să-și înceapă din nou rugăciunile pentru salvarea lui. Servitorii și mama celor două progenituri mergeau în vârful picioarelor pe lângă ea și vorbeau în șoapte reverențioase văzând-o că s-a dedicat din nou misiunii ei sfinte.

— O sfântă, o sfântă ... murmurau și era atât de plină de abnegație că se prefăcea că nici măcar nu-i aude.

— Oh, Madame, fiica dumneavoastră este o fecioară binecuvântată, a murmurat bătrâna doică a mamei sale, care fusese și doica lui Clarette și a lui Nicolas.

— Dumnezeu m-a făcut să sufăr, a auzit-o pe mama ei răspunzând. Mi-a lut gemenii la El, pe tata și pe fratele meu, dar apoi m-a răsplătit de o mie de ori mai mult trimițându-mi copilul acesta binecuvântat să-mi fie alinare ...

Vocile s-au stins pe hol, iar inima lui Clarette s-a încălzit, dar, desigur, se putea să fie și rezultatul rugăciunii.

Și-a ridicat glasul, întrucâtva, sperând ca divinitatea să reia dialogul cu demonii lui Nicolas ducându-l la bun sfârșit. Ea va declama, iar el, nebunul, sufletul rătăcit, prizonierul extrem de plictisit al burgheziei, îi va striga înapoi, din spatele ușii, tot felul de lucruri extrem de interesante. Uneori, îi strecura câte o sarcină sfântă sau câte o broșură cu predici ca să se îndrepte și atunci Satana

însuși părea să țâșnească cu puture de pe limba fratelui său, oțelind-o în misiunea ei divină. Până la urmă, dacă nu putea să intre în mânăstire, ce altă bijuterie mai valoroasă din coroana ei ar putea fi decât salvarea bietului, rătăcitului ei frate mai mare?

Dar în locul imprecațiilor așteptate, a urmat o tăcere misterioasă. În ușă fusese tăiată o fantă prin care i se strecura hrana și băutura și prin care bărbatul returna oala de noapte. Și această fantă fusese prevăzută cu o bârnă ca să prevină evadarea prizonierului printr-un șiretlic. Tăcerea e un semn bun, s-a gândit crinul alb al familiei Montvert, poate că e gata să mediteze la greșelile pe care le-a făcut. A dat jos bârna ca să poată să strecoare prin fantă o rugăciune deosebit de puternică, copiată chiar de ea. Dar urechile ei nu au auzit nici o bombăneală și nici un mârâit. Și când a privit în cameră, nu a văzut nici un tigru în cușcă, ci doar un pat nefăcut, un geam spart și capătul unui cearceaf legat de stâlpul patului.

Țipetele ei au adunat toată familia și peste vaietele tuturor și mâinile frânte de disperare, a auzit, ca într-un vis, vocea tatălui său dând ordine să descuie camera, să sfărâme și să smulgă drugii de fier. Toată lumea, tata, servitorii, mama, bătrâna doică și sora au dat năvală în dormitor.

— Băiatul meu a dispărut! S-a dus la pieire! plângea mama, pe jumătate leșinată.

— A fugit pe geam, a spus Bernardo, inspectând frânghia din cearceafuri și haine vechi, iar sabia și pumnalul lui lipsesc și ele.

— Fir-ar să fie! a strigat tatăl lui Nicolas. Nu am știut că le avea închise cu el în cameră, altfel aș fi golit-o înainte să-l fi închis aici ...

— Am eșuat, plângea Clarette, dându-și ochii peste cap și fiind mai palidă ca niciodată, dar în toată agitația nimeni nu o observa.

Cât de agasant era totul. Ca de obicei, totul se învârtea în jurul lui Nicolas. Ce blestem să fi cel mai mic membru al familiei și fată pe deasupra.

— Mă voi ruga Sfintei Fecioare, a spus ea, un pic mai tare, dar nu a auzit-o nimeni. Mama plângea.

— Băiatul meu, băiatul meu, mort! Tatăl înjura de mama focului și chiar și servitorii erau prea ocupați să vină la fața locului, ca să mai remarce bietul suflet palid și gata de sacrificiu din colțul camerei. În timp ce analizau cu toții cearceafurile legate de stâlpul patului, s-a așezat la capul lui amărâtă și ofensată.

Atunci a zărit ceva neobișnuit pâlpâind și lucind în lumina unei raze de soare pribege. O sticlă, o sticlă verde pe care fratele ei o procurase de undeva, stătea ca un trofeu pe noptieră. Curiozitatea a început să o macine. Era parfum? Un medicament? A ridicat-o și a observat că era bine sigilată cu ceară de jur împrejurul dopului. A întors-o cu dopul în jos și pe sticlă era gravată o inscripție: POȚIUNEA DRAGOSTEI. Ce lucru uimitor, și-a zis. În felul ăsta a devenit Nicolas cel mai iubit? Cum a găsit-o? Bea din ea în fiecare zi? Sau turna câte puțin în paharul cu vin pe care l-a împărțit cu acea curtezană păcătoasă cu care i se interzisese să se căsătorească, în așa fel încât să-l prefere pe el tuturor celorlalți iubiți? Licoarea face ca oamenii să te iubească ori tu să-i iubești pe ceilalți? E nevoie doar de un strop sau de întreg conținutul? Întrebările începuseră să o roadă și a încercat să se gândească la lucruri sfinte, dar sticluța diabolică îi tot

întrerupea cele mai edificatoare gânduri. De unde o avea? Era scumpă? Mai erau și altele? În tăcere, a vârât-o în decolteul rochiei, sticla rece înțepându-i pielea și făcându-i inima să tremure. Dacă cineva ar fi remarcat plecarea ei din cameră, fără să facă nici un zgomot, ar fi observat două pete rozalii ce luau amploare pe obrajii-i albi ca cearceaful.

*

— Sibille, du-te și trimite-l pe Arnaud să vadă cine bate la ușa din față, mă simt absolut mizerabil ca să mă ridic chiar eu. Dacă e doctorul Lenoir, spune-i că ultimul purgativ nu mi-a făcut altceva decât o defecație ca fierea, iar guta mă chinuie mai rău ca niciodată. Mătușa Pauline stătea întinsă în pat și bombănea, trupul ei semănând cu un morman de perniță sub așternuturi, iar cearceafurile erau date la o parte de pe piciorul bolnav, căci nu suporta să o atingă nimic când avea atacuri ca acesta. În aceste situații, patul ei masiv, sculpat, cu baldachin devenea, ca să folosesc cuvintele ei, „un templu al suferinței", și chema doctorul, în ultimă instanță, și anunța că „în curând se va termina totul – nu uita de cutiuța din fildeș de pe cămin, vreau în mod expres să-ți aparțină".

Apoi, bineînțeles, compania, agitația și purgația o făceau să se simtă mai bine și se ridica cât era de mare ordonându-i cameristei, care trebuia să îndure atîtea, să o îmbrace cu ce are mai bun și zicea:

— Tot timpul cât am zăcut pe patul suferinței, mi-am tot amintit catifeaua aceea italiană splendidă pe care am văzut-o în prăvălioara din Palais. Nu crezi că ar ieși o glugă încântătoare din ea? Să mergem să vedem dacă o

mai găsim. Însănătoșirea mea este un miracol, un miracol, vă spun – trebuie să merg la catedrală să-i mulțumesc lui Dumnezeu, iar o glugă nouă pentru această ocazie ar fi un gest de respect. Poate cu o căptușeală din mătase albastru deschis... și astfel criza luase sfârșit.

Dar de data asta la ușă nu era doctorul. Pe pragul de la intrare stătea o persoană la care nu ne așteptam deloc să-și facă apariția, cu fața dură și brăzdată de cute asimetrice, cu barba și părul în dezordine, tivul pelerinei stropit de mizeria din Paris stând mărturie călătoriei fulgerătoare pe care o făcuse străbătând tot orașul.

— Spune-i doctorului Lenoir că am nevoie de o altă pastilă perpetuă; camerista mea nu a reușit să o recupereze ultima oară din oala de noapte și sunt distrusă. Grafitul din pilulele luate astăzi este de o calitate atât de proastă încât sunt sigură că una nouă nu o să fie atât de eficientă. Mama mi-a lăsat-o prin testament. Vocea mătușii venea plutind prin aer din dormitor.

— Nu e doctorul, *ma tante*, am răspuns, ... este tatăl lui Nicolas.

— Spune-i că nu e binevenit în casa mea, a venit răspunsul. M-a dezamăgit complet și nu vreau să mai am de-a face cu el.

— Demoiselle, vă implor, fiul meu este aici?

— Nu a mai fost de când îl țineți încuiat. Ultima oară când l-am văzut a fost când a plecat să vă ceară permisiunea să se căsătorească cu mine și nu s-a mai întors niciodată. Apoi, când a venit la băi să-și ia rămas bun că pleca în exil, l-ați încuiat din nou în casă, și ați adus lumii întregi la cunoștință că îl trimiteți departe ca să-l scoateți din ghiarele mele. Monsieur Montvert,

sunteți un om rău, ați trâmbițat în cele patru colțuri alc planetei că sunt o curtezană care v-a sedus fiul ca să se căsătorească cu el. Mi-ați stricat reputația și trebuie să vă invit să plecați, așa cum dorește mătușa mea.

— Repu ... Începuse să se înroșească la față, dar s-a abținut. Demoiselle, sunteți singura căreia pot să mă adresez. Nicolas a fugit și astăzi e ziua programată pentru duelul pe care dumneavoastră l-ați provocat la băi. Sunt sigur că plănuiește să-l înfrunte pe d'Estouville înainte de miezul zilei, în afara orașului, unde fie va fi omorât ca un vițel, fie va fi arestat și executat. Singurul lucru pe care poți să-l faci, din moment ce e vina dumneata, este să-l rogi să oprească aceast duel mortal, așa-numit al onoarei. Răzbunătoare cum ești, cu siguranță nu vrei ca el să moară.

E în liberate și nici măcar nu mi-a dat de veste? mi-am zis în sinea mea. Nu mă mai iubește. Mătușa s-a înșelat. Și venerabilele doamne au greșit. M-a uitat. Și asta numai din cauza tatălui său. Am simțit cum mi se crapă inima la acest gând. Bătrânul ăsta egoist câștigase. Dar eram hotărât să nu arăt nimic în fața lui.

— Dacă a fugit, de unde știți că o să se întâlnească cu d'Estouville?

— Pentru că nu a luat nimic cu el în afară de sabia lui, pelerina și pumnalul. Banii și restul lucrurilor au rămas în cameră. Demoiselle, pe mine nu o să mă asculte, dar poate că dacă îl implori dumneata ... tu ai influență ...

— De ce eu, o Artaud de La Roque, i-aș cere unui bărbat să fie laș? Onoarea este totul și fără ea viața nu are nici o valoare. Monsegnieur, vă faceți singur de rușine cerându-mi așa ceva.

— Nu e nevoie să faci pe snoaba. Cred că tu, dintre toți oamenii, cunoști valoarea acestor minime cunoștințe legate de așa-numitele reguli de onoare. Băiatul meu e cărturar, nu are experiență și poate fi executat, dacă autoritățile află despre acest duel. D'Estouville este nu numai suficient de important ca rang nobiliar ca să scape de lege, dar este renumit că ar fi ucis doisprezece adversari pe câmpul de luptă. Ce înseamnă viața fiului meu pentru un bărbat ca acesta decât o mândrie în plus că l-a ucis și pe al treisprezecelea? O să-l pună pe frigare ca pe o friptură, iar eu nu am decât un singur fiu. Unul, înțelegeți? Și el este comoara mea cea mai dragă. Dacă ar fi învățat ceva folositor în viață, ar fi făcut ceva pentru el însuși, ceva mai bun decât să fie hrană pentru viermi.

— *Valoarea* ...? Eu? Drept cine mă luați? Reputația mea era la fel de nepătată ca a unui crin până când mi-ați mânjit-o cu comportamentul dumneavoastră scârbos ... iar acum ați reușit în cele din urmă să otrăviți inima lui Nicolas al meu.

— Mânjit? Mi-ai ademenit fiul într-o scăldătoare publică, iar iubitul dumitale l-a asmuțit provocându-l la un duel care o să-l ucidă? Și pentru ce? Ca să fi cunoscută ca o femeie pentru care au murit bărbații? O să scrii o poezie despre asta, ca iubiții tăi să o cânte la curte?

— Iubiții mei? Bătrân îngrozitor, pleacă odată! Nicolas avea dreptate – ai mintea murdară și nu ai recunoaște o inimă curată sau o intenție onorabilă nici dacă te-ai împiedica de ele în întuneric. Nu *meriți* un fiu ca el!

— Sibille, ce aud acolo, voci? Am crezut că ți-am spus că bărbatul acela nu e binevenit în casa mea. În

mod sigur ți-a făcut destul rău ... Vocea mătușii se auzea din dormitor.

— Nu l-am ademenit – îl urăște pe d'Estouville pentru ceea ce este – un nobil parazit și un vânător de averi care urmărește moștenirea mea și nici măcar odată nu l-am primit în casă ...

— Moștenire? a întrebat tatăl lui Nicolas, brusc ochii cutreierând mobila și tapițeriile din încăpere.

— Ba mai mult, stațiunea este un loc respectabil, iar doamnele cu cele mai înalte poziții sociale o frecventează și ...

— Dar ați fost văzută la curte și sunteți necăsătorită ...

— Am fost invitată de regină ...

— Dar verișoara dumneata Matheline a spus ...

— Matheline? Ce legătură are ea cu asta?

— A spus a spus că poeziile ți-au adus amanți dintre cei mai importanți și că ea intenționa să se apuce de scris, era ultima nebunie printre doamnele de la curte ...

— Amanți? Amanți? Nu am amanți! Toți vor cutia reginei de care nu pot să scap! Viața mi-a fost distrusă de Menander Nemuritorul și singura persoană din lume care m-a înțeles și căreia i-a păsat de mine a fost Nicolas, iar dumneata mi l-ai furat. Sper că sunteți mândru de ceea ce ați făcut. E numai vina dumitale, ați provocat acest scandal, iar el a venit la băi ca să-și ia la revedere, și dacă ne-ați fi lăsat să ne căsătorim, nu s-ar fi întâmplat niciodată, niciodată ...

— Menander Nemuritorul? Cine e ăsta?

— Sibille, vă aud pe amândoi. Ți-am spus să-l dai afară. Dar acum, dacă a trăncănit, adu-l aici. Trebuie să-l privesc în față. Vocea mătușii, destul de puternică pentru

cineva care avea o boală mortală, a răzbătut prin ușa deschisă de la dormitor.

— Cine e? Îmi pare rău, trebuie să plec ... Nicolas ...

— Spune-i să vină aici sau o să-l blestem de o să i se ridice părul pe spinare, a spus mătușa. Familia, averea, toate i se vor nărui dacă nu vine să mă vadă acum. Spune-i că Menander Nemuritorul îi dorește prezența. L-am văzut pe Monsieur Montvert albindu-se la față. Șovăia să treacă pragul casei, a aruncat rapid o privire lungă spre cameră, a respirat adânc și a pășit înăuntru.

— Vrăjitorie, a murmurat. Nu păcat, ci vrăjitorie. În ce bucluc v-ați băgat? Am oftat adânc.

— Veniți și vedeți, am spus.

— O să-mi salveze băiatul? a întrebat.

— Numai cu un preț pe care nu ați fi dispus să-l plătiți, i-am răspuns.

— Aș plăti cu sufletul meu, a răspuns el și în acel moment ura mi s-a evaporat și mi-a fost milă de el, atât de milă, că abia am putut să suport greutatea acestui sentiment. Cred că înțelegeam chiar mai mult decât ceea ce vroia el să spună.

— Să nu-i cereți nimic lui Menander, am spus. E un diavol, vă va răstălmăci dorința și o va perverti. Îi distruge pe toți cei care se încurcă cu el. Marele Nostradamus mi-a spus cândva că Menander e poarta deschisă spre Iad. Eu ... vă voi însoți oriunde vor stabili să se întâlnească pentru duel, chiar dacă asta îmi va distruge reputația. Îl voi implora pe Nicolas să-și trădeze onoarea de dragul dumneavoastră. Dar nu mă faceți vinovată, căci o să vă arăt că sunt și un alt fel de om.

Bătrânul s-a întors și m-a privit drept în față, cercetător, tăcut, sălbatic. Ochii săi erau plini de frică și regret. Apoi, cu pași hotărâți, ca un bărbat care merge la spânzurătoare, s-a îndreptat spre camera mătușii, unde cutia deschisă a lui Menander Nemuritorul stătea pe o masă sculptată, închisă la culoare și cu ornamente, așezată lângă fereastră.

— Ei, ei, ei, a spus Menander, vocea lui semănând cu foșnetul frunzelor uscate, un alt om nerăbdător să-și piardă sufletul. Sufletul ți-e mort oricum, Domnule Bancher, și ești obligat să scapi de el. De ce nu pentru o cauză bună? Monsieur Montvert s-a apropiat și s-a depărtat de masa care susținea cutia, ca și cum l-ar fi cercetat pe Menander din toate unghiurile, meditând, calculând.

— Acum când îți văd privirea murdară nu am nici un dubiu că ești un trișor mai mare decât monarhii cărora le-am împrumutat bani. Nu-și plătesc niciodată dobânzile și rareori returnează împrumutul. Tu ți-ai respectat vreodată promisiunile, Domnule Cap Drăcesc?

— Întotdeauna le dau devotaților mei ceea ce-și doresc, nici mai mult, nici mai puțin. Sunt riguros. Încredințează-mi dorința ta și ți se va îndeplini, haide, e atât de simplu și, oricum, cine vede sufletul? Fără nicio îndoială acesta este imaginar și nu îți va lipsi nimic ... Dar în locul ispitei și dorinței, fața bancherului s-a oțelit, iar buzele i s-au încrețit de scârbă și dezgust.

— Am cunoscut oameni ca tine, a spus el. Negustori duri, comercianți de bunuri recuperate și vânzători ai părului femeilor moarte. Totul e un târg, nu-i așa?

Bătrânul bancher s-a întors către mine, iar ochii îmi cercetau fiecare umbră și colțișor al feței.

— Spune-mi, Demoiselle, de când vrăjitoria e o pasiune? Faci lucrul ăsta să vină la tine cu vreo vrajă diavolească? Sau l-ai animat scăpându-l de la spânzurătoare?

— Nu. Acest obiect se afla în mâinile unui străin și a ajuns la mine accidental, iar acum nu mai pot să scap de el, deși am încercat de multe ori. Regina îl vrea pentru ea, așa că îl păstrez pentru suverană și i-l duc când vrea să-i pună o dorință. Nu mi se permite să călătoresc prea departe de ea, în cazul în care apare ceva brusc pe care regina și-l dorește.

— Deci acesta este secretul. Cât de diferit este de ceea ce mi-am imaginat! Îmi cer scuze, Madame Tournet, pentru deranj. Trebuie să îmi retrag cuvintele. Știu că Sieur de La Roque-aux-Bois, fratele dumneavoastră, Madame ...

— Și v-ați imaginat că fiica lui este la fel de nerușinată ca tatăl ei – o aventurieră fără nici un bănuț care mi-a câștigat grațiile și apoi s-a folosit de mine ca să ajungă la curte și să se îmbogățească și care acum vrea un soț prostuț drept acoperire pentru aventurile ei.

— Nu sunt lucruri ne mai auzite, a răspuns Montvert bancherul. Femeile ambițioase sunt mai numeroase decât cele oneste în vremurile astea imorale.

A ridicat din umeri ca și cum ar fi vrut să scape de amintiri vechi.

— Dar acum, când viața fiului meu e în pericol, trebuie să vă pun câteva întrebări. Acest cap dezagreabil, viu, mumificat îți îndeplinește dorințele, am înțeles bine?

— Dacă rostiți cuvintele de pe cutie.

— Și asta-i tot, îți ascultă dorința și ți-o îndeplinește?

— Da, într-adevăr. Vă recomand să fiți foarte atent la cuvinte. Dacă vă doriți ca fiul dumneavoastră să rămână în viață, atunci o să-și piardă vederea. Dacă vă doriți să fie sănătos, s-ar putea să-și piardă mințile. Jocul lui Menander este să vă puneți o altă dorință care să o repare pe precedenta, și tot așa, până când vă săpați propria groapă în care veți sări de oroare și dezgust.

— Așa că nu îți va acapara numai sufletul, deși este atât de lacom să acumuleze, încât te silește să îi cedezi înainte de vreme?

— Mai mult sau mai puțin aceasta este ideea. Am privit câțiva oameni nesăbuiți făcând exact acest lucru de când au venit la noi.

— Și regina?

— Ea are o voință de oțel – își drămuiește dorințele foarte atent.

— Și voi?

— Noi nu ne exprimăm dorințele. Nu are un trup ca să ne forțeze, în fond, și poate să intre în scenă numai atunci când oamenii își doresc ceva, așa că nu poate să ne facă nimic de unul singur.

— Totuși vorbește în șoaptă noaptea. Spune lucruri îngrozitoare, am adăugat.

— Șoptește cât e noaptea de lungă, ispitește oamenii să-și piardă sufletele, îi face pe necunoscuți să hoinărească prin casă. Mă tem, Demoiselle Sibille, că deși nu mi-am format cea mai bună părere despre caracterul dumneavoastră, că acesta nu este genul de povară pe care mi-aș dori ca fiul meu să o suporte în viață. Nu va putea să progreseze prea mult în carieră cu toate aceste întreruperi nocturne și, mă tem, că are o voință slabă.

— Vă înțeleg în totalitate, a spus mătușa. Este genul de situație pe care nici măcar averea imensă pe care fina mea o va moșteni de la mine abia o poate compensa.

Când a văzut că săgeata sa și-a atins ținta, mătușa a zâmbit slab sub mustața închisă la culoare, un zâmbet atât de mic încât pudra de pe chip nici măcar nu i s-a încrețit la coada ochilor.

— Ei bine, atunci m-am hotărât, a spus Monsieur Montvert.

— Iar dorința dumneavoastră? a întrebat Menander cu ochiul strălucind diavolește sub pleoapa zdrențăroasă, ca o crustă.

— Dorința mea este ca Sibille să fie amabilă și să vină să-mi convingă băiatul să nu se lupte. E mai rău să ai de-a face cu el decât cu regele Portugaliei.

— Ce? a țipat Menander. Nu îți pui o dorință?

— Bineînțeles că nu, a răspuns Scipion Montvert pe un ton repezit. Sunt bancher și iau deciziile pe baza cheltuielilor și veniturilor. Costul tău este ridicat, beneficiul dubios și nu ai mijloace prin care să recurgi la forță. Regele Portugaliei le are. Să lăsăm un alt fraier să fie atras de magia ta.

Mătușa râdea zgomotos.

— Banchere, îmi place cum gândești, a spus ea.

— Iar eu, Madame, vă respect, a răspuns el, făcând o plecăciune în fața patului uriaș cu baldachin în care zăcea mătușa mea. Și acum, dacă îmi dați voie, jos mă așteaptă un cal de curse cu desagi și o scrisoare de credit. Dacă Sibille îmi va spune unde se vor înfrunta cei doi și dacă o veți lăsa să vină cu mine, fiul meu se va urca pe acest cal și va ieși din țară înainte ca d'Estouville și secunzii lui să sosească.

Mătușa a dat din cap aprobator.

— Aduceți-o teafără înapoi, a adăugat. Este cea mai mare comoară pe care o am.

— Vă promit, Madame.

— Dar ... aveți un cal în plus? Ați știut tot timpul că o să vă însoțesc?

— Demoiselle, sunt un dobitoc uneori, dar niciodată prost. Și când văd dragostea, o recunosc. Nu m-am îndoit niciodată că, dacă o să judeci situația corect, o să mă ajuți.

Și am știut că în mintea lui a adăugat: chiar dacă te va costa Nicolas pentru totdeauna.

*

— Eh, prieteni se pare că lașul a rupt-o la fugă, a spus Philippe d'Estouville, cercetând câmpul de luptă. Bălăriile unei veri târzii, pe jumătate uscate și culcate la pământ, stăteau mărturie pentru popularitatea locației drept punct pentru înfruntările ilicite. Potecile înguste considerate străzi ocoleau locul și numai câteva mori de vânt izolate dominau zona părăsită. În depărtare, o mână de călători grăbiți puteau fi zăriți pe șoseaua principală care ducea spre Porte St.-Antoine, ruta pe care cei care participau la duel părăseau orașul. În interiorul cetății, pe turnurile întunecate ale Bastiliei, flamure strălucitoare fluturau în briza dimineții. Se anunța deja că ziua va fi pârjolitoare. D'Estouville a descălecat și însoțit de secunzii lui, au mers la pas în sus și în jos, căutând semne ale apariției suitei rivalului său și terenul cel mai apropiat care i-ar fi putut aduce un avantaj cât de mic posibil.

— Așteptați un pic ... cineva iese pe poarta orașului, ba nu, doi ... trei.

— Sunt pe jos. Cu siguranță nu sunt ei. Chiar și băieții birucherilor au catâri. Grupul de ofițeri a râs.

— Cu cât îl veți ucide mai repede, cu atât mai bine, a spus secundul lui d'Estouville. Sora mea a făcut de rușine întreaga familie permițându-i unui asemenea individ să facă parte din compania ei.

Annibal de La Roque a lăsat să alunce, printr-o smucitură, de pe mâneca cămășii sale o sticlă verde. Zumzetul muștelor se ridica din petele negre de pe pământ. Sângele ultimului bărbat care și-a întâlnit rivalul în acest loc părăsit încă mai persista sub buruieni.

— Se apropie. Ei, ei, se pare că până la urmă o să îmi adaug și cea de-a treisprezecea victimă pe listă.

— Cine sunt secunzii lui? Gentilomi? Unul arată a fi student.

— Îl cunosc pe celălalt ... e fiul hangiului de la „Calul Alb". Tatăl lui a încercat să-i cumpere un loc în suita lui Monsieur St.-André.

— Și nici măcar depravatul ăla de locotenent Peyrat nu l-a vrut? Din nou, ofițerii râdeau.

— Ia uitați-vă la el, cred că a adus o floretă. Nu știam că oameni ca el au așa ceva. Ce păcat că nu este el cel provocat la duel. Așa ar fi putut să-și aleagă cu ce armă luptă ... îmi imaginez că ar fi ales cuțite pe care le folosim la cină.

— Se spune că englezii îi permit celui care este provocat la duel să-și aleagă armele ...

— Așa fac englezii ... rămân tot timpul în urmă. În timp ce Nicolas și secunzii lui se apropiau, d'Estouville a strigat: Până la urmă, Montvert, de ce ai venit?

— Am venit să-mi apăr onoarea, a răspuns Nicolas, folosind declarația formală impusă de codul duelului, adăugând apoi: Numai că onoarea ta nu mai există de mult, tu și *poțiunea dragostei*. O păstrez acasă ca amintire a ultimei noastre întâlniri și o să-ți așez armele lângă ea, după ce te voi învinge.

— Poțiunea dragostei? Folosești *poțiunea dragostei* pe sora mea? a întrebat Annibal, prietenul lui d'Estouville făcându-se stacojiu din cauza furiei.

Cel de-al doilea secund i-a spus, fără să se alarmeze:

— Philippe, nu-l lăsa să te perturbeze cu vorbăria lui inutilă. E o șmecherie. Apoi, în timp ce d'Estouville răbufnea, secunzii au verificat lungimea lamelor, uitând complet de sarcina lor principală, aceea de a încerca să aplaneze conflictul.

Aproape neobservați de grupul bărbaților îmbrăcați în veșminte închise la culoare care stăteau de vorbă pe câmp, șase arcași călări au părăsit poarta orașului și au cotit de pe drumul principal spre poteca care trecea pe lângă morile de vânt. Căpitanul lor purta cu el ordine scrise să execute edictul regal contra duelurilor. D'Estouville, din considerație deosebită față de legăturile familiei sale, va fi eliberat din funcție și trimis în marc grabă pe frontul din nord. Băiatul lui Montvert urma să fie executat ca să servească și celorlalți drept exemplu.

— Acolo, a spus căpitanul remarcând siluetele îngrămădite pe care la repezeală le-a cântărit din ochi pe rând. La semnalul lui, călăreții, zornăind din harnașament, au dat pinteni cailor și au pornit-o la galop. Brusc, căpitanul a ridicat mâna făcându-le semn să se oprească. Au dat onorul ... au început. E o luptă serioasă. Să așteptăm până când d'Estouville își va apăra onoarea.

— Ha, numărul treisprezece e norocos! Pun șase coroane pe d'Estouville.

— Ăsta nu e pariu. Pariază pe cât de mult va rezista studentul înainte să fie înjunghiat.

— Dar dacă va fi ucis, cum va mai fi executat?

— I se va expune cadavrul în public. Asta ar trebui să fie deajuns ca să le provoace silă fiilor negustorilor să-i mai imite pe cei mai buni decât ei.

Arcașii s-au oprit foarte aproape de locul luptei. Călări aveau o perspectivă excelentă ... și, în fond, un duel ilegal cu o moarte în final? Era mai bun decât o coridă, era cel mai sângeros sport.

De la depărtarea aceea puteau auzi zăngănitul și alunecarea lamelor din oțel. În fața lor se luptau doi bărbați, brațele stângi ale acestora fiind înfășurate în mantii, brațele drepte mânuind florete italiene grele, după noua modă.

— Uite ... o greșeală ... e pe locul înalt ... ha, acum celălalt e la vale!

— O lovitură ... ba nu, privește, d'Estouville are o platoșă pe sub vestă ...

— O fandare ... a parat curat!

Spadasinii erau apropiați și răutăcioși, cu priviri feroce și lac de transpirație. Apoi, au țâșnit brusc în lături, au încrucișat săbiile rapid, atât de grabnic că abia puteai să-ți dai seama de ce se întâmplă, cu ochiul liber.

— Picioarele lui, nu am mai văzut așa ceva până acum ...

— D'Estouville ... tăietura ... nu, a pierdut-o ...

— Să nu vă îndreptați acum spre ei, o să le stricați atacul, a spus căpitanul arcașilor.

Pe flancul opus, un grup mic de oameni se adunase să asiste la desfășurarea duelului. Cei avizi de curiozități se ținuseră după soldați ca să urmărească arestarea și fuseseră răsplătiți cu un spectacol nemaipomenit. Se auzeau strigăte de încurajare și se puneau pariuri. Lângă ei stătea un alt grup de spectatori și un valet care ținea doi cai, unul cu o pereche de desagi umflați așezați în spatele șeii. Un bătrân ținea strâns mâna care ieșea de sub mâneca unei fete înalte și deșirate.

— E prea târziu. Nu, Demoiselle, nu te arunca între săbii. Băiatul meu ... nu, parează acum ... da, ce e asta, lovitura asta ciudată, din fandare? Poate ... oh, Dumnezeule, bastardul are o platoșă pe sub vestă. Nicolas este condamnat ...

La răspântia de drumuri, lângă morile de vânt, trăsura unei doamne trasă de un catâr se hurduca între doi călăreți și era urmată de un bărbat și un băiețel urcați pe șaua unui cal îndreptându-se spre adunarea de pe câmp. Fără să fie auzită de morari și de cai, pe măsură ce se apropiau, vocea unei femei se ridica în rugăciune.

— Preamărită Sfântă Fecioară, cruță viața fratelui meu ca să poată să-și îndrepte sufletul prin căință și o viață de fapte bune ...

— Grăbiți-vă, oh, grăbiți-vă, striga mama lui Nicolas călărețului de pe catârul din fața trăsurii. Mergi înainte, maestre, se mai poate să-l salvezi!

Chirurgul, împreună cu servitorul și instrumentele lui îngrămădite în spatele șeii, a dat pinteni mârțoagei sale și a trecut în galop în fața trăsurii. Înaintea lor zăngănitul și clinchetul săbiilor suna exact a afacere serioasă. Un client, poate doi, și chiar mai mulți dacă se amestecau și secunzii, așa cum făceau de cele mai multe ori.

Clarette se îmbrăcase în acea dimineață în muselină albă unduitoare, întocmai precum ofranda unei fecioare, și își pieptănase părul în cozi așezate în cercuri pe sub urechi, atât de slab și de neglijent prinse încât s-ar fi putut desface în momentele de mâhnire, reprezentând imaginea unei feminități divine și stăruitoare care nu ar fi putut trece neobservată nici de cel mai insensibil martor. Când trăsura s-a apropiat de câmpul de luptă pătat de sânge, a coborât, așezându-se direct între arcașii călări și dueliștii care se înfruntau, acolo unde priveliștea era ireproșabilă. A îngenunchiat, rostind rozariul și ridicându-și ochii spre cer.

Era ceva vicios în mormăieli, în mirosul transpirației și în sunetul oțelului. Ceva care a întrerupt-o din rugăciune și a determinat-o să privească înapoi spre pământ și să remarce cea mai frumoasă pereche de mustăți pe care o văzuse în viața ei, un profil de vultur, o mânecă pătată în chip romantic cu sânge și o vestă transpirată și sfâșiată din loc în loc. Nici unul dintre aceste lucruri nu aparțineau fratelui său, dintotdeauna imoral și prea iubit. Ele aparțineau individului nevinovat și galant pe care fratele ei plin de păcate încerca cu răutate să-l omoare. Subit, a simțit o furnicătură pe sub corsetul strâns legat al rochiei. Ar fi putut fi inima ei, dar de fapt era obiectul străin, sticluța verde, a cărei duritate își făcea simțită prezența. Îi amintea de iubire și gândul în sine, în prezența străinului transpirat, i-a provocat un spasm și o arsură care i-au străbătut corpul până în cele mai stranii unghere ...

D'Estouville era ud fleașcă acum și gâfâia. Adversarul său avea o tehnică de luptă neobișnuită pentru o persoană

fără rang. Numărul treisprezece nu va fi așa de ușor de învins cum se așteptase. Floreta italiană era o armă nouă în Franța, trădând loviturile vechiului stil pe care le cunoșteau toți bunii spadasini, recompensând însă fandările ușoare, parările înșelătoare și *bottes* italiene, cunoștințe ținute secrete de către șireții maeștrii floretiști străini. D'Estouville a deschis de câteva ori prea larg atacul, loviturile lui lăsau o deschidere, un minunat, o secundă, sub brațul drept. Dar defectele apărării lui erau amintite de platoșă, care parase deja două fandări directe și o contralovitură inteligentă, floreta alunecând pe platoșă, prinzându-se în mânecă și făcându-i o tăietură superficială pe brațul drept. Iar el parase, fără grație, o lovitură joasă și se rănise deasupra genunchiului stâng. Genunchiul începuse să cedeze, însă observase că numărul treisprezece obosea vizibil, gâfâia, iar atacurile îi scădeau în intensitate. Nu avea rezistența unui soldat care se antrenează zi de zi. Se apropiau de sfârșit. Un atac rapid la trupul adversarului, culcându-l la pământ, o înțepătură aproape la centru, prin inimă Poțiunea dragostei, într-adevăr. Umilința lui va fi în curând înecată în sânge, iar Sibille va fi la picioarele lui, venerându-l, așa cum întotdeauna femeile îl venerează pe cel care a ieșit victorios.

Dar ce era cu atacul acesta ultim, rapid și disperat? Rapid, dur și nu îndreptat împotriva toracelui său – nu, dar unde? Împotriva sabiei. Nu mai văzuse așa ceva. Individul se apropiase cumva de el și înșfăcase garda spadei lui d'Estouville cu mâna stângă, așezându-și piciorul drept peste piciorul stâng al adversarului său. Fețele asudate se aflau la câțiva centimetrii depărtare.

Când d'Estouville a apucat strâns și a tras în forță de sabia sa, și-a menținut echilibrul așezându-și piciorul peste cel al oponentului său sprijinindu-se de trupul acestuia, însă genunchiul adversarului l-a izbit în pielea protectoare și a căzut la pământ. Lovitura secretă a maestrului Altoni. Nu era elegantă, dar era eficientă.

Următorul lucru pe care l-a auzit a fost țipătul unei femei, în timp ce de-a curmezișul pieptului său cădea o povară grea, adăugându-se la confuzia și agonia sa. O sabie îi străpungea inima? Nu, era fața simplă și curată a unei fete în alb, cu părul desfăcut, care se azvârlise în fața lamei învingătorului.

— Clarette, pacoste ce ești! l-a auzit pe oponentul său zicând, deși nu putea să-l zărească prin claia de păr negru care i se împrăștiase pe față. Dă-te la o parte! Am câștigat, iar el și-a pierdut viața și armele.

— Nicolas, bestie ce ești! Cum poți să faci așa ceva? Femeia caraghioasă îl țintuise la pământ; părul ei îl făcea să strănute și tot nu putea să vadă aproape nimic ... apoi cineva ... o femeie? ... s-a aruncat spre numărul treisprezece. Nu mai sta niciun moment aici ... vin după tine ... calul tău ... o auzea vorbind, iar vârful ascuțit al săbiei care plutise, amenințător peste ochiul său stâng a dispărut.

După aceea, printr-o perdea de păr negru, mirosind a apă de trandafiri, a văzut soldați în dezordine și a auzit strigăte, zgomote de pași și galopul nebun al unui cal care pleca de la locul faptei. Zăngănitul bărbaților înarmați și ordine contradictorii se pierdeau în vacarm, iar povara de pe pieptul său plângea:

— Lașilor! Să nu îndrăzniți să-l atingeți! Nu vedeți că e rănit?

— Căpitane, celălalt a fugit ...

— Ei bine, îl avem pe acesta ...

— ... sunt chirurg ... rănile lui trebuie îngrijite ...

— Am eu a spus o voce de femeie – femeia aruncată peste el? – și a simțit mișcări și un alt volan bogat din muselină i-a întunecat vederea. Este ... un ... tonic revitalizant ...

— Dă-te la o parte de pe mine, femeie, a spus d'Estouville. Mă faci de rușine, oricine ai fi.

— Nu ... până când nu bei asta. Un lichid pârjolitor i-a fost strecurat cu forța printre buze și înainte de a putea să tușească, și-a pierdut cunoștința.

*

Gărzile, care ezitaseră să înșface o domnișoară în muselină de pe trupul celui care pierduse duelul, se holbau paralizați de uimire cum aceasta a smuls dopul unei sticluțe pe care o scosese din sân, i-a turnat bărbatului câteva picături în gură, după care ea a băut restul. Înainte de a fi înghițit, s-a prăbușit peste victima sângerând, întocmai ca și cum ar fi fost moartă. Chirurgul i-a despărțit și și-a pus urechea peste pieptul fiecăruia. Inimile încetaseră să le mai bată.

— Morți, a anunțat. Amândoi.

Regretul din vocea lui era sincer. Întreaga călătorie fusese o pierdere de timp. Își pierduse două slujbe și probabil va irosi o grămadă de timp cu nenorocitele de anchete oficiale. Oh, Soartă, scorpie bătrână și răutăcioasă, și-a zis în sinea sa.

— Fata mea, binecuvântata mea copilă! țipa o femeie bogată și înnebunită, care s-a dat jos din trăsura ei.

— Cine este? a întrebat căpitanul.

— Fiica mea, sora lui ... cine s-ar fi gândit că purta o asemenea răzbunare în inima ei? plângea bătrânul Monsieur Montvert. L-a otrăvit pe cel care l-a invitat la duel și apoi s-a omorât și ea, ca să scape de pedeapsă.

— Era o fată atât de bună, o fată liniștită. Se ruga tot timpul. Mergea la slujbă în fiecare zi ... plângea cu sughițuri Madame Montvert. Soldații, privitorii, mulțimea se adunaseră în jurul celor două cadavre, cu ochii măriți din cauza șocului și a groazei.

Iată-i întinși pe pământ, chipeșul ofițer rănit, cu gura deschisă ca a unui pește mort, cu vârfurile cizmelor ridicate în sus, iar de-a curmezișul cadavrului său, domnița romantică, îmbrăcată în muselină, cu părul negru desfăcut, revărsându-se ca un râu peste cele două trupuri. Era pur și simplu prea mult. Majoritatea privitorilor era copleșită și a început să plângă.

— Luați-i, a ordonat căpitanul. Ce ...?

Mâna bărbatului mort s-a mișcat ușor.

— Priviți, fata se mișcă ... am auzit-o suspinând, a spus cineva.

— Doctore, ești un idiot ... sunt vi ...

— Jur, nu le bătea inima ...

Încetișor, cu un oftat adânc, domnișoara drapată în alb și-a ridicat capul și a privit fața bărbatului rănit cu o pasiune plină de admirație. El a clipit des, a deschis ochii și nimeni nu avea cum să interpreteze greșit privirea pe care i-a aruncat-o fetei; era o privire plină de adorație. Priveau fix, iar obrajii li s-au îmbujorat. Inimile lor, fiind atât de apropiate, au început să le bată la unison. Dragostea, dragostea absolută, dragostea infintă, îi cucerise.

— Rana aceasta urâtă de la umăr va trebui bandajată, Monsieur ... a spus doctorul.

Iar Sibille, a cărei privire ascuțită nu pierduse nici un moment al dramei, și-a zis: mulțumesc lui Dumnezeu pentru toată diversiunea asta nebună ... Nicolas este așa departe că nu-l vor mai prinde niciodată.

— Nu ... nu înțeleg, a rostit tatăl lui Nicolas, arătând uimit.

— Nu știați că scria o carte despre arta scrimei utilizând floreta italiană? l-a întrebat Sibille.

— Nu, vreau să spun că ceea ce i-a dat fiica mea individului ăluia să bea ... ce a făcut?

— Mă tem că s-au îndrăgostit pentru veșnicie, a răspuns Sibille, ridicând sticluța goală și scrutând-o cu privirea în timp ce strălucea în soare.

— Îndrăgostită ... de un ofițer risipitor? Un filfizon? Un parazit care va trăi toată viața cu mâna în portofelul meu?

— Ei, cel puțin are o genealogie bună, iar într-o zi, știți, va primi și un titlu nobiliar.

— Mânăstirea ... de ce nu am ascultat-o când m-a rugat? a bombănit bătrânul bancher.

*

În apartamentul sărăcăcios care mirosea a varză fiartă, Lorenzo Ruggieri țipa la soția lui.

— Beatrice! Iar ai folosit arsenicul meu alb ca să otrăvești șobolanii? Sticla e goală!

— Oh, dragul meu, nu e goală deloc. Vezi semnul pe care l-ai făcut pe ea? Nu l-am atins.

— Ți-am spus de o mie de ori să nu-ți mai bagi nasul în obiectele mele. Să presupunem că cineva îmi oferă bani frumoși pentru o otravă de calitate și eu nu am cantitatea suficientă, nu se adresează altcuiva?

Soția lui Lorenzo își legăna cel mai mic bebeluș pe șoldul ei și amesteca în supa cu adevărat gustoasă din picioare de porc și usturoi, preferata soțului său.

— Oh, micuțul meu, vorbea liniștit de una singură. Când va gusta din supa asta, o să treacă furtuna. Nu o să observe niciodată că am umplut sticla lui urâtă și veche cu ceea ce a mai rămas din celelalte. Oh, ce meserie am și eu, tot mut ingredientele de colo-colo ca să fac rost de suficientă otravă pentru șobolani ca tu să fi în siguranță și să dormi tihnit! Păcate, câte păcate sunt în lumea asta imorală! Șobolanii trebuie omorâți, nu oamenii. Și ce dacă am umplut sticla aceea cu poțiunea dragostei și cu remedii pentru stomac? Ce are dragostea? Lumea are nevoie de mai multă dragoste. Mai multă iubire și mai puțini șobolani, iar noi am trăi cu toții în liniște, drăgălașule.

Copilul nu a spus nimic, dar s-a înveselit la auzul vocii mamei sale, cu fața plină de adorație.

XIX

După amiaza toridă din sudul Franței l-a condus pe Nostradamus spre un loc umbros din grădina lui, către o bancă răcoroasă de sub un copac, unde s-a așezat pe pernuța lui preferată ca să citească o scrisoare. Deasupra lui frunzele verzi foșneau ușurel, iar creaturile minuscule foșgăiau de colo-colo, fâlfâiau din aripi și țârâiau. În apropiere, sunetul apei clipocind într-o fântână mică îi gâdilau plăcut urechea, dar, mai presus de toate acestea, chiotele de bucurie ale copiilor săi antrenați în joc. Trandafirii încărcați de flori își trimiteau mirosul încântător spre norișorii care se deplasau încetișor în aerul cald și doar cel mai riguros simț al datoriei îl făcea pe bătrânul doctor să renunțe la deliciosul pui de somn la care îl invita după amiaza.

Scrisoarea era de la bătrânul lui profesor, sclipitorul și străvechiul Guaricus, care puricase arhivele de la Roma la porunca lui și găsise, într-o carte cu secrete de mult timp pierdută, contractul original dintre Menander Nemuritorul și stăpânul lui, Lucifer, Stăpânul Infernului.

— Hmm, a mormăti Nostradamus, recitind scrisoarea pentru a zecea oară. Trebuie să fie ceva aici ... ia să vedem, Viața Eternă și puterea asupra Soartei muritorilor în condițiile următoare ...

— Ce faci cu hârtia aceasta, Papa? Citești o poveste? Micuțul César, cu părul creț, un caracter precoce, cu ochii

rotunzi, îl privea cu atenție. Era un băiețel care încă mai purta fuste lungi și grosolane, călărind un băț cu un cap de cal pictat.

— Ce fac? Eh, salvez Franța, micuțul meu César, a spus bătrânul.

— Doar cu hârtie?

— Cu hârtie și cu înțelepciune, băiatul meu, a răspuns Nostradamus. Într-o vei înțelege cât de multă suferință poate fi economisită aplicând corect cele două ingrediente.

— Eu voi folosi o sabie ... la galop, la galop! a strigat băiețelul descălecând de pe căluțul de jucărie ca să se alăture verilor săi mai mari.

— Și dacă scăpăm de Menander, vei avea parte de o lume și mai bună, a spus Nostradamus urmărindu-l cu privirea pe băiețel.

Când s-a întors la scrisoarea lui, bătrânul profet s-a gândit că nu e de mirare că Menander a avut destinul pe care îl are acum. A mers și a semnat acest pact ambiguu, iar soarta i-a fost în mod clar pecetluită. Menander a fost înfrânt; ochii îi erau încețoșați, iar Nostradamus și-a imaginat că pactul conținea mai multe decât lăsa să se vadă. Nu e de mirare că acum vrea să facă același lucru cu toată lumea. Ia să vedem ... odată cu moartea trupului – *trup*, ha! – s-a terminat cu capacitatea de a își exprima propriile dorințe – ăsta era un truc murdar. Hmm ... și conform paragrafului 3B, trebuie să îndeplinească orice dorință exprimată, numai dacă nu este imposibilă din punct de vedere logic. Ce interesant, chiar și Iadul are propriile lui limite ... și acum, din nou horoscopul ăla. Să văd ...

Nostradamus a despăturit ciorna neprelucrată a horoscopului lui Sibille, cu toate modificările pe care le

făcuse ca să-i realinieze destinul cu adevărata dată de naștere pe care i-o dăduse Pauline Tournet. Și ce aniversare avea! Cea mai norocoasă posibil, date fiind circumstanțele actuale. Iar noua dată aducea o schimbare radicală a caracterului unui crin plăpând și nestatornic. Această ființă, un Capricorn cu ascendent în Săgetător, era curajoasă, ingenioasă și pasională. Categoric o îmbunătățire radicală a caracterului persoanei care încerca să fie, și-a zis în sinea lui – dar nu e vorba numai de data nașterii, mai e și altceva. Să socotim lunile – hm, șapte, opt, nouă – acum să presupunem că este prima născută în familie, au declarat data nașterii falsă la nouă luni după căsătoria părinților, așa că, pentru a obține data nașterii reală, mai socotim încă odată – da, asta este. Fata a fost concepută cu trei luni mai devreme. Cine a fost adevăratul tată? Dacă nu e cel care a crescut-o, atunci avem de-a face cu o încurcătură aici ...

În acea noapte, în pofida zăpușelii din odaia de la mezanin, Nostradamus stătea, înfășurat din cap până în picioare într-o mantie, în camera lui secretă de lucru în fața vasului cu apă și îl invoca pe Anael.

— Nu mai ai nici un pic de bun simț, Michel? Ar trebui să fi în pat. Cămăruța asta este mai fierbinte decât fundul iadului.

— Anael, în dulapul tău, păstrezi și trecutul, la fel ca viitorul?

— Bineînțeles. Trecutul este doar un reziduu al viitorului. Am totul pe aici, pe undeva ...

— Poți să îmi arăți o scenă din trecut?

— Mă întrebam când o să ajungi aici. Viitor, viitor, viitor, numai asta îmi cer toți. Cunoscătorii *veritabili*

preferă trecutul. Este un gust de departe mult mai elegant și rafinat. Ai vrea să vezi încoronarea de la Charlemagne? O am aici la îndemână.

— Mă gândeam la altceva. Știi bine ce vreau.

— Michel, ești un bătrân cu mintea bolnavă.

— Te rog, face parte din cercetare.

— Totul pentru binele suprem de a scăpa de Menander, deh? Michel, mă uimești. Totuși, cred că am ceva ... Partea superioară a toracelui lui Anael a dispărut în dulap și s-au auzit zăngănituri, bubuituri și zornăieli, căci tot felul de lucruri erau întoarse pe toate părțile în acesta. Ce erau aceste lucruri, cu greu putea spune Nostradamus. Întotdeauna scoteau niște sunete ciudate cât timp ce îngerul scormonea printre ele, încât doctorul era plin de curiozitate să știe sub ce formă evenimentele trecute și viitoare erau depozitate în ele. Evident nu păreau a fi cărți.

— Fă valuri în apă, Michel. Nu pot să găsesc momentul exact, dar am ceva aici care o să-l găsească.

Nostradamus a mestecat apa cu bagheta lui magică și pe măsură ce undele se domoleau, a văzut o scenă stranie. Era întuneric și bărbați cu torțe se aplecau asupra unui alt bărbat mort în stradă. Fusese întins de piciorul unei scări, iar băltoaca de sânge împrăștiat care picurase în jurul lui și pe dalele pavajului de sub trupul său se vedea neagră în lumina torțelor. Departe de torțe, un băiat suspina fără se se controleze – ba nu, nu era un băiat – părul lung i se desfăcuse și îi alunecase de sub o bonetă așezată pe vârful capului. Era o fată dezghizată în hainele unui băiat. Fuga pe ascuns a celor doi iubiți eșuase. Un bărbat cărunt care stătea în picioare lângă cadavru și-a băgat sabia în teacă

și cu pași repeziți a înșfăcat fata de păr și i-a ținut fața deasupra bărbatului mort. Chipul bătrânului era inflamat de furie, iar gura deformată se mișca – dar viziunea era prea veche ca profetul să audă ce spunea.

— Câți ani are băiatul mort, a întrebat Nostradamus.

— Doar optsprezece, a răspuns Anael.

— Mi se pare ceva cunoscut la el ... nasul, da, ... asta este. Dar ea este mai mare. Jur că e imaginea lui Sibille, Poeta Jalnică.

— Mi-aș dori să nu fi atât de dur cu ea, Michel. Eu o plac. Și ți-am spus, intenționez să o strecor în istorie doar ca să te sfidez. Are talent, să știi. Numai că nu e folosit cum trebuie. Și e atât de *simțitoare*. Ești un bătrân gelos.

— E tatăl ei, nu-i așa? Fata de lângă scară este însărcinată?

— În două luni, bătrân îngust la minte.

— Te rog, sunt doctor.

— Tot o vechitură obtuză la minte ești. Acum ce vrei să faci?

— Mi-am dat seama cum să termin cu faptele netrebnice al lui Menander odată și pentru totdeauna, a spus Nostradamus.

— În cel fel? a întrebat Îngerul Istoriei.

— M-am uitat la contractul original cu diavolul și nu există cale să-l ucidem. Cu toate astea, mai există o metodă ...

— Deci tu crezi că poți să-l păcălești pe diavolul în persoană?

— Dar desigur – nu e francez și nu este Nostradamus, a spus bătrânul, bătându-se cu degetele ușurel peste frunte și zâmbind ușor ironic. Conform celor scrise în contract, trebuie să îndeplinească orice dorință i se cere. Și am descoperit ceva la Menander. Când doi oameni au scopuri

opuse, îi trebuie mult timp ca să găsească o cale să iasă din încurcătură. Așa că vicleșugul este să-l ținem atât de ocupat încât să nu mai aibă timp să mai facă și altceva. Prin urmare, dacă pot să-i cer îndeplinirea unei dorințe a cărei esență este contradictorie, ceva imposibil, va trebui să tot lucreze și să lucreze și nu o va mai duce niciodată la bun sfârșit.

— Ei, ei, a spus Anael pliindu-și aripile. Ți-a luat ceva timp, dar în cele din urmă ai găsit soluția, muritorule. Și nimeni nu poate să spună că ți-am sugerat-o eu.

— Și cu informațiile din acest horoscop acum e simplu. Tot ce trebuie să fac este să-i scriu mătușii lui Sibille că fata trebuie să-i ceară tatălui său, Sieur de La Roque, să-i facă o favoare, iar creierul lui Menander va fi înnodat pentru totdeauna, căci tatăl ei nu este tatăl adevărat. Iar în ceea ce privește faptul că fata ar putea să-și pierdă sufletul punându-și o dorință, am să-i spun mătușii sale că nu trebuie să-și facă nici o grijă, chiar dacă și-ar dori și luna de pe cer. Vezi adevărata dată a nașterii? Mătușa a fost atât de preocupată să o ascundă, încât nu s-a gândit niciodată la semnificația ei. Miezul nopții în ajunul Crăciunului. Ora exactă dintre douăzeci și patru și douăzeci și cinci decembrie. Nici măcar Satana nu se poate târgui cu cineva născut la ora binecuvântată. Menander ar trebui să fie atât de fericit.

— Nu pot să spun că este cea mai inteligentă dorință, dar cu siguranță va merge, a spus Anael, arătând un pic condescendent.

— Ai știut tot timpul, nu-i așa? a spus Nostradamus. Trebuie să-ți spun că nu a fost cinstit din partea ta să-mi provoci asemenea încurcături.

— Eu trebuie să *păstrez* evenimentele istorice, nu să le schimb, a strâmbat din nas Anael. Nu pot să încalc regulile pentru tine. Nostradamus îl privea dojenitor pe Anael.

— Anael, jur ... toate sugestiile acelea ... ești un trișor, Anael. Până la urmă ai și ceva uman în tine.

— Uman? Dezgustător. Bineînțeles că nu, a comentat Anael.

*

Când arbaleta a lovit marginea din exterior a țintei îndepărtate, s-a auzit un ropot de aplauze înmănușate din galeria doamnelor de onoare, care se adunaseră în spatele arcașului. După ce un servitor în livrea de catifea a îndepărtat arbaleta istovită din mâna reginei Scoției, un altul i-a adus o a doua săgeată, a așezat-o în noua armă și a așezat-o pe masa lungă și îngustă din fața femeii.

— E vorba de distanță, comenta regina Caterina, și, în plus, suflă și o briză care-i taie calea. Țintește în ea, draga mea.

Timp de o secundă, unul dintre norii albi rătăciți pe cer a acoperit soarele, iar arcașii de la Luvru, așezați pe locul care cândva fusese marea grădină de lângă Sena a regelui Charles, au fost învăluiți într-o umbră care s-a depărtat rapid. Femeile și câțiva servitori priveau de la balcoane și de la geamuri, numai câțiva gentilomi de rang fiind prezenți și aceștia pentru că erau prea bătrâni ori prea bolnavi ca să meargă la război. Ducesa de Valentinois, care stătea deoparte sub un baldachin, s-a înfiorat și și-a strâns șalul în jurul ei, peste decolteul alb. Nu participase nicicând la sporturi de teren, dar nu se

gândise niciodată să lipsească de la vreun eveniment la modă. Trebuia să-și țină uneltele, printre care se numărau și cele două regine din fața ei, în pozițiile lor.

După ce soarele a ieșt din nori, roșcata mlădioasă a ridicat arbaleta și a spus, aruncând o ocheadă trufașă bondoacei regine a Franței:

— De data asta o să mă descurc mult mai bine. Cu pălăria cu pene așezată cu dibăcie pe o parte, mânecile de satin matlasate și brodate strălucindu-i în lumina soarelui, iar fața gingașă încreștită de concentrare, nicicând nu arătase mai mult ca acum ca o zână care ochia centrul îndepărtat. Dincolo de țintă și de zidurile înalte, fluviul verde curgea grăbit, lăsând în urmă un miros persistent, umed și neplăcut. Ducesa de Valentinois aproba din cap și vorbea cu guvernanta reginei Scoției, una dintre doamnele care stăteau în picioare, adunate în jurul ei sub baldachin. Ea o alesese pe guvernantă, așa cum alesese și pe toți îngrijitorii progeniturilor reginei. Atât de recunoscută era grija ei față de moștenitorii tronului Franței, că însuși regele o considera, în stilul lui imprecis, un fel de mamă oficială a lor.

— Micuța noastră regină se descurcă bine pentru cineva atât de tânăr, a spus ducesa, cu voce liniștită și complice, întocmai ca și cum *ea* ar fi fost mama și regina, și nu italianca.

— Într-adevăr, se descurcă, a spus soția regelui Henri careia nu-i scăpase comentariul incisiv. Tonul Caterinei de Medici era atât de mieros, calculat și fals agreabil și în mod evident conținea o aluzie răutăcioasă ascunsă, încât o parte dintre privitorii mai în vârstă și-au amintit brusc

cum, proaspăt sosită în Franța ca mireasă în vârstă de paisprezece ani cu propria galeră a Papei, l-a întrecut pe marele rege Francis Întâiul într-o competiție similară. Regele Francis a râs zgomotos și a întrebat-o ce alte vicleșuguri mai știa. Dar acelea au fost vremurile vechi, vechea curte, înainte ca țara să-și înceapă ciudata și nefireasca prăbușire către un declin incert, iar râsetele răsunau cumva mai cristaline și fără maliționzitate ...

Mecanismul arbaletei s-a crăpat, iar săgeata a vâjâit în momentul în care a zburat propulsată de forța fetei de cincisprezece ani și s-a înfipt în mijlocul cercului țintei.

— Cu mult mai bine, dragă, a spus Caterine. Dă-mi voie să încerc și eu.

S-a alăturat tinerei așezată în spatele mesei, în vreme ce un servitor stătea în patru labe ca să încarce un alt set de arbalete. Rochia cu o croială elaborată, brodată și cu jupoane masive, cu guler cu pliseuri strâmte și rândurile de bucle artificiale acoperite de o pălărioară din mătase, încărcată cu pene și cu bijuterii, complica, și nu simplifica, înfățișarea reginei care și așa se îmbrăca fără gust. În timp ce micuța femeie durdulie a apucat arcul cu mâini de cunoscător, una dintre servitoarele cele mai tinere ale ducesei și-a reprimat un zâmbet. Cum ar putea italianca să perceapă în spatele ei o frântură mută de zâmbet batjocoritor? Și cu toate acestea și-a dat seama de zâmbetul batjocoritor, la fel de clar cum a simțit direcția vântului pe obrazul veștejit și a evaluat tăria și tensiunea săgeții, cu toate că nu a lăsat să se întrevadă nimic din toate acestea. Privirea ei întunecată și ageră spiona cu coada ochiului, iar săgeata a aterizat în centrul țintei. A fost înconjurată de aplauze din partea doamnelor loiale

care îi admirau „escadrila zburătoare", însă de sub baldachin nu s-a auzit nici un zgomot.

În timp ce servitorii întindeau mesele cu băuturi răcoritoare și gustări, ducesa a fost auzită făcând o remarcă către una dintre doamnele ei de companie:

— Ah, dar bineînțeles că regele m-a consultat întâi pe mine ... nu poți fi prea atent când e vorba de întrevederile pe timp de război ... și, desigur, mi-a cerut să-l însoțesc la tabăra sa de la Compiègne ...

Gura reginei s-a micșorat și s-a strâns. Era o șmecherie a soarelui care-i trecea prin fața ochilor sau ochii îi zvâcneau de o furie ascunsă din cauza gurii sparte a *dragei* ducese ale cărei vorbe ajunseseră până la ea? Calmă, Caterina s-a întors spre Madame Gondi, sobră și discretă în rochia ei din mătase verde intens.

— Măi, măi, atât de multe întrevederi noi, majoritatea provenind din partea rudelor ducesei. Cred că a venit vremea pentru un mic ... interludiu artistic. Trimiteți după Demoiselle de La Roque și spuneți-i să-și aducă și *prietenul* cu ea ... vreau să-i comentăm ... poeziile ...

*

Era mijlocul lui august, la apogeul arșiței, când prin geamurile deschise nu sufla nici o briză, ci pătrundea doar duhoarea străzii, când am fost din nou convocată de regină. Când cei șase călăreți înarmați, toți îmbrăcați în livreaua regală, zăngănind pe dalele din piatră, s-au oprit la ușa noastră, pe străduța strâmtă din fața casei s-a produs o mare hărmălaie și agitație.

— Aha, a spus mătușa, auzind vacarmul de afară prin fereastra deschisă. Bănuiesc că până la urmă vei reuși să

scapi de arșită. Ți-am spus că asta se va întâmpla. *La Reine des Epees*[16] mi-a ieșit în cărți seara trecută. Auzeam zgomotele făcute de bărbații care erau primiți în casă pe ușa de la parter și voci spunând: „ ... ordinul reginei ..."

— Sper, a răspuns bătrânul Monsieur Montvert, care trecuse pe la noi ca să-i dea un mic sfat financiar mătușii, că acesta nu este un semn de rău augur.

De când duelul îi lărgise universul familiei, Montvert căutase din ce în ce mai mult să asculte sfaturile mătușii despre viața lui încâlcită de familie iar acesta, în schimb, îi oferea niște indicii inteligente despre investițiile care aroape că îi dublaseră averea.

— Oftaturile, suspinele la geam, redactarea scrisorilor, toate astea mă înnebunesc, spunea el. De când a băut licoarea aia, Clarette nu a mai fost nici un moment așa cum o știam. Soția mea m-a forțat să iau legătura cu tatăl lui d'Estouville, un bătrân care vânează cu fervoare un titlu nobiliar, și care mi-a cerut să-i dublez zestrea fetei. Ce ipocrizie! Dacă sângele nou e atât de stricat, atunci cum e posibil ca numai banii să rezolve acest inconvenient? De ce nu am ascultat-o când vroia să se călugărească? La prețul ăsta aș fi putut să înzestrez o mânăstire întreagă! Fiecare scrisoare scabroasă pe care i-o trimite papițoiul ăla ridicol de pe front o ascunde la piept, apoi se miorlăie și se ofilește ca și cum ar avea febră! Toată ziua stă la pupitru! Costul curierilor! Ah, e bine să ai o locuință liniștită. Dacă învățatul doctor Nostradamus se grăbește și îți spune cum să scapi de

[16] Dama de Pică (în limba franceză în original)

capul mumificat, în căminul tău o să domnească o ordine perfectă Bătrânul bancher s-a mai servit cu câteva dintre prăjiturile mătușii și apoi s-a cuibărit neglijent în fotoliul tapițat pe care Abbé îl frecventa de obicei, însă acesta ieșise să audă un nou cântăreț la flaut despre care se zvoneau multe.

— Mă îndoiesc că Dama de Pică e un semn rău, a adăugat mătușa, înclinându-se spre el, vocea căpătând un ton plin de înțelesuri, din moment ce Regele de Treflă stătea peste ea.

— Mă tem că îmi lipsesc noțiunile jocului de tarot. Ce înseamnă asta?

— Dragul meu Scipion, tu ești Regele de Treflă. Nu ți-ai dat seama? Acum, în ceea ce privește renta ...

— Nu pot să ți-o recomand, cunoscându-i pe organizatori, ți-aș recomanda mai bine... Dar a amuțit la sunetul cizmelor care urcau scările.

— O să-mi strâng lucrurile, am spus eu când ofițerul a fost introdus în micuțul nostru salon de la etaj. De câte ori se trimite după mine, am o escortă impresionantă. Regina nu vrea să riște cu Menander.

Pe măsură ce mă depărtam de casă călare, însoțită de escorta regală, cu Gargantua alergând alături de mine și cutia lui Menander într-o traistă de cânepă legată în spatele șeii, nu puteam să mă abțin să nu mă gândesc cât uram să mă deplasez de colo-colo cu mumia asta milenară după mine. Pe de o parte, când era caniculă, întotdeauna mirosea înfiorător, iar pe de altă parte, nu puteai ști niciodată ce comentarii indecente o să emită în public, doar ca să mă facă să mă simt prost. După ce am trecut de străduțele strâmte în drum spre palat, l-am auzit

fredonând un cântec dezmățat, pentru ca oamenii să creadă că eu îl interpretam. Din fericire pe străzi era multă agitație, din cauza zgomotelor și strigătelor negustorilor nu mai putea fi auzit. În cele din urmă am ajuns la porțile curții principale a castelului, dar a trebuit să merg pe jos restul drumului, căci nu făceam parte din familia regală, iar curtea era întinsă și pietrele din pavaj ascuțite și fierbinți, iar Menander duhnea și rostea lucruri dezgustătoare pe sub nas și îmi doream să pot să i-l dau reginei și să plec în vacanță la țară.

Am urcat scara exterioară în grabă pe lângă gărzile de onoare, prin ușile imense și ornamentate și prin coridoarele bâltind a urină, înțesate de valeți, cameriste și câțiva curteni care erau bolnavi sau răniți și incapabili să-l însoțească pe rege în tabăra sa de pe frontul de nord. Am mai urcat încă două șiruri de trepte interioare și în cele din urmă am fost introduși într-o anticameră cu un aer înăbușitor, fără geamuri. Aici gărzile au plecat, lăsându-mă în grija lui Madame Gondi, doamna de onoare italiancă, una dintre cele mai apropiate tovarășe și confidente ale reginei.

— Câinele acela ... e uriaș. Trebuie să asiste și el? a întrebat ea.

— Oh, Madame, vă cer mii de scuze, dar singura dată când nu l-am luat cu mine, cineva a și încercat să arunce cu vitriol pe mine. E mare, dar foarte blând. Ca și cum m-ar fi înțeles, Gargantua s-a întins pe jos, la picioarele mele și a gemut impetuos, mai tare decât foalele unui fierar.

— Vitirol ... a spus Madame Gondi, aproape doar pentru sine, asta sună a ... ba nu ... nu poate fi.

Ce poate avea împotriva unei femei care nu-i este rival? Apoi tare, cu o voce vag temătoare:

— Știe cineva – a ghicit cineva – secretul celui nemuritor?

— Madame, nimeni nu știe decât eu și cu nașa mea și nici una dintre noi nu a suflat un cuvânt. Este un lucru oribil pe care îl posedăm, am spus eu, scoțând cutia lui Menander din traista de cânepă, și îmi complică viața îngrozitor.

— Complicație? a spus Madame Gondi uimită. Nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi.

S-a răsucit și a zgâriat ușa interioară din anticameră, iar una din doamnele de companie a reginei a deschis-o, după care s-a retras. Regina scria scrisori; câteva stăteau deschise pe pupitrul ei. Scrisori către guvernantă cu indicații despre copii, scrisori în care cerea funcții pentru prietenii ei italieni, alte scrisori fuseseră deja împăturite și sigilate. În spatele pupitrului, într-un colț, trona o măsuță cu două lumânări negre arzând pe ea, chiar și în arșița strălucitoarei zi de vară. Îl aștepta pe Menander; probabil că programase întâlnirea cu el în calendarul ei: „Marți după amiază, consult capul nemuritor." Era doar imaginația mea. Am văzut că își pusese pe ea, peste îmbrăcămintea de la curte, o mantie din pânză albă a unui adept, special croită cu zeci de pliuri pe umeri și panașul ei regal brodat în argint în stânga pieptului. În mod evident își lua puterile magice și mai în serios din momentul în care intrase în legătură cu Menander. Ce amăgire a vanității umane este mumia aceea milenară, mi-am zis. Îi împinge pe oameni exact în direcția în care aceștia visează ca să-i ruineze cât mai repede. Dar apoi o voce pițigăiată din străfundurile minții mele a spus: „Și dacă nu-i ruinează? De ce nu-ți pui și tu o dorință să obții

ceea ce vrei?" Taci, i-am spus vocii, vorbește diavolul. I-am înmânat cutia reginei și am ieșit din cameră cu spatele făcând o plecăciune, trântindu-mă cu un oftat pe băncuța din anticameră, chiar față în față cu locul unde Madame Gondi îngenunchiată își rostea rozariul cu o viteză care sfida și fulgerul.

Ușa nu fusese zăvorâtă, iar regina era prea ocupată ca să o audă crăpându-se și bălăbănindu-se. Prin deschizătura îngustă, i-am auzit vocea catifelată, murmurând incantații neinteligibile, dar din bun simț, am evitat să ascult. Apoi râsul sinistru și înfundat a lui Menander a întrerupt chiar și rugăciunile lui Madame Gondi, care a făcut ochii mari și a tresărit. Amândouă am auzit vocea reginei, spunând cu fermitate:

— Doresc să fiu respectată în consiliul soțului meu, în chestiunile de stat.

— Va fi așa cum vă doriți, Mărită Regină, l-am auzit pe Menander răspunzând.

— Și cât mai repede, a spus ea. Madame de Valentinois, femeia aia bătrână și arogantă, deține în continuare suveranitatea în inima soțului meu, în ciuda a ceea ce mi-ai promis și nu ai făcut absolut nimic pentru ultima mea dorință.

— Timpul vă va arăta adevărul, Mărită Regină, a spus Menander, dar detectasem o urmă de îmbufnare în vocea lui. Lucrurile mari impun acțiuni considerabile. Mă implic în lucrarea mea. Roma nu a fost construită într-o zi și nici inima unui rege atotputernic nu se schimbă peste noapte.

— Supune-te magiei mele, o, servitor neascultător, a spus regina și a rostit o altă incantație. Dumnezeule, învață lucruri noi în permanență, mi-am zis, auzind cum

a închis trântind capacul cutiei lui Menander. La noapte o să mă țină trează să-i ascult nemulțumirile. Mi-aș dori ca Nostradamus să se grăbească și să îmi trimită secretul prin care să scap de el.

Din coridorul din afară s-a auzit un țipăt, însoțit de lipăitul pașilor grăbiți ai unei femei. După aceea s-a auzit o izbitură în ușa exterioară a anticamerei. Regina și-a făcut apariția din camera interioară.

— Ce se întâmplă? a întrebat regina, semnalizând că ușa exterioară este deschisă. Acolo stăteau câteva doamne de la curte, dând din mâini, una dintre ele în lacrimi. Le însoțea un mesager proaspăt sosit de la tabăra regelui de la Compiègne, care a îngenunchiat făcând o temenea și a prezentat noutățile.

— Regele, soțul dumneavoastră, vă trimite vorbă că armata din nord, intenționând să întărească garnizoana de la St.-Quentin, a fost înfrântă de forțele Imperiului ...

— Armata din nord este pierdută? a spus regina, cu un calm de moarte, iar mesagerul a dat din cap aprobator, fără să scoată un cuvânt.

— Conetabilul Montmorency a fost rănit și luat prizonier, iar mareșalul St.-André a fost și el capturat ...

— Dar fiul meu, care e cu regele la Compiègne? a întrebat regina.

— Delfinul a fost trimis la sud de Blois, pentru a fi în siguranță, iar regele vă cere să trimiteți toți copiii casei regale și pe regina Scoției să i se alăture acolo. Mulțimea adunată în jurul nostru era țeapănă din cauza șocului. Câteva doamne începuseră să plângă.

— Ce altceva mai îmi comandă regele, soțul meu? Femeia scundă și respectabilă stătea în picioare hotărâtă

și neclintită. Privirea era ageră, fără ca ochii să-i înoate în lacrimi. Atunci am văzut că în spatele mamei bondoace, disprețuită și mieroasă, se ascundea o altă creatură: o ființă splendidă de oțel, cu toate acestea înzestrată cu șiretenia mută a unei cobre. Tăinuise de toată lumea, chiar și de propria-i persoană, acest aspect splendid și periculos al personalității sale, mi-a trecut acest gând ca un fulger prin minte. Vai de cel care va elibera vreodată adevărata creatură din carapacea sa cu bijuterii și iluzii feminine.

— Dorește să dezgoliți odoarele din mormintele regale și din catedrala din St.-Denis și să le trimiteți în sud ca să fie păstrate în siguranță, a spus mesagerul.

— Conetabilul, vechiul meu tovarș de taclale, e prizonier și rănit, a spus regina, dând din cap cu uimire.

Ne gândeam toate la războinicul acela șiret și bătrân. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— Au spus dacă mai trăiește Conetabilul Montmorency?

— Nu știe nimeni. Patru mii de soldați sunt căzuți pe câmpul de luptă și solii nu s-au oprit încă din numărat. La auzul acestei vești inima mi s-a oprit. Neînfricatul meu frate Annibal. Trăia sau era deja mort? Dar singura iubire pasională a lui Clarette, Philippe d'Estouville? Și ce se întâmplase cu ceilalți zeci de tineri de la curte: iubiți, fii, frați. Însă Caterina de Medici era la fel de calmă ca atunci când cosea la tapițeria ei.

— A căzut și St.-Quentin? a întrebat ea.

— Nepotul lui Montmorency, Coligny, apără în continuare orașul, dar sunt în inferioritate numerică categorică.

— Când va cădea Saint-Quentin, drumul spre Paris va fi deschis. Parisul nu are fonduri, nu are trup. Guise este

încă în Italia. Cine a mai rămas să ne apere capitala de armata Imperiului? Și soțul meu, regele?

— Este devastat de pierderea lui Monmorency – a trimis după Madame de Valentinois ca să aranjeze rugăciuni pentru însănătoșirea Conetabilului și a ordoant ca maestrul Paré să încerce să treacă liniile inamice să-i oblojească rănile. Consiliul a fost convocat, dar nu s-a reunit încă. A dat ordine pentru o procesiune solemnă la Notre Dame.

— Așa, și-a zis regina în șoaptă pentru sine. Așa stau lucrurile. A trimis după ea și nu după mine. Ducesa tot îl ține strâns în mână și îi slăbește mintea cu sfaturile ei proaste. Trebuie să-l implorăm cu toții pe Guise să se întoarcă și să ne salveze, iar când o va face, el va domni, indiferent cine se va afla pe tron.

Apoi cu voce tare, s-a adresat mesagerului:

— Întoarce-te la maiestatea sa regele, soțul meu, și spune-i că totul se va face după cum a comandat.

Iar când mesagerul a plecat, regina s-a întors spre Madame Gondi.

— Trimite-i un mesaj soțului tău și spune-i că și el și alți bancheri care au mai rămas în Paris sunt chemați mâine într-o audiență. Apoi trimite-mi cameristele să îmi pregătească hainele de doliu. Voi apărea cu doamnele mele de onoare în fața Parlamentului.

— Dar Maiestate, regele nu v-a dat nici un ordin ...

— Nici un ordin? Sunt regină. El nu este aici și îți spun că nu voi pierde Parisul pentru că el se află sub vraja acelei cotoroanțe. Acestea sunt ordinele mele. Dumnezeu m-a făcut pe mine regină și m-a așezat aici ca să acționez în palatul regelui. Eu, regina, voi implora Parlamentul să

strângă fonduri pentru apărarea orașului. Vă veți îmbrăca toate în negru, așa cum o voi face și eu, ca membrii Parlamentului să înțeleagă că însuși tronul se află în pericol. Procesiunile la catedrală sunt și ele foarte bune, dar în ciuda aceea ce spun toate familiile vechi, armatele au nevoie de bani, nu de panașuri și cavalerism. Iar tu, Demoiselle ... și aici s-a răsucit pe călcâie, ca și cum m-ar fi observat că rămăsesem cu gura căscată – vei rămâne aici până mâine dimineață. Intenționez să-ți supun prietenul la probe. Vreau să oprească înaintarea armatei Imperiului.

— Tipic unei Medici, mi-am zis, pune rămășag cu ea însăși și face afaceri și cu Dumnezeu și cu Mamon în același timp și, pe deasupra, îl mai amestecă și pe Diavol.

*

Veștile s-au răspândit repede, și chiar când apărarea garnizoanei Saint-Quentin se dezlănțuise cu furie, familiile bogate și-au trimis proprii doctori să facă călătoria de peste 90 de kilometri, ca să găsească și să-i aducă acasă pe fiii răniți ai acestora. Rapoarte sinistre veneau de pe traseu, primăriile și pasajele orașelor gemeau de trupurile pe moarte ale celor răniți, care reușiseră să se târască până la Paris, ca să fie îngrijiți. Biata Clarette suferea așteptând ca servitorii pe care tatăl ei îi trimisese în nord să afle vești despre Philippe și Annibal. Dar și aceștia dispăruseră în haos, fără nicio îndoială luați cu arcanul la oaste și de când nu mai dăduseră nici un semn de viață, se temea de ceea ce era mai rău.

— Ce bine că Nicolas nu se mai află în țară și este în siguranță cu verii lui din Genova, altfel ar fi pus mâna și

pe el. Trimit pe front orice bărbat apt pentru serviciul militar, a spus Monsieur Montvert. Și cu asta a început să țeasă planuri cu mătușa ca să-și scoată din oraș soția și fiica, ca și cele mai semnificative bunuri ale casei, împreună cu noi.

— Dragul meu Scipion, fii sigur de faptul că veți fi cu toți bineveniți în casa mea din Orléans pe toată durata acestui război înfiorător.

— Draga mea doamnă, găzduirea va fi temporară. Războiul nu mai poate dura mult. Ambele tabere sunt distruse. Singura întrebare care se pune este care dintre ele va rezista mai mult. Și dacă nu va fi tabăra noastră, Parisul va cădea înaintea ca să fie proclamată pacea.

— Scipion, uneori cred că tu ești profetul și nu maestrul Nostredame.

— Nu, mă tem că nu sunt. E vorba de bunul simț la care trebuie să facem apel în fața exagerărilor.

— Cum ar arăta omenirea, dacă toți s-ar ghida după bunul simț? În ceea ce privește transportul bijuteriilor soției tale – casa mea are un seif îngropat, dar eu i-aș sugera să și le coasă în corset pe durata călătoriei ...

În timpul acelor săptămâni anormale, când întregul oraș aștepta victoria sau capitularea cetății Saint-Quentin, un mesager a lăsat la locuința noastră din rue Cerisée o cutiuță spunând că era pentru mine de la Philippe d'Estouville. Dar înainte să apucăm să-l descoasem, și-a luat tălpășița.

— Mătușico, e o greșeală. Clarette nu a mai primit o scrisoare de săptămâni, iar el îmi trimite bijuteria asta fabuloasă? Nu pot să o ating ... îi aparține ei, sunt sigură. Dar apoi m-am gândit: cumva să însemne că vrea să-i fiu

amantă? Dacă o să i-o dau lui Clarette, o să fie distrusă. Dar e prea valoroasă să scap de ea. Așa că am pus cutiuța în măsuța mea de toaletă, considerând că întreaga afacere e terminată și, apoi, forțată de șirul evenimentelor, am uitat de ea.

*

Zvonurile și veștile circulau amestecate în proporție egală în aceste vremuri groaznice. Ba că Nevers va aduce întăriri la St.-Quentin, ba că a fost învins. Regele Philip al Spaniei a sosit ca să supravegheze atacul. Trupele regelui Philip au fost respinse printr-un atac eroic. Dar în cele din urmă, chiar înainte de începutul lunii, au sosit veștile că orașul Saint-Quentin a căzut, într-o orgie de sânge și jaf. Isteria se instalase, iar străzile Parisului gemeau de care pline cu mobilă și femei panicate care își țineau strâns copiii urcați peste bunurile lor, de bărbați bogați, care încercau să cumpere mai mulți cai, de mulțimi de oameni călări pe catâri și măgăruși sau mergând pe jos, împingând cărucioare, cu toții încercând să treacă dincolo de porțile orașului, spre sud. Dar mătușa și bătrânul bancher perspicace își trimiseseră deja cele mai bune piese de mobilă și diverse obiecte prețioase în sud, la casa ei din Orléans și nu mai rămăseserăm decât noi, soția și fiica lui, să ne mutăm, conform planului pe care îl puseseră la cale cu săptămâni în urmă.

— La revedere, dragele mele, a spus Monsieur Montvert. Vă voi da de știre dacă orașul va fi salvat, iar dacă nu, urați-mi o scăpare norocoasă.

Ne-a îmbrățișat pe toate, după care ne-a lăsat în grija lui Abbé pe toată durata călătoriei, apoi s-a îndepărtat că

să nu-i vedem chipul înlăcrimat. Și cu asta caravana noastră neobișnuită a ieșit din curtea casei în mulțimea isterică de refugiați, ce se revărsa ca un râu prin rue St.-Antoine. Trăsura mătușii, ale cărei pernițe au fost înțesate în ultimul minut cu lucruri de valoare cusute în interiorul lor, se balansa și se strecura prin mulțime, făcând-o pe Madame Montvert, care călătorea alături de mătușa Pauline, să țipe. Călăream câte doi pe un cal și ne temeam ca animalul să nu se sperie și să se panicheze din cauza aglomerației; strigătele vizitiilor se prăbușeau peste carele țintuite locului și catârilor împovărați cu bagaje. Spaima răspândită pe străzi nu era cea care apasă ca o lespede din piatră pe inima mea. Știam că în ritmul în care înaintam am fi ajuns la amiază la La Roque-aux-Bois. Gândul că mă voi întoarce din nou acasă mă făcea să mă simt ticăloasă și să mă tângui în sinea mea; auzeam în mintea mea, iar și iar, schimbul acela nemilos de replici dintre mătușa și tatăl meu. Chiar și gândul că îmi voi mai îmbrățișa odată mama nu a putut face să dispară neliniștea.

Dincolo de zidurile orașului, pe măsură ce mulțimea de refugiați se subția de-a lungul drumului, întinzându-se pe o distanță prăfuită fără de sfârșit, mătușa a ridicat perdelele trăsurii și a început să vorbească cu mine.

— *Simt* că nu ești în apele tale, a spus ea ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Nu-ți mai face griji. Există niște reguli ale ospitalității, iar eu sunt sora lui. Se va gândi tot timpul la banii mei. În plus, aducem oaspeți distinși cu noi. Te asigur că se va comporta impecabil.

Acasă. Odată ce relațiile dintre noi s-au distrus, puteam să mă mai întorc vreodată? Bineînțeles, bineînțeles, îmi tot spuneam în repetate rânduri. Va fi plăcut. Vom sta de

vorbă, surorile mele și cu mine, vom citi cărți și vom bârfi, ca în vremurile vechi. O să le arăt noile mele lucruri drăguțe. O să-i povestesc mamei noutățile pe care nu i le-am putut scrie în scrisori. Vom fi cu toții fericiți din nou. Va fi bine. Trebuie să fie bine. Îmi spuneam neîncetat lucrul acesta, în ritmul lent al potcoavelor cailor, pe măsură ce peisajul îmi devenea din ce în ce mai familiar.

*

Două zile mai târziu, o siluetă înaltă și greoaie, înfășurată într-o pelerină cenușie, și-a făcut apariția la prăvălia negustorului de mănuși care se afla pe partea opusă casei din rue Cerisée. Avea o barbă sură și părul cărunt și soios îi ajungea până la nivelul umerilor. Un ochi îi era acoperit de un bandaj din mătase neagră.

— Ei bine, ce vești ai acum pentru mine? E cineva bolnav în casă? Au trimis după vreun doctor?

— Nu s-a întâmplat nimic din toate acestea și mi-am pus băiatul să țină casa sub observație zilnic, de când ați fost ultima oară aici.

— Ești sigură? a întrebat Thibault Villasse, dând drumul câtorva monezi în palma desfăcută a femeii.

— Sunt foarte sigură. Mărturisesc cu mâna pe inimă. Dar nu o să mai fie nevoie să mai veniți – întreaga familie a plecat acum două zile, din cauza războiului ăstuia îngrozitor, și nu știu când se vor întoarce.

— Ce păcat, ce păcat – dar nu ai observat nici un semn de boală?

— Nici măcar unul. A încălecat pe un catâr mare împreună cu camerista și călăreau atât de bine dispuse ca și cum ar fi plecat la bal.

— La naiba! Poate că mesagerul nu a adus cutiuța ... a spus Thibault Villasse, îndepărtându-se să cerceteze porțile încuiate de peste drum.

O altă persoană se afla deja la poartă, un individ plin de colb, îmbrăcat în haine confecționate din pânză de casă grosolană, un comisionar obișnuit, ce lovea în portiță și nu primea nici un răspuns.

— Nu ai noroc, amice? l-a întrebat Villasse, iar curierul s-a întors spre el, în mod evident un gentilom, răsuflând ușurat.

— Am încercat de două zile să-i înmânez această scrisoare lui Madame Tournet, dar nu găsesc niciodată pe nimeni acasă.

— Sunt un prieten de familie, a spus Villasse cu vocea fină ca mătasea. Mă tem că s-au refugiat în sud. Plănuiesc să le urmez în următoarele câteva zile. Vreți să le duc scrisori?

— Tot ce am este această scrisoare ...

— Desigur. Nu e cinstit să nu vă primiți onorariul ... spuneți-i celui care v-a trimis că Sieur de La Tourette o va duce la reședința lui Madame Tournet din Orléans Villasse a zornăit câțiva bănuți, scoțându-i dintr-o punguță în fața ochilor orbiți ai comisionarului.

— Vai, vă mulțumesc, Monsieur de La Tourette, sunteți extrem de generos ... a spus curierul îndesându-și arginții lui Villasse la piept. Iar când a plecat, Villasse a băgat degetul mare sub sigiliul pe care nu l-a recunoscut și în timp ce parcurgea prima pagină, un zâmbet morbid i se răspândea treptat pe față.

— Ah, ia uită-te! O scrioare ... și ... ha! Au mințit toți anii ăștia! Data nașterii ei este douăzeci și patru

decembrie, și nicidecum unsprezece februarie. A numărat lunile în sens invers pe degete. Asta înseamnă ... a fost concepută înainte de căsătorie ... ah, ar putea fi chiar un bastard! Cine ar fi putut crede asta despre mama ei corectă și mieroasă. Ce secret! Era prea bună pentru mine? Cu siguranță un avocat isteț ar putea să se folosească de aceste informații ca să îmi grăbească cazul ...

Dar, pe măsură ce citea mai departe, i-a căzut falca de uimire. Vrăjitorie? Stăpânul Tuturor Dorințelor? Cine ar dori să pună capăt puterilor unui cap magic, nemuritor? Din fericire, ea nu cunoaște secretul prin care să-l reducă la tăcere ... dar eu îl știu ... trebuie să intru în posesia lui ... nu o să stric ceva atât de extraordinar! Dorințe! Ha! Aș putea să-l țin ocupat următorii o sută de ani! Dar trebuie să mă prefac; regina îl deține deja, așa reiese din scrisoare. Dacă îl fur, ce poate să facă regina? O să îmi pun dorința ca să nu poată să-l recupereze. Femeile ... sunt atât de nesăbuite, că nu gândesc niciodată în profunzime.

Dar să presupunem că pune mâna pe el altcineva? Fir-ar să fie! E nevoită să se oprească la La Roque pe traseu! Hercule de La Roque, nenorocitule, nu o să pui niciodată mâna pe capul *meu* magic – trebuie să o opresc ... Și atât de ocupat era Villasse cu plănuirea primei lui dorințe, că nu s-a oprit nici un moment ca să citească și cea de-a doua pagină, pe care era scris horoscopul lui Sibille.

*

Când Villasse s-a întors la grajdul unde-și lăsase calul, l-a prins pe grăjdar chiar în momentul în care i-l vindea ilicit unui străin ce vroia să părăsească orașul. Fără să aibă nici cea mai vagă bănuială, Villasse i-a dat vânt

grăjdarului și l-a zvârlit cât colo pe fugar, apoi a încălecat pe cal și s-a alăturat gloatei care se călca în picioare pe drumurile ce duceau spre porțile orașului. Cu un singur țel în minte, fără să privească în dreapta sau în stânga, și-a croit drum spre Pont aux Meuniers, călărind ca un vizitiu, împingând călătorii într-o parte și lăsând în urma lui un șir de blesteme. Sub pod, morile Parisului huruiau și gemeau; apele verzi ale Senei gemeau de bărci încărcate până la refuz, înțesate cu oameni și mobile, care plecau de pe chei. La porțile orașului, a trebuit să aștepte, blestemând și răbufnind, căci un detașament de mercenari elvețieni, proaspăt sosiți, intrau în oraș cu steagurile fluturând.

După ce a ajuns pe teren deschis, a mânat nebunește, depășind care care se deplasau încetișor și înspăimântând alți călărăți care, la vederea căutăturii arzătoare a ochiului său, îi făceau loc să treacă. Toți cei care l-au văzut nu aveau nici cea mai mică îndoială că era un nebun, trimis într-o misiune criminală.

Trecuse doar jumătate de zi când a văzut în fața lui, aproape de cotitura familiară a drumului, dependințele familiei La Roque-aux-Bois, bine cunoscuta hulubărie deasupra porții principale și curtea prăfuită care se întindea dincolo de ea. Găinile zburau din fața calului său asudat și plin de praf, care călca cu pași repezi și mărunți și în scurt timp a traversat podul și a zvârlit lacheului frâul calului, ce stătea la baza scărilor intrării principale. Aici a dat peste Laurette, care îl spionase de la o fereastră de la etaj și se grăbise să îl întâmpine la ușa din față. Cerule, și-a zis bărbatul, e o drăgălașă, arșița verii îi umezise buclele-i blonde cu transpirația care i se scurgea pe obrajii rozali. Și nu e de mirare că e atât de diferită de sora ei, atât

de feminină, atât de primitoare – sunt surori doar pe jumătate. Dumnezeu știe ce lacheu sau preot s-a furișat pe sub fustele maică-sii și a făcut-o pe Sibille.

Dar chiar nu pot să mă căsătoresc cu Laurette, așa drăgălașă cum e, acum că știu secretul. Familia nu este suficient de respectabilă pentru mine, mai ales că am planuri să acced și mai sus. Mai întâi o să-mi doresc o poziție, un loc la curte, apoi, câteva moșii arătoase cu titluri nobiliare – oh, da, și un castel micuț și plăcut într-o zonă de vânătoare ... Dar în acest moment am nevoie de Laurette am nevoie de ea ca să scotocească prin lucrurile soră-si și să-mi găsească acel cap. Trebuie să fie împachetat într-un fel. Și odată ce am pus mâna pe Stăpânul Tuturor Dorințelor, îmi voi dori o soție bogată și cu poziție socială, cu o frumusețe mai elegantă ...

Fața lui Villasse s-a încrețit într-un zâmbet blajin care a asigurat-o pe Laurette că pasiunea lui era în continuare neștirbită, chiar și după ce a fost în orașul plin cu toate acele frumuseți desăvârșite, îmbrăcate după ultima modă. E tot al meu, și-a zis în sinea ei, văzând-o ca pe o recompensă pentru enervarea nemaipomenită ca urmare a întoarcerii surorii ei mai mari, îmbrăcată frumos și după câte se pare fără nici o cicatrice, în compania unei fete bogate din capitală și a mamei acesteia. Mai rău, creatura palidă, cu părul negru, și cu jupoane din mătase și cercei cu diamante a făcut paradă în fața ei de o posibilă logodnă cu *Philippe d'Estouville* și a mărturisit că are o duzină de scrisori de dragoste de la el, pe care le vârâse în pieptu-i oribil, urât și plat! Era suficient cât să facă o fată geloasă și să o trimită imediat la biserică, ca să se roage să fie ucis în următorul atac al spaniolilor.

— Dragă Monsieur Villasse, i-ai adus micuței tale prietene ceva de la Paris? a spus Laurette, fluturând din gene.

— Vai, dar am o adevărată comoară pentru tine, a răspuns Villasse.

— E aici? În traista ta? E mică sau mare?

— E cât se poate de mare, păpușică drăguță, dar nu ți-l dau acum, ci mai târziu.

— Nu acum? Laurette s-a prefăcut bosumflată. Dar ce zărise pe chipul lui, aruncându-i o privire furișă pe sub încântătoarele ei gene întoarse? Ceva aspru, un pic distant, un pic *preocupat*? A văzut pe cineva în capitală mai frumoasă decât ea, mai desăvârșită, mai bine îmbrăcată? Cu siguranță nu mai frumoasă, dar posibil mai dichisită. Mințile bărbaților sunt sucite de lucruri de genul ăsta.

— Sora ta a ajuns acasă? a întrebat Villasse. Inima lui Laurette s-a chircit de durere. Văzuse bogăția și noile cunoștințe ale soră-sii și a ales-o pe ea?

— Cerule, da, dar cum ai știut?

— Jumătate din Paris a fugit și când i-am găsit casa abandonată, m-am gândit că s-ar putea să fie aici. Asta era, asta era – hotărâse să o urmărească pe soră-sa din nou, căuta să-i câștige încă odată simpatia. Ce drept avea Sibille să fure singura șansă a surorii ei mai mici de a se căsători și a avea o moșie? Oh, de ce nu i-a fost distrusă fața? Ar fi fost mult mai simplu.

— E aici cu jumătate din omenire. Au sosit ieri, ca niște cerșetori, cu un bătrân ridat Abbé care suferă de indigestie și nu poate să mănânce nimic și cu mătușa Pauline care a rupt scaunul pe care s-a așezat și o plictisitoare bătrână, Madame de Montvert și îngâmfata

de fiică-sa. Tata a vrut să le dea afară, dar rușinea de a nu fi ospitalier cu o rudă ar fi fost prea mare, așa că a cedat. Vor pleca într-o zi sau două, după ce ne vor fi mâncat toate proviziile.

— Ah, perfect, a spus Villasse, iar Laurette s-a neliniștit și mai tare. Drăgălașa păpușică a lui Thibault îi va face acestuia un favor? *Nu* o să duc nici o scrisoare, s-a gândit Laurette, cu sufletul plin de răutate.

— Iubitei tale îi face mare plăcere să te facă fericit, a spus ea.

— Atunci, draga mea, aș vrea să iei ceva pentru mine dintre lucrurile surorii tale ... o cutie ... este a mea și o vreau înapoi. E o cutie neobișnuită ... are ceva, ei bine, ceva neplăcut înăuntru ... o să o recunoști, când o vei vedea.

— Dar ce este?

— Păi, um, este ... ah, un specimen anatomic. Știi că sora ta întotdeauna a desenat oase ... acesta este un cap.

— Un *cap*? Capul unei *persoane*?

— Ei bine, ah, mda. E doar un cap. Unul vechi. Nu-ți face griji, e împachetat cu mare grijă. Dar am nevoie de el înapoi. Și când o să mi-l aduci, dragul tău Thibault va avea o supriză plăcută pentru tine – un inel cu diamant mai mare decât oricare dintre inelele purtate de regină ...

Când i-a văzut ochii scânteind, a zâmbit, acel zâmbet special pe care îl arborează un bărbat când știe că a judecat perfect slăbiciunile celuilalt. Ce înseamnă un diamant pentru un cap magic? Un fleac, și-a zis. E a mea – e servitoarea mea, pot să fac orice vreau.

— Să mergem înăuntru ca să-mi prezint omagiile părinților tăi. Cât despre înțelegerea noastră ne întâlnim mâine, imediat după masa de prânz, lângă zidul

vechi din spatele livezii. Cunoști locul – unde se lărgește gârla și se adapă vitele.

— O să-mi aduci și tu micuțul meu cadou încântător? Îl am la mână, și-a zis Laurette. Dacă e vreun secret cu acest cap și el i l-a dat, iar acum îl vrea înapoi, atunci când o să-l aflu, va *trebui* să se căsătorească cu mine. Dacă aș avea o rochie de mătase ...

— Și cadoul și mult mai mult de atât, micuța mea comoară drăgălașă. Au intrat împreună în casă și după ce Villasse și-a prezentat omagiile tatălui ei, a plecat.

— Ce a fost *asta*? a bodogănit Hercule de La Roque după ce Villasse plecase. I-am plătit dobânda noului împrumut luna trecută și iată-l din nou aici, rânjind ca un lup, oferindu-și omagiile ca un vecin. Am crezut că e la Paris.

— *Asta* are legătură fără nicio îndoială cu Sibille, a spus soția lui, continuând să coasă la un set nou de perne.

— Ar fi trebuit ca fata noastră să aibă un ideal mai înalt, a adăugat tatăl lui Sibille.

*

Întrucât toate fetele împărțeau aceeași cameră, era o treabă ușoară pentru Laurette să aștepte până după cină, când toată lumea cobora la parter sau ieșea afară, iar ea se va întorce la etaj să caute cutia misterioasă. Camera era înțesată de cufere și cutii aruncate de-a valma, desfăcute și nedesfăcute, alături de pernuțele din trăsură, care fuseseră burdușite cu obiecte misterioase. O duzină de rochii superbe din mătase și catifea atârnau în șifonier, iar casetele cu bijuterii și fiolele cu parfumuri scumpe fuseseră îngrămădite pe măsuța de toaletă, abandonate neglijent. Clarette agățase un șir de mătănii frumoase din

fildeș în colțul oglinjoarei sale, iar într-o casetă deschisă, într-un talmeș-balmeș de obiecte elegante și grațioase, Laurette a văzut o brățară din aur gravat, bătută cu diamante, care i-a făcut inima să i se strângă de durere. Era a lui Sibille sau a lui Clarette? Ce mai conta? Cel mai bine ar fi arătat pe mâna lui *Laurette*. O să probez brățara, s-a gândit ea, și inelul acesta încântător de aici. Crucea cu un rubin în mijloc ar arăta încântător la gâtul meu? Da, era chiar elegantă. Ce păcat că nu am găuri în urechi, și-a zis în timp ce deschidea un sertar, iar apoi o casetă în care a văzut mult râvniții cercei cu diamant.

Oh, cerule, ce șal minunat din mătase. Nu e o culoare potrivită pentru o brunetă – arată mult mai drăguț purtat de o blondă. Și l-a înfășurat în jurul umerilor în mai multe combinații, apoi și l-a legat la gât, acolo unde strălucea și ieșea în evidență. O să am și eu lucruri de acest fel când mă voi căsători cu Thibault. Ah, uită-te în oglindă – aș fi putut fi primită la curte, dacă aș fi arătat așa. Dacă Thibault m-ar vedea arătând atât de bine, și-ar da seama că nu aș avea egal, dacă m-ar îmbrăca cum se cuvine. Ah! Ce e cutiuța asta din catifea purpurie, plină de pliuri, și ascunsă atât de adânc sub acești ciorapi, ca și cum ar conține un secret? O broșă și ce broșă! Ce perle valoroase, ce model delicat și feminin – ca o floare, ca un fluture. O să o prind chiar aici, ca să strâng șalul în cute încântătoare sub chipul meu ... au! Ce închizătoare micuță și ascuțită are! Da, acum e gata. Ce frumoasă sunt acum. *Madame* de La Tourette. Întrucât nu am fost prima născută dintre fete, nu voi fi niciodată Demoiselle de La Roque. Ci numai Laurette Artaud. Nu e just. Mai ales atunci când cei care merită lucruri drăguțe nu le primesc.

După ce Laurette și-a supt sângele care țâșnise din înțepătura de la deget, a început să scotocească după o cutie neobișnuită și nu a trecut mult timp până când s-a gândit să dea deoparte rochiile din șifonier. Acolo, strălucind pe fundul șifonierului, în colțul din spatele corsetelor cu volane și a crinolinelor spânzurate, stătea o cutie antică din argint poleit. A îngenunchiat și s-a întins după ea, auzind un zgomot foarte ciudat. Semăna întocmai cu sforăitul unui câine, numai că în cameră nu dormea nici un câine, și nici o altă creatură nu ar fi încăput pe sub șifonierul cu picioare scurte. A tras cutia afară și a remarcat desenele bizare și cuvintele stranii de pe ea, apoi a deschis-o. Înăuntru exista un suvenir care îți îngheța sângele în vene – un cap antic, stafidit, cu o piele zdrențuită prin care se întrezărea, pe ici, pe colo, albeața oaselor craniului. Printre buzele putrezite se întrezăreau dinții subțiri și maronii, iar ochii erau închiși. Aici era ciudățenia: sforăitul părea să vină de la obiectul urât și învechit din cutie. Ceva nu este în regulă, și-a zis fata. Cum poate un asemenea lucru să sforăie? Nu are plămâni prin care să respire. Probabil că e o înșelătorie a vântului care bate afară. Cât privește capul în sine, văzuse rămășițe umane mult mai stricate, sfâșiate în bucăți pe marginea drumului și, la urma urmei, morții sunt morți, iar inelul cu diamant e un inel cu diamant. Nici măcar nu s-a întrebat cine era, pentru că nu era genul de întrebare la care vroiai să-i afli răspunsul.

A înfășurat cutia într-o față de pernă, apoi și-a mai aruncat o privire în oglindă. Nu ar fi rău dacă ar *împrumuta* puțintel obiectele astea drăguțe, doar ca să arate bine pentru Thibault și să-i amintească că arăta chiar mai bine, când se

împodobea cu lucruri scumpe. Nu i-a luat decât câteva minute ca să iasă pe poartă și să alerge până în livadă, lângă ruinele zidului bătrân de lângă gârlă. Aici, Villasse își legase calul de creanga joasă a unui pom și aștepta în picioare, într-o haină veche de vânătoare și cizme înalte, curățându-și unghiile cu un cuțit greu. Când a auzit fâșâitul picioarelor ei prin iarba uscată, a ridicat ochii privind-o însetat. Bijuteriile sunt de vină, s-a gândit în sinea ei. Arăt ca o doamnă de la curte. E surprins că arăt atât de bine.

— Ai adus cutia mea? a întrebat el, fără ca măcar să o salute.

— O am chiar aici, dar unde este inelul meu?

— Mai întâi cutia – trebuie să văd ce este în ea. În mare grabă, ca un nebun, a sfâșiat fața de pernă și a înșfăcat cutia, abținându-se cu greu să cerceteze zeitatea bizară cu cap de cocoș înainte de a-i desface deschizătoarea. La vederea priveliștii din interior, chiar și el s-a oprit și și-a ținut respirația. Lucrul mort și mumificat se mișca și – consternarea consternărilor, pleoapele zbârcite s-au deschis dând la iveală doi ochi diavolești care te priveau insistent!

— Ce lepră m-a mai furat și de data asta? a întrebat Menander. Muncă, muncă, muncă! Trag și eu un pui de somn și ... oh, ce față drăcească minunată! Simt că am un tovarăș de suflet. Și cealaltă față la fel – ce ochișori duri ai pe chipul acela drăgălaș, draga mea. Spune-mi ce dorițI, dar să fiți rapizi – nu pot să stau nici măcar să colectez un alt suflet. Din nefericire, sunt nevoit să mă întorc de unde am venit.

— În primul rând doresc un inel cu un diamant uriaș care să se potrivească pe degetul acestei fete ...

— Nu, nu ... ce fel de vrăjitor ești tu? Mai întâi recită cuvintele scrise pe cutie ... Menander era ursuz.

— Thibault, ce e asta? Este magie neagră?

— Este un secret străvechi cunoscut drept Stăpânul Tuturor Dorințelor.

— Bine, atunci când termini, cere-i o rochie din mătase și o iapă albă cu un harnașament argintiu, iar după ce ne căsătorim, poți să-i ceri un castel pentru mine ...

— Să ne căsătorim? Tu crezi că mă voi căsători cu *tine*? De ce te-aș lua pe tine de soție, când cele mai frumoase fete educate și bogate din regat pot fi ale mele acum că am acest obiect magic? Nu am nevoie de o țărăncuță ca să-mi fie soție.

Laurette a scos un țipăt și s-a aruncat spre Villase cu atâta sălbăticie încât Menander i-a căzut în noroi la picioare.

— Ce faci scorpie – am scăpat cutia. Încetează! Bestie mică, broșa ta m-a zgâriat. I-a dat o palmă cu putere și a trântit-o la pământ. Numai în momentul în care își sugea zgârietura de pe deget, a observat broșa pe care fata și-o agățase pe rochie. Îngrozit, s-a dat un pas înapoi. De unde ai luat broșa asta? Broșa surorii tale?

— Dacă poți să-ți dai seama, urâtanie bătrână, mi-am pus-o ca să mă fac mai frumoasă pentru tine! E o glumă! Ești la fel de urât ca un căpcăun, monstrule cu un singur ochi! Meriți o broască râioasă să-ți fie mireasă! În timp ce vorbea, sângele i se prelingea din nas și l-a șters cu dosul mâinii.

— Dacă nu ai fi proastă ca o broască și lacomă ca o cățea, nu te-ai fi atins niciodată de lucrurile surorii tale. Eu i-am trimis broșa aia, năroado, și e otrăvită.

— Otrăvită?

— Cu un venin care acționează lent, dar este fatal. Broască râioasă distilată, din câte îmi amintesc. Dar eu mai am vreme de trăit. Am să-i cer Stăpânului Tuturor Dorințelor să fiu teafăr și nevătămat și să asist la mormântarea ta și să te plâng. Gândește-te la mine când vei muri și mă vei scăpa de greutăți. A adunat iute capul de pe jos, l-a aruncat în cutie și a încălecat pe cal. Fata alerga după el urlând, trecând prin gârlă, dar calul, care înainta rapid, i-a stropit podoabele de pe ea din cap până în picioare, înainte ca Villasse să dispară ca o nălucă pe drumul principal. Suspinând, udă și însângerată, Laurette se clătina nesigură pe picioare spre casă, unde a dat nas în nas cu tatăl ei care venea de la grajduri.

— V Villasse ... a fost tot ce a reușit să articuleze.

— Ți-a furat fecioria? a întrebat-o tatăl ei, fața arzându-i de furie.

— N ... nu, mi-a furat capul magic care îndeplinește dorințele ...

Hercule de La Roque își privea fiica drăgălașă și pragmatică. Semăna identic cu el și o iubea din acest motiv. Sângele îi șiroia din nas, un ochi i se învinețise, iar hainele îi erau stropite cu apă și nămol.

— De unde ai luat toate bijuteriile alea? Prin magie? a întrebat el, privind-o cu ochi ageri și evaluatori. Broșa aceea, cu perla uriașă în mijloc, valora răscumpărarea unui rege.

— N ...nu, din lucrurile lui Sibille. Broșa ... broșa, el zice că e otrăvită cu o otravă letală și l-am zgâriat cu ea. Tată, trebuie să iau capul înapoi, ca să îi cer să nu mor. L-a luat și mi-a spus că o să-i ceară capului ca otrava să

nu acționeze asupra lui și să nu-și mai bată capul cu mine, așa încât să nu mai fie nevoit să ne căsătorim. Tată, a spus că o să vină la înmormântarea mea!

— Nu e invitat, a replicat tatăl. Un cap, un cap care îndeplinește dorințe ... însă Villasse a ajuns departe. Cum naiba să-l prind? Nu-ți face griji, Laurette. Acționează lent, ai spus? Voi înșeua un cal chiar acum și am să ți-l aduc înapoi. Dar dacă îi cere să mor și eu?

— Știam – a spus fata smirocăindu-se – că mă vei salva, Tată.

— Bineînțeles că da. Un cap care îndeplinește dorințele – ce lucru care se merită să-l posezi. Vorbește? Se îndreptau spre casă acum.

— Da, spune lucruri oribile. Dar mai întâi trebuie să rostești cuvintele de pe cutie.

— Și ce altceva a mai spus? Totul e important.

— A ... a spus, jur că îmi amintesc exact – că trebuia să se ducă undeva, așa că grăbește-te ...

*

După ce a trecut hotarele moșiei La Roque-aux-Bois, Villasse și-a oprit calul la umbra unui copac bătrân și a deschis cutia. Ceva era în neregulă, cutia licărea în lumina după amiezii și era greu să citești cuvintele inscripționate deascupra încuietorii. Abia începuse să recite formula când vocea mumiei, uscată și foșnind ca frunzele moarte, a spus:

— Prea târziu.

— Ce vrei să spui cu prea târziu?

— Plec. Sibille Artaud de La Roque e proprietara mea, iar eu sunt legat de ea ...

— Întoarce-te! Să nu îndrăznești să dispari! Trebuie să mă ajuți să-mi dispară otrava din sânge.

— Păcat, e prea târziu, la revedere ... Și cu asta, și Menander și cutia lui deveneau din ce în ce mai translucide și s-au făcut nevăzute chiar din mâinile lui Villasse. Înnebunit, Thibault Villasse a întors calul și a pornit-o la galop în direcția de unde venise. Și tot drumul își biciuia calul în spume și se întreba cât timp a spus blestematul ăla de astrolog că va trece până când otrava își va face efectul? O suferință de nedescris, a spus astrologul, acționează lent. Cât de lent? Câte ore, zile, săptămâni?

*

După ce au trecut pragul fermei, Hercule de La Roque și cea de-a doua fiică a lui au auzit un țipăt înspăimântător care venea de la etaj. La auzul țipătului, Abbé, care moțăia cu o carte în brațe, a sărit dintr-o dată în picioare. Brusc, lui Hercule i s-a părut că din toate direcțiile roiau spre odaia fetelor o gloată de femei insuportabile: Clarette și mama ei au aruncat cât colo crinolinele brodate și au dat năvală, în sus, pe scări, soția și sora lui veneau de la bucătărie, ca și celelalte fiice ale lui împreună cu Sibille, stângace și banală ca întotdeauna sub podoabele ei, toate reacționând la urletul de ajutor al lui Isabelle. Bărbatul le-a împins pe toate la o parte și a intrat în cameră, unde a dat peste cea de-a treia fiică nefolositoare a sa cuprinsă de isterie, în timp ce o cutie deschisă, care conținea un cap viu și cumplit prindea formă în mijlocul patului.

— Tacă-ți gura, cretină mică, și pune-ți o dorință, spunea capul. Poți avea tot ce-ți dorești. Nu te costă decât

sufletul tău, însă e la fel de superficial ca și al tatălui tău, și nici nu se merită deranjul să-l mai păstrezi. Un sacrificiu atât de mic și atât de multe lucruri încântătoare pot fi alte tale. Nu ți-ar plăcea să ai un ponei?

Dar Isabelle urla în continuare.

— E viu! Și e groaznic de urât! Mama!

— El e! E capul magic! a strigat Laurette.

— Știu, i-a răspuns tatăl ei. Dar în loc să pună mâna pe cutie, a înșfăcat-o pe Sibille și i-a întors mâna la spate, răsucindu-i-o într-o strânsoare de fier. În sfârșit, îngâmfat-o, fată bătrână fără sevă, ești și tu bună la ceva. Pune-i o dorință pentru mine, Sibille.

— Ce ... ce vrei să spui, Tată?

— Am auzit ce a spus capul. Crezi că vreau să-*mi* pierd sufletul punându-i eu dorințe? Nu, tu îi vei spune dorințele mele. Mai întâi, vreau avere și un palat pe valea Loirei. Grăbește-te, ori jur că o să-ți rup brațul!

— Dar, Tată, otrava ... a strigat Laurette, cu vocea între suspin și țipăt.

— Mai târziu, mai târziu. Mai întâi lucrurile importante. Sibille, fiica mea supusă, transmite-i dorințele mele. Ia blestemul asupra ta.

— Tată! a țipat Sibille cu vocea complet șocată la auzul cererii lui nefirești. E imoral! Nu o voi face!

A încercat să scape, dar a strâns-o și mai tare de braț, făcând-o să plângă de durere.

— Nu poți să mă obligi! a zbierat disperată.

— Oh, nu pot? Ia mai gândește-te odată, hoață de moșteniri – dorește-ți să ajungi în iad pentru mine. Dă-mi înapoi banii pe care i-ai furat. Ți-aș tăia gâtul cu plăcere pentru ceea ce ai făcut. Asta înseamnă dreptate.

Femeile din încăpere au icnit de spaimă, când Sieur de La Roque și-a scos cuțitul de vânătoare și l-a lipit de gâtul lui Sibille.

— Cine o să mă oprească? a strigat, iar sudoarea îi lucea pe frunte. Vă spun că eu *merit* să îmi exprim aceste dorințe – obiectul ăsta este al meu de drept!

Ochii îi scânteiau din cauza nebuniei generate de lăcomie.

— Și ce bine mi-a făcut mie vreodată, fata asta bătrână intrigantă? Bună de nimic, vicioasă, rea din naștere ... În cele din urmă am găsit un lucru pentru care ești și tu bună ... Exprimă-ți dorințele în locul meu, Sibille, deschide gura sau nu o să-ți mai pui nici o dorință în viitor.

Nimeni nu a avut curajul să se miște. Chiar și mătușa Pauline, imensă în cadrul ușii, înțepenise îngrozită. În tăcerea nefirească a camerei aglomerate, aproape că ai fi putut să auzi bătăile inimii lui Sibille. Întrucâtva, în secret, întotdeauna a crezut că sub această carapace dură a cruzimii și a disprețului, tatăl ei o iubea. Acum privise în adâncul inimii lui și nu a găsit nimic acolo. Absolut nimic. Castelul iluziilor pe care și le-a făcut o viață întreagă s-a prăbușit în țărână, așa că a început să plângă. Pierduse totul. Nu-i mai rămăsese nimic, nici iubire, nici familie, nimic. Iadul lui Menander ar fi putut să provoace o durere mai mare ca aceasta?

— Prin Agaba – se smiorcăia – Cuvintele magice de-abia se auzeau din cauza sughițurilor și a plânsului.

— Și să nu folosești cuvinte meșteșugite. Să-i fie clar că palatul este pentru mine.

— Doresc – plângea în continuare – să-i dăruiești tatălui meu, Monsieur Hercule de La Roque – alte smiorcăieli – o avere uriașă ... și ... un palat pe valea Loirei ...

— După ultima modă – într-o stare bună – cu resurse excelente pentru vânătoare ...

— D ... după u ... ultima modă – într-o stare bună – cu resurse excelente pentru vânătoare ...

— În sfârșit, Sibille, a spus Menander. Și ce însărcinare am avut – una dintre cele mai dure din ultimii o mie de ani. Nu o să simți prea mult lipsa sufletului tău. Oricum, nu că mulți oameni ar avea suflet în vremurile astea. Și majoritatea timpului o persoană nici măcar nu și-l simte.

— Hercule, monstrule hain. Cu cât vei muri și vei fi îngropat mai repede, cu atât va fi mai bine pentru familia ta, a spus mătușa Pauline, chiar și mai palidă decât de obicei sub pudra ei albă.

— Dar Tată, otrava ... a spus Laurette, transpirând de spaimă.

— Nu acum; îmi doresc și tinerețe eternă, a spus tatăl fără să slăbească strânsoarea brațului lui Sibille sau a cuțitului. Dă-i drumul, Sibille, pune-i dorințe pentru mine.

— Îmi pare foarte rău, a intervenit Menander. Încă lucrez la prima dorință.

— Ei bine, pune-o pe listă și apoi îndeplinește-mi-o, a spus Hercule de La Roque cu vocea nerăbdătoare.

— Nu merge așa, i-a răspuns Menander. Mai întâi trebuie să îmi dau seama cum să îndeplinesc o dorință, după care pun Soarta în mișcare, și abia după aceea pot să mă apuc de lucrul la următoarea dorință ...

— Ar trebui să fie simplu. Puterile tale magice nu sunt deajuns să-mi dea un simplu palat?

— Oh, am oferit regate la vremea mea. Și chiar acum sunt angajat în acțiunea de crea un haos în mintea lui

Philip al Spaniei, ca întreaga armată a Imperiului să întârzie să invadeze Parisul. Te anunț că lucrez la acțiuni măreațe.

— Păi, atunci, grăbește-te. Vreau tinerețe veșnică, după care puterea absolută de a comanda toate creaturile vii – și odată ce am dobândit aceste lucruri, cred că, până la urmă, am să te păstrez și pe tine Sibille. Tu vei continua să îi pui capului dorințe în locul meu. Totuși ești o fiică ascultătoare. Cerule, voi putea să-l comand pe rege, pe împărat, pe Papă!

— Nu încă, bătrân lacom. Ți-am *spus* că trebuie să termin de meditat la prima dorință. Nu pot să fac nimic cu celelalte până nu o soluționez pe prima. Va trebui să aștepți, i-a spus Menander.

— Ce e atât de greu să te gândești la un castel cu o rezervație pentru vânătoare?

— Nu e vorba de palat, ci de persoana pentru care ...

— E pentru mine, al naibii cap prost! Pentru mine! Hercule, Seigneur de La Roque!

— Ei, nu e chiar așa. Este pentru tatăl lui Sibille, ca și pentru tine. E greu să oferi un palat la două persoane, mai ales când una dintre ele e deja moartă ...

— Ce vrei să spui? a întrebat Hercule de La Roque, dând drumul brațului lui Sibille, expresia feței devenindu-i dintr-o dată extrem de bănuitoare.

— Ți-am spus, trebuie să meditez i-a răspuns Menander Nemuritorul, închizând ochii.

— Trezește-te, trezește-te, gunoi afurisit – să nu îndrăznești să închizi ochii în fața mea!

Hercule de La Roque, înnebunit de furie și dându-și brusc seama de cele întâmplate, s-a năspustit spre pat și a

înșfăcat cutia zgâlțâind-o. Capul s-a rostogolit pe podea și l-a apucat de o ureche cu care a rămas în mână. În țipetele înspăimântate ale femeilor, i-a dat un șut capului, apoi l-a călcat în picioare. Dar până și el a făcut un pas înapoi îngrozit când, din materia turtită, capul a început să-și reia forma și a spus:

— Nu poți să mă lași *în pace să meditez*? Ți-am spus să nu mă deranjezi cât sunt *ocupat*.

— Unde este Sibille? a urlat Hercule de La Roque, privind înnebunit în jurul lui. Cățea afurisită! Ea mi-a făcut asta.

Dar toate femeile o rupseseră demult la fugă. Numai sora lui, Pauline, un munte uriaș de carne, sprijinindu-se în bastonul ei, rămăsese în cameră.

— Ei bine, Hercule, se pare că ai făcut-o din nou de oaie. Ce dorință stupidă ai rostit. Dacă ți-ai fi exprimat singur propria dorință, chiar în acest moment ai fi stat într-un palat frumos. Iar după părerea mea, totul a fost o risipă – după calculele mele ești lipsit de suflet de cel puțin trei decenii.

— Pauline, știam că am un motiv întemeiat să te detest.

— Poate că dacă o să-l păstrezi pe Menander o perioadă lungă, lungă de timp, o să te trezească, a spus Pauline pe un ton sarcastic.

— M-am gândit mereu că fata asta nu era din sângele meu. Dar ziua de naștere, data botezului – când am venit acasă, am văzut dovada ...

— M-am culcat cu preotul, Hercule, ca să schimbe datele.

— Tu? Așa urâtă?

— Atunci eram frumoasă, dacă ești bun să-ți amintești, și m-am căsătorit în grabă, de dragul banilor, cu un bărbat pe care nu-l iubeam. Preotul era chipeș, Hercule, și inteligent ... și ... m-a iertat de păcate ...

— Nu meriți să fi iertată de păcate, Pauline.

— Într-adevăr, însă doar pentru un singur lucru pe care l-am făcut. Și mi-a spus că Dumnezeu mă va ierta dacă fac milostenii.

— Milostenii pentru ce? Pentru că te-ai culcat cu el?

— Nu, pentru că mi-am trădat cea mai bună prietenă, pentru că și eu îl iubeam pe bărbatul care o alesese pe *ea*. Mă iei în batjocură? Să nu îndrăznești. Eram capabilă să iubesc din tot sufletul și să fiu pasională în tinerețe, iar tu și tatăl nostru ... din pricina lăcomiei tale ... s-a dus totul de râpă ... Pauline a scuturat capul amintindu-și aceste lucruri, iar fața ei palidă și stranie era o mască de amărăciune și regret.

— Când au plănuit să fugă și să se căsătorească în secret, eu am sprijinit corespondența dintre ei. Cât de otrăvită de invidie eram! Acela a fost păcatul, Hercule. Invidia. Tatăl lui m-a binecuvântat când le-am trădat planurile și apoi l-a ucis ca pe un câine. Mort! Niciodată nu m-am gândit că o să fie omorât! Iar eu am fost cauza ...

— Dacă e așa, Pauline, atunci este singurul lucru onest pe care l-ai făcut în viața ta ...

— Viața mi-a fost otrăvită de acea faptă, otrăvită. Încă mai port o amuletă care conține o batistă îmbibată cu sângele lui și mulți ani de zile i-am păstrat cartea de rugăciuni ...

— Cartea pe care i-ai dat-o lui Sibille! *Asta* era! Baborniță vrednică de dispreț!

— Mi-am dedicat toată viața încercând să mă revanșez – o viață plină de regrete ... da, am aranjat să ascund data nașterii, când erai plecat în război ... aș fi adoptat-o de când era un bebeluș, dacă m-ai fi lăsat ...

— Nu *merita* asta ...

— Dar acum este a mea și o să fac tot ce e cu putință ca să fie fericită ...

— Pauline, târfă ...

— Ai fi făcut orice ca să te căsătorești cu o moștenitoare, nu-i așa? Chiar și să conspiri și să ucizi. Tu și cu tatăl lui Hélène l-ați dezbrăcat și i-ați aruncat cadavrul în râu în noaptea aceea. Să nu-mi spui că nu a fost așa, pentru că știu. Dar nu știai că te-ai ales cu rămășițele.

— Nenorocitul ăla bătrân ... și el a mințit. Toți ați mințit.

— Servitorii i-au vândut hainele. I-am găsit cărțile, cureaua, amuleta pe care obișnuia să o poarte la gât. Citeam în fiecare zi din cartea lui de rugăciuni. Câte lacrimi am vărsat deasupra cărții aceleia! Egoismul este cea mai cumplită ticăloșie ...

— Minciuna ta m-a costat șansa vieții mele ...

— Ai avut șanse, Hercule, dar le-ai irosit pe toate. Iar eu am îndreptat tot ceea ce s-a putut. Însă tu cu ce te-ai ales ... ha! E o glumă ... o glumă cosmică ...

— Ai pus un ou de cuc în cuibul meu ... aș putea să te ucid pentru asta ...

— Nu cred, Hercule. Lumea ar ști că ai făcut asta, dacă aș muri aici, iar vărul meu, Abbé, are foarte multe relații. Ca să nu mai pomenim de bunul preot care m-a iertat. A ajuns departe, Hercule – nu cred că vrei să știi cât

de departe. Îți imaginezi că aș fi acceptat vreodată ospitalitatea ta fără să am martori? Când s-a întors și a ieșit grăbită din cameră, fratele ei, orbit de furie, a apucat cutia cu capul în ea și a mai scuturat-o odată cu putere.

— Dispari, sunt ocupat, i-a spus capul.

— Afurisit să fii, i-a răspuns Hercule de La Roque. Ești prea cretin ca să înțelegi că dorința aceea era pentru *mine* – eu, Hercule de La Roque?

— Nu asta a spus fata – dacă nu îți convine, du-te și aranjează cu ea, i-a dat replica vocea malițioasă.

— Sibille, a strigat Hercule de La Roque, enervându-se și mai tare. Da, Sibille – am să aranjez lucrurile cu ea.

Arterele îi zvâcneau, iar căldura și furia îi pătaseră fața roșie ca purpura; a ieșit ca o furtună pe ușă și a coborât scările ca un om nebun, surd la râsul drăcesc al obiectului din cutia pe care o ținea sub braț.

Dar la jumătatea scărilor, ținând strâns în continuare cufărul magic, a observat că cineva îl aștepta jos, cu sabia scoasă din teacă. Fața bărbatului era descompusă și bântuită, iar hainele erau mânjite de pete de sudoare de la cursa chinuitoare pe care tocmai o încheiase. Era Thibault Villasse.

— Hercule, dă-mi cutia, a spus Villasse. În vocea lui se citea disperarea.

Otrava își făcea deja efectul? Simțea deja o durere sfredelitoare sau o arsură? Astrologul spusese că simți arsuri? Sau îți atacă ochii. Cam așa ceva. Nu mai avea timp. Nu avea timp de discuții și de explicații.

— Dă-mi-o, grăbește-te! a repetat Villasse cu o voce stridentă.

— Nu. Niciodată. E a mea, a spus Sieur de La Roque, furia dublându-i-se. Nu mi-am încheiat socotelile cu Sibille. Acum dă-te din calea mea, țărănoiule.

— Milogule! Cum îndrăznești să-mi stai în cale! a strigat Villasse, cu fața schimonosită de furie. Dintr-o singură mișcare, s-a aruncat înainte și l-a înjunghiat pe Sieur de La Roque chiar pe scările propriei reședințe. După ce cutia a căzut lângă cadavru, iar sângele țâșnea dintr-o arteră tăiată, Villasse a înhățat trofeul însângerat și a șters-o pe ușă. Mâinile îi tremurau când a recitat cuvintele magice, iar sudoarea îi picura de pe frunte.

— Prin Agaba, Ornthnet, Baal Agares, Marbas, te conjur. Almoazin, Membrots, Sulphae, Salamandrae, deschideți-mi ușa întunecată și acordați-mi atenție Oferă-mi cea ce îmi doresc. Îndepărtează otrava din trupul meu.

— Nu mă deranja acum, mă gândesc.

— Îndeplinește-mi dorința, lucru blestemat, a spus Villasse scuturând cutia.

— Ți-am *spus*, nu mă mai deranja. Meditez. Când o să termin, mă voi ocupa și de dorința ta. Dar în această clipă, lucrez la altceva. La averea și palatul tatălui lui Sibille. Sau a acestui personaj, La Roque. Nu ai decât să aștepți să-ți vină rândul.

— Încetează cu vorbăria, diavole, și dă-mi ceea ce ți-am cerut! urla Villasse și era atât de concentrat asupra cutiei că nu a văzut fermierii voinici care se apropiau pe la spate, fără să scoată un sunet, cu frânghii și furci.

— Nu pot, i-a răspuns capul, iar Villasse a scos un țipăt în momentul în care șase bărbați au sărit pe el deodată.

— Legați-l!

— Omorâți-l!

— Nu, nu-l atingeți. De ce să plătim noi? El l-a ucis pe stăpânul nostru. Legați-l și duceți-l la judecător.

Toată noaptea, zăvorât într-un grânar fără geamuri și așteptând să sosească judecătorul, Thibault Villasse a încercat, de nenumărate ori, să judece care era cea mai înfiorătoare moarte, cea pe care i-o stabilea legea, sau cea pe care justiția lui Dumnezeu o hotărâse pentru el. Și care dintre ele va veni prima?

XX

Sute de luminițe slabe licăreau în întuneric ca niște ochi protocalii strălucitori. Și pe trepte erau lumini, acolo unde servitoarele curățau sângele, lumânări pâlpâiau și în salon, pe mese și pe bufeturi, în timp ce mama și mătușa Pauline spălau și întindeau trupul tatălui meu pe o masă demontabilă așezată în mijlocul încăperii. Iar eu bântuiam ca o stafie prin camerele întunecate, urcam și coboram scările, printre ochii care păreau că mă iscodesc în permanență. Era ultimul dar al tatălui meu – să mă lase inertă. Simțeam goliciunea și răceala din interiorul meu, acolo unde înainte vorbeau voci calde, se contraziceau, compuneau poezii și se minunau de frumusețile naturii. Undeva în noapte le-am ascultat pe Isabelle și Françoise întrebându-l pe Abbé cu voci tremurătoare, dacă sufletul tatălui era în Rai și l-am auzit pe Abbé Dufour plescăind din limbă și spunând că era pe *undeva,* cu siguranță, dar ar trebui să consulte o autoritate spirituală mai înaltă decât el. Dar sufletul meu, sufletul meu unde era?

În dimineața următoare, judecătorul și subalternii lui au venit și l-au luat pe Thibault Villasse, plin de paie din cap până în picioare, și nu se știe din ce motiv se simțea prea slăbit ca să meargă pe picioarele lui. A trebuit să fie azvârlit pe un catâr, mormăind și vorbind de unul singur ca un om care și-a pierdut mințile. Laurette fusese dusă în patul ei, presupun în stare de șoc, dar mama și mătușa

au insistat să se întindă singură pe un pătuț din dormitorul mamei, în loc să zacă în patul cel mare pe care-l împărțeam toate. Pe mine și pe Clarette nu ne-au lăsat să intrăm și când le-am văzut ieșind din cameră, mătușa purta o pereche de mănuși groase și ducea un obiect pe care nu l-am identificat, iar mama avea o pereche de foarfeci.

— Sper că boala nu e contagioasă, a spus Madame Montvert cu teamă în voce.

— Nu, a suspinat mama. Nu e contagioasă. Rugați-vă pentru fiica mea, Madame; numai inima unei mame poate să înțeleagă prin ce trec acum.

— Sunteți foarte curajoasă, a spus Madame Montvert. După ce se însănătoșește și războiul acesta înfricoșător se termină, vă implor să veniți amândouă să petreceți o vreme în casa mea ca să vă ajute să treceți peste perioada asta nefastă, de pierderi și nenorociri.

A doua zi, în momentul în care am trecut pe lângă servitoarele care frecau petele de sânge de pe balustrada de alamă, sentimentul acela apăsător, greu ca fierul, care-mi învăluise trupul și inima, s-a spart și valuri de șoc și teamă m-au copleșit, plângeam și tremuram pentru pierderea suferită și de frică că Dumnezeu mă va ucide pentru fapta mea înfiorătoare. Adusesem pe scârbosul de Menander în casa tatălui meu și îi provocasem moartea.

— Eu l-am ucis, propriul meu tată, și e numai vina mea. Sunt cea mai păcătoasă și mai inumană ființă de pe fața pământului și până și sufletul mi l-am pierdut. Am plâns, prăbușită în lacrimi la piciorul scărilor înspăimântoare. În spatele meu s-au auzit pași lenți și ciocănitul unui baston.

— Draga mea, a spus mătușa, ridicându-mă și punându-și brațul în jurul meu. E timpul să-ți spun ceva ... nu ți-ai ucis tatăl, nici pe departe. În ceea ce privește sufletul tău, e în continuare în siguranță înăuntrul trupului tău.

— Ce vrei să spui? I-am cerut ceva lui Menander ... mi-a luat sufletul ... tata m-a obligat, iar acum e mort ...

— Să o luăm cu începutul, draga mea. Adevărata dată a nașterii tale ți-a fost ascunsă, așa cum am ascuns-o și față de fratele meu. Ai fost născută în acel ajun binecuvântat, când nici un suflet nu poate fi pierdut ...

— De Crăciun? Nu în februarie? am spus înțepenită de mirare. Am început să socotesc înapoi pe degete ...

— Da, miezul nopții de Crăciun, în mânăstirea din Saint-Esprit pe care tu o iubești atât, unde fratele meu își închisese proaspăta și tânara lui soție cât timp a fost plecat pe front ...

— Dar, dar ... mă bâlbâiam ...cum? Tatăl meu nu era tatăl meu? Până la urmă nu eram fiica eroului de la Pavia?

— Este evident, draga mea. Fratele meu nu este tatăl tău. Tatăl tău ... Și aici mătușa Pauline a cedat, incapabilă să mai scoată un cuvânt și s-a uitat în altă parte, lacrimile prelingându-i-se pe fața palidă.

— Dar tatăl meu era un ... un ... gentilom? Simțeam cum *eu*, care spusesem și făcusem atâtea de-a lungul acestor ani, fiica războinicului, palidul trandafir poetic, mă evaporam și senzația mă îngrozea.

— Ei bine, presupun dacă pui la socoteală și străinii. Străinii care sunt botezați, dar nu sunt născuți creștini ...

— Poftim?

— Mă tem, draga mea, că aflând adevărul, nu va trebui să-l spui niciodată. Vei trăi o viață îngrozitoare, între două lumi, fără să fi acceptată în niciuna dintre elc ... Dar tatăl tău era genial, frumos, un cărturar care putea să citeze din toate scrierile sacre, care studiase secretelc anatomiei și astrologiei ... eu ... eu ... vreau să spun mama ta ... l-a iubit dincolo de cuvinte și vroia să-și trăiască viața cu el, indiferent cât ar fi costat-o. Vocea mătușii Pauline suna ca și cum ar fi aparținut unuia dintre spiritele care îi bântuiau casa.

— Fluxul sangvin din plămâni ... mama ta era bolnavă de așa ceva, la fel și fratele ei, asta a fost motivul determinant. Tatăl ei i-a trimis pe amândoi în sud la un tratament al unui doctor renumit, iar eu îi însoțeam. Nopțile de vară ... Montpellier, orașul științelor ... stăteam pe acoperiș, cu stele deasupra ... da, acoperișurile sunt plate acolo, nu abrupte ca aici, ca să se scurgă zăpada ... și pe acoperișul casei farmacistului de alături erau studenți la medicină, care cântau în limba lor la lăută. Erau seri frumoase, privind acoperișurile orașului, toate scăldate în lumina lunii și ascultam o muzică ciudată în aerul parfumat cu iasomie ...

— Dar ... cum, vreau să spun, de ce ... um ...

— Fratele ei a murit acolo și a trebuit să plecăm ca să-i ducem cenușa acasă. Dar ei, prietena mea cea mai dragă ... și ... și ... cu el ... au descoperit că nu pot trăi unul fără celălalt. El i-a scris. Ea i-a răspuns. El a venit și a căutat-o, aici, la casa bunicului tău ... au plănuit să fugă pe ascuns. Dar tatăl mamei tale le-a descoperit planurile și cu ajutorul fratelui meu, l-au ucis.

— Am știut întotdeauna că nu mă potriveam în peisaj, am spus în cele din urmă.

— Mă tem că nu, draga mea. Dar mama ta te iubea prea mult ca să te lase la măicuțe, iar eu te iubeam și mai mult ca să te văd îndepărtată sau să-ți lipsească ceea ce-ți trebuia. Erai copilul *lui* și din câte știu, ultimul membru al familiei acestuia. Îmi amintesc că odată a spus că era singurul copil al tatălui său. Așa că vezi, în numele dragostei pe care i-am purtat-o, trebuie să trăiești și să te căsătorești cu Nicolas.

— Prin urmare tatăl meu nu este tatăl meu, dar el este cel care mi-a ucis adevăratul meu tată?

— Da, mă tem că așa stau lucrurile. Deci, nici nu poți afirma că ți-ai ucis tatăl. În plus, lăcomia fratelui meu l-a ucis. Lăcomia și un anume egoism viclean care până la urmă s-a extins mai mult decât trebuia – cred că Însuși Dumnezeu te consideră în totalitate nevinovată de vinovăția morții lui.

— Dar cum a aflat bunicul meu data fugii lor?

— Nu nu știu cred că a pus mâna pe vreo scrisoare ... a spus mătușa și după tonul vocii ei am știut că nu trebuie să mai întreb acest lucru și altă dată.

Ce bizar și ce îngrozitor – tata mi-a ucis tatăl. Mama s-a reîntors acasă în calitate de unică moștenitoare. Iar recompensa tatălui meu pentru rolul pe care l-a jucat în această înșelătorie a fost mariajul, pământurile, titlul feudal de La Roque-aux-Bois. Cine nu ar fi încercat să pună mâna pe o scrisoare, când ar fi câștigat o asemenea avere? O avere dobândită ușor și dusă pe apa sâmbetei ...

O săptămână mai târziu ne-am îndreptat spre casa mătușii din Orléans, deși mama a insistat să mai rămânem la fermă. Am lăsat-o plutind din cameră în cameră, cu

ochii goi ca și cum ar fi fost deja moartă, consolându-și fiicele mai mici, dar într-un fel ciudat, absent. Era ca și cum, după ce anii ei de chin luaseră sfârșit, prea puțin ar mai fi rămas din sinele ei adevărat. Anii de pedeapsă, de resentimente înăbușite, de neîncredere i-au ros sufletul care devenise la fel de palid și translucid ca una dintre fantomele mătușii.

Din fericire, Madame Montvert și fiica ei nu erau genul de oameni care să citească sufletele oamenilor și erau fericite că părăseau în cele din urmă La Roque-aux-Bois, cu crimele ei îngrozitoare. Când am sosit în Orléans, și-au exprimat surprinderea față de mobila mătușii, draperiile din catifea, argintăria, rochiile ei antice și bizare, câteva dintre ele fiind decretate „absolut perfecte" pentru a fi modificate pentru Clarette. Și, bineînțeles, mai era și verișoara Matheline, al cărei soț era un prieten bun al lui Monsieur Montvert, care pur și simplu nu putuse să stea deoparte, „în pofida întregului scandal, draga mea. Și e pur și simplu *cumplit* – se spune că Villasse și-a pierdut mințile și nu rostește decât prostii despre capuri vorbitoare desprinse de trup."

— Capuri desprinse de trup? Dumnezeule, cu siguranță că e nebun, a spus mătușa Pauline. Mai servește-te cu aceste migdale confiate delicioase, draga mea, și mai povestește-ne despre tine.

— Oh, știți că urăsc să vorbesc despre mine. Dar micile mele după amieze culturale au devenit un *centru de gravitație* al vieții rafinate a acestui oraș. Oaspeți distinși – atât de mulți! Toată lumea a auzit de cercul meu! Numai ieri, un gentilom *foarte* distins – nu voi da nume – *m-a implorat* cu lacrimi în ochi să primească și el o invitație. *Dragă* Clarette, *insist* să participi și tu împreună cu mama

ta marțea viitoare – imaginați-vă! D'Estouville nu a rezistat până la urmă săgeților lui Cupidon! Ce partener *distins* pentru tine! Iar unchiul său este un preferat al regelui! Iar Sibille, și voi toți – dacă aș putea să-l *conving* pe Abbé să participe marțea viitoare și să ne citească cele mai recente completări ale monografiei sale despre viața țestoaselor! Tragedia, tragedia ... toată lumea vorbește ... sunt sigură că ești mult prea îndurerată ca să lecturezi, Sibille, dar dacă ai putea doar să-ți faci *apariția* ...

Și să satisfac curiozitatea și pofta de bârfă a tuturor prietenelor tale, mi-am zis în sinea mea. Matheline, nu o să te schimbi niciodată. Există un motiv pentru care toată lumea pe o rază de șaisprezece kilometri râvnește să ia parte la *cenaclul* tău și acela nu este *„Observații despre viața țestoaselor"*. Abbé s-a înclinat grațios în scaunul său, dându-și consimțământul, și a zâmbit enigmatic, făcându-mă să mă gândesc că știe ceva, dar nu o să spună nimic despre el.

— Cerule, cum poți să faci față unui asemenea succes? a întrebat mătușa.

— Încerc, încerc ... dar trebuie să înțelegeți că uneori sunt atât de *secătuită* ... din fericire mult iubitul meu soț este un sfânt – în acest moment Clarette și mama ei s-au uitat una la alta sugestiv, căci îl cunoșteau foarte bine pe „sfântul" în discuție – și extrem de generos cu mine – trebuie să veniți amândouă să vedeți minunatele eșantioane de materiale pe care mi le-a trimis de la Paris – desigur or să vi se pară comune – Clarette, dragă, rochia aceasta minunată din catifea pe care o ai pe tine – *culoarea*, nuanțele, sunt ultimele tendințe la modă! Bineînțeles, dacă Parisul cade, va fi așa păcat, nu vor mai

putea să-mi trimită materialele, asemenea *privațiuni*, când sunt *disperată* să port ceva la modă în această iarnă ... dar soțul meu mi-a scris că ceva a *paralizat* armata imperială – stau în tabără și nu au înaintat de la Saint-Quentin nici un *pas* către Paris ... de săptămâni de zile stau pe loc și nimeni nu înțelege de ce – îl așteaptă pe ducele de Guise să sosească din sud ... se spune că regele Philip a devenit maleabil ...

Acum era rândul meu să mă uit cu subînțeles la mătușa. Menander. Nu știu ce metode pusese în practică înainte de ultima dorință pe care trebuia să o îndeplinească, însă se părea că acționau ca roata norocului. Ne-am gândit că probabil își încetase orice activitate și pe timpul nopții, căci l-am auzit respirând și mormăind de unul singur: „Nu, nu în felul acesta ... ei bine, dar dacă aș proceda așa? Ba nu, nici așa nu e bine ...“ ne-am dat noi cu presupusul. Această poartă de intrare spre iad fusese închisă, iar forțele diavolești nu mai lucrau deocamdată prin intermediul lui – însă cele vechi erau în continuare puse în libertate. Bizar, bizar. Dar cine eram noi să înțelegem acțiunile infernului?

După ce Matheline a plecat luând cu sine foșnetul mătăsii, înconjurată de rezonanța ca aburul unui nor de bârfe expuse numai parțial, ne-am uitat una la alta ca și cum ne-am fi gândit la același lucru în același timp. Abbé Dufour a dat din cap ne venindu-i să creadă, Madame Montvert și fiica ei s-au întors către mine, după care ne-am uitat cu toții la mătușa Pauline. „Dacă Matheline ar fi bănuit vreodată că Menander a fost mai mult decât o fantasmă a lui Villasse, nu am nici un dubiu că l-ar fi avut și pe el invitat de onoare.“

*

În toamna acelui an, în timp ce întreg orașul era ticsit cu refugiați din Paris care-l așteptau cu sufletul la gură pe ducele de Guise să sosească din sud, eu abia îmi dădeam seama de ceea ce se petrecea în jurul meu. Fiul cel mai mare al noului nostru intendent de la fermă a sosit într-o după amiază cu știrea că trebuie să mă întorc negreșit acasă: Laurette era pe moarte. Era afectată de aceeași maladie stranie care îl curățase pe Villasse în închisoare, înainte ca anchetele să se fi terminat. Boala se manifesta prin dureri înfiorătoare, convulsii și bășicuțe supulente. Fără să ezit vreun moment, am încălecat pe locul însoțitorului de pe șaua calului de la fermă și am călărit împreună cu fiul intendentului toată după amiaza aceea și toată noaptea, sperând contrar tuturor aparențelor, că nu vom ajunge prea târziu. Ce straniu arătau copacii în noaptea aceea și cât de bizare erau țipetele bufnițelor. Calea ne era luminată de o semilună strălucitoare, uneori acoperită de nori negri împinși de vântul toamnei. Vârtejuri de frunze se răsuceau de-a lungul drumului îngust și bătătorit. Copacii întindeau brațe dezgolite către cerul negru. Într-un târziu turnul întunecat se contura nedeslușit deasupra noastră, iar intendentul ne aștepta, cu o lampă în mână și ne-a deschis poarta principală. În noaptea aceea ferma părea sinistră și bântuită. Crime vechi, secrete apăsătoare și suferințe pătaseră fiecare pietricică bătută de la pervazul de ardezie până la ușile acareturilor din curte și grânarele mai negre chiar și decât cerul nopții de smoală. Cum am putut să cresc într-un asemenea loc, să trăiesc și să respir?

— Demoiselle Sibille, e așa bine că ați venit acasă. Preotul a sosit deja, iar sora dumneavoastră a cerut să vă vadă, a spus bătrâna Marthe, cu un șal peste cămașa de noapte, așteptându-mă în picioare cu o lumânare. Am urmat-o la etaj unde Laurette zăcea în pătuțul din camera mamei. Chiar și la lumina lumânării am observat lichidul gălbui care se scursese din bășicuțele purulente și pătaseră cearceafurile. Mâinile scoase peste cuvertură frământau așternuturile convulsiv și gemea de durere. Degetele i se înnegriseră. Fața i se umflase și i se deformase. Am văzut-o pe mama aplecată peste ea, ștergându-i sângele care i se scurgea din urechi. O moarte atât de înfiorătoare; îmi înghețase inima. Moartea pe care Villasse o gândise pentru mine. A fost just ca el să moară chinuit de propria-i răutate, dar Laurette, încântătoare, drăgălașă, un pic dușmănoasă – sinceră să fiu – cu siguranță că nu făcuse nimic ca să merite un asemenea sfârșit.

— Vino mai aproape, a spus mama. Îți repetă numele într-una, așa că am trimis după tine, deși nu eram siguri că o să mai ajungi la timp.

— Sunt sigură că dorește să-și ceară iertare și să-i dai ultima binecuvântare, a spus preotul. În acest ceas, când cerul este atât de aproape, ne împăcăm cu lumea în care trăim.

M-am aplecat deasupra patului ca să o aud mai bine.

— Sibille, e numai vina ta. Ai lăsat broșa aceea printre lucrurile tale ca să mă otrăvești. Tu ești cea care m-ai ucis, așa că te blestem până la ultima răsuflare pe care o mai am în trup. Am sărit înapoi, ca și cum aș fi fost împușcată.

— Broșa era otrăvită? Cum a fost posibil? Era un cadou de la Philippe d'Estouville.

— Șșș ... șșș! a spus mama cu ochii măriți de groază. Dar vocea lui Laurette devenea și mai puternică, fața i se acoperise cu o roșeață bizară, iar corpul îi tremura din cauza unei furii anormale care precede un anumit tip de convulsii.

— Philippe! Philippe al meu! Mi l-ai furat cu rochiile tale argintii și cu bani! Banii mei și moștenirea pe care mătușa Pauline ar fi trebuit să mi le dea mie! Acum știu totul!

A încercat să mă apuce de stofa rochiei ca să mă tragă mai aproape, dar mi-am îndepărtat mâna, înțepenită de oroare.

— Ea e mătușa mea, nu a ta! Locul tău nu a fost niciodată aici! Mi-ai furat locul, zestrea, totul! Cu ce drept ți-ai salvat fața de vitirol? Pah! Îl scuip eu acum! Otravă! Otrava de broască țestoasă cu care m-ai otrăvit tu! Te scuip cu otravă! Suferă și mori, ticăloaso!

Ochii i se învârteau cu sălbăticie în cap ridicându-se în capul oaselor, membrele i se zguduiau și a scuipat cu salivă însângerată în direcția mea, dar nu m-a nimerit.

— Mademoiselle, sufletul tău nemuritor! a țipat preotul, Laurette și-a dat ochii peste cap, gâtul i se zbătea convulsiv, iar brațele îi tremurau sălbatic.

— Părinte, nu vorbește sufletul ei, ci furia din ea ... delirează, a murmurat mama.

— Te ... te ... blestem ... din ... mormânt, a reușit să articuleze înnăbușit cu gura crispată și limba aproape paralizată.

— Nu e vina mea! am strigat.

— Nu, a șoptit mama. Este a mea. Mama tremura și se contorsiona de durere, iar fața i se făcuse cenușie.

— Mamă, niciodată ...

— Pauline m-a implorat să i te dau ... ea nu a putut niciodată să aibă copii. Dar tatăl tău, bietul prostănac, vroia să o sfideze, iar eu ... eu nu am rezistat să renunț la tine.

— Mamă, este o crimă să iubești? Nu este vina ta.

Laurette își pierduse forța de a mai vorbi și stătea întinsă sufocându-se și icnind.

— Madame, trebuie să începem, a spus preotul, făcându-le semn tuturor celor aflați în cameră să se apropie pentru ultimele ritualuri. Laurette abia mai putea respira acum și părea inconștientă. În momentul în care s-a rostit și ultima rugăciune, respirația lui Laurette se oprise. Isabelle și Françoise, martore tăcute ale acestei scene înspăimântătoare, se rătrăseseră șocate, înghesuindu-se una într-alta, în colțul din spatele patului mamei.

Servitorii aprinseseră lumânările la capul și picioarele pătuțului și au strâns cearceafurile ca să dezbrace și să îmbăieze trupul lui Laurette. Cearceafurile erau ude fleașcă de transpirație însângerată.

— Nu, nu o atingeți, a spus mama. O voi spăla singură.

I-au adus un lighean mare din alamă cu apă și l-au așezat pe noptiera de lângă pat. Au scos bucăți de cârpă, o fâșie din pânză de in cu care legau maxilarul și o prelată.

— Nu, Sibille, nici tu nu trebuie să o atingi. E copilul meu. I-a închis ochii ficși și, în liniște, i-a desfăcut singura coadă lungă și groasă în care părul lui Laurette fusese împletit pe timpul bolii. Cu tandrețe, mama a început să-i pieptene buclele blonde și încâlcite.

— Mamă, m-a blestemat, a spus că eu am otrăvit-o. Îți jur că nu am făcut așa ceva.

— Nu, a răspuns mama obosită. Nu ai ucis-o tu, dar broșa a fost otrăvită de Thibault Villasse și ți-a trimis-o ție printr-un șiretlic.

Avea fața cenușie și aspră în timp ce o dezbrăca pe Laurette de cămașa de noapte pătată.

— Ia-o și arde-o, i-a spus cameristei.

Când a început să spele frumoasele picioare învinețite ale surorii mele a spus:

— Era frumoasă. Nu înțeleg de ce tu nu ai atins-o niciodată.

— M-am gândit că fiind de la Philippe aparținea de drept lui Clarette, dar apoi mi-am zis că dacă o să i-o dau ei, ar fi putut să creadă că Philippe nu-i e credincios, eu fiind cauza. Așa că am pus-o la păstrare – dar nu am atins-o – asta a fost greșeala mea. Mama spăla cu buretele fața deformată și rece a cadavrului.

— Atât de vânătă, a adăugat ea. Atât de rece.

Îi împletea din nou părul lui Laurette și i-l așeza în spirale superbe și aurii în vârful capului.

— Fetița mea frumoasă, spunea mama. Biata mea copilă frumoasă.

— Mamă ...

— Tu ai adus-o aici și Laurette a mea a probat-o și din cauza acestui moment de vanitate este moartă. Vocea mamei ascundea o oboseală mormântală. Sibille, pleacă de lângă mine și părăsește încăperea. Te-am iubit cândva, dar acum nu mai suport să-ți văd fața. Nu pot să te mai iubesc.

— Mamă! am țipat, dar s-a depărtat de mine îndreptându-se către cadavrul vânăt și dezolant al surorii

mele. Cocoșată ca o bătrână, a început să se scuture din cauza suspinelor.

Rece ca gheața, am ieșit ca o stafie pe ușa deschisă. Cumva, într-un fel, știam că Menander era cauza acestor nenorociri. Oribila lui maliționitate secretă provocase, ca o infecție, toate aceste dezastre. Era ca o pânză de păianjen care aduna în jurul lui toată slăbiciunea și ticăloșenia și le înfășura pe toate într-un ghem mare. Poarta iadului, a spus Nostradamus. Dar Menander nu crease o poartă nouă, căci aceasta exista deja, a trebuit doar să o găsească.

Stând în capul scărilor, împietrită, abia putând să mă mai mișc, ținând strâns o lumânărică, preotul mi s-a adresat.

— Demoiselle, trebuie să vă rugați pentru amândouă.

— Sora mea ... sora mea m-a blestemat ... repetam întruna.

— Tocmai de aceea trebuie să vă rugați pentru ea, a spus bătrânul blajin. Numai tu o poți salva.

Întunericul de la etaj ne înconjura pe amândoi; părea plin de amenințări.

— Ce vreți să spuneți? am întrebat.

— Ți-am auzit răspunsul și știu că ești cinstită și corectă. Numai cei vii se pot ruga pentru cei morți. Și când cei răi se roagă pentru cei ticăloși, nebuni și damnați se salvează și ei. Amenințarea din întuneric se retrăsese un pic mai departe, în colțuri.

— E adevărat?, am întrebat, abia deschizând gura din cauza durerii din piept, care parcă îmi strangula gâtul.

— Este cuvântul lui Dumnezeu. Rugați-vă, rugați-vă fără încetare.

— Mă voi ruga, am spus. În acest moment, la noapte, pentru totdeauna.

Întunericul părea mai puțin de nepătruns, flacăra lumânării mai strălucitoare.

— Știu că așa vei face, a spus preotul. Iar acum, iartă-mă, dar trebuie să însoțesc aceste suflete pierdute.

— Pe cine să învinovățesc? Cine a început totul? am întrebat. Mintea îmi era plină de întrebări. Vilasse, tata, bunicul? Cine fusese lacom, cine fusese răzbunător? Cine a început nebunia care s-a răspândit peste generații, lăsând un șir de vieți ruinate în urmă? Puteam să jur din privirea preotului că știa ce vroiam să spun.

— Sunt întrebări greșite, mi-a răspuns el cu vocea catifelată. Întrebarea corectă este cine va fi cel care va opri toate acestea?

În noaptea aceea nu am dormit deloc și când mă opream din rugăciuni și din plâns îmi ridicam privirea spre cer de nenumărate ori și rosteam în întuneric: *eu* voi fi cea care va opri șirul de nenorociri.

*

— Sibille, Sibille! O scrisoare de la Philippe! A fost rănit la Thionville și se reface la Senlis. E bine, Sibille și e în siguranță! Nu a mai putut să-și folosească brațul drept luni de zile, așa că nu se mai poate întoarce pe front! Și mai scrie că fratele tău e un erou! Oh, nu e Philippe al meu minunat? Își amintește de toți în scrisorile lui! Clarette alergase la ușa casei mătușii ca să mă întâmpine cu ultimele știri. Șifonată, ciufulită și disperată am fost ajutată să descalec de pe Flora de Baptiste, care fusese trimis să mă aducă înapoi de la fermă. Clarette era

îmbujorată de fericire. Cum poate să se comporte așa, mi-am zis, când îmi simt inima ca o piatră?

— Clarette, mă bucur pentru tine ...

— Știu că ești tristă ... e normal. Am plâns zile întregi când mi-am pierdut surioara. Dar acum sunt împăcată la gândul că știu că e îngerul meu păzitor din Rai – exact așa cum va fi și sora ta pentru tine ... M-am uitat la fața ei dulce și pufoasă, incapabilă să priceapă ceva și i-am răspuns:

— Ai dreptate, e un gând care mă îmbărbătează.

— Iar tata ne-a trimis vorbă că bizara întârziere a Împăratului le-a permis să întărească zidurile orașului și să aducă mai multe arme – spune că numai dacă ducele de Guise se va întoarce la timp cu armata lui, atunci Parisul va fi salvat.

— Asta e minunat, Clarette.

— O să fii atât de fericită, Sibille! Ne-a spus că trimite un curier săptămâna viitoare la Genova și dacă vrei să-i trimiți și tu o scrisoare lui Nicolas în pachet ...

— Nicolas! Bineînțeles că da! O să o scriu astăzi!

— Vezi? *Știam* că asta o să te mai înveselască puțin. Sibille, o să fiu așa încântată dacă într-o zi o să devenim surori – știu că niciodată nu o să pot să o înlocuiesc pe Laurette ...

Și e un lucru bun că nu poți, am gândit. Nicolas ... oh, dacă ar fi fost aici, totul ar fi fost în regulă. Dar apoi, când intram în casă braț la braț cu Clarette, am avut o revelație nemaipomenită: Menander își pierduse puterile. Nu fusese în stare să mă urmărească până la fermă! Cutia lui nu mai avea întotdeauna strălucirea aceea lucioasă, iar când se zgâria, abia își mai revenea. Iar uneori, deși am crezut că e din cauza luminii, cutia părea să devină

transparentă, datorită efortului de a gândi. Da, categoric, forțele îi slăbeau. Iar dacă Menander nu mai era bun de nimic, atunci cea mai mare barieră în calea măritișului meu cu Nicolas dispărea! Numai dacă aș fi putut să găsesc o cale să-l aduc pe Nicolas înapoi din exil fără să risc să fie executat pentru că se duelase ilegal ...

În seara aceea, după cină, am dus o lumânare în odaia mea și am scotocit după hârtie și condei. Îi voi scrie lui Nicolas o scrisoare nemaipomenit de frumoasă, mi-am zis, cu aluzii despre soarta lui Menander pe care numai el le poate descifra. Căutând în sertarul mesei mele de scris, am dat peste câteva dintre cele mai recente eforturi poetice ale mele amestecate printre foi goale, dintre acestea trei poezii nestilizate fuseseră extrem de lăudate de către doamnele de la curte.

Le-am luat în brațe și le-am răsfoit. Mi-am zis că admirându-mi singură poeziile mă voi simți mai bine. După toate aceste orori, Arta ... Dar în locul sentimentului călduț de satisfacție care ar fi trebuit să mă umple din cap până în picioare, mă simțeam ca și cum mi-aș fi citit lucrările cu ajutorul unor lentile care urâțeau. Cât de formale, de înzorzonate, de lipsite de sentimente adevărate erau aceste poezii! Niște creații mecanice, concepute să flateze pe cei lipsiți de gust, concepute să mă flateze pe mine ... Oh, Dumnezeule, ascultați-o pe aceasta despre Moarte: „Mantie de amărăciune în doliu, acoperă-mă ..." Conține la fel de multe sentimente cât ar putea o doamnă de societate să simtă la moartea unei veverițe. Iar aici aveam un poem despre anotimpuri, plin de metafore amestecate și despre o ciobăniță pe nume Phyllis. Groaznic! Cum am putut fi atât de seacă și sterilă? Cum de

am înțeles atât de puține despre viață? Nefericită din cauza eșecului și a iubirii pierdute, mi-am așezat capul pe coala albă pe care o întinsesem pe masa de scris și am plâns, udând hârtia și ne mai putând să o folosesc.

Scrisoarea mea. Scrisoarea mea către Nicolas. Trebuie să mă apuc de scris. Am luat o foaie uscată de hârtie și mi-am înmuiat pana în călimara cu cerneală. Capul îmi zvâcnea în mod straniu și auzeam cum îmi bubuie sângele în urechi, pe măsură ce așezam primele cuvinte la începutul paginii. Imaginea lui Nicolas mi-a apărut în minte. Tot ce exista în mine, tot ceea ce eram eu îi aparținea în totalitate. „Iubite, gardian adorat al inimii mele", am scris, dar după asta îmi vine foarte greu să descriu ceea ce s-a întâmplat. Cuvintele țâșneau, bătute în argint, din adâncurile inimii mele zdrobite. Curgeau de la sine. Rima și măsura se revărsau pe foaie la fel de natural ca și sângele pulsând. Mi-era foarte cald și febra pusese stăpânire pe mine. Pana continua să alunece pe hârtie ca și cum ar fi fost posedată. Și din toate acestea a izvorât un poem – un poem cum nu mai compusesem niciodată până atunci și cum ar fi fost posibil să nu mai scriu nicicând. Agonie și pasiune pe hârtie. Mă durea ca și cum aș fi fost eviscerată, iar epuizarea care a urmat era asemănătoare morții. Priveam ceea ce așternusem pe hârtie și nu-mi venea să cred ochilor.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Nu credeam că ai așa ceva în tine, a spus o voce desprinsă de trup. În colțul cel mai înalt de lângă tavan am văzut o pereche de ochi galbeni strălucind. În jurul lor, aproape invizibilă, plana umbra obscură a unei perechi de aripi de corb și, ici-colo, obiecte minuscule care sclipeau ca niște scântei.

— Nici eu nu credeam, Monsieur Anael, i-am răspuns, căci îl recunoscusem pe apropiatul lui Nostradamus. Această experiență a fost ... prea dureroasă să o repet.

— În general așa este. Și îți vei da seama că nu se face la comandă. De aceea poezia de la curte este atât de superficială.

— Ei bine, din moment ce creațiile mele sunt cunoscute la curte, de ce să nu scriu în continuare superficial?

— Pentru că acum cunoști diferența. Și ești în stare de lucruri mult mai bune. E prea ușor să mulțumești curtenii cu lucruri superficiale ... acestea nu îi înspăimântă.

— Nu ... nu mai pot ... fi ceea ce am fost.

— Și de ce ai mai fi? Mie îmi plac dialogurile tale. Ultimul pe care l-ai creat a fost excelent ...

— Dar nu pot ... acesta a fost doar ... oh, am avut un gând. O idee se ivise în mine ca o viață nouă, fragedă. Aș putea scrie un alt poem ... ce părere ai despre un dialog plasat în Purgatoriu, între demonii neînsemnați și marii păcătoși și curtezanele din toate timpurile? Mă voi inspira după cinele oficiale ale verișoarei Matheline – seamănă suficient de bine cu Purgatoriul ...

— Oh, îmi place asta! a spus Îngerul Istoriei. Dacă ai nevoie chiar și de cele mai mici detalii istorice, voi fi încântat să ți le pun la dispoziție ...

— De acord! am strigat, proaspăt încurajată, în timp ce mai luam o coală de hârtie. Și așa am scris nu numai singurul poem pe care l-am considerat bun, ci și o lungă scrisoare către Nicolas, ba mai mult, în acea noapte am început prima parte a lucrării *Cena,* sau „Petrecerea de la cină", care a fost tipărită de zece ori în primele șase luni. E greu de spus dacă lucrarea în sine sau urmașele ei au

fost mai populare și dacă ele m-au făcut faimoasă aducându-mi pseudonimul de „Cavalerul Piscului", ceea ce era un fapt adevărat. Dar într-un fel, a fost un ultim blestem al lui Menander, căci în acea noapte mi se dădusc darul de a discerne arta adevărată de cea falsă, cel mai crud dar dintre toate, mai ales pentru un poet.

*

Era târziu, într-o după amiază de ianuarie, când un mesager grăbit a apărut la Porte du Temple, una dintre porțile fortificate ale zidurilor ce înconjurau Parisul. Calul, lac de sudoare, scotea aburi în aerul rece, iar călărețul arăta sigiliile de pe scrisoarea pe care o aducea. După o scurtă oprire s-a îndreptat călăre spre Luvru, pe străduțele strâmte, iar trecătorii se făcuseră ciorchine în jurul soldaților de la poartă.

— Ce este, ce este? strigau văzând expresia de pe fețele lor și auzind strigătele de mirare.

— Pentru Dumnezeu, ducele de Guise a luat Calais-ul! Englezii au fost aruncați în mare!

Dar mesagerul nu auzea strigătele de veselie; se afla deja la jumătatea drumului spre Les Tournelles. Sute de lumânări străluceau la ferestrele înguste din Salle Pavé, iar sunetele estompate ale muzicii au înghețat în întunericul începutului de iarnă în clipa în care mesagerul urca treptele largi de la intrarea principală. La castel avea loc un bal în cinstea căsătoriei celui de-al doilea fiu al ducelui de Nevers. Regele dansa, și pe măsură ce lungul șir de perechi avansau în pași de dans, și-a întors capul spre agitația de la ușă și a văzut un bărbat îmbrăcat în negru îndreptându-se spre el.

— Ce este, Robertet? a întrebat regele ieșind din rând. Muzica s-a oprit.

— Maiestatea Voastră, ducele de Guise a cucerit Calais, a răspuns secretarul regelui. Vestea s-a răspândit rapid prin toată încăperea, ridicând în aer strigăte de bucurie.

— Calais a fost luat? Cum, când?

— Englezii erau complet nepregătiți. Când au încetat să mărșăluiască, armata noastră și-a plasat tunurile în poziție de tragere spre ei și au bombardat forturile de la periferie. După două zile de bombardamente, am spart zidurile și ieri comandantul englezilor a predat fortăreața

Restul poveștii abia a mai putut fi auzit din cauza bolboroselilor, strigătelor, invitațiilor de a ține toasturi.

— Calais, de necucerit ...

— Ha! Răzbunare pentru Saint-Quentin!

— Regina englezoaică a regelui Philip este o nebună – se spune că a cerut întăriri, comandantul, dar ea i-a scris că nu există nici un pericol ...

— Femeile nu ar trebui să ia parte la un război ...

— Înnecați-i pe nenorociți în mare ...

Regele a fluturat din mână către galerie și muzica a început din nou – o fanfară la trompetă – și odată cu ea au venit și ovațiile. Cine nu se bucura că ultima fortăreață a englezilor din Franța fusese cucerită? Însă bucuria cea mai aprigă și mai nemărginită din încăpere aparținea cardinalului de Lorraine. Fratele lui, Guise, cucerise fortăreața. Montmorency nu mai putea să amâne căsătoria nepoatei lor, Mary, regina Scoției, cu Delfinul. Cucerind Calais, de Guise cucerise în cele din urmă Franța. Mary se va căsători cu Delfinul, Delfinul va urma la tron, apoi

Mary va domni asupra Delfinului, iar unchii ei vor domni peste ea. Și după ce vor controla Franța și Scoția, vor reintroduce Inchiziția în Anglia ...

*

Sub cerul mohorât și cenușiu, încărcat cu zăpada care urma să cadă, regele și Delfinul, însoțiți de oficiali importanți, preoți, nobili ofițeri și un tren lung de bagaje, ieșeau pe porțile orașului și se îndreptau spre Calais, înaintând prin peisajul pustiu de iarnă din nord. Acolo vor arbora steaguri strălucitoare și își vor face intrarea triumfală, recompensându-i pe cei viteji cu pământuri și stabilind dreptul de răscumpărare al prizonierilor englezi de rang, curățind catedrala pângărită și restabilind ritualul slujbei catolice.

În urma lor, în interiorul zidurilor Parisului, în palatul Les Tournelles, Caterina de Medici tocmai terminase de dictat răspunsurile unei voluminoase corespondențe oficiale.

— Aceste petiții pot aștepta până când regele, soțul meu, se întoarce, a spus ea, după ce a terminat de citit câteva documente cu sigilii înmânându-le lui Robertet. Acestea, însă, trebuie expediate imediat.

Lua decizii rapid și sistematic, iar modul ei de abordare era eficient. Nu își ascundea nota triumfală din voce. Regele lăsase în mâinile ei guvernarea țării până la întoarcerea sa. Odată cu apariția sa dramatică, îndoliată din cap până în picioare, în fața Parlamentului, și apelul pentru strângerea de fonduri, încununat de succes, asemănător unui om politic, regele i-a acordat un nou respect și o consulta în multe chestiuni politice și

diplomatice. După ce Robertet a făcut o plecăciune retrăgându-se din încăpere, a trimis după doamnele de onoare să o însoțească la slujba zilnică care se ținea în capelă. După slujbă mergeau la cină, servită în maniera în care funcționa un ceas, *huissier de salle* mergând în fața *écuyer* care ducea *nef*, urmați de parada disciplinată a unui maître d'hotel, responsabilii de cămări, purtătorii regali ai tăvilor cu mâncare și alaiul celor care serveau la masă și al pajilor de companie.

Formalități, și-a zis Caterina, în timp ce îngenunchea la slujbă, femeile și curtenii mai mici în rang înconjurându-o. Sunt ordine și ritualuri care îi țin pe oameni supuși față de Dumnezeu ca și față de regele lor. Acesta este secretul domniei de durată – să nu lași nici o fisură în ritual, nici o dezordine în ceremonial. În acest fel totul este bine. Gândul i-a zburat de la ritualul sacru care se desfășura în fața ei, prin care Dumnezeu era convocat să fie prezent sub forma anafurei, spre ritualurile păgâne ale micului ei cabinet, unde ținea sub călcâi forțele demonice Și acolo ordinea era necesară. Ritualul strict l-a împins pe acel răutăcios și nefolositor Menander să acționeze și în cele din urmă iată și rezultatul: putere, influență, toate în cel mai firesc mod cu putință, iar ducesa de Valentinois făcea spume de furie căci petiționarii se îngrămădeau mai degrabă în jurul reginei, decât în jurul ei.

O căldură plăcută a umplut pieptul matern al reginei; clopoțelul suna în altar. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru victoria mea, și-a zis în gând, într-o manieră complet lipsită de logică, în timp ce anafura era ridicată în aer. Într-adevăr, dacă tot a gândit așa, probabil Dumnezeu a fost cel care i-a adus gloriosul triumf personal. În mod sigur

lucrurile bune veneau întotdeauna de la Dumnezeu, așa că o persoană înțeleaptă și plină de sensibilitate cum era ea a câștigat influența corespunzătoare în chestiuni administrative, fără nici o îndoială, prin lucrarea divină. Acum că Dumnezeu îi arătase că era de partea ei, poate că ar trebui să renunțe să mai consulte obiectul acela perfid și să se devoteze activităților creștine în timpul ei liber, redobândindu-și astfel sufletul după această mică deraiere ...

Ziua victorioasă se scurgea în continuare – cina, audiențele din Galerie des Courages și la sfârșitul ei, momentul conversațiilor liniștite și lecturile printre doamnele ei, care fie lucrau la gherghefurile cu broderii, fie jucau dame sau tric-trac, ori se devotau activităților destoinice lecturând cu atenție. În cele din urmă, afară, norii întunecați de deasupra șirurilor de turnulețe bogat împodobite ale castelului s-au deschis și au început să slobozească primii fulgi albi de zăpadă. Însă în camera decorată cu tapițerii un foc strălucitor ardea în șemineul imens și ornamentat. Iar în inima Caterinei căldura persista. Așezată pe o băncuță tapițată, cu picioarele ridicate pe un scăunel, a ridicat ochii din carte ca să inspecteze încăperea.

— Ce citiți acolo? a întrebat ducesa de Valentinois, fața ei îngustă și albă privind peste umărul reginei.

— Istoria Franței, a răspuns regina, și aici am descoperit ce des concubinele s-au amestecat în afacerile regilor.

Ducesa, tăcută și palidă, s-a retras că să studieze fulgii de zăpadă care zburau pe geam în număr din ce în ce mai mare. Degetele ei subțiri și acoperite cu inele erau încordate ca niște gheare. Am fost o proastă, și-a zis în sinea ei. L-am împins pe rege în războiul ăsta de partea

familiei de Guise și acum uite în ce poziție am ajuns. Ei au ocupat poziții importante, mulțumită mie, și deja sunt nerecunoscători. De ce să le mai pese de amantă, când moștenitoarea legitimă este de-a lor? Ce se va întâmpla când vor ajune până la urmă să controleze afacerile regatului? Cât de repede sunt uitate favorurile, medita ducesa, văzând-o pe regină ridicând ochii din carte ca să converseze un moment cu ducesa de Guise. Ce moment încântător, ce zâmbete. „Concubină", spusese regina. Uită-te la ele cum au năpădit pe ea. Iar după ce se va întoarce regele, vor vedea că încă mai am autoritate.

*

Pe timpul iernii drumurile erau într-o asemenea stare că nunta Delfinului cu regina Scoției a trebuit să fie amânată până în primăvară când regele și regina Navarrei puteau să părăsească regatul lor muntos ca să ia parte la ceremonie. Și numai după ce apele mării s-au potolit, a fost posibil ca și împuterniciții desemnați de Parlamentul scoțian să se aventureze în traversarea oceanului. Coroana Scoției nu călătorea singură, căci în ciuda cererii regelui Franței, Parlamentul scoțian a refuzat să pună în primejdie prețiosul obiect.

Pe la jumătatea lui aprilie, când au sosit împuterniciții, aranjamentele lungi și complicate ale unirii celor două regate începuseră. Primele au fost tratatele aduse de împuterniciții scoțieni: regina Scoției în vârstă de șaisprezece ani a semnat actele prin care țara ei îi va garanta libertățile străvechi, și, deși se căsătorea cu un rege francez, dacă va muri fără vărsare de sânge, coroana ve reveni moștenitorilor Scoției. Apoi au venit contractele

secrete prezentate de viitorul ei socru și unchii de Guise, iar pana ei a zgâriat la fel de entuziastă foia, promițând exact opusul: că tronul Scoției va reveni regelui Henri și moștenitorilor lui pentru totdeauna, chiar dacă ea va muri de moarte bună, obligându-se ca întregul venit al Scoției să fie cedat Franței, tot ceea ce regina ar putea să promită țării sale și ar prejudicia interesele regelui Franței fiind caduc.

După ce Scoția a semnat tratatele în secret, ceremoniile au continuat cu logodna formală a micuțului prostănac cu fața tâmpă și roșcata orgolioasă pe care acesta o adora. Cei care asistau la semnarea actului de logodnă în marele hol de la Luvru, în prezența regelui și ai reginei, a Nunțiului Papal și nenumăraților demnitari ai bisericii, au observat în cei doi tineri o pereche încântătoare de tăblițe de ardezie goale care așteptau să fie scrise cu ambițiile celorlalți. Păreau niște prostuți delicios de aroganți, atât de ușor condus de lingușitori, de pretinșii prieteni și de invidii secrete. Lupii de la curte își lingeau buzele anticipând.

*

Era dimineața devreme, în data de douăzeci și unu aprilie. Mulțimile și amatorii de curiozități începuseră să roiască în piața pavată cu piatră din fața catedralei Notre Dame. Acolo, la marginea pieței, un bărbat cu înfățișare înfloritoare, cu o barbă castanie vârstată cu gri, a coborât după un chipeș armăsar negru ca să intre în vorbă cu două doamne într-o litieră deschisă, trasă de un singur cal.

— Ei, dragele mele, desfătați-vă ochii; fără îndoială că niciodată în viața voastră nu o să mai asistați la o asemenea nuntă costisitoare. Una dintre doamne era o

persoană imensă cu o pălărie cu o croială bizară, peste care pusese un văl, cu intenția clară de a opri orice rază periculoasă și rătăcită a sferei strălucitoare de pe cer să-i atingă tenul. Cealaltă era înaltă și slabă, cu nasul acvilin, cu expresia feței inteligentă, dar marcată de o tristețe ascunsă. Lângă caleașcă, călărind în spatele unui valet în livrea, se afla o fată brunetă ai căror ochi luceau de idilicul eveniment. O nuntă; ce ar putea fi mai frumos? Înaintea lor, în piața catedralei, tâmplarii ridicaseră o platformă cu boltă și o galerie, care era acum împodobită cu ghirlande din frunze de viță de vie. În fața impozantei intrări principale a catedralei, lucrătorii așezau un baldachin din catifea albastră, presărat cu flori de crin aurii și imprimată cu blazoanele noului rege al Scoției și ale reginei acestuia.

— Tată, întotdeauna trebuie să vorbești despre cheltuieli? a întrebat fata brunetă. Sunt sigură că regele nici măcar nu ține cont de asemenea lucruri când vine vorba de o nuntă regală.

— Cât mai multe laude exagerate și paradă; regele strânge bani pentru această nuntă încă din ianuarie când l-a chemat la el pe ministrul de finanțe. Bancherii din Lyon au refuzat să-i mai împrumute vreun gologan; a fost nevoit să stoarcă bani de la moșieri.

— O nuntă ieftină ar fi însemnat că nu e în stare să finanțeze războiul; atunci regele Philip și-ar redubla eforturile. Să nu faci niciodată economii când e vorba de paradă, Sibille, ține minte asta, a spus doamna de proporții considerabile însoțitoarei sale din caleașcă.

— Am închiriat o fereastră chiar acolo, la etaj, pentru procesiunea religioasă, a spus bărbatul cu barbă

pătrățoasă, arătând cu degetul în sus. O să aveți o panoramă perfectă.

— Nu aș vrea să pierd nimic, a spus doamna voluminoasă, rearanjându-și cutele vălului. Când au ajuns la fereastra lor închiriată, mulțimea umpluse piața în așa măsură încât sulițașii au trebuit să deschidă calea spre baldachinul sub care avea loc ceremonia de nuntă.

*

Privitorii adunați în piață auzeau explozia goarnelor din palatul episcopului anunțând procesiunea care se îndrepta spre catedrală. Sunetul muzicii și uralele mulțimii se apropiau din ce în ce mai mult și în sfârșit parada și-a făcut apariția. Muzicanții, duzini, ba nu, mai mult de atât, toți îmbrăcați în roșu și galben deschideau calea, întâi tobele, apoi goarnele, împărțind mulțimea din piață, apoi veneau oboaiele, flajeoletele, violele, chitările și țiterele. Încântarea mulțimii a crescut odată cu apariția celor o sută de gentilomi ai casei regale, splendizi în cape căptușite cu satin, mantale din mătase grea, veste din brocart și încărcați cu podoabe: lanțuri de aur, pălării cu pene și broșe, jartiere brodate cu fir din metale prețioase, pantaloni bufanți sau largi, înțepeniți cu păr din coama calului sau cu broderii. Murmurul și bolboroseala crescândă a mulțimii se intensificau: cerule, acela era Villeville! Uite-l pe Nevers! Ești sigur? Privește cât de mare este medalionul acela din aur! Apoi și-au făcut apariția lorzii și prinții bisericii. Starețiii, episcopii și arhiepiscopii mergeau în fața cardinalilor: Bourbon, Lorraine, Guise, Sens, Meudon și Lenoncourt, glorioși în mătase roșie, chipiile lor roșii și cu colțuri inspirând

teamă și admirație. După aceștia, cardinalul Trivulzio, reprezentant al Sfântului Scaun, se deplasa încet, impunător, precedat de doi purtători care duceau o cruce enormă și un sceptru greu din aur solid.

— Iată-l și pe Delfin. El este mirele! strigau privitorii din mulțime. Fețele se îngrămădiseră la geamurile de deasupra pieței ca să aibă o priveliște mai bună.

— Cine este cel care-l însoțește? Priviți, este regele Navarrei!

Deasupra mulțimii, cocoțată la geam, Madame Montvert l-a văzut pentru prima oară pe fiul și moștenitorul lui Henri al II-lea.

— Arată îngrozitor de scurt pentru cei paisprezece ani ai săi, a spus ea.

— Sunt sigur că va crește, i-a răspuns soțul. Se spune că va fi un rege mare într-o bună zi. Am auzit că însuși Nostradamus a prezis acest lucru.

— Oh, iat-o și pe mireasă! Priviți-i rochia! a spus Clarette. Iar acesta este regele! Exact ca în portretul de pe monezi!

Sub fereastră, în mijlocul mulțimii fracționate și stăvilite de gărzi, Mary, regina Scoției, se îndrepta spre ceremonia religioasă, flancată de regele însuși și de unchiul ei, eroul momentului, ducele de Guise, învingătorul de la Calais, asasinul englezilor, salvatorul Franței. La vederea lor, uralele pentru Delfin, cumva lipsite de pasiune, s-au intensificat și au crescut cu forța unui tunet. „Viață lungă regelui!" „Viață lungă ducelui!" „Viață lungă ... viață lungă ..." Iar mireasa, în vârstă de numai șaisprezece ani, înaltă, alb-rozalie, ce frumusețe! „Viață lungă viață lungă ..." ovaționa mulțimea.

Rochia ei, o minunăție despre care să tot povestești la gura sobei: cusută cu fir de argint, împodobită cu pietre prețioase și acoperită cu o capă din catifea violet brodată cu aur. Peste părul auriu roșcat trona o coroană din aur acoperită cu perle, diamante, rubine, safire și smaralde, iar în centru un granat uriaș evaluat la cinci sute de mii de coroane. „Viață lungă ... viață lungă ...“ În urma ei, regina Franței și regina Navarrei. „Viață lungă celor trei regine! Viață lungă ... viață lungă ...“

La intrarea în catedrală, regele Henri și-a scos un inel de pe deget pe care l-a înmânat Cardinalului care va oficia ceremonia, iar nunta a fost celebrată sub bolta din catifea și aur, în fața ușii catedralei. Când proaspeții căsătoriți, mirele și mireasa, și alaiul de nuntă au intrat în catedrală să asiste la slujbă, heralzii care au rămas afară au aruncat cu monezi din aur și argint spre mulțime, strigând: „Mărinimie! Mărinimie!“

Privind agitația de sub fereastră, în timp ce trupurile din piața catedralei se loveau unele de altele, urlând și înhățând banii, Monsieur Montvert a remarcat:

— Prefer o fereastră pentru asemenea ocazii. Nu știi niciodată ce se întâmplă când atât de mulți oameni sunt adunați la un loc. Și cu asta a trimis după cina pe care o comandase din timp, clapon rece și rață, șuncă feliată, trei feluri de vin și o varietate de gemuri dulci.

— Agitație afară, agitație și înăuntru; întotdeauna e mai bine să nu te amesteci, a spus Madame Tournet, tăindu-și încă o felie de șuncă.

— Adevărat, adevărat, a spus Monsieur Montvert, mângâindu-și barba. Dar de cele mai multe ori te trezești implicat fără să vrei. Este o modalitate prin care ne țin

ocupați. Presupun că oficialitățile consideră că e mai sigur în acest fel.

Și nimeni nu știa dacă se referea la războaie, la noua bătălie pentru influență, ori la ceva cu totul diferit.

*

Șase luni mai târziu, în toiul negocierilor pentru pace cu regele Spaniei, regina Mary a Angliei, distrusă, hidropică și stearpă, se afla pe patul de moarte. Zăcea în patul ei imens, înconjurată de medici, preoți și doamnele de onoare care o jeleau, dându-și duhul puțin câte puțin, până când, înainte de rugăciunea finală, a rostit câteva cuvinte atât de neclare, încât doctorul a trebuit să se aplece deasupra ei ca să le audă.

— Deschide-mi inima după ce voi muri și vei găsi scris pe ea 'Calais'.

Când mesagerii trimiși din Anglia au ajuns la Luvru, însuși regele Henri s-a dus la nora lui adolescentă ca să o informeze că acum era regina legitimă a Angliei.

Regele-delfin, moștenitor al tronului Franței, și regina-delfin, soția lui, și-au unit blazoanele cu cele ale Angliei, așteptând să preia tronul țării.

Departe, în Escurial, veștile au ajuns în cele din urmă și la urechea regelui Philip al Spaniei că soția lui englezoaică, bătrână și stearpă, era moartă. Așezat la masa de scris imensă, de la care conducea jumătate de planetă, a scris o scrisoare și a sigilat-o. În ziua următoare, ambasadorii au plecat călări la Paris. Ordinele pe care le duceau erau acestea: Regele Philip al Spaniei propunea să întărească pacea cu Franța prin căsătoria cu micuța Elizabeta de Valois, fiica în vârstă de paisprezece ani a regelui Franței.

*

— E absolut indecent felul în care se privesc, a spus Monsieur Damville, utiându-se la mirele și mireasa așezați pe podiumul de la masa principală. Servitorii alergau în sus și în jos de-a lungul uriașului hol al reședinței Hôtel Montvert, ca să toarne vin în pahare și să defileze printre mesele lungi pline cu invitați cu feluri noi de mâncare, de fiecare dată care mai de care mai exotice. Femei căsătorite cu bonete pe cap, bărbații purtând pălăriile lor cele mai bune, aerul aprins de zarva și muzica din galerie: era un banchet de nuntă de neuitat, deși, așa cum spuneau invitații de rang, oarecum exagerat, un pic cam extravagant pentru un bărbat care provenea dintr-o familie dubioasă, mai ales când atât de multe dintre familiile cele mai bune ale regatului erau falite în urma războiului.

— Da, căsătoriile nu ar trebui făcute niciodată din dragoste, spunea tovarășul său de la cină, care cu greu durează o săptămână după ce se termină ceremonia. Ar trebui încheiate în folosul celor două familii care dăinuiește permanent.

Mireasa, atât de mărunțică, brunetă și cu obrajii rozalii, tăia friptură pentru mire, al cărui braț drept era bandajat în mătase neagră.

— Aș fi refuzat invitația, dacă nu aș fi auzit că însuși Sieur de Vieilleville în persoană vine. Invitatul examina argintăria grea de pe mesele lungi, camera fabulos mobilată, picturile rare, lambriurile poleite cu aur, șirurile de ghirlande atârnând pretutindeni și își încorda nările ca și cum ar fi mirosit ceva neplăcut.

— Unchiul lui ... în vremurile acestea și cel mai bun nobil de viță trebuie să-și aducă tributul bancherilor, a

spus tovarășul, înțepând un *pomme dorée* și tăind o chifteluță condimentată și tăvălită prin șofran și gălbenele.

— Am auzit că atunci când zestrea fetei a fost stabilită la două sute de mii de coroane, tatăl mirelui și-a dat binecuvântarea. Tovarășul de la masă s-a oprit să mai devoreze o aripă de fazan ca să o ude cu vinul dintr-un pocal pe care îl împărțeau amândoi.

— Și asta și favorurile și titlurile pe care regele le-a conferit bancherilor ...

— Biragues, Gondi, unde se vor opri?

— Nu până în momentul în care dobânzile împrumutului pentru război nu vor fi plătite, iar apoi, bineînțeles, va avea loc celebrarea nunților care păstrează pacea ... nu, astea sunt timpuri imorale, când bancherii sunt făcuți gentilomi mai repede decât larvele se transformă în muște.

— Cu toate acestea, trebuie să recunoști că această poveste de iubire întrunește cerințele unei căsnicii adecvate: d'Estouville își reface averea, iar acest individ, Montvert, este cu un pas mai aproape de tron.

— Și totuși este obscen. Uită-te cum se agață de el. A lăsat să se înțeleagă că tot eroismul lui de la Thionville a fost inspirat de ea – ce absurd; nici măcar nu era amanta lui. Cum să te îmbraci în culorile fiicei unui bancher? Ah, un alt toast ...da, să bem ... viață lungă și bogăție! Și cu un strigăt plin de bucurie, invitații au ridicat din nou pocalele în aer.

În timp ce oaspeții se înghesuiau în dormitor ca să-i vadă pe cei doi miri în pat și să fie martori la consumarea căsătoriei, mama miresei stătea de vorbă cu o tânără înaltă, cu fața tristă, îmbrăcată toată în negru.

— Oh, draga mea, va fi cea mai mare fericire a vieții mele să-l văd pe Nicolas așezat la casa lui la fel de bine ca sora lui, a spus femeia mai în vârstă. Tânăra a suspinat.

— Nu văd cum va fi vreodată posibil, a spus ea.

— Să nu subestimezi niciodată isteţimea dragului meu Monsieur Montvert, a spus mama cu o voce satisfăcută. Cu noile lui cunoştinţe, are speranţa că va negocia iertarea lui Nicolas aşa încât acesta să se poată întoarce în ţară. Câţiva bănuţi pe ici, pe colo, ştii ... negocierile semnării tratatului de pace merg bine şi ultimele zvonuri spun că va avea loc o nuntă regală. Ultima speranţă a lui Monsieur Montvert este că se va declara o amnistie generală, dacă prinţesa Elizabeta se va căsători cu regele Spaniei. Soţul meu plănuieşte să se apropie de el atunci. Dar să nu ştie că ţi-am spus eu; iubeşte surprizele. Şi din moment ce, ei bine, acel ... um ... mic *obiect* din cutie nu mai constituie o problemă, nu mai are nici cel mai mic dubiu faţă de justeţea mariajului vostru. Ştii bine, draga mea, că soţul meu vă stimează din ce în ce mai mult şi pe tine şi mai ales pe mătuşa ta ...

Cei care stăteau în preajma lor au observat cea mai uimitoare metamorfozare a feţei tinerei femei. Culoarea i-a revenit în obraji, iar strălucirea care o înconjura aproape că putea fi pipăită.

XXI

Face parte din iscusința regilor de a masca un tratat prost de pace printr-o petrecere extraordinară. Și ce petrecere va fi aceasta: o nuntă dublă, urmată de o festivitate publică grandioasă, prin care fiica regelui se va căsători cu vechiul inamic, regele Spaniei, printr-o derogare, iar sora regelui, fată bătrână, se va mărita cu ducele de Savoia. Pentru toată această afacere uriașă lucrătorii, țesătorii, pictorii și tâmplarii roboteau zi și noapte ca să transforme tot Parisul într-o sală de recepție. Traseele pe unde va trece procesiunea au fost împodobite cu stindarde, odoarele bisericești au fost scoase de la păstrare ca să împodobească catedrala, iar când trotoarele de la Luvru și chiar și de la Les Tournelles au fost considerate prea mici pentru mulțimea uriașă de invitați și demnitari, larga stradă St.-Antoine, care trece prin fața palatului Les Tournelles, a fost transformată în loc de defilare pentru nuntă. O platformă lucrată cu grijă a fost ridicată în fața palatului pentru doamnele importante și distinșii oaspeți și fiecare fereastră cu vedere la stradă fusese rezervată și închiriată – unele chiar de două ori, de mai mulți proprietari lipsiți de scrupule. Zile întregi cu muzică, baluri mascate, ospățuri publice, sporturi, baluri, defilări vestimentare, cine nu era fericit într-un asemenea moment fantastic? Însă cei mai fericiți erau bancherii italieni, care acordaseră un împrumut cu o dobândă ridicată pentru

toate aceste petreceri, căci regatul era aproape falit din pricina ultimului război contra Imperiului, iar pacea însemna că împrumuturile le vor fi returnate.

În camerele de pe rue de la Cerisée, Scipion de Montvert mânca prăjiturele de pe o tăviță din argint și comenta profiturile investițiilor unor fonduri mici care îi fuseseră încredințate de către Pauline Tournet.

— S-au dublat, draga mea, s-au dublat. Este o investiție pe care aș fi făcut-o și pentru iubita mea mamă, dacă ar mai fi fost în viață. Singura întrebare este dacă vrei să reinvestești banii în continuare sau să-ți încasezi acum profiturile. Câteva tablouri mari și scumpe, de natură religioasă, îi priveau din holul din spatele lor. Madame Tournet, în dorința de a-și redecora casa, ca urmare a prosperității sale în creștere, adăugase ciucuri aurii oricărui obiect din cameră, care nu era mobil.

— Cât timp avem la dispoziție, dragă Monsieur de Montvert?

— Corabia pleacă luna viitoare, dar tot mai rămâne vreme ca să investim în cargo – oricum, nu te sfătuiesc să-ți bagi toți banii în el ...

— Da, într-adevăr, a spus mătușa Pauline cu un chicotit subtil. Există întotdeauna riscul de a fi atacați de pirați.

— Și am o surpriză pentru voi două – am închiriat o cameră exact față în față cu podiumul principal, cu două ferestre late excelente. Aș fi onorat dacă tu și cu mătușa ta vă veți alătura mie și micii mele familii ca să privim turnirul. Proaspătul meu ginere va fi însoțitorul unchiului său. Este o mare onoare, după cum știi. Montvert arăta profund mulțumit de sine. Și cine știe, Demoiselle Sibille, poate veți fi inspirată pentru unul dintre micile

dumneavoastră prinosuri poetice care sunt atât de populare printre doamnele de la curte.

— Vai, vom fi încântate să acceptăm, a spus Madame Tournet. Sibille trebuie să uite de dorul lui Nicolas.

— Fii curajoasă, dragă, dragostea va triumfa. Am făcut deja demersuri la maître d'hotel al regelui privind posibilitatea de a-i cumpăra iertarea, dar este delicat, înțelegeți. Iar în acest timp, învață o meserie. Într-o zi sper că mi se va alătura în afaceri.

— Aș fi plecat într-o secundă să fiu cu el, dacă nu ar fi fost regina, a spus Sibille, care nu se apropiase de prăjiturele. L-aș urma până la capătul pământului în picioarele goale și până la sfârșitul vieții mele. Nu puteți să mă ajutați să fug?

— Vei putea cu greu să i te alături dacă tu sau restul familiei vom fi morți. Vezi, dacă obiectul acela odios din cutie se tot ține după tine, singura persoană care te va proteja de cei care și-l doresc este regina, iar singurul lucru care te protejează de regină este cutia și teama ei că ai putea să-i pui dorințe pentru tine însăți. Să sperăm că nu o să afle niciodată că Menander este prea ocupat să pună în mișcare alte intrigi răutăcioase de-ale lui. În momentul în care va descoperi acest lucru, mecanismul nu va mai funcționa – atunci vei avea și mai mari necazuri. Cea mai bună cale de a ascunde amestecul ei din trecut cu diavolul este – ei bine – mă tem, nesănătoasă pentru tine. Florentinii sunt foarte răzbunători, draga mea, și își ascund secretele bine – crede-mă în această privință, căci și eu sunt unul dintre ai lor.

— Ce minte ai, Monsieur de Montvert – e ca mecanismul unui ceas bine uns. Nu îți scapă nimic. De ce nu mai iei o prăjitură? Mătușa a făcut un gest spre tăviță.

— Ah, sunt delicioase, a spus Montvert servindu-se cu încă o bucățică. Trebuie să iei o prăjiturică, draga mea, ca să nu slăbești. Trebuie să-ți menții puterea minții. Te afli într-o situație delicată și doar forța minții te va scoate din ea. Dacă stăm să ne gândim, chiar și eu, un părinte care face gafe, am interpretat cândva greșit legăturile tale la curte.

S-a oprit ca să înghită și ultima prăjiturică, apoi a măturat cu mâna firimiturile care îi căzuseră pe haină.

— Dar am fost așa de încântat să descopăr că ești și virtuoasă și ai și origini alese și trebuie să recunoști că adevăratul impediment al căsătoriei tale este mult mai supărător și complex decât cele obișnuite. În primul rând posezi o cutie blestemată; un neajuns categoric pentru a-mi deveni noră. Mă temeam că nu vei putea să scapi niciodată de influența lui diabolică. Acum că poți scăpa de cutie, faptul că știi secretele reginei te pune într-un pericol mai mare ca înainte. Numai dacă, desigur, păstrezi cutia, care inspiră teamă, iar în anumite persoane cel mai uimitor imbold de a-și lepăda sufletele. Oricum, dacă o păstrezi, ești în pericol permanent de a fi atacată de cei care doresc cutia. O dilemă – una mult mai complexă decât cea a lui Menander, mă tem. Îmi vine greu să îmi imaginez o cale de scăpare, numai dacă nu fugi undeva unde nu te pot ajunge agenții reginei și să îngropi cutia într-o loc necunoscut. Dar apoi, suntem absolut siguri că și-a pierdut abilitatea de a te urmări? E o problemă, o problemă – trebuie să așteptăm să vedem cum lucrează Soarta ca să ne arate calea.

*

— Regina Spaniei, da, regina Spaniei! Dorința mea cea mai dragă mi s-a îndeplinit, exact așa cum mi-am dorit. 'Toți copiii mei să domnească într-o zi', am spus, și ce minunat că va deveni regină exact la aceeași vârstă la care eu am fost trimisă în Franța. În zilele cu baluri, spectacole și festivități care au urmat nunții fiicei sale, Caterina de Medici s-a apucat cu ghearele de orice amănunt, sorbind din ochi și glorificând amintirea care va fi pentru totdeauna gravată în inima ei: Elizabeta în inima marii catedrale, într-o rochie înțepenită cu bijuterii, în momentul în care coroana imperială a Spaniei a fost așezată pe capul ei mic și strâmt. Alături de ea, împuternicitul regelui Philip, ducele de Alva, cu bărbița lui lungă și subțire, cu gulerul din dantelă țeapăn în jurul feței sale înguste și înconjurată de floarea aleasă a nobilimii franceze, ale căror origini se pierdeau în negura timpului, aducând omagii fetiței sale, Elizabeta ei, care era proclamată regină a Spaniei. Regina celui mai mare imperiu din toate timpurile. Regină a două continente, a două lumi, a răsăritului și a apusului. Era o răzbunare și față de insultele ducesei de Valentinois și pentru anii de pretinsă prietenie. Fiica *ta* trebuie să se căsătorească așa cum i se cuvine unei prințese de sânge. Fiica *mea* este o regină-împărătească.

— Soarta, Maiestate. Mulțumită dumneavoastră, casa de Valois este destinată să pășească înainte dintr-un moment de glorie în altul. În timp ce o cameristă strângea șireturile corsetului Caterinei, Madame Gondi aducea juponul brodat cu aur, din șifonierul încuiat, iar Madame d'Alamanni rochia cu bijuterii pe care regina o va purta la

balul mascat al serii. Mâine va avea loc cel mai mare și ultimul eveniment înainte ca Elizabeta să plece spre Toledo: Turnirul celor trei regine. Și apoi apoi Elizabeta va pleca.

— Ce riscuri mi-am asumat și ce griji – și toate în secret! Este un sacrificiu, un sacrificiu de mamă. Deja îmi pare rău după compania Elizabetei. Este atât de isteață și atât de desăvârșită pentru cei paisprezece ani ai săi. Nădejdea mea, bucuria mea ... dar reginele trebuie să ducă o viață diferită de a celorlalți ... oftă Caterina. Dintre toți copiii ei, Elizabeta era partenera ei adevărată, fiica ei preferată. Dintre toți pruncii ei, era singura care nu era bolnavă, schiloadă, retardată, ci avea ochi strălucitori și piele măslinie, avea o minte ageră și plină de tact, plină de vioiciune. Ce chinuri a suferit până a crescut-o, căci a fost bolnăvicioasă în copilărie. Și ce lucru rar, cât de prețioasă și destoinică era comoara ei! Dar acum vor fi regine pentru totdeauna. Elizabeta va sta mereu la dreapta Caterinei când se vor întâlni, întocmai cum vor sta la Turneul celor trei regine care va încununa festivitățile de a doua zi. Și, în secret, viermele satisfacției se răsucea în măruntaiele Caterinei; la stânga va sta regina Scoției, nora ei tăioasă, sau regina-delfin, așa cum era acum numită. Regina unei jumătăți de insulă sărăcăcioase, capricioasă și răsfățată, având ani de așteptat până să ocupe locul de onoare al Caterinei, în timp ce *Elizabeta*, Elizabeta ei, era regina *Spaniei* și a celui mai puternic imperiu de pe pământ. Ah, poți să spui tot ce vrei, regină Marie, despre „fiicele negustorului", astăzi fiica *mea* este regina *Spaniei*!

Un paj în livrea de mătase hoinărea printre multitudinea de doamne, cameriste, jupoane și cutii cu bijuterii.

Nerăbdătoare, regina s-a întors spre micuțul paj slab și deșirat în vârstă de doisprezece ani, vlăstarul diform al unei case mari, atât de nerăbdătoare de fapt, că servitoarea care-i prindea gulerul, abia a reușit să nu o zgârie pe gât.

— Ce a spus regele, soțul meu, când i-am trimis culorile mele să le poarte în turnirul de mâine?

— Maiestatea Voastră, a croncănit pajul, vocea lui în schimbare alternând de la tonurile joase la cele înalte, din cauza emoției, maiestatea sa, regele, a spus ... că ... va purta culorile ... ducesei de Valentinois.

— Mulțumesc, a răspuns regina rece ca gheața. În sinea sa, bucuria și gloria se transformaseră în stană de piatră, o piatră funerară, grea și tare. Ducesa de Valentinois îi otrăvea fiecare moment de fală. Cât va mai dura, cât va mai trebui să aștepte până când cealaltă dorință să-i fie îndeplinită?

*

În grajdurile regale ale castelului Les Tournelles, o armată de potcovari, grăjdari și servitori munciseră în ultima săptămână de la răsăritul până la apusul soarelui. Răgetele leului din menajerie și țipetele păunilor din parc se amestecau cu zăngănitul și zornăitul potcoavelor de cai și a armurilor modificate pentru turnir, cu strigătele servitorilor de a face loc liber, căci unul dintre armăsarii imenși și sălbatici era adus de la grajduri în stalul său. Apoi urma țesălatul, periatul, lustruitul, ferchezuitul și poleitul potcoavelor – toate dichiselile care fac ca armăsarul unui nobil ce participă la un turnir să sclipească în soare ca metalul lustruit. Căruțe cu ovăz, băieți cu

găleți de apă, șelari cu frâie noi, împodobite cu argint, își încrucișau cărările și își făceau loc unii altora, căci grajdurile erau foarte aglomerate. Unii dintre invitați se urcaseră pe proprii lor cai pentru turnir. Toți își aduseseră echipamentul personal, iar oamenii și harnașamentele trebuiau stivuite și ele pe undeva.

— Regele va călări pe Le Victorieux? l-a întrebat un grăjdar pe dresorul calului regelui.

— Fără lauri sau frunze de castan. Regele se va îmbrăca tot în alb și negru în onoarea ducesei de Valentinios și vrea un cal negru. Pe cel care l-a adus ducele de Savoia, Le Malhereux. Cel aflat în ultimul staul. Iar Le Defiant să fie și el pregătit.

Un băiat a adus imensul armăsar turcesc, un dar de la viitorul cumnat al regelui, din staulul său și l-a legat între doi stâlpi. În timp ce doi grăjdari periau uriașul armăsar negru ca să strălucească puternic, cel care a pus întrebarea s-a apucat de sarcina delicată de a-i lustrui fiecare dintre imensele potcoave. Pe măsură ce trebăluia, fluiera încetișor. O să aibă o priveliște bună mâine, chiar dacă de la nivelul solului.

*

În noaptea aceea, Caterina de Medici, regina Franței, vrăjitoare amatoare, diletantă într-ale magiei, s-a trezit țipând. Era târziu în noapte, chiar foarte târziu, și pe holurile umbroase ale Luvrului torțele sfârâitoare arseseră aproape până la capăt. Un arcaș se oprise pe scara care ducea sub apartamentele reginei crezând că a auzit ceva, dar s-ar putea să fi fost o pisică, sau poate briza indiscretă a nopții. Cearceafurile reginei erau încâlcite și ude de

transpirație și i s-a părut că alunecase brusc de la o înălțime mare. Teroarea pândea în colțurile baldachinului din brocart al patului ei, iar în urechi îi vibra râsul prăfos și metalic al capului mort și putrezit de secole. În imaginația ei, capul se ascundea în cutia lui pe undeva prin cameră și își bătea joc de ea.

— Dorința inimii ți-a fost îndeplinită, mărită regină. Timpul ți-o va demonstra, a spus mumia, cu o voce care foșnea ca frunzele moarte. Iar viziunea, viziunea care o trezise din somn, nu și-o putea scoate din minte: soțul ei, regele, zăcând gol și mort într-o baltă de sânge, cu ochii ca niște răni înfiorătoare și sângerânde și gura larg căscată într-o ultimă expresie de oroare și surpriză.

— Nu asta, nu asta, oh, Doamne, nu asta am vrut, spunea regina, sau murmura, ori gândea – nici ea nu ar fi putut să spună exact.

— Oh, toate astea, ba chiar și mai mult, a spus vocea uscată și sinistră.

— Am îndepărtat influența Dianei de Poitiers, ducesă de Valentinois, asupra soțului tău pentru totdeauna, așa cum ți-ai dorit.

— Ce se petrece, Maiestate? a întrebat camerista care dormea pe patul cu rotile, înfășurându-și cearceafurile în jurul trupului gol și grăbindu-se să tragă perdelele grele ale patului. După perdele, regina avea fața ca o mască de groază, se holba la ceva invizibil, localizat undeva, în apropierea stâlpilor patului. Ceea ce vedea regina erau litere de foc, care explodau și-i pârjoleau inima și măruntaiele:

— Leul cel tânăr îl va învinge pe cel bătrân într-o singură înfruntare ...

O singură înfruntare. Nu o înfruntare în război, ci o luptă contra unei persoane. Regele ia parte la turnir mâine. Nu o să-l lase să se lupte cu un bărbat care poartă un leu pe scut. Ah, să nu se întâmple nimic. Sfântă Fecioară, iartă-mă, protejează, salvează ...

— Prea târziu, a șoptit capul.

Camerista a văzut buzele reginei rostind o rugăciune. Fără să scoată un cuvânt, a tras perdelele la loc și s-a retras. Dar nu a mai luat-o somnul în noaptea aceea.

*

Ziua era frumoasă și luminoasă și mulțimea bucuroasă umpluse până la refuz toate ferestrele disponibile și acoperișurile de pe rue St.-Antoine, unde grilajele vopsite în culori strălucitoare, care demarcau arena, fuseseră ridicate și proaspăt răzuite de noroi, toate aveau aceeași grosime și erau aliniate la același nivel, peste dalele de piatră brăzdate de sub ele. Din fiecare turnuleț din Les Tournelles, palatul îmbodobit cu foișoare, fluturau în vânt stindarde noi confecționate din mătase. Tribuna doamnelor era acoperită cu un baldachin și împodobită cu tapițerii în culori vii și lucitoare, iar în centru, ocupând locurile de onoare, stăteau cele trei regine, care mai de care mai strălucitoare ca cealaltă. Numai o singură persoană era acră și furioasă și își ascundea adevăratele sentimente în spatele unei măști chiar mai elaborată decât cea în spatele căreia regina Franței, cu fața palidă și rotundă, își ascundea teama. Bărbatul furios, care stătea în tribuna rezervată demnitarilor străini și prinților bisericii, era ambasadorul Angliei. Remarcase că pe fiecare stindard și pe broderia de pe mânecile fiecărui

crainic era cusut blazonul reginei-delfin, care atârna și de pe grilajele tribunei alături de blazoanele reginelor Franței și Spaniei, pe scurt, fiecare haină regală franceză cu blazoane, conținea stema Angliei. Nu s-ar fi putut face o declarație mai clară de război între Mary, regina catolică a Scoției, moștenitoare a tronului Franței și Elizabeta, tânăra regină protestantă a Angliei. Dar pentru francezi, totul făcea parte din măreția zilei respective. Triumful inevitabil al alianței catolice făcea parte din planul măreț al lui Dumnezeu pentru Franța. Ce drept avea ambasadorul fiicei nelegitime a unui rege divorțat să se plângă?

Cu buzele strânse și încheieturile degetelor albe, regina Franței cu față mică de spiriduș a auzit goarnele crainicilor anunțând sosirea regelui în arenă. Biletul pe care i-l trimisese, oare îl primise? Am avut un vis, scria în el. Nu intra în arenă azi. Amintește-ți cuvintele lui Luc Guaric și ale lui Nostradamus. Acesta este cel de-al patruzeci și unulea an.

Regele, îmbrăcat conform tradiției cu o pelerină alb și negru, purtată peste armura de un negru strălucitor și gravată cu aur, s-a oprit la capătul câmpului de luptă, s-a înclinat de pe șaua înaltă de turnir, așezată pe spatele lui Le Malheureux ca să ridice biletelul.

— Superstiții, a spus regele, mototolind hârtia și aruncând-o cât colo. Mă consideră un fraier? Un rege nu se retrage din competiție odată ce și-a anunțat intenția de a participa.

Apoi s-a adresat hotărât micuțului paj:

— Spune-i reginei, soția mea, că voi participa la turnir astăzi, și că voi ieși învingător.

Însoțitorul său i-a înmânat lancea și s-a ghemuit pe cal. Era un călăreț frumos, călărind țanțos, și pe măsură ce înainta în arenă ca să se prezinte, cu penele coifului zburând în bătaia vântului și armura sclipind, îl răsplăteau ovațiile pline de admirație și respect ale mulțimii. Încă nu am îmbătrânit, gândea regele. Nici nu m-am îngrășat prea mult. Pot să le mai arăt câte ceva bărbaților de douăzeci de ani. Și-a tras vizorul barat cu aur peste ochi, apoi la semnal, a dat pinteni armăsarului negru. Cei doi călăreți s-au izbit cu o bufnitură; lancea regelui s-a sfărâmat, iar adversarul său a rămas fără cal. Ovații și aplauze. Regele Franței era în continuare regele echitației. Putea regele Spaniei, bătrânul acela cu privirea încețoșată, să se descurce la fel de bine? În standuri a văzut-o pe Diane fluturându-și batista spre el. Soția lui, palidă și corpolentă, nici măcar nu a zâmbit la triumful lui. Câtă vreme va mai fi înhămat de această italiancă impasibilă și superstițioasă, fiica unui negustor?

S-au auzit din nou goarnele și încă odată regele a triumfat în arenă. Să-i îngăduim ducelui de Alva să se întoarcă la stăpânul lui, bătrânul acela care se ascunde în palatele sale, și să-i spună că regele Franței, Henri, este un maestru al echitației și încă mai are forță pe câmpul de luptă. Le Malheureux avea pete de sudoare pe trupu-i zvelt, iar bucata de pânză lungă, brodată cu alb și negru de sub șa îi atârna neglijent de o parte și alta. Cel de-al treilea și ultimul concurent; căpitanul gărzilor scoțiene, are numai douăzeci și opt de ani! O competiție vrednică de el!

Când Montgomery a fost anunțat și a înaintat călări în arenă, buzele reginei s-au albit. Tânărul, călare pe un superb cal murg aparținând grajdurilor regale, ducea pe

brațul stâng un scut vopsit cu stema casei sale: scos în relief, pentru ochii reginei, ca și cum ar fi fost pictat în foc, un leu roșu trona în mijlocul blazonului. Leul cel tânăr ... gândul îi bâzâia prin creier. Aici este moartea. Ultimul competitor, după care cele trei curse impuse de regulamentul turnirului vor fi onorate. Marie, regină a Paradisului, se ruga femeia în tăcere când cei doi cavaleri înarmați până-n dinți zornăiau în arenă, îndreptându-se unul către celălalt. S-au izbit cu o bufnitură tunătoare; Montgomery stătea țeapăn, regele s-a clătinat, dar și-a revenit. Pierduse ... o curea de la scara șeii. Femeile din jurul reginei au icnit, apoi au strigat, ca și cele de la ferestre și din mulțimea de la sol. Însă regina stătea cu fața de oțel și își simțea inima cum îi pompa din nou sânge în organism. Rugăciunile sale au primit un răspuns. Regele supraviețuise. La noapte va dansa, va lua cina, își va lua rămas bun de la fiica lui. Totul era bine. Acest moment de pericol trecuse; șaizeci și nouă de ani, spusese Nostradamus. Regatul își va reveni de pe urma acestui război dezastruos și inutil. Diviziunea religioasă care separa țara va înceta și va deveni cel mai grozav regat dintre toate teritoriile catolice ale lumii creștine. Franța va lua Anglia, va pune capăt ereziei, îl va servi pe Dumnezeu și va deveni atotputernică. Apoi, spre oroarea ei, a văzut că soțul ei nu a descălecat la capătul pistei.

În timp ce câțiva servitori ștergeau calul de sudoare, regele Henri a acceptat să bea apă, după care a înapoiat cupa goală.

— Mi-am pierdut o curea, a spus el. Montgomery m-a făcut să pierd o curea de la șa; vreau să mă înfrunt încă odată cu el.

Sieur de Vieilleville, complet înarmat și călare pe cal pentru următorul turnir cu Montgomery a răspuns.

— Sire, v-ați achitat cu onoare de întrecere, iar acum este rândul meu. Nu vă urcați din nou pe cal.

Dar regele, înfuriat și bombănind, s-a gândit la rușinea de a fi pierdut o curea în fața ducelui de Alva.

— Dă-te la o parte, a răspuns regele, vreau să îl înfrunt din nou pe Montgomery; de data asta îl voi înfrânge.

De la depărtare, regina a văzut cele două siluete stând de vorbă în spinarea cailor. S-a întors spre fiica ei.

— Regele, tatăl tău, dorește să participe și la cea de-a patra înfruntare. Fata subțirică, în vârstă de paisprezece ani, s-a uitat la ea, fără să înțeleagă. Trei paji stăteau în picioare în spatele reginei, ca să-i fie la dispoziție pentru orice mic serviciu. Regina l-a trimis pe cel mai rapid dintre ei să alerge până la capătul arenei cu un mesaj.

Lunga pauză a demoralizat mulțimea. Cele trei curse ale regelui se terminaseră. Ce se întâmpla? Un murmur neliniștit se ridica din public, facându-l pe rege să-și respecte, fără doar și poate, decizia luată.

— Trimite-ți un mesaj lui Montgomery că tot regele se va întâlni cu el. Insist să-mi iau revanșa.

Vieilleville și-a privit suveranul lung și aspru.

— Maiestate, de trei nopți am fost bântuit de vise urâte. Vă implor, nu participați la această ciocnire. Eu sunt aici; ați făcut față competiției cu onoare. Lăsați-mă pe mine să mă înfrunt cu Montgomery, pentru binele domniei voastre. Doi paji alergau spre rege, unul în livreaua lui Montgomery, altul în culorile reginei.

— Ce spune Montgomery? a întrebat regele.

— Maiestatea Voastră, spune că l-ați onorat și imploră să nu i se ceară să concureze din nou împotriva domniei voastre, a spus băiatul.

— Spune-i să fie pregătit, a răspuns regele. Îi ordon. S-a uitat la cel de-al doilea paj și și-a ridicat sprâncenele negre. Fața lui lungă avea o expresie disprețuitoare. „Ce mai spune regina, soția mea, de data asta?"

— Maiestate, regina vă imploră, din dragoste pentru ea, să nu îl provocați pe Montgomery din nou.

Împodobit din cap până în picioare în culorile amantei, s-a uitat în jos și a rostit cu o ironie inconștientă:

— Spune-i că tocmai din iubire față de ea voi participa la următoarea cursă și și-a coborât vizorul cu bare aurii. Asistentul său, impulsionat de un avânt bizar, i-a verificat cataramele armurii și încuietoarea vizorului. Toate păreau bine fixate. La comanda regelui, goarnele au sunat, iar suveranul, împrospătat, s-a îndreptat iarăși spre arenă. În timpul deplasării, un băiețel a ieșit alergând din mulțime:

— Sire, nu vă luptați, a strigat copilul după el, dar regele nu l-a mai auzit.

În tunetul potcoavelor grele, cei doi cai echipați și călărețiii lor înarmați se îndreptau unul spre celălalt în galop. Lancea regelui a ratat ținta, iar Montgomery a lovit scutul înclinat al regelui un pic deasupra centrului. Lancea s-a sfărâmat în bucățele, iar vârful lung și ascuțit s-a rupt. Dar chiar în momentul în care lancea se sfărâma, a alunecat în sus, iar Montgomery, într-un moment de uluire și șoc, nu a îndepărtat ciotul suficient de repede. Era prea târziu. Ciotul rupt a ricoșat în sus peste scutul înclinat, lovind vizorul regelui, care s-a deschis.

Mulțimea l-a văzut pe rege înclinându-se în șa, apoi alunecând ușor spre pământ. Toată lumea și-a ținut respirația și a țipat. „Regele a căzut!" Înainte ca servitorii regelui să se adune în jurul lui ca să-i scoată armura, Caterina a avut, de la standuri, viziunea coșmarului ei: fața regelui, acoperită cu sângele care țâșnea, țâșnea de nepototlit, din ochiul lui drept, din care așchiile enorme ale lăncii rupte ieșeau în afară hidos.

*

Cocoțată la o fereastră a unei camere închiriate din rue St.-Antoine, o tânără înaltă și ascuțită își pusese mâna la gură și gemea din cauza șocului. O altă tânără se răsucise pe loc ușor, își dăduse ochii peste cap și leșinase în poala mamei sale. Mătușa Pauline și Montvert, bancherul, se priveau plini de subînțeles.

— Asta schimbă totul, a spus mătușa.

— Voi trimite imediat după Nicolas. Noul regim nu va mai fi preocupat să-i urmărească pe cei care se duelează la băi.

— Dar dacă cineva va bănui ca acesta este manopera lui Menander, Sibille va fi în mare pericol.

— Exact. Dar nu e vorba de oricine, ci de regină.

— Cât timp regele trăiește, toate speranțele sunt în el.

— Iar dacă moare, va urma o perioadă impusă de patruzeci de zile de doliu, timp în care regina va fi sechestrată. Ambele evenimente ne lasă timp la dispoziție. Se pot căsători în secret, iar Nicolas poate să o scoată din țară. Sper că Sibille nu urăște soarele cu aceeași aversiune ca și domnia voastră, Madame.

— Se spune că e foarte sănătos să mergi în Italia în acest anotimp, a spus mătușa. Și, deși ceilalți membrii ai familiei se aflau în aceeași cameră cu ei, erau atât de șocați de ceea ce văzuseră că nu au auzit un cuvânt din discuția celor doi.

Bătrânul Conetabil în persoană, însănătoșit și pus în libertate odată cu încheierea războiului, și marele Guise, învingătorul de la Calais, îl duceau pe rege pe brațe în Les Tournelles.

— Vreau să merg, a murmurat suveranul la piciorul scării impunătoare de la intrare, dar a trebuit să fie sprijinit de câțiva alți lorzi de la curte. În spatele lui venea un grup de personalități care îl transportau pe moștenitorul ce își pierduse cunoștința. Un semn rău, au spus cei care fuseseră martori la procesiunea sinistră care intra în palat. În noaptea aceea au zăvorât porțile palatului, iar Montgomery, tânărul leu, și-a împachetat catrafusele în grabă și a părăsit țara.

Întins în patul grandios și drapat, regele se zbătea între starea de inconștiență și luciditate, ziua se amesteca cu noaptea într-un talmeș-balmeș de chirurgi, demnitari care vorbeau în șoaptă pe coridoare și de acte care i se prezentau pentru o semnătură plăpândă.

— Poate că se va întrema; doctorii spun că rana nu e mortală, rostea regina către Madame d'Alamanni, când a părăsit patul bolnavului, ca să se odihnească vreo oră sau două. Dar ochișorii ei bulbucați, măriți de spaimă și vinovăție, spuneau o altă poveste.

— Chiar eu l-am auzit pe asistentul lui Maître Paré spunând că dacă nu i-a penetrat creierul, își va pierde doar ochiul, i-a răspuns doamna de companie.

— Și nu are febră, a spus regina. Dacă nu are febră, cu siguranță se va pune pe picioare.

Îi văzuse deja pe frații de Guise, înalți și aroganți, intrând și ieșind din camerele unde fiul ei bolnav și imbecil zăcea îmbărbătat de soțioara lui roșcată, vanitoasă și ambițioasă. Nu avea nevoie de visuri profetice ca să-și dea seama cum vor sta lucrurile în viitor, dacă soțul ei nu se va mai scula de pe patul de suferință. În timp ce străbătea coridoarele între operațiile succesive, frângându-și mâinile, inima îi înghețase din cauza fantasmelor și a închipuirilor. În cea de-a treia zi, s-a mobilizat odată cu sosirea la palat a renumitului Vesalius, supus al regelui Spaniei și cel mai bun anatomist din lume, iar regele a chemat muzicanții și a jurat să facă un pelerinaj după ce se va însănătoși. Și-a amintit că nu mâncase și a luat puțin vin și carne fiartă de pasăre, apoi, în noaptea aceea, a dormit dreaptă ca lumânarea într-un scaun de lângă patul regelui, liniștită de respirația lui regulată.

Dar în cea de-a patra zi temperatura a început să-i crească și nici un tratament nu a putut să o țină pe loc.

*

În fața porților zăvorâte ale palatului Les Tournelles, Diane de Poitiers, ducesă de Valentinois, a fost îndepărtată ca o cerșetoare.

— Ordinele reginei, a spus garda, în timp ce ducesa, cu ochii roșii de furie, fața palidă și încordată, a zburat în fugă spre trăsura ei împodobită și poleită. Servitorii au tras perdelele și pe măsură ce garda privea cei doi cai negri drapați în alb, care căra balansându-se, povara închisă etanș, se gândea: cum a putut să vadă regele ceva

la *ea*? E mai bătrână decât bunica mea și e la fel de stafidită ca o prună.

În holul de primire al vilei sale luxoase din Paris, ducesa de Valentinois se plimba în sus și în jos pe covorul gros turcesc, oarbă la trecerea timpului. Persoane lipsite de orice merit, paji, bârfitori, toți cei cărora în anii trecuți nu li se permitea să pună piciorul dincolo de porți, erau acum bine veniți în Les Tournelles și poftiți înăuntru.

— Trăiește regele? Se va face bine? repeta întruna, cu fața tensionată și bântuită.

În ce-a de-a patra noapte s-a trezit țipând din somnul ei indus de opium și a cerut ca femeia care o însoțea să meargă imediat la arcași ca să-l aresteze pe ghicitorul Simeoni, dar femeia a crezut că halucinează și i-a mai turnat ducesei încă o doză de medicament.

În dimineața aceea, când ducesa primea în audiență, a observat că multe fețe familiare din aristocrația înaltă erau absente. Curtea palatului ei era lipsită de petiționari, cina, la care primea multă lume, rămăsese fără invitați. Înnebunită, a trimis un mesaj printr-un curier la capul familiei care îi datora atât de multe favoruri, dar Guise i-a răspuns rece, anunțând-o că erau o familie obișnuită care are de-a face cu domnitori legitimi, nu cu foste amante.

— Dar e în viață, trăiește încă, a spus ea. Pentru Dumnezeu, nu voi fi tratată în felul acesta atâta timp cât încă el mai respiră. Cu toate acestea, cu fiecare oră care se scurgea, părea că ducesa abandonată îmbătrânea din ce în ce mai mult.

Ridurile i se adânceau, iar fața ei albă căpătase o tentă cenușie. Era ca și cum, pe măsură ce regele era purtat spre moarte, magia care o ținuse tânără dispărea. A pus mâna

pe o oglinjoară de pe toaletă și deasupra corsetului ei cu bijuterii și a gulerului imaculat din dantelă, o față străveche se uita fix la ea. O față ... ca... oh, Cerule, a mumiei acelea oribilă din cutie. Stafidită, putrezită ... ba nu, chiar *era* obiectul acela vulgar, înfiorător. Și când se holba îngrozită la propriul chip, obiectul din oglindă i-a făcut cu ochiul, cu pleoapa decojită și pieloasă. Țipând, ducesa a aruncat oglinda ce s-a făcut țăndări izbindu-se de podea, împrăștiind cioburi de sticlă peste tot. Dar nimeni nu a auzit-o.

Umbrele după amiezii se înmulțeau, iar ducesa, care stătea singură în dormitorul ei, mâncarea zăcând neatinsă pe o tăviță de lângă pat, auzi o bătaie timidă în ușă. Un paj, trimis de garda de la poartă, i-a adus un mesaj sigilat cu blazonul casei regale. L-a rupt la repezeală. Era o scrisoare adresată „Mamei Poitiers" – bătrânei mame Poitiers, nu ducesei, nu dragei verișoare, nu nimic. Era de la regină. Îi cerea să returneze bijuteriile coroanei, fondurile statului, castelul și darurile trezoreriei și moșiile regale pe care regele i le oferise. Regina dorea ca Chenonceau, palatul alb cu brizele lui plăcute și sărbătorile pline de voioșie, să troneze ca un tort de nuntă pe malul râului Cher. Scrisoarea era la fel de rece și precisă ca bisturiul unui chirurg și îi înghețase inima reginei.

Trebuie să trăiască, trebuie să trăiască, își tot spunea în gând ducesa, îngenunchiind pe scăunelul de rugăciune împodobit, de lângă pat. Și totuși, o șoaptă ca frunzele uscate i-a ajuns la urechi: ți-ai dorit ca regina să nu aibă nici o influență asupra lui, și iată!, nu va avea. Ți-am îndeplinit dorința inimii.

*

În pivnițele de la Les Tournelles patru criminali în cătușe solide erau duși în mare grabă în fața butucului înălțat al călăului.

— Nu acum, nu acum, pentru numele lui Dumnezeu, urla unul dintre ei, când l-a văzut pe gâdele mascat sprijinindu-se în secure.

— *In nomine patris, filio, et spiritu sanctu"*, intona preotul care îi însoțea, terminându-și rugăciunea cu semnul crucii. Încăperea umedă, din piatră, mirosea a șoareci și a mucegai.

— Acestea sunt ordinele. Doctorii au nevoie de capetele voastre, a spus călăul. Tu ești oricum condamnat la moarte. Ce mai contează dacă este acum sau mai târziu?

În încăperea următoare, sub bolta grea din piatră, așteptau cei mai renumiți chirurgi din lumea întreagă. Când au auzit ultima din cele patru *bufnituri* greoaie, au dat din cap aprobator unii către alții și și-au legat șorțurile groase din piele peste veste; capetele erau pregătite. Prospețimea era esențială; materialul experimental trebuia să se afle, pe cât posibil, în aceeași stare ca și capul regelui. Pe o masă lungă din stejar erau întinse rămășițele despicate de lancea fatală și câteva seturi de instrumente de disecție. Chirurgii au ridicat privirile când s-a deschis ușa și doi dintre asistenții călăului au intrat cu un hârdău, cărând cele patru capete, acoperite de sânge.

Însuși celebrul Vesalius a ridicat primul cap din hârdău, apucându-l de păr, și așezându-l pe masă. Ceilalți chirurgi, asemenea lui Vesalius, fără veste pe ei și cu mânecile suflecate, au poziționat capul în timp ce Ambroise Paré – chirurgul personal al regelui, strălucitul medic de pe

câmpul de luptă care l-a salvat pe Cicatrice, inventasc ligatura arterelor, revoluționase tratamentul rănilor provocate de glonț – a ridicat lancea zdrobită. Cu o singură lovitură precisă, a condus arma despicată în ochiul drept, exact sub același unghi sub care pătrunsese și în ochiul regelui. Vesalius a luat scalpelul și a deschis craniul.

Capetele moarte, cu bărbi erau adunate ciorchine în jurul mesei pe care era deschis craniul.

— ... aici, partea inferioară a osului sfenoid ...

— ... lungimea, este aceeași?

— ... nu e nici o îndoială. Lancea a penetrat creierul ...

— ... așchiile mai profunde care au rămas în ochiul regelui pot fi înlăturate fără a sângera fatal?

— ... dacă nu le scoatem, otrava nu se poate scurge din rană ...

— ... otrăvirea creierului ...

— ... o infuzie de sânge proaspăt ...

— ... o altă operație ...

Până în momentul în care și cel de-al patrulea cap a fost disecat, chirurgii au stabilit că vor menține același tratament pentru rana regelui. Știau că indiferent ce ar fi făcut, s-ar fi dovedit a-i fi fatal.

*

În cea de-a zecea zi, regele și-a recăpătat cunoștința pentru scurt timp și a cerut să-l vadă pe Delfin.

— Fiule, o să rămâi fără tată, dar nu fără binecuvântarea lui. Mă rog lui Dumnezeu ca tu să ai mai mult noroc decât am avut eu. Băiatul plăpând și bolnăvicios a leșinat, iar când și-a revenit și s-a trezit în camera sa a început să plângă:

— Dumnezeule, eu cum să trăiesc, dacă tatăl meu moare? Și cu toate că însuși atotputernicul cardinal de Lorraine i-a oferit mângâiere, într-o fracțiune de secundă, naivul băiat a întrezărit aburii obscuri ai viitorului ce i se deschidea în față și a știut că nimic nu poate să-l salveze, nici proaspăta lui soție, nici isteții lui unchi prin alianță, nici mama lui, grijuliue ca o cloșcă. Moartea îl privea prin acea deschizătură și îi transforma șira spinării stricată în lichid.

În acea noapte, în timp ce regele horcăia, chirurgii s-au sfătuit și au căzut de acord asupra unei ultime măsuri disperate: vor face o trepanație a craniului. Dar când au îndepărtat bandajele, din ochi s-a revărsat atât de mult puroi încât și-au dat seama că nici o intervenție de care aceștia erau capabili nu ar fi putut salva creierul regelui. Au bandajat la loc capul ars de febră și au chemat după preoți să vină și să îndeplinească ultimele ritualuri.

*

Tradiția impunea că văduvele Franței să poarte alb, dar să fie zăvorâte în camerele lor, însă Caterina de Medici a ordonat să îmbrace haine negre de doliu, așa cum purtau văduvele unor familii inferioare casei regale și întocmai cum se îmbrăcau curtenii italieni. Broderiile din aur strălucitor, luxul, catifelele lucitoare, mătăsurile cu picățele au fost aruncate cât colo, cărate pe brațe de către doamnele de companie ale reginei, iar meșterii au venit să-i drapeze în negru apartamentele de la Luvru, mobila și ferestrele. Rătăcind prin camerele întunecate, cu fața umflată de plâns, îngenunchiind pe scăunelul de rugăciune

fără să fie în stare să-și țină ochii pe cartea de rugăciuni, stând trează noaptea în beznă, regina era bântuită de gânduri chinuitoare. Într-o noapte, și-a trezit servitoarele ca să le spună că trebuie să-și schimbe însemnele de pe blazon. În ziua următoare, când sperau că a uitat, regina a trimis după un cărturar de la Colegiul de Istorie și a îndepărtat curcubeul, pe care însuși bătrânul rege Francis i-l oferise, și cu mâna ei a schițat un ciot de lance sfărâmată într-un cartuș, iar sub el motto-ul: *Lacrimae hinc, hinc dolor* – „Aici sunt lacrimi, aici e mâhnire."

Dar în tristețea fără de sfârșit a încăperilor ei drapate în negru, atât de întunecoase că trebuiau luminate cu lumânări și în timpul zilei, regina a auzit un fâșâit de haine putrezite, scoase din mormânt, și un râs ascuns care răsuna ca pietrele aruncate într-o criptă. Și apoi vocea care o făcea să se răsucească de durere în interior s-a apropiat, iar capul îi bubuia ca și cum ar fi vrut să explodeze:

— Mărită regină, ducesa nu-i va mai stăpâni inima. Vezi cum ți-am îndeplinit dorința inimii?

Dar Caterina era o Medici și era concepută dintr-o substanță rezistentă. A murmurat în umbră: Nu ai câștigat încă. Voi căuta o magie și mai puternică. Te voi învinge.

Oh, grandioasă regină, ce adversar destoinic ești. Nu am întâlnit pe cineva asemănător în o mie de ani. Dar înainte să te gândești să-ți salvezi pielea, amintește-ți și celelalte dorințe.

— Copiii mei! a icnit regina.

— Cerule, da, copii tăi. Îți amintești ce ți-ai dorit? Ca regina Scoției să nu aibă influență asupra fiului tău ...

— Nu, nu!

— Oh, dar nu am terminat – și ți-ai dorit ca toți să ajungă la tron. Privește cum am aranjat lucrurile ca să-ți îndeplinesc cea mai mare dorință dintre toate.

Oțel topit picura în trupul reginei și se solidifica. Doamnele care răspunseră chemării micului clopoțel de argint, pe care suverana puse mâna, li s-a părut că văd ceva în colțul camerei, ce semăna cu o statuie, o fantomă, un demon și pusese stăpânire pe silueta reginei.

— Madame Gondi, a spus obiectul de granit din colț, trimite un curier să ia cel mai rapid cal din grajdul regelui să ducă această scrisoare la Salon de Provence, la casa lui Nostradamus. Spune-i să vină la Chaumont și să ne întâlnim acolo.

Și când Madame Gondi a dispărut, i s-a adresat lui Madame d'Alamanni.

— Madame, cum stau lucrurile la curte și cum se prezintă fiul meu, regele?

— Maiestatea Voastră, fiul dumneavoastră s-a îmbolnăvit, dar a dat ordine ca mareșalul St.-André și Conetabilul Montmorency să aibă onoarea de a-l păzi pe rege în timpul celor patruzeci de zile de doliu.

— Nimeni altcineva decât frații de Guise l-au învățat aceste lucruri. Deci acum, cu alte cuvinte, frații de Guise domnesc nestingheriți.

— Da, Maiestate.

— Și până la finalul celor patruzeci de zile, Conetabilul și mareșalul neputând să se dezlipească de catafalc, nu va mai exista nimeni și nimic care să le stea în cale.

— Maiestate, ei vor deține puterea pe durata perioadei suferinței dumneavoastră.

— Orele mele de chin s-au sfârșit. Aș dori să-l chem pe trezorierul regelui ca să mă pună la curent cu situația financiară a regatului. Am auzit că fostul rege, soțul meu, a spus că soldații nu au fost plătiți în ultimii trei ani.

— Dar, Maiestate ...

— Fără nici un dar. Acesta este un motiv de răzmeriță. Și aș dori să știu dacă luteranii au început să-și scoată fețele la iveală acum că la domnie se află un copil. Aduceți-mi pamfletele lor; vreau să știu ce scriu în ele, și ei și predicatorii lor perfizi. Dacă au scris un cuvințel împotriva mea, vor fi prinși și spânzurați. Și ... oh, da, trimite-ți după Demoiselle de La Roque. Vreau să vină la Chaumont unde mă voi sfătui cu ea între patru ochi. Trimite-ți și un străjer ca să fiu sigură că nu se răzgândește. Este un sacrificiu pe care trebuie să-l facă pentru binele tronului. Dar ... spuneți-i ... spuneți-i că ... regina are o recompensă specială pentru toate serviciile ei.

*

Chiar în aceeași seară, un curier rapid din Genova trăgea de hățuri un armăsar turcesc extenuat și intra în curtea clădirii băncii Fabris & Monteverdi din Lyon. După ce a lăsat pachetul cu mesaje celui mai în vârstă dintre frații Fabris, s-a oprit doar cât să guste ceva în fugă și să schimbe caii, după care a plecat mai departe la drum prin noapte. Luna era doar pe jumătate plină, suficient cât să lumineze drumul, și în pofida faptului că nu transporta nimic de valoare, curierul învești mântat în negru era înarmat cu o floretă italiană, un pumnal lung, o milostivire tainică, o archebuză și o legăturică cu praf de

pușcă agățată de gât. Fața lui Nicolas era suptă de oboseală și nu se mai bărbierise în ultimele două săptămâni, dar căutătura îi era hotărâtă. Tatăl lui, bătrânul lui tată stângaci și nemilos, își dezvăluise în cele din urmă latura umană. Printr-o scrisoare trimisă din Paris, îl asigura că îi ierta totul, îi dădea permisiunea să se căsătoească și îi mai scria că, dacă nu se grăbea, dragostea vieții lui va zăcea în mormânt.

XXII

— Moarte vrăjitorului! Deasupra mulțimii care țipa în Place de Grève, figura înfășurată în pelerină și priponită de stâlpul înalt abia se zărea.

— Moarte lui Nostradamus! Bărbați și femei cu saboți și haine aspre se îmbulzeau ca să arunce și mai multe paie pe grămezile de lemne.

— Ardeți-l pe magicianul care l-a ucis pe rege!

— *Au feu, au feu!*" Un bărbat a pus un șomoiog aprins în paiele care au ars mocnit un moment, apoi au izbucnit într-o limbă de foc subțire. La marginea pieței, lângă grilajul ornat al porții principale de la Hôtel de Ville, o jumătate de duzină de arcași cu coifuri largi și platoșe cu zale din oțel leneveau cu armele lângă ei.

— Cine este Nostradamus? a întrebat un arcaș.

— Nu ai auzit? Un vrăjitor care a aruncat o vrajă de moarte asupra regelui. Flăcările ajunseseră la tivul mantiei, iar fumul dens acoperea restul siluetei.

— Pentru cine lucra?

— Se spune că pentru oamenii reginei Angliei ... Din mulțime s-a ridicat un chiot de bucurie când flăcările au izbucnit brusc prin efigia umplută cu paie ce a dispărut într-o vâlvătaie aprigă.

— L-au vânat peste tot, dar i-au pierdut urma. Așa că au fost nevoiți să se mulțumească cu ceva ...

— Ha! Dacă-și mai arată vreodată fața în Paris, o să fie întâmpinat cu căldură, asta-i sigur!

— Toți vrăjitorii ar trebui să fie arși. Arși aici, iar apoi să ardă și în iad.

— Ei bine, Anael, a spus Nostradamus, care privea scena în apele vasului profetic, dacă aș plănui să vizitez orașul ăla nenorocit încă odată, cu siguranță nu aș face-o acum.

Chiar și la miezul nopții, arșița zilei era în continuare captivă în camera de la mezaninul casei din Salon, iar lui Nostradamus, cu fața lac de sudoare, îi părea rău pentru mantia groasă de sub pelerina sa de profet. La lumina lumânărilor, alama inelelor, care reprezenta sistemul solar scânteia fără strălucire, iar trupul lui Anael abia putea fi zărit, cu excepția unor vapori închiși la culoare.

— Nu sunt foarte raționali, a remarcat figura întunecată. Să prezici viitorul nu e același lucru cu a-l face să se întâmple.

— Parizieni. Îngrozitoare personaje. M-au plătit prost, Inchiziția m-a amenințat, iar acum îmi ard chipul. Ți-am povestit vreodată despre hanul acela care se numea Saint-Michel? Așternuturile erau murdare și mi-au cerut un preț exagerat pentru oțetul acela oribil pe care-l numeau vin ...

— De o sută de ori, Michel. Ai îmbătrânit și ai devenit ursuz. Ce poate fi mai rău de atât? Ești așa uituc încât mereu ești în toane proaste.

— Eu? Niciodată! Mintea mea e la fel de ascuțită ca o cutie nouă plină cu ace. Dar cu siguranță nu o să mai plec din nou la drum. Indigestia mea, ca să nu mai spun de ingratitudinea unor indivizi ca *aceștia* ...

— Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș baza pe asta, Michel, i-a răspuns Îngerul Evenimentelor Trecute și Viitoare.

*

Acum îmi amintesc ziua cu exactitate, pentru că era ziua în care am mers la editor cu ciorna finală a noii mele piese, *Cena,* care nu era scrisă în stilul meu tipic elevat, dar era ceea ce îmi dorisem cu înflăcărare să fie. Dacă nu o să le placă, ei bine, păcat, dar e treaba lor, mi-am zis. Când am pus jos manuscrisul, editorul mi-a înfățișat spre cercetare șpalturile savuroasei ediții cu chenar negru a colecției mele în curs de apariție, ce conținea poeme de inimă albastră la modă, intitulată *Grădina Amărăciunii,* pentru a fi distribuită numai în cele mai exclusive cercuri de la curte. Colecția, reunind în aceeași măsură, compoziții sincere, dar și false, și ascultând și laudele editorului, m-au aruncat într-o stare în care meditam la ipocrizie, fapt ce mi-a inspirat o altă idee de a scrie o nouă lucrare, *Dialog,* și eram atât de acaparată de ea că m-am trezit mergând prin spatele unei scări, lucru care aduce întotdeauna ghinion.

Când am pășit în salonul meu, după ce m-am întors acasă, am observat că se întâmplase ceva îngrozitor. Mătușa Pauline, la fel de albă ca una dintre stafiile din casa ei, cu cearcăne adânci în jurul ochilor, stătea nemișcată pe scaunul ei mare și tapițat. Lângă ea Abbé stătea în picioare, mai zbârcit decât de obicei, cu fața agitată. În jurul lor așteptau șase arcași înarmați din cap până în picioare, în culorile reginei-mamă.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Maiestatea sa, regina-mamă, dorește să vă consulte și poruncește să luați cu dumneavoastră cutia pe care o aveți în custodie. Sosise ceasul. Mi-a stat inima în gât.

— Dar ... dar maiestatea sa nu locuiește în Paris, am spus.

— Dorește să veniți la Chaumont, iar noi am fost trimiși să ne asigurăm că ajungeți teafără până acolo, a răspuns căpitanul arcașilor.

— Trebuie să împachetez câteva lucruri, am adăugat.

— Nu e nevoie. Nu trebuie să împachetați nimic, ci să veniți direct. Aceasta este cutia, cea așezată acolo? Menander stătea la locul lui obișnuit pe bufet, scoțând bâzâitul acela fin, preocupat, pe care îl făcea tot timpul când era cufundat în gânduri, prea slab ca să fie perceput. Cutie aducătoare de necazuri și ghinioane, bună de nimic, mi-am zis în sinea mea. Aici se sfârșește totul. Când suverana își va da seama că nu ești în stare de nimic, va decide că știu prea multe secrete – iar eu nu o să mai mă tem de tine că mă ai în grijă. Dar îți jur, Menander, nu o să te las să ieși triumfător. O să mă gândesc la ceva ...

În timp ce ne îndreptam zornăind spre porțile orașului, m-am uitat la fețele încruntate ale bărbaților care mă înconjurau și am încercat să-i antrenez în conversație. Însă nu am primit niciun răspuns, iar unul dintre ei, mai tânăr decât ceilalți, a privit în altă parte. Respectă ordinele, m-am gândit. Se tem că poate o să încerc să scap. Călărind spre sud, prin peisajul schimbător de toamnă de la țară, devenea din ce în ce mai clar că nimic bun nu mă aștepta la castelul izolat al reginei, atât de departe de prieteni și rude, fără nimeni care să mă ajute.

*

Deja se întunecase de-a binelea, iar straja de noapte ieșise în drum, când Madame Tournet l-a trimis pe Baptiste, înarmat cu un iatagan, să răspundă unei bătăi frenetice în ușă.

— Madame Tournet, sunt eu, Nicolas, a răzbătut strigătul prin ușă, iar mătușa s-a ridicat din pat, și-a pus boneta de noapte pe cap și i-a permis cameristei să o îmbrace cu un capod de casă imens și să aprindă o lumânare pentru ea. Când a intrat în salon, în fața ochilor ei stăteau în picioare în cadrul ușii Nicolas și tatăl lui, înfășurați în mantii groase și cărând lampioane.

— Intrați, intrați și luați loc, le-a spus ea, iar lumânările scurte se mutau ici și colo prin întuneric, servitorii trăgând scaunele și aducând o sticlă cu vin și pocale din bufet.

— Unde-ți este nepoata? a întrebat bătrânul. Fiul meu a ajuns chiar în această seară. Un preot așteaptă la capela din St.-Jaques de la Boucherie și îi vom vedea căsătoriți chiar în această noapte, iar în zori vor pleca din țară, înainte ca spionii reginei-mame să bănuiască vreodată ce s-a petrecut.

— Am trimis un băiat la tine acasă acum mai puțin de o oră. Nu ai primit mesajul meu? a spus mătușa. Au venit și au luat-o.

— A plecat? a întrebat Nicolas, cu ochii plini de deznădejde. Unde, pentru numele lui Dumnezeu, ți-au spus unde?

— La Chaumont-sur-Loire, a răspuns mătușa Pauline. Sub pază serioasă.

— Un loc cumplit, a adăugat Scipion Montvert. Se spune că regina-mamă păstrează la Chaumont un turn înfiorător pentru farmece magice, împrăștie descântece cu ajutorul profeților și vrăjitorilor pe care îi adună acolo.

— Castelul acela păcătos este un semn de rău augur. Este limpede că doliul reginei s-a transformat până la

urmă în furie și răzbunare. Și asupra cui ar trebui să cadă răzbunarea? Nu asupra reginei, pentru că se folosește de magia neagră, ci aspura capului lui Menander, ori chiar asupra lui Sibille, pentru că se află în posesia lui. Nu există nici un dubiu în mintea mea că și-a făcut planuri să distrugă capul lui Menander Nemuritorul.

— Și cu el pe Sibille a mea, a adăugat Nicolas, cu o expresie îngrozită. Voi pleca, voi pleca chiar în acest moment ...

— Chiar și pentru un Montvert, porțile Parisului nu vor fi deschise până zori, a spus Madame Tournet. Vă implor să rămâneți aici la noapte. Am nevoie de companie.

După ce l-au convins pe Nicolas că trebuie să doarmă câtuși de puțin, bătrânul bancher s-a întreținut cu mătușa, golind sticlă după sticlă de vin, în vreme ce lumânările au ars până la ras.

— Singurul meu fiu, înțelegi ... a spus bătrânul.

— Am vrut să o cumpăr de când s-a născut ... a spus mătușa.

— Fie că îl las să plece, ori că rămâne – îl pierd oricum, a adăugat bătrânul bancher, sprijinindu-și capul în mâini. Iubirea este un dezastru ...

— E mai cuminte să alegem calea cea cuvenită și rânduită, a fost de acord mătușa. Dar în mintea ei și-l imagina pe tatăl său stând lângă ea, semnând contractul de căsătorie cu bărbatul pe care nu a putut să-l iubească niciodată.

— Tinerii trebuie să se căsătorească așa cum se cuvine și abia apoi să învețe să se iubească, a spus bancherul, dar în inima lui se înălța imaginea unei fete cu fața măslinie

și ochi negri care-și umplea ulciorul, la o fântână din Florența. Cu grijă, iute, și-a șters imaginea din minte și a înlocuit-o cu chipul îngust și bolnăvicios al soției sale, moștenitoarea unei familii bune, un premiu, alegerea tatălui său. Bineînțeles, tatăl lui avea dreptate. Tatăl lui avusese întotdeauna dreptate. Așa au tații mereu dreptate.

— Da, așa ar trebui să decurgă evenimentele, a zis mătușa, turnându-și altă cupă de vin. Dar în locul lui Montvert, vedea un tânăr voios și frumos, care cânta la lăută împreună cu prietenii lui pe un acoperiș plat din sudul țării. Două fete palide și un băiat plăpând, veniți la o cură în stațiune, stăteau pe acoperișul din apropiere, ascultând muzica de sub stele. Oh, ce a simțit în inima ei amintindu-și momentul. Cât de mult l-am iubit. Dar nu a fost pentru mine, i-a șoptit sufletul. Cel puține Hélène a iubit o dată în viață. Dar eu, niciodată. Așa a fost soarta mea.

Apoi l-a văzut pe cel după a cărui inimă tânjea zăcând în balta propriului său sânge la piciorul unei scări și a auzit din nou strigătul acela și i-a revăzut pe cei care-i scotoceau prin haine și îi aruncau cartea de rugăciuni, iar bătrânul a ridicat scrisoarea de dragoste care-l adusese pe băiat acolo și a rupt-o în bucățele înfuriat. Sânge, sânge peste tot. Bătrânul a mânjit cu sânge fața lui Hélène în timp ce o lovea, și-a cufundat mâinile în sânge iar și iar și l-a întins peste ea, sfâșiindu-i hainele, cămașa și vesta fratelui ei mort. Iar fata urla, cu părul plin de sânge, cu gura ca o rană prin care se scursese viața tânărului său iubit. Ce mai conta că bătrânul îi promisese martorului nevăzut că nu le va face rău? Minți se, iar ea asistase la o scenă înfiorătoare. Amintirea îi strângea inima mătușii ca

o menghină. Moarte și iubire. Cercul se închisese. „Dragostea este un blestem", a spus femeia.

Dar bătrânul bancher nu i-a mai răspuns. Adormise în scaun, beat mort, cu capul căzut pe spate. Când a început să sforăie, mătușa Pauline a observat o lacrimă rătăcită lucind pe fața lui nerasă. I-a așezat cu grijă mantia peste silueta mătăhăloasă și s-a îndreptat clătinându-se spre pat, unde toată noaptea a visat sânge.

*

În întuneric, docherii auzeau sunetul vâslașilor deasupra apei, iar cele două torțe cocoțate pe prova vasului se apropiau licărind în noaptea neagră ca doi ochi portocalii. Luna nouă, argintie, strălucea deasupra lor, în timp ce norii negrii, plutitori ascundeau, sau dădeau la iveală, petice de stele. Fluviul Loire, apă neagră între maluri negre, ridica luminile tremurătoare și portocalii, care păreau să se împrăștie ca uleiul pe suprafața întunecată. În spatele bărbaților de la docuri, caii se mișcau nerăbdători, harnașamentul lor zăngănind slab, iar siluetele negre ale unei trăsuri și ale unor bărbați călări care purtau felinare, abia puteau fi deslușite cu greutate.

— E aici, a murmurat un străjer.

— La timp. Au spus că va sosi aici în această după amiază.

— Curentul este slab în această perioadă a anului.

Barca a pocnit surd, apoi s-a frecat de doc, iar o pereche de bărbați vânjoși au ridicat o formă umană de la pupa.

— Am ajuns, Maestre, a spus unul dintre bărbați. Vă rog, puneți o vorbă bună pentru mine.

— La regina-mamă sau la spirite?

— La amândouă, dacă aveți ocazia. Amintiți-vă că fiul meu își dorește o barcă. Pe dealul înalt din depărtare, se zărea o fortăreață albă ale cărei turnuri cu acoperișuri ascuțite scânteiau leneș în lumina stelelor.

— Sper că nu se așteaptă că voi urca pe jos până acolo, a spus Nostradamus, stând pe doc și netezindu-și veșmântul șifonat în felul în care o găină ciufulită își ciugulea penele neascultătoare. A făcut un pas sau doi de probă, lăsându-se greu în baston.

— Uf! Guta mea! Mai rău ca niciodată. Vă spun că aceasta este ultima călătorie pe care o mai fac. Misiuni secrete, într-adevăr! O jumătate de duzină de străjeri înarmați au coborât din barcă după Nostradamus.

— E al vostru, s-a adresat ofițerul comandant unuia dintre călăreții de pe doc. Țineți minte, regina vă va mânca urechile dacă nu ajunge viu și nevătămat. Nu poate să se deplaseze decât câțiva pași, vrea două perne din fulgi, nu mănâncă nimic prăjit și nu bea vin decât dacă are mai mult de cinci ani vechime. Succes.

Bătrânul doctor, împreună cu un pachet enorm, misterios, au fost urcați în trăsura care-i aștepta; apoi escortați de călăreți care purtau torțe și-au început ascensiunea spre castel pe cărarea abruptă și șerpuită. Prin pădure bufnițele cântau. Unul dintre străjeri și-a făcut semnul crucii superstițios. Cine știe ce magie demonică zace în pachetul acestui îngrozitor profet al sorții? Nu erau bufnițe, ci creaturile lui Satan, întâmpinându-i pe cei de teapa lor.

Regina-mamă stătea trează până târziu în apartamentul ei, așezată la masa de scris, la lumina lumânării. Îi scria lui Madame de Humières, discutând despre îngrijirea iubitului ei bebeluș, Hercule, căci traversa perioada ultimelor boli ale copilăriei. „ ... și am fost asigurată că inhalarea fumului de lemn de tisă ars este un leac sigur care dizolvă otrava din plămâni în combinație cu aplicarea unei cataplasme cu ulei de crin și levănțică ..."

S-a auzit o bătaie în ușă. Una dintre doamnele reginei a deschis și a anunțat că Maestrul Nostredame a sosit în cele din urmă.

Regina a trimis pe toată lumea să aștepte afară, adunându-se în spatele ușii, în speranța că vor prinde din zbor vreun secret discutat înăuntru. Punând degetul la gură, una dintre doamnele de companie a îngenunchiat și și-a lipit urechea de gaura cheii, însă era în zadar. Singurul cuvânt pe care l-au auzit a fost „Ruggieri" rostit de bătrânul profet indignat.

— ... adevărat, nu i-am cerut sfatul ca să echipez Camera Astrologului din turn – are tot ce ți-ai dori, Maestro – dar înțelegi că nu puteam să am încredere în el pentru o treabă atât de delicată ca aceasta.

— Cosmo Ruggieri nu ar fi putut să construiască nicio oglindă magică, chiar dacă viața lui depindea de asta, a declarat tâfnos Nostradamus.

— Chiar dacă ar fi *putut*, a răspuns regina-mamă, „și-ar fi luat tălpășița și ar fi vândut informațiile tuturor dușmanilor mei. În plus, știi că doar pe tine te consider singurul profet autentic.

— După cât se pare, tentativa lui Ruggieri a eșuat.

— De unde știi? a întrebat femeia bondoacă în negru.

— Am profețit acum două zile în urmă, în barcă, după ce am fost târât cu forța în această călătorie fiind asigurat că previziunile mele vor fi exclusive. Puterile mele sunt un blestem, a bombănit profetul.

— Trebuie să știu, a adăugat femeia pe un ton misterios, întrerupându-se ca și cum era incapabilă să mai adauge ceva.

— Ce anume? a întrebat Nostradamus, prefăcându-se întrucâtva surd.

— M-am gândit că poate puterile tale ți-au spus ceva, a răspuns regina-mamă, ca o viespe.

— Chiar dacă ar fi așa, vreau să aud cererea din gura ta.

— Foarte bine atunci, vreau să știu care va fi viitorul tronului Franței.

Adică vrei să știi cât timp vor ocupa culcușul cald regina Scoției și frații de Guise, și-a zis în sinea lui bătrânul profet.

— Oglinda fermecată este un obiect foarte delicat. Din fericire am început de pe traseu cele patruzeci și două de zile de purificare, așa că vom fi pregătiți la următoarea lună plină.

— Ești liber, i-a spus mărunțica regină în negru. Când părăsești încăperea, spune-le servitoarelor mele să intre. Și amintește-ți că, dacă nu-mi vei trăda încrederea, vei avea parte de recompense grase.

Mai repede m-aș asigura că primesc un pat decent la noapte, a bodogănit bătrânul profet. Mai degrabă ți-ai ține promisiunea în privința asta. Poate că ar trebui să cer un avans înainte de a mă adresa oglinzii. După ce o să vadă ce profețește oglinda, o să plec cu mâinile goale. Hmm.

Dar cum să procedez cu subtilitate? Poate că o să-i spun că am nevoie de câteva coroane pentru ierburi rare și mirodenii ca să fac o vrajă și am nevoie de lichidități ca să le procur. Nu mai vreau să împrumut și de data asta bani ca să mă întorc acasă.

*

La nouă ore după sosirea nocturnă a lui Nostradamus la castel, Nicolas a ajuns la Chaumont pe lumină. Cocoțat în șaua căluțului său, s-a oprit ca să studieze castelul din fața lui cufundându-se în deznădejdea misiunii lui. Chaumont era așezat pe creasta unui deal verde, deasupra fluviului Loire. Împresurat de păduri, era izolat și sumbru, o construcție cu patru aripi dispuse într-un pătrat, cu desăvârșire fortificată, o fortăreață ce trebuia să fie remodelată ca să ajungă un palat al plăcerilor după noua modă. Acoperișurile înalte, cu vârfurile ascuțite și acoperite cu plăcuțe de ardezie, se ridicau deasupra turnurilor albe; geamurile erau înguste și singura modalitate de acces în castel era printr-un pod basculant. Cum, cum să intru? Plin de praf și dezamăgit, reflecta îmbufnat la dificultățile de a fi un erou în vremurile acestea moderne. În vremurile vechi ar fi călărit cu armura pe el, ar fi izbit în scutul care sătea agățat la poartă și ar fi cerut să-l înfrunte pe guvernatorul castelului într-o luptă dreaptă, eliberând-o astfel pe domnița neputincioasă din ghearele tâlharilor haini. Dar acum era îmbrăcat într-o vestă de piele și într-o pelerină scurtă și prăfuită și călărea un cal pestriț, de închiriat, care nici chip nu semăna cu un cal de luptă al unui cavaler, așa cum nici el nu semăna cu un cavaler. Ei bine, și-a zis în gând,

vremea cavalerilor s-o fi apropiind de sfârșit, însă epoca gândirii e abia la începuturi; în fond, la ce e bun un creier?

În mod cert podul basculant nu era lăsat înainte de lăsarea serii și în timp ce examina terenul, a observat că toți bărbații călări, cei înarmați și persoanele de rang erau oprite și chestionate. Însă din palat intrau și ieșeau, aproape ca și cum nu ar fi fost observați, căruțe cu grâne și fân, bătrâne cu coșuri pline cu ouă pe care le duceau pe cap, porcari care mânau turme de guițători, lăptărese cu vaci cărora nu li se punea nici o întrebare. Tocmai ceea ce-i trebuia, s-a gândit Nicolas, în timp ce-și ducea calul de căpăstru la hanul din sat ca să se odihnească la grajd, ca apoi să urce dealul într-o incursiune solicitantă. În fața lui, o căruță trasă de boi, încărcată cu butoiașe de vin se chinuia să avanseze pe drumul brăzdat de făgașe. Proprietarul butoiașelor coborâse din căruță ca să împingă de la spate, în timp ce băiatul care mâna boii îi pocnea cu biciul peste spate, dar echipajul nu se putea urni din loc.

— Hei, omule, dă-mi voie să te ajut, a strigat Nicolas, binecuvântând toate stelele norocoase că nu se afla totuși în armură; după ce au schimbat câteva replici, și-a zvârlit centura sabiei și mantia în căruță, pentru a nu fi desconspirat, și s-a alăturat negustorului de vin să miște căruța din șanțurile săpate în drum. Nici că se putea mai simplu, s-a gândit în timp ce treceau pe lângă gărzi, fără să fie întrebați nimic și recuperându-și sabia din căruță. Și înainte ca cineva să aibă timp să-l întrebe ceva, s-a ascuns după cea mai apropiată ușă care s-a deschis în curtea pavată cu bolovani. Mergi ca și cum ai avea treburi, și-a spus în gând.

— Hei, flăcăule, unde mergi? l-a întrebat căpitanul arcașilor care se odihnea pe trepte.

— Mesaj de la Signor Gondi pentru maiestatea sa, regina-mamă, a rostit arborând un autentic accent italian.

— Ha! Bancherul! Data viitoare, să-mi aduci și solda! Prefăcându-se că nu vorbește franceza foarte bine, Nicolas a dat din cap agreabil, în felul în care se comportă străinii când nu înțeleg o glumă, și a grăbit pasul spre palier. Un gând neplăcut i-a trecut prin minte. Cum își va da seama unde este ascunsă Sibille în marele conglomerat din piatră?

— Băiete, apartamentele reginei-mamă sunt în direcția aceea, i-a strigat garda. Cu o mână, străjerul i-a indicat o direcție incertă fără ca Nicolas să se dumirească prea bine.

— *Mille grazie*", a spus Nicolas.

— Străini afurisiți, a replicat străjerul, scuipând pe treptele din piatră.

Prefăcându-se că știe în ce direcție se îndreaptă, Nicolas a apucat-o în direcția indicată de mâna străjerului, până când l-a pierdut din vedere, apoi a apucat de guler un paj care ducea o carafă cu apă și care i-a spus că regina tocmai părăsise camera astrologului. Camera astrologului, și-a zis Nicolas. Acolo trebuie că a pus capul acela îngrozitor care vorbește. Și unde e capul, nici Sibille nu poate fi prea departe. Cu mâna pe mânerul sabiei, a urcat scările observatorului din foișor care ducea spre camera astrologului. Plonjând printr-o ușă deschisă, s-a trezit într-o odaie înaltă, cu ziduri din cărămidă în care ultimele raze ale asfințitului se filtrau nedeslușit prin ferestrele înalte și înguste. Un vas rotund, folosit de alchimiști, stătea într-un șemineu uriaș, iar un pat cu

perdele era așezat într-un colț și o masă de lucru lipită de un perete, încărcată cu cărți, sticluțe și un craniu uman.

— Intră, a spus o voce din umbră, iar Nicolas a perceput cu greutate forma bărbii lungi aparținând unui bărbat de înălțime medie care stătea ascuns în capătul îndepărtat al camerei. Pe o măsuță de scris din fața lui se găsea un obiect plat și metalic; în fața măsuței era o colivie cu porumbei. Bărbatul era îmbrăcat cu o bonetă și un halat de doctor. Uniforma medicilor din Montpellier, nu a celor din Paris. Îl cunosc, s-a gândit Nicolas. Ne-am întâlnit. Cel care i-a salvat brațul lui Sibille de a nu fi ars de vitriol și care mi-a spus în ce zodie sunt născut. De ce se află aici?

— Te așteptam, i-a spus bătrânul.

— Doctore Nostradamus, ce faceți aici?

— O misiune secretă, i-a răspuns marele profet, pășind din umbră ca să-l întâmpine pe Nicolas. Dacă vrei să știi, sunt angajat în pregătirea unei oglinzi fermecate, pentru care mă aștept să fiu plătit mai puțin decât ar merita. Așa că iată-mă aici, transportat ca un sac de orz în toiul nopții, și toate din pricina conștiinței vinovate a unei doamne de vârsta a doua. Nu că mi-ar fi cerut *mie* sfatul când a trebuit să repare lucrurile. Oh, nu. I-a consultat pe Cosmo Ruggieri, Simeoni, Guaricus, orice șarlatan bătrân care-i trecea pragul ... dar nu și pe Nostradamus, care a știut tot timpul că nu ar fi trebuit să pună mâna pe Nemuritor. Iar tu de ce te afli aici?

— Am crezut că deja știți și asta, a răspuns Nicolas.

— Nu, am avut doar un vis prevestitor că vei veni aici, plin de praf, plictisindu-mă când cu una, când cu alta. Spune ce vrei și hai să isprăvim.

— Trebuie să fie Soarta, a spus Nicolas, oarecum copleșit. Am venit să o salvez pe Sibille Artaud de La Roque, singura femeie pe care o voi iubi vreodată, secchestrată și ținută aici în secret. Dar habar nu am unde să o găsesc. Însă dumneata, profet fiind, evident că o puteți găsi numaidecât.

— Hmp. Poeta. Te aștepți ca *eu* să o găsesc? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Oamenii se așteaptă ca eu să găsesc tot ce au pierdut ei, a spus bătrânul doctor. Dar spune-mi, ce te face să crezi că se află aici?

— Este vorba despre mumia aceea antică și scârboasă căreia i-a rămas fidelă, a răspuns Nicolas. Mătușa ei, Pauline, crede că regina s-a hotărât să scape de el pentru că i-a provocat moartea regelui. Și odată ce se va descotorosi de cap, la fel o să facă și cu Sibille care știe totul despre acest lucru.

Pe negândite, Nicolas a pus un genunchi în pământ în fața bătrânului și și-a scos pălăria pe care a strâns-o la piept.

— Maestre, trebuie să ne ajutați. Vă implor să ne ajutați. Dacă i se întâmplă ceva lui Sibille, va trebui să mă omor și îi voi sfâșia inima tatălui meu.

— Și nu pe a ta, eh? Venerabilul doctor a chicotit. Oh, voi, tinerii. Tânăr fiind, eram și eu pătimaș – dar după înțelepciune.

— Nu vreau mai multă înțelepciune decât am acum. O vreau pe Sibille. Ajutați-mă, ajutați-mă să o salvez, Maestre!

— Ah, dragul meu flăcău. Deseori în viață dobândim mai multă înțelepciune decât ne dorim. Dar, fie așa cum vrei – văd că ai chef să scoți sabia împotriva străjerilor

palatului în tentativa de a o salva pe acea domnișoară, lucru zadarnic ce te-ar duce la un deces timpuriu. Prin urmare, lasă sabia deoparte și încrede-te în mine. În această seară, la miezul nopții, regina se întoarce ca să citească ceea ce a ordonat. Am un plan.

— Un plan? Doar un plan?

— Dar este un plan al lui Nostradamus, tinere.

— Nicolas, vă rog.

— Nicolas, atunci. Deci, Nicolas, rămâi să mă ajuți. Sunt prea înțepenit ca să fac totul singur. Nu știu ce e în capul ei, de mă târâie de colo-colo în halul ăsta. Aș fi putut să-i trimit ceva prin poștă ... Respectabilul doctor începuse să bombăne deschizând colivia porumbeilor.

— Ce trebuie să faceți? a întrebat Nicolas.

— Păi, mai întâi, scotocește prin lada de colo, am nevoie de o tibie de om.

— O ce?

— Fluierul piciorului. Și, dacă te interesează o să-ți arăt cum să hipnotizezi o pisică ...

*

— Te urăsc, te urăsc, te urăsc. Uită-te ce ai făcut acum, mă adresam cutiei lui Menander, care stătea pe podea în fața mea, pe un morman de paie putrezite. Singura sursă de lumină din încăperea mică, cu ziduri din piatră, era o lumânare care pâlpâia într-un sfeșnic ieftin din fier. Printr-o crăpătură intra un curent de aer care împrospăta atmosfera. Dar nu exista nici o fereastră. Nici măcar un scaun, iar pereții și podeaua erau pline de igrasie și acoperite de mâzgă. Stăteam pe jos, picioarele îmi înghețaseră, iar fundul îmi amorțise.

— Taci din gură, mă gândesc, a răspuns obiectul din cutie, după care s-a cufundat din nou în tăcere. Acesta trebuie să fie cel mai adânc beci din tot donjonul din Chaumont, mă gândeam. Probabil că e o farsă de m-au încuiat aici. Altcineva a făcut asta, nu regina. Cineva care vrea să pună mâna pe Menander, ceea ce înseamnă că sunt ca și moartă. Cine ar putea să mă audă dacă voi țipa aici, în fundul pământului, în spatele unei uși atât de groase? Apoi gândul mi-a zburat la Nicolas, care nu o să afle niciodată ce s-a întâmplat cu mine și am izbuncit în lacrimi și am plâns cu sughițuri o lungă perioadă de timp. De ce mi se dăduse darul iubirii și prin el, patima artei veritabile, dacă totul era pe cale să se sfârșească în acest fel? Am plâns până la epuizare, când am auzit zornăitul unor chei, iar ușa s-a deschis spre interior. Pe prag stătea un străjer cu un inel de chei și o torță arzând. În spatele lui veneau două gărzi și un individ uriaș și tăcut, cu un șorț din piele, care ducea un sac încăpător. Au intrat în încăpere fără să scoată un cuvânt. În urma lor a mai apărut un străjer cu o torță, după care în fața mea apăru însăși regina. Era îmbrăcată toată în negru, cu un văl bogat care-i acoperea fața. Vălul nu prevestea nimic bun.

— Mademoiselle de La Roque, cel puțin ai putea să te ridici când regina intră într-o încăpere.

— Îmi pare teribil de rău, dar mi-au înțepenit articulațiile, iar picioarele mi-au amorțit, am răspuns, având o tentativă de a mă ridica în picioare, dar fără să fie finalizată. La urma urmei, dacă tot o să fiu omorâtă, manierele elegante încetaseră să mai ocupe locul predominant în conștiința mea.

— Sunt sigură că înțelegi, aceasta este o problemă de stat și nu are nici o implicație personală. Poeziile tale vor dăinui după moartea ta; cred că va fi o mângâiere pentru tine.

— Aș prefera să am copii care să trăiască după mine. Sunt sigură că planurile pe care le aveți în minte sunt în totalitate incorecte.

— Am venit să-l distrug pe Menander și, deși este regretabil că ești legată de el, prezența ta la curte este un sacrificiu pe care trebuie să fiu pregătită să-l fac.

Vocea reginei suna foarte neplăcut și rece și cu greu aș fi putut să o consider amabilă. Oh, Sibille, mă admonesta Sinele meu Superior, îți sprijini credința ta drăgălașă și nesovăielnică în miere și falsitate, iar acum ești osândită. Bietul Nicolas îți va căuta mormântul în zadar și o să fie distrus pentru totdeauna. O imagine foarte poetică. Dar Sinele meu Inferior mi-a spus: nu o lăsa să se debaraseze de tine așa ușor. Gândește-te! Gândește-te! Răsucește-i pumnalul vinei în piept și s-ar putea să se înduplece.

— Sângele meu te va blestema pe vecie, am spus, dar nu părea să o fi afectat câtuși de puțin.

— Sunt deja blestemată, a răspuns regina, și e numai vina ta că mi-ai adus ființa aceea diabolică și nefastă din cutia care-ți stă la picioare. Știai că o să îmi aducă nenorociri. Tu ai cauzat moartea regelui prin vrăjitorie.

— Îmi vine greu să cred. În fond, tu ai vrut asta și dacă nu ai fi trimis după el, nu ar fi fost niciodată legat de *mine,* iar eu aș fi fost fericită desenând plante și compunând poezii în casa tatălui meu, chiar în acest minut. De fapt, nu aș fi fost deloc fericită acolo, dar nu ajuta la nimic, dacă i-aș fi spus asta.

— Asta se întâmplă când femeile nu sunt mulțumite cu ceea ce au și caută glorie și favoruri, a spus regina. Să-ți fie învățare de minte; încununarea gloriei unei femei este să-și servească familia. Tot ce s-a întâmplat este din vina ta. Ești norocoasă că sunt așa miloasă. Dați-mi cupa și flaconul ...

A întins o mână spre bărbatul cu șorț care ținea sacul încăpător, iar acesta a scos un flaconaș și o cupă din metal pe care i le-a înmânat reginei. A desfăcut-o și la un semn bărbatul a luat-o și a așezat-o lângă mine.

— Acționează foarte rapid. Poți să alegi asta sau o cale mai lentă. Trebuie să pricepi că această încăpere este foarte mică și nu vreau să-mi stropesc tivul cu sânge.

— Ce vrei să spui? am țipat, zbătându-mă să mă ridic în picioare.

— Oh, *acum* poți să te ridici. Am știut mereu că ești obraznică. Da, sunt sigură că meriți asta. Țineți-o cât deschidem cutia, a spus regina. În timp ce mă luptam cu gărzile, bărbatul cu șorț a scos din traista lui un ciocan din lemn și șapte țepușe lungi din oțel și s-a îndreptat direct spre cutia lui Menander.

— Opriți-vă, s-a auzit o voce uscată din interior. Îmi întrerupeți raționamentul.

— Te asigur că vei fi absolut liniștită de acum încolo, creatură păguboasă, a spus regina.

— Ce intenționezi să faci? am urlat.

— Încuiați ușa și apoi zidiți-o așa încât să nu se poată vedea nimic. Acești servitori au fost aleși pentru că sunt complet muți. Nimeni nu va sufla o vorbă despre soarta ta sau a vrăjitoriei cumplite cu care l-ai distrus pe rege. Și tu și Stăpânul Tuturor Dorințelor veți fi îngropați pentru eternitate.

— Mincinoaso! Nu am făcut niciodată asta! Tu ți-ai dorit toate astea ... Plângeam și loveam străjerul care mă ținea, încercând să mă eliberez și să parcurg pe ușă afară înainte de a fi îngropată de vie pentru totodeauna. Unul dintre străjerii care nu scoteau nici un cuvânt m-a înșfăcat și l-am mușcat și m-am zbătut, dar mâinile lui îmi țineau brațele strâns. Rochia mi s-a sfâșiat în timpul zbuciumului și, pentru un scurt moment, am reușit să parcurg jumătate din distanța până la ușă. Regina a țipat iritată când i-am înhățat rochia, însă am fost luată pe sus de către un străjer uriaș ca și cum aș fi fost un morman de zdrențe și azvârlită de peretele opus al micuței încăperi întunecate. Ușa s-a trântit și mi se pare că am auzit-o pe regină spunând: „Cum îndrăznești!" înainte ca lumina torțelor să dispară. Mă durea tot corpul. Lumânarea s-a răsturnat și s-a stins în mocirlă și rămasă singură în beznă am auzit sunetul înspăimântător al unei chei care se răsucea în broască. Bâjbâiam pe jos. Și conținutul cupei se împrăștiase pe podea. Mă întrebam cât timp dura să mori de foame în întuneric?

Dincolo de ușă auzeam scârțâitul mortarului netezit.

— Dați-mi drumul, dați-mi drumul! Nu înțelegi! Menander nu poate să mai îndeplinească nici o dorință. E mult prea ocupat, nu vezi? Nu mai e bun de nimic!

Prin ușa grea, am auzit vocea slabă a reginei:

— Dar dragă, nu înțelegi? Nu vreau ca nici un suflet viu de pe fața pământului să știe ce au adus cu sine dorințele mele. Iar tu, numai tu, știi care au fost dorințele mele și cum li s-a răspuns.

— Nu e *cinstit*! am strigat la ușa zăvorâtă.

— Nimic în viață nu e corect, a răspuns vocea dincolo de ușă, estompându-se.

Nu auzeam decât scrâșnește și lovituri, căci cărămizile erau așezate una peste alta.

Nu mă voi lăsa, nu voi ceda, Nicolas are nevoie de mine, mă gândeam, pipăind înnebunită dalele de piatră ca să găsesc sfeșnicul cu toartă și o farfuriuță rotundă cu o țăpușă în care înfigeai lumânarea și mi-am amintit un lucru. Ușa se deschidea în interior. Nu era închisoare, ci o încăpere în care se depozita ceva, un loc în care nimeni nu s-ar gândi să caute o ființă umană, un loc de care nimănui nu-i va fi dor după ce tragi zăvorul în urmă. Cuiele balamalelor ușii erau pe interior. Dacă aș putea să le smulg și să le dau jos, aș putea folosi sfeșnicul să râcâi și să dau jos mortarul înainte de a se întări. Cât ar dura? Mi-am lipit urechea de ușă. Nu auzeam nimic. Însă dincolo de ușă exista un zid din cărămizi. Dacă străjerii stăteau de pază, vor auzi. Dar dacă eu nu pot să-i aud, nici ei nu mă pot auzi pe mine, nu-i așa? De ce nu am cercetat ușa mai îndeaproape când am avut lumină? Și dacă nu erau cuiele acolo? Și dacă erau prea grele și prea înțepenite ca să fie mișcate? Panicată și terorizată, cu degetele reci ca gheața, am început să pipăi în beznă muchiile ușii.

XXIII

Luna plină strălucea distorsionat prin cerculețele groase din sticlă verzi care împodobeau fereastra odăii astrologului. Cu ajutorul lui Nicolas, Nostradamus pregătise încăperea pentru profeția grandioasă pe care regina o ceruse. Cele patru nume sacre fuseseră scrise în colțurile oglinzii fermecate, un dreptunghi din oțel șlefuit, cu sângele unui porumbel mascul, iar oglinda fusese înfășurată într-o pânză albă din in care nu mai fusese folosită niciodată. Nostradamus, cu capătul unei cruci din cărbune, a trasat cercul magic dublu și simbolurile sacre, iar Nicolas s-a spălat, a scos la iveală oasele umane, a prins și a hipnotizat pisica ce stătea întinsă complet înțepenită, dar în viață, alături de craniu, tibie, și de cercul magic. Afară, o bufniță cânta în pădurea din spatele castelului.

— Va fi aici la miezul nopții, a spus bătrânul profet. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să pleci departe de această încăpere când voi chema spiritele. Noi vom sta în cercul magic, dar tu ...

— Vă veți aminti de Sibille, nu-i așa? a întrebat Nicolas.

— Cum aș putea să uit? Trebuie doar să ai încredere în mine. Dacă vrei, poți să privești în odaie de afară. Când vei vedea că o să părăsească încăperea, te întorci și o să-ți spun cum a mers.

— Maestre, a spus Nicolas scoțându-și din nou pălăria și îngenunchind în fața bătrânului înțelept, dacă planul domniei tale o va salva pe Sibille a mea, îmi voi numi primul fiu născut după dumneavoastră.

Măi, măi, și-a zis Nostradamus, urmărindu-l pe tânăr depărtându-se, și când te gândești că se spune că tinerii nu mai au deloc maniere. Acest flăcău știe cum să respecte un profet.

La cinci minute după miezul nopții, regina scurtă și îndesată, îmbrăcată în negru, a poposit la ușa odăii astrologului și și-a poftit servitorii să rămână afară. Însuși venerabilul doctor a condus-o în cercul magic. A simțit tremurul fin care îi străbătea mâna; fața ei grăsună era albă ca cearceaful.

— Unde este oglinda fermecată? a întrebat ea.

— Acolo, pe cămin, înfășurată în pânză, Maiestate, a răspuns Nostradamus.

— C ... cum lucrează? a întrebat regina.

— Nu intră în acțiune de una singură. Trebuie să invocăm forțe puternice. Veți fi în cea mai mare siguranță în interiorul cercului magic. Cu ochii mici și bulbucați măriți de o copleșitoare superstiție, însă cu pașii hotărâți, regina a intrat în cerc.

— Trebuie să cunosc soarta fiilor mei și a tronului Franței, a spus regina.

— Puterea oglinzii este incontestabilă din acest punct de vedere, a spus Nostradamus, dezvelind dreptunghiul din oțel care stătea pe cămin. Și în tot acest timp se gândea: femeie necugetată, pur și simplu nu ai putut să te abții, nu-i așa? Probabil că i-ai cerut lui Menander ca toți copiii tăi să ajungă regi și acum *eu* trebuie să descurc

încurcăturile în care te-ai băgat și să o scot la capăt fără să fiu și eu executat. Foarte bine, teama și frica sunt cei mai buni apărători ai mei. Cu un gest de rău augur, a presărat o buruiană pe cărbunii care ardeau domol. Un nor de fum cu un miros straniu s-a ridicat în aer.

— Ce este asta? a întrebat regina. Hmm, gândea Nostradamus, probabil că o să încerci și tu să faci același lucru imediat după plecarea mea. Mai bine ai rosti niște incantații în greacă, arabă și latină.

— Este șofran, mirosul preferat mai cu seamă de îngerul Anael, custodele evenimentelor trecute și viitoare.

— Îngerul lui Venus, a murmurat regina. Îl am pe talismanul meu.

Și-a pipăit agitată talismanul vrăjit care-i atârna în jurul gâtului.

— El este ușa, gardianul secretelor pe care le cauți, a spus Nostradamus, și a început să psalmodieze în câteva limbi necunoscute într-o asemenea manieră că regina nu a îndrăznit să-l întrerupă. Până la urmă, din amalgamul de limbi supranaturale și înfricoșătoare, a putut să distingă în franceză: *„O Roi éternel! O Ineffable! Daignez envoyer à votre serviteur très indigne votre ange Anael sur ce miroir ...“* Ah, în fine, îl invocă pe Anael, s-a gândit regina, care tremura toată. Ce puternic, ce periculos era Nostradamus, care putea să cheme asemenea ființe atotputernice din lumea întreagă!

Dar oglinda, oglinda începuse să se miște, fără să fie acționată de forța omului. Nu s-a răsturnat pe cămin, ci a rămas țeapănă în picioare ca și cum ar fi fost susținută de o forță invizibilă. Apoi o umbră, o umbră întunecată care semăna cu o mână imensă, părea să se ridice și s-a

înclinat pentru a oglindi o altă lume nevăzută dincolo de odaia din turn. Și peste tot în jurul oglinzii, reginei i se părea că vede luminițe bizare și scânteietoare, răsucindu-se și sclipind pe un fundal albastru închis. Un chip, oare acela era un chip lângă tavanul înalt? O față imensă, frumoasă și înspăimântătoare, care se uita fix la ea cu niște ochi galbeni bătrâni, bătrâni ...

— Arată-ne, O, Anael, soarta tronului Franței, intona Nostradamus.

Oglinda s-a schimbat și a proiectat o cameră neagră pe ai căror pereți atârnau tapițerii stranii de culoarea sângelui închegat. În cameră se plimba micuțul François, cocoșat de greutatea mantiei lui nou nouțe de la încoronare, mâna dreaptă strângând cu putere sceptrul Franței, exact ca și cum ar fi fost în catedrală. Avea șaptesprezece ani și nasul îi supura.

— Fiul meu, regele, a șoptit Caterina de Medici.

Solemn, băiatul a făcut un singur tur al camerei drapată în stacojiu.

— Ce înseamnă asta? a murmurat regina.

— Șș! a spus Nostradamus. O a doua nălucă a apărut în oglindă. Fiul ei, Charles, ceva mai mare decât era în prezent, având poate doar zece ani, posibil cu un an mai mult decât acum, se înconvoia sub greutatea coroanei Franței, cu sceptrul în mână, cu mantia prea largă pentru trupul său nedezvoltat. În tăcere, în oțelul șlefuit, a început să se răsucească prin cameră. Unu, doi, trei, socotea regina, până când a ajuns la paisprezece, după care băiatul a dispărut. Brusc, regina a înțeles farsa îngrozitoare pe care i-o jucase Menander, modul în care îi îndeplinise dorința inimii. Ca și cum i s-ar fi

confirmat ceea ce a intuit, cea de-a treia nălucă a apărut în oglindă. Un tânăr chipeș, sclivisit, cu câțiva cercei cu diamante. Coroana arăta ca o bijuterie de prost gust pe capul său. Avea ochii înguști, fața perfidă și uneltitoare. Cine era? Dar inima mamei lui îl cunoștea. Henri, preferatul ei, bebelușul ei frumos, îmbrăcat în acest fel. Cu pași mărunți, cu picioarele încălțate în papuci de mătase, și-a început circuitul prin dormitor. Regina a numărat de șaptesprezece ori, înainte ca viziunea să dispară. Menander, monstrule, s-a gândit regina. I-ai făcut pe toți fii mei regi *ai aceleași țări*. Toți vor muri de tineri. François va domni un an, apoi va muri. Apoi Charles va domni paisprezece ani, ceea ce înseamnă că nu va apuca cel de-al treizecilea an al existenței sale. Și Henri. Încântătorul, fermecătorul, simpaticul Henri. Inima i se transformă din ce în ce mai mult într-o stană de piatră. Dar unde este Hercule? Următorul suveran va fi Hercule, ori vreun nepot. Da, un nepot. Arată-mi că toate eforturile mele nu au fost în zadar.

La început nu a recunoscut figura din oglindă. Scurt și mușchiulos, cu pasul hotărât și înțepat, înfățișarea lui nu arăta ca a unui Valois. Dar nasul ... era ceva familiar în nasul acela mare. Nasul bătrânului rege Francis, sau mai degrabă, al surorii lui, instalat în fața ... Nu! Dumnezeule, trebuie să fie ... fiul regelui Navarrei și al protestantei ăleia înfumurate și infatuate, Jeanne d'Albret! Burbonii au preluat tronul! „Nu!" a țipat regina. „Niciodată!"

— Nu poți să *taci*? a spus Nostradamus murmurând fioros. Ia, privește ce ai făcut. Patruzeci și două de zile de purificare și ai stricat oglinda magică.

Era adevărat. Oglinda de oțel se sprijinea din nou de șemineu, cu baza odihnindu-se pe poliță. În ea nu se reflectau decât pereții acoperiți cu cărămidă ai odăii astrologului. Mangalul împrăștia în continuare fum în cameră, luna apusese și singura luminiță provenea de la șirul de lumânări arse, de diferite mărimi așezate pe masa de lucru, pe noptieră și pe masa de scris din colț. Afară, noaptea, impenetrabila noapte, părea că învăluie lumea în moarte și tristețe.

— Nu vreau să știu nimic mai mult decât atât, a spus regina cu vocea rece și distantă. Un singur lucru doresc să mai aflu, dar tu nu mi-l poți spune.

— Și care este acela?

— Prin ce vrăjitorie pot să desfac lucrarea acestui cap înfiorător.

— Oh? Și ce cap groaznic este acesta? a întrebat Nostradamus, vocea sunându-i la fel de inocent ca și a unei fetițe de cinci ani.

— Cosmo Ruggieri, fie ca Dumnezeu să-i blesteme ochii, mi-a spus că toate dorințele mele pot fi îndeplinite de Capul Nemuritor al lui Menander Magul.

— Ah, în cercetările mele am dat peste multe referiri la acest obiect. Printr-o întâmplare, locuiește într-o cutie din argint poleit cu imaginea stranie a unui zeu cu cap de cocoș pe capac?

— Știi despre ce e vorba, a gemut regina. Ajută-mă, Maestre. Spune-mi, voi trăi suficient de mult cât să desfac lucrarea lui?

Nostradamus a măsurat-o din cap până în picioare dintr-o singură privire și s-a prefăcut că intră în transă deasupra ultimului fum din mangal.

— O, Anael, o viziune, a intonat. Da, da ... văd ceva. Cuvinte de foc, scrise pe cerul nopții.

— Ce cuvinte? a țipat regina.

— Viața reginei se va sfârși exact la o zi după cea a persoanei care acum se află în posesia capului lui Menander Nemuritorul.

— Oh, nu se poate așa ceva, este peste putință! striga regina. Tocmai l-am îngropat – adică pe ea – și dacă deschid mormântul, atunci altcineva ar putea să pună mâna pe cap și să-l folosească împotriva mea.

— U ... unde sunt? a întrebat Nostradamus pretinzând că e amețit din cauza viziunii.

— Nu pot să las obiectul ăla în libertate, chiar dacă asta mă va costa viața. L-am bătut în cuie.

— Mărită regină, Maiestate, destoinică precum sacrificiul pe care îl plănuiți, trebuie să vă spun că într-un text străvechi – pe care îl am aici – există o cale de a distruge pentru totdeauna puterile capului.

— Dar, dar, el nu poate muri. Vocea reginei era frenetică.

— Ah, nu poate muri, dar poate fi ținut într-o stare din care nu mai poate comunica cu cei vii ...

— Nu pot să citesc cartea aceea.

Bineînțeles că nu poți, gândea Nostradamus. Altfel ai ști că este o rețetă pentru ploaia cu broaște.

— Vă voi scrie traducerea, a spus Nostradamus, aruncându-i reginei o privire. Dacă Sibille ar fi urmat instrucțiunile pe care i le-a trimis odată cu horoscopul, i-ar fi distras capului atenția pentru vecie. Dar o cunoștea pe regină. Era o diletantă, o amatoare înfocată a magiei făcută de una singură, orbecăind. Dacă ar putea fi

convinsă că ea a fost cea care a neutralizat capul, s-ar putea să fie mai generoasă față de Sibille și să trăiască o vreme cu iluzia că puterile ei erau suficient de considerabile ca să schimbe soarta îngrozitoare pe care o pusese în mișcare. Nu poate să facă decât bine, se gândea în sinea lui Nostradamus, cât timp transcria o rețetă complet falsificată, dar care suna foarte pompos, pe o bucată de pergament.

— Ce sunt semnele astea mărunte? a întrebat regina, dând brusc impresia că era în mare grabă.

— Acesta este semnul crucii, iar acesta, conturul unui cerc și acesta este bestia înfiorătoare cu trei capete. Îl faci așa ...

— Oh, a spus regina, ochii ei de garguie fiind și mai voluminoși ca înainte, căci își dădea seama că era inițiată în secretele cele mai avansate ale magiei.

— Să nu întârziați, a spus Nostradamus. Trebuie să trăiți. Puterile mele mi-au spus că numai dumneavoastră sunteți capabilă să salvați regatul.

*

Nostradamus curăța toate prafurile magice și ștergea cercul magic cu o mătură când Nicolas a intrat în odaie.

— Oh, ai venit, tinere. Poți să ridici tu tibia în locul meu? Guta mea, știi ... Un bătrân ca mine nici nu ar trebui să se aplece. Când Nicolas a ridicat tibia, pisica, cu coada groasă și rigidă ca un pământuf, s-a trezit cu un scheunat și a fugit să se ascundă sub pat.

— Unde este Sibille? Ați salvat-o? Spuneți-mi unde este și o să-mi croiesc calea spre ea cu sabia. Venerabilul doctor privea fața neliniștită a tânărului și a surâs blajin.

— Nu-ți face griji pentru domnița ta. Puterile îmi spun că regina o să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții ei.

Pe scările strâmte din piatră alergau doi lucrători cu târnăcoape, purtătorul torței și regina, a cărei rochie neagră din mătase foșnea pe trepte. Au traversat cea mai adâncă pivniță în care se depozitau vinurile, unde praful se depusese în straturi groase pe butoaie, până la locul gol din zid unde cărămizi noi mascau ceea ce odată fusese intrarea într-o magazie rezervată pentru cele mai rare soiuri, distilate după preferințe. O cărămidă fusese împinsă din vârful zidului și zăcea sfărâmată pe dalele de piatră. Din spatele ușii zidite veneau sunete sârguincioase care semănau cu niște râcâieli.

— Obraznică, pur și simplu obraznică, a spus regina, în lumina torței trăgând cu ochiul prin cărămida lipsă din zid. Ce credea că o să facă după ce ieșea din magazie și se trezea captivă în pivnița cu vinuri? Nu mi-ar fi scăpat niciodată. Voința unei regine este suverană.

Apoi a făcut semn spre zidul din cărămizi noi.

— Dărâmați-l, s-a adresat bărbaților cu târnăcoape.

Când au încetat să mai lovească și să spargă zidul, la picioarele lor era numai moloz, iar lumina făcliei divulga haosul nebun și dezordinea din micuța încăpere. Ușa era trântită pe jos, acoperită cu cărămizi sfărâmate și cu praf de mortar, iar în colț, lumina portocalie pâlpâitoare juca pe fața răvășită și uimită a tinerei jerpelite, acoperită de praf și dezorientată. Strânsese toate obiectele din metal, ace de păr, ace de siguranță din corset și din guler ca să atace zidul. Părul îi atârna în dezordine, o claie castanie prăfuită care-i încadra fața, iar rochia sfâșiată, odată prinsă de corset, îi atârna pe lângă ea nimicită. Mâinile,

pline de sânge în urma zbaterii, și le înfășurase în fâșii rupte din jupon. În ele încă mai ținea un fragment din sfeșnicul din fier, care se frânsese de unde fusese sudat din pricina tratamentului dur la care fata îl supusese.

— Vai, categoric nu arăți bine, a spus regina. Sper că nu ai inhalat prea mult praf de cărămidă. Se spune că face rău la plămâni.

— Să fii ținut prizonier dăunează sănătății, a răspuns tânăra înaltă și osoasă, ochii sclipindu-i revoltați, iar mâna ținând strâns în continuare fragmentul ascuțit din sfeșnic.

— Măi, măi, copilă dragă, nu-ți dai seama că acesta a fost doar un mic test la care te-am supus – da, un test de ... loialitate ... Ochii reginei alunecau într-o parte și în alta, timp în care mintea ei căuta o minciună mai convingătoare.

— *Un test*? M-ai zidit aici pentru un test?

— Da, pur și simplu vroiam să văd dacă ești *vrednică* ... oh, și te rog, lasă jos obiectul acela ascuțit și dă-mi cutia din colț. Trebuie să fac ceva care nu suportă nici o amânare.

— Vrednică de ce? a întrebat Sibille, apucând cutia cu grijă fără să-și ia ochii de la regină sau să pună jos bucata de sfeșnic. Precaută, grijuluie, a înmânat reginei cutia lovită și prevăzută cu țepușe a lui Menander Nemuritorul.

— Aveam în minte o recompensă – pentru tăcere – dar mai întâi trebuie să-mi înțelegi *puterea* o recompensă uriașă ... îți voi spune imediat. Să începem cu ceea ce este mai important.

Regina a scos o bucățică de pergament și a început să rostească silabe neregulate deasupra cutiei, în tot acest timp, gesticulând bizar, făcând semnul crucii, al unui cerc

și încă un semn, neobișnuit de dezgustător, că să puncteze discursul.

— Aici, a spus regina cu un suspin. I-am încătușat puterile. Și acum în ceea ce privește testul. Cu răutate zăngănea cutia înainte și înapoi.

— Nu mă mai deranja, meditez, a rostit vocea fragilă din interior.

— Trezește-te, trezește-te, mumie bătrână. Am câteva duzini de dorințe pe care să mi le îndeplinești, a spus regina.

— Nu pot fi deranjat de dorințele tale. Pleacă. Sunt ocupat, a spus capul din cutie.

— Perfect, a răspuns regina. După secole, eu, Caterina de Medici, am înfrânt capul blestemat și nemuritor.

Era atât de mulțumită de sine încât nu a remarcat privirea cinică și exasperată care a traversat fața lui Sibille. Sau poate că oricum nu ar fi observat-o, acolo, în beznă, la primele ore ale dimineții, doar lumina unei singure torțe dând-o la iveală.

— Când vei termina? a întrebat Sibille.

— Draga mea, manierele tale trebuie corijate, a răspuns regina. Cu toate acestea, sunt o suverană înțelegătoare. Și m-am gândit ... ia să vedem ... hmm, da, e vacant ... Beauvoir? E chiar destul de bine situat – are un aer sănătos și o livadă drăguță din câte îmi amintesc. Fructele prelungesc viața – am o rețetă minunată de peltea de mere care este excelentă pentru febră ... da, m-am gândit să te fac, pentru serviciile trecute și viitoare aduse coroanei, baroneasă. Nu ești recunoscătoare și fericită?

— Oh, ba da, Maiestate, veșnic recunoscătoare, a răspuns Sibille pe un ton precaut.

— Sunt atât de bucuroasă că ne înțelegem reciproc, draga mea. Dumnezeule, mâinile tale arată groaznic. Am un remediu strașnic pentru ele – cel mai pur ulei de măsline, presate doar o singură dată, cu gălbenele distilate și un vârf de cuțit, dar nu mai mult de atât, ține minte!, de praf de mumie, dragul doctor Fernel m-a asigurat că este un adjuvant puternic al cărnii ...

Femeia asta a înnebunit, se gândea Sibille. Joacă-te cu ea și poate că o să ieși de aici.

— Oh, da. Abia aștept să o încerc.

— Splendid. O s-o prepar special pentru tine. Dar mai întâi vei avea nevoie de o rochie nouă. Nu se cade să fii văzută cu ceea ce ai pe tine acum, ca să nu mai spun că nu poți să fii întâmpinată de *mine* în halul acesta la noua ta moșie. Sunt sigură că garderobiera are exact ceea ce ți se potrivește. Cu câteva modificări ... oh, da, și picioarele astea ... trebuie să le ascundem cu orice preț. Ce picioare mari ai! Nu am mai remarcat până acum ...

Întru totul nebună, se gândea Sibille urmând-o pe regină pe treptele înguste. Genunchii încă îi mai tremurau de spaima morții de care tocmai scăpase, iar pe piept îi apăsa greutatea terorii propunerii necunoscute și misterioase a reginei. E în regulă, i-a sărit mintea din balamale, își repeta Sibille fără încetare. Cu siguranță e nebună și totul va fi bine. Nu are nici o intenție rea. Nu, doar a înnebunit pentru o vreme, iar acum și-a revenit. Probabil că este o consecință a văduviei. În afară de asta trebuia să o respecte și pe micuța și înfurmurata regină a Scoției. Nu a suportat-o niciodată. Restul trebuie să fie doar aiureli lunatice. Baroneasă, ce vorbă! Ce intenționează de fapt? De ce mă mângâie cu vorbe bune?

Dar în momentul în care au intrat în odaia reginei și au găsit-o pe cameristă aprinzând focul în lumina rece a zorilor, Sibille începuse să se întrebe dacă totul era real. Și când însăși regina a început să dea indicații cameristei să se ocupe de Sibille, fata a început să se înveselească, iar vibrația care îi făcea genunchii să dârdâie dispăruse treptat. Nebunia poate fi suportată în cele mai grandioase forme, atâta timp cât în final îți este favorabilă, se gândea ea, respirația stabilizându-i-se, iar sângele începând să-i circule din nou prin vene. Hmm, aș putea să o transform într-un mic aforism, dacă o reformulez corect. După aceea, poate că aș putea să o folosesc în *Dialog*. În ce decor mitic aș putea să le plasez? Cu greu aș putea să le maschez. Mă întreb dacă îi mai trece prin minte să îmi finanțeze și micile mele producții culturale – sau poate că ar trebui să mă ocup de o tipărire pe cont propriu ...

*

Ferestrele odăii astrologului fuseseră larg deschise ca să permită ultimelor rămășițe de fum să se împrăștie și acum soarele care răsărea pătă pervazul ferestrei în roz, iar afară, păsările abia trezite începuseră să ciripească. Nostradamus și Nicolas stăteau pe marginea patului unul lângă altul, iar bătrânul privea cum tânărul bărbat își frământa mâinile în timp ce vorbea cu o voce îndurerată, fără să mai închidă gura. De când ședința de ocultism se încheiase, orele care s-au scurs alene păreau zile, mai ales de când tânărul se aplecase înainte, pe măsură ce îi povestise cursul vieții sale bătrânului doctor. Uuff, nu aș putea să fiu preot niciodată, se gândea Nostradamus. Toate confesiunile acestea plictisitoare și banale. Te fac să-ți dorești și câte un scandal.

— ... și apoi, după această întâmplare, vedeți, tatăl meu și-a dat în cele din urmă acordul să ne căsătorim, iar eu am călărit zi și noapte de la locuința vărului meu din Genova, omorând trei cai și schilodind alți doi ...

— Hmm. Foarte repede, a spus Nostradamus aprobând din cap.

— Am învățat arta afacerilor bancare. Știu că o să gândiți că e o meserie modestă. Așa cred și eu, sau mai degrabă am crezut. Vroiam distincție și din moment ce nu am putut să am un titlu nobiliar, m-am gândit că poate erudiția am încercat câteva domenii, dar, știți, bancherii se învârt în fiecare zi în societatea prinților și mulți devin rafinați. Uitați-vă la cei din neamul Gondi sau Birague – au atins cele mai înalte trepte ierarhice – nu este un fapt imposibil. Și e nevoie de o minte foarte ageră – nici un plan îndrăzneț nu poat fi inițiat fără bani – în cele din urmă bancherii sunt cei care decid dacă e pace sau război, și nu cei care conduc ... dar vai, ultimul război ...

— Băiete, dă-mi voie să-ți împărtășesc Secretul Vieții, a spus Nostradamus, întrerupând cursul narațiunii. Când tânăr fiind căutam cunoașterea, după un răstimp neplăcut despre care nu-mi face plăcere să discut, am decis să descopăr Secretul Fericirii, care este cel mai important dintre toate Secretele ...

— Ah, um? a spus Nicolas. Bătrânii, trăncănesc mereu și trebuie să te faci că îi asculți. Respectul, vezi tu, este important.

— Primul secret este să găsești un partener de viață minunat. Al doilea, să te ocupi de o meserie din pasiune și al treilea să faci bine ori de câte ori ți se ivește ocazia.

— Maestre ... ah, um, aici sunt trei secrete, a remarcat Nicolas.

— Într-un sens mai larg, vei descoperi că nu este decât un Secret, dacă te gândești la el, tinere. Doar unul. Și acesta este iubirea.

— Iubirea? a spus Nicolas, îndreptându-și spatele.

— Da, iubirea. Pentru ceilalți, pentru omenire, pentru înțelepciune, pentru ceea ce faci cu viața ta – doar iubirea, dar după cum vezi, interpretată într-un sens larg ...

— Acesta, ei bine, acesta este *hotărât lucru* un secret, a adăugat Nicolas, străduindu-se să se facă plăcut. Bătrânul doctor s-a țicnit un piculeț, și-a zis în sinea lui. Prea multe nopți la rând a mers la culcare târziu.

— Ce-i drept e un secret, dar totuși îl poți striga în gura mare de pe acoperișurile caselor, a continuat Nostradamus. Cu toate acestea nu ar trebui să mă plâng. Un profet cu mult mai mare decât sunt eu a încercat să spună lumii același lucru și nici pe *El* nu l-a ascultat nimeni ...

Dar în acel moment, ușa odăii astrologului fu dată de perete de un valet, care a anunțat-o pe regina Franței; Nostradamus și-a ridicat privirea pentru a vedea o scenă mult mai plăcută care-i valida toate șmecheriile și îl făcea să se simtă cu adevărat foarte isteț și infatuat.

— Vai, Nicolas, iubita inimii tale a venit să te caute și este foarte elegantă, aș zice eu, a spus profetul.

Dar Nicolas deja sărise în picioare, cu fața transfigurată de bucurie. Țipând, și el și Sibille au alergat unul în întâmpinarea celuilalt și s-au îmbrățișat plângând, scoțând strigăte de fericire și arătând ca și cum nu s-ar mai fi săturat să se tot privească unul pe celălalt.

La această privelişte fața reginei s-a prăbuşit într-o masă placidă, iar în privirea ei s-a aprins o licărire invidioasă şi plină de răutate. Nostradamus, căruia nu-i scăpa nimic, s-a înclinat adânc în fața ei.

— Mărită regină, vei rămâne atotputernică în analele Franței, dar şi mai grandioasă în analele secrete ale ocultismului, întrucât cu puterea feroce a domniei tale ai învins pe cel care nu poate fi înfrânt. În sinea lui, a suspinat uşurat văzând licărirea înveninată din ochii reginei dispărând şi auzind răspunsul reginei.

— Atotputernică? Să mă tem? De unul care nu poate fi învins? a murmurat ea, fața patetică fiindu-i schimonosită de o suferință neaşteptată. Tot ceea ce mi-am dorit în viață a fost ca soțul meu, regele, să mă iubească, iar creatura aceea din cutie mi-a nimicit pentru totdeauna întreaga speranță.

— Speranța nu s-a pierdut, Maiestate, a spus Nostradamus, deşi ştia că pentru ea era distrusă. Cât timp trăieşti şi eşti activ, există speranță. Ochiul lui Dumnezeu vede totul.

— Dumnezeu? Unde era Dumnezeu când i-a alunecat vizorul? a întrebat regina şi în timp ce o privea, Nostradamus a avut o senzație stranie, ca şi cum ar fi auzit o prefacere înăuntrul inimii ei distruse şi sterpe. Vina deznădăjduită şi cea mai amară invidie, ațâțate de răzbunare şi furie lucrau după o alchimie bizară în cămăruțele secrete ale sufeltului ei; o substanță abjectă fermenta şi clocotea şi se tot schimba, ridicându-se ca un fum otrăvitor. Şi pe măsură ce îi studia aura, a întrezărit o imagine oribilă, însă fiind un filozof care aparținea celui mai înalt ordin, fața lui nu şi-a pierdut niciodată calmul şi

conduita obiectivă. Și iată ce văzuse: un morman contorsionat și elastic, ca o larvă care se chinuia să se metamorfozeze, ca un ou de șarpe veninos, ce încă nu scosese puiul, pulsând viață în interior; după care l-a văzut sfâșiat în bucăți și o creatură imensă, palpitând, solzoasă, care se mișca încoace și încolo, se ridica și înconjura figura bondoacă îmbrăcată în negru.

Ultimul dar al lui Menander, s-a gândit profetul, iar sângele i-a înghețat în vene și părul i s-a zburlit pe ceafă. El crease acest monstru și o așezase pe regină în inima evenimentelor, iar acțiunile nefaste pe care le va întreprinde se vor răsfrânge în timp și spațiu ca valurile într-un helește, izbindu-se de țărmuri străine despre care nici măcar nu avea habar că le-a atras în acest joc distrugător. A văzut străzile din Paris năpădite cu cadavre de bărbați, femei și copii; nebuni cu fețe sângeroase, înarmați cu săbii și pumnale, dezlănțuiți la comanda ei, alergând sălbatic printre trupuri, iar Sena înroșită de atâta sânge vărsat.

Cred că trebuie să plec acasă, și-a spus Nostradamus. Căsuța mea arată mai bine ca niciodată acum. A tras adânc aer în piept inspectând odaia. Sibille și Nicolas, valeții și servitorii, niciunul nu-și dădea seama de ceea ce el văzuse. Iar regina a spus:

— Chiar în această zi vei fi așezat la loc de cinste la masa mea, și toți s-au luminat la față la auzul acestei invitații mulțumitoare și numai profetul a intuit sâsâitul șarpelui din spatele vorbelor ei. I-a privit pe Sibille și Nicolas, care încă se țineau de mâini, și s-a gândit: sunt suficient de isteți să aibă grijă unul de altul – mai ales de când am convins-o pe șerpoaica-mamă că viața ei

depinde de bunăstarea continuuă a lui Sibille. Destul. Trebuie să plec acasă.

În noaptea aceea, după ce Sibille și Nicolas au plecat, încărcați cu daruri, călărind armăsarii reginei și escortați de doi străjeri înarmați cărora li s-a dat ordin să vegheze ca nici un fir de păr să nu se clintească de pe capetele lor în drumul către Paris, Nostradamus a stat treaz până târziu în odaia sa. Focul din șemineu se stinsese, iar camera dădea impresia că e răcoroasă și goală. O singură lumânare pâlpâia și sfârâia în fața lui, așezat la măsuța de scris, întorcând paginile unui text străvechi pe care nu-l trăgea deloc inima să-l citească.

— Michel? a spus o voce.

— Oh, Anael, te-ai întors. Mi-e frig, sunt trist, iar piciorul atins de gută mă doare și mi-e dor de familia mea. Drumul spre casă e lung și nu văd vremuri bune pentru viitorul țării. Războiul civil religios ... am eșuat. Se apropie. Singura întrebare este când. Să ne ajute Dumnezeu pe toți.

— De fapt, Michel, în funcție de felul cum le socotești, vor fi șase războaie civile religioase.

— Nu mai e nevoie să spui asta.

— M-am întors după mica întrevedere de astăzi ca să te informez că am luat o decizie, a spus Anael, arătând mulțumit de sine. Conturul său de un albastru închis umplea toată odaia înaltă și luminițele strălucitoare se învârteau și săltau în interiorul său cu o plăcere ascunsă.

— N-o vei lăsa pe regina-șerpoaică să preia puterea, a anticipat Nostradamus.

— Oh, cerule, nu ... nu pot face asta. Evenimentul se află deja în dulapul istoriei. Când broscoiul de fii-său va

muri, o va trimite pe regina Scoției înapoi în țara ei și se va muta în camera celuilalt băiețel al ei. Îl va conduce ca pe o marionetă ani de zile, până când va muri în chinul remușcărilor față de tot răul pe care l-a produs la ordinele ei.

— Anael, ești total nesuferit. Nu am starea de spirit să aud lucrurile astea.

— Nu sunt nesuferit, a spus Anael, trăgându-se în sus și unduindu-și aripile lucioase de corb. Vroiam doar să-ți spun că sunt foarte îngândurat și atent. Nu numai că m-am împăcat cu *tine*, dar am luat o hotărâre importantă: o voi ajuta pe biata fată slăbănoagă să facă parte din miezul evenimentelor. Va fi numai lapte și miere peste tot. Poeziile ei – cu o excepție notabilă – îmi provoacă furnicături pe șira spinării. Și nu va renunța până când nu va fi sigură că a compus ceva mai bun.

— Ugh, tributul acela plin de floricele adus doamnelor de la curte. Știai că mi-a trimis o copie? Legată cu o panglică roz. Servila Madame Gondi ca un liliac alb și Madame d'Elbène ca un mărgăritar ... uuf, dezgustătoare. Sunt prea multe ca să le mai țin socoteala ... s-a cutremurat Nostradamus.

— Dar doamnele au savurat-o, trebuie să recunoști. Așa că vezi ... asistând-o să consemneze evenimentele istorice, și renunțând la acele creații poetice odioase, care sunt doar niște imitații, voi salva literatura Franței de la decadență și de la hidoșenii similare, poate pentru secole. Nu e un lucru bun? Ce înseamnă perfecționarea evenimentelor civile și politice pe lângă îmbunătățirea istoriei unei literaturi de calitate? Mai degrabă mă ocup de aspectele spirituale superioare și meritorii ale istoriei.

Anael se făcea cu el însuși în timp ce-l lua de braț pe bătrânul doctor istovit.

— Anael, mă înnebunești, a spus Nostradamus. Presupun că asta face parte din blestem.

— Oh, ba nu, i-a răspuns Anael, plin de încântare și umflându-se în pene de noua sa idee, e numai temperamentul tău. Voi, bieți muritori, îmbătrâniți vă acriți atât de repede, pe când *eu* eu abia sunt la începutul existenței mele.

Și-a întins aripile până când s-au deschis complet, apoi brațele goale și albastre și mâinile fumurii. Toracele lung și albastru fremăta, iar luminițele care se învârteau înăuntru dansau și se roteau într-un chip nou. Anael era cu adevărat foarte frumos și era conștient de asta.

— Prin urmare istoria este consemnată de o creatură care, nu numai că este o gospodină proastă, ci și un copil iresponsabil ...

— Michel, refuz să vorbesc cu tine când ești în asemenea toane, a răspuns îngerul. Du-te acasă și pune-ți soția să-ți gătească o masă cum se cuvine, altfel nu am cum să-ți suport compania, fie că e un blestem sau nu.

— Aici nu folosesc suficient usturoi, a mormăit Nostradamus. Dar Anael dispăruse.

Epilog

Era o noapte de vară atât de fierbinte încât nici greierii nu se duseseră la culcare, iar stelele pulsau din cauza căldurii. Pietrele din caldarâmul străzilor orașului Salon dogoreau sub cerul întunecat al sudului. În grădina lui Nostradamus, fântâna împroșca cu apă sub umbrele negre ale copacilor. Obloanele dormitoarelor erau deschise larg ca să lase să pătrundă orice briză plăpândă a nopții care s-ar fi decis să-și facă apariția. Dar sus, sus în vârful casei, obloanele erau zăvorâte, iar strălucirea pâlpâitoare a unei lumânări putea fi întrezărită printre crăpături. Încă odată, marele profet convoca duhurile viitorului.

Pe sub mantia lui din pânză albă, bătrânul magician avea numai o cămașă de corp și chiar și numai atât de sumar îmbrăcat, transpira abundent. Dar nu renunțase la chipiul de doctor și nici la inelul cu cele șapte simboluri mistice, nici la medalia agățată de o panglică pe care o primise de la regina Franței pentru serviciile sale extraordinare, căci până și spiritele cer un anumit grad de formalitate, cel puțin în ceea ce privește înfățișarea exterioară. Umezindu-și nuiaua din dafin, a pus apele în mișcare, repetând cuvintele sacre până când a simțit umbra familiară ridicându-se în spatele său.

— Deci, Nostradamus, nu te poți abține. Mă gândeam că te-ai săturat să tot afli amănunte despre viitor, a spus

vocea lui Anael, a cărui prezență invizibilă vibra acum în camera închisă și înăbușitoare.

— O, Spirite, arată-mi o viziune a minunilor viitorului îndepărtat, a intonat bătrânul profet, amestecând apele în vasul profetic din alamă cu nuiaua sa. Când apele s-au domolit, privea cu încordare ca să deslușească un oraș magic, cu turnuri sclipitoare și case cu geamuri joase și acoperișuri întoarse spre cer, întinzându-se de-a lungul unui port cu ape albastre plin cu bărci imense, fără pânze. Străzile gemeau de oameni îmbrăcați ciudat și trăsuri acoperite care se deplasau fără să fie trase de cai. Nu putea să citească numele străzilor scrise cu literele unui alfabet pe care nu-l mai văzuse până atunci.

— Aici nu suntem în Franța, a rostit fermecat de ceea ce văzuse.

— Fii bucuros, i-a răspuns spiritul, iar Nostradamus a zărit un bărbat care se oprise și se uita în sus. La înălțime, deasupra orașului, un fel de gâscă argintie, purtată de curent cu o viteză, că abia putea fi observată, lucea pe cerul albastru. Ce ar putea să fie? se gândea profetul.

În acel moment un foc uriaș și fulgerător a înghițit tot orașul așa încât clar-văzătorul oripilat nu a mai zărit nimic, decât o licărire și apoi roșu, roșu până când a crezut că a orbit. Clipind din ochi, a văzut un nor imens și ondulat ridicându-se deasupra orașului, în timp ce gâsca – o caretă cu aripi? – s-a depărtat în fugă. Pe măsură ce norul se risipea, nu a mai văzut decât negreală, ruine și focuri dispersate pe locul unde fusese orașul.

— Anael, ce a fost asta? Nostradamus își simțea vocea sugrumată.

— Au fost două, a spus Anael. Au otrăvit și aerul.

— Două, a murmurat Nostradamus, iar mâna îi tremura în timp ce zgâria cu pana pe hârtie:

Lângă port și în două orașe

Vor fi două calamități cum nu s-au mai pomenit nicicând ...

O povară uriașă apăsa pieptul profetului, îl dureau oasele și abia mai putea respira în timp ce-și retrăgea privirea din apele care încă se mai deplasau încoace și încolo.

— Despre ce e vorba, a strigat disperat. Pentru ce toate acestea?

— De unde să știu *eu*? a răspuns Anael. Eu doar am grijă de evenimente, nu le produc. Sunt cu mult mai bătrân și mai înțelept decât tine și tot nu mi-am dat seama. Spiritul începuse să capete formă în încăpere, deși era tot translucid, iar obiectele mici și sclipitoare din interiorul său se stinseseră toate cu o amărăciune de nedescris.

— M-am gândit că poate El ți-a spus.

— El nu gândește ca noi, Michel. Trebuie să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

— Atunci arată-mi ceva vesel, Anael, mi se frânge inima.

— Oh, amestecă apele, Michel, am exact ceea ce ai nevoie. L-am pus chiar la suprafață pentru tine. Partea superioară a trupului lui Anael a dispărut, iar din dulapul invizibil și mare se auzeau zăngănituri și cotrobăieli. După aceea s-a instalat liniștea, iar Anael a reapărut, arătând triumfător. În timp ce valurile încă se mai formau, în vasul de alamă a apărut un hol somptuos, încărcat cu ghirlande și plin cu străini îmbrăcați în haine elegante.

Cine era femeia care-ți sărea în ochi, de proporții mari din capul mesei, cu fața radiind de plăcere, împărțind o cupă mare din argint cu un bărbat cu părul ondulat îmbrăcat cu veșmintele unui stareț? Da, ar trebui să fie ...

— Măi să fie, este o nuntă, a spus Nostradamus, cercetând cu atenție apele. Trebuie să fie o viziune foarte apropiată în timp – aud muzica. O mișcare nouă – chiar una plină de viață – o melodie nouă pe care nu o recunosc. Îmi vine să țin ritmul cu vârful picioarelor. Știi ce bine dansam când eram tânăr?

— Prefer să dansez de unul singur.

— Dansul spiritelor?

— Da, dar nu des. Trebuie să avem grijă. Știi, cutremură universul.

— Vai, privește, uite o mireasă. Dumnezeule mare, e Sibille; în sfârșit se căsătorește. Hmm. Da. Cu Nicolas ar trebui. Și ia privește cum dansează! Saltul și răsucirea ... cerule, fata asta are picioare mari!

— Individul care o ține de talie se pare că nu a observat.

— Când sunt îndrăgostiți, nu bagă de seamă niciodată, a spus bătrânul profet. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu Menander Nemuritorul?

— Dacă vrei să-ți arăt, va trebui să nu mai bați din picior, a răspuns Anael.

— *Nu* bat din picior, a replicat bătrânul doctor, devenind brusc sobru.

— Fă cum vrei, dar aruncă o privire *aici* ...

Nostradamus cerceta cu atenție vasul, dar nu putea să-și dea seama ce e în imagine. Țărani îmbrăcați în costume populare, o sărbătoare, o adunare de vreun fel – ah, un

târg – uite-i pe negustori; auzea strigătele unei femei care vindea plăcinte dintr-o tavă – și o aglomerație. Oh, un urs care dansează. Unul cu adevărat priceput – nu arăta deloc că blana i-ar fi fost mâncată de molii așa cum pățesc majoritatea. Sunt înnebunit după urșii care dansează, se gândea magicianul, dar ce are asta de-a face cu Menander?

Patru călugări cărând o cutie mare din lemn pe pari își croiau drum prin mulțime.

— Căiți-vă! Căiți-vă! Împărăția lui Dumnezeu se apropie! striga călugărul care mergea în fața lor, sunând dintr-un clopoțel.

— Priviți moaștele, îi auzea urlând pe călugării care duceau cutia. Priviți moaștele sfinte; aduceți doar o mică ofrandă și puteți săruta cutia.

Chiar înainte de a intra în micuțul pavilion din canava ponosită și de a trage bucata de țesătură după ei, oamenii se îmbulziseră în jurul cutiei, încercând să o atingă, încercând să o sărute fără să plătească.

În fața intrării în pavilion se formase un șir de oameni – țărani îmbrăcați în hainele lor de duminică, infirmi, femei cu saboți de lemn purtându-și copiii în brațe. Un călugăr cu o cutie a milei colecta ofrandele aproape mai repede decât vorbea.

— Capul lui Ioan Botezătorul, singurul, cel adevărat, unicul – toate celelalte capete sunt false ... spunea acesta.

— Anael, a rostit Nostradamus, acești bărbați nu seamănă deloc cu niște călugări. Jur că cel de colo are un stigmat pe mână. Observi cum și l-a uns cu ceva?

În interiorul cortului, în vârful arcei din lemn în care era transportat, stătea o cutie din argint poleit, îndoită și

lipsită de strălucire, larg deschisă și luminată de două lumânări în sfeșnice de cositor, așezate de o parte și alta.

— Am văzut capete mai bune în țepușe în piața primăriei, spunea un bărbat solid cu saboți din lemn. De unde știu că acesta nu este capul unui criminal?

— Este *viu*, s-a adresat călugărul către public. Și în acel moment, pleoapele i-au tremurat, iar din capul mumificat s-a auzit un murmur de dezaprobare. Mulțimea adunată în cort s-a dat înapoi îngrozită.

— De ce nu vorbește?

— Capul nemuritor al lui Ioan Botezătorul e cufundat într-o contemplare profundă. Veniți mai aproape, oameni buni, binecuvântează, blesteamă, înalță suflete – povestiți-le și prietenilor voștri.

— Anael, a adăugat Nostradamus, știai că și Menander avea *religia* lui când era în viață? Și uită-te la el acum ...

— Și Ioan Botezătorul avea religia lui ...

— E cu *totul* altceva și tu știi asta, i-a trântit-o bătrânul doctor.

— Pot să *merg*, pot să *merg*! urla un bărbat, aruncându-și cârjele ostentativ. Afară, călugărul care strângea bănuții striga:

— Un miracol! Un miracol! Grăbiți-vă, intrați – binecuvântează! Vindecă! În cort, cârja a fost agățată la vedere. În spatele cortului, bărbatul vindecat miraculos primea bani de la un călugăr.

— Și în tot acest timp Menander nu a scos nici un piuit. Probabil că Sibille i-a cerut dorința imposibilă ... a spus Nostradamus. Nu mă mândresc deloc cu faptul că am anihilat acest obiect monstruos.

— Mai degrabă i-ai dat de lucru, a remarcat Anael, cu un rânjet voios. Dar Nostradamus și-a dat drumul în scăunelul lui din lemn cu un suspin.

— Este clar, a spus bătrânul, că scăpând de Menander nu am salvat deloc omenirea.

— Am crezut că ți-am explicat, Michel. Istoria acționează ca un râu ...

— Vrei să spui ca umanitatea nu are nevoie de vrăji ca să distrugă planeta. O pot face și de unii singuri, a comentat Nostradamus.

— Exact. Nici nu aș fi putut să formulez mai bine de atât, a răspuns Spiritul Istoriei.

„O zburdălnicie delicioasă și romantică."

– Seattle Times

„Un alt amalgam năucitor de istorie, romantism și ocultism din partea autoarei Riley, o scriitoare care excelează în captarea fundalului potrivit și crearea eroinelor puternice și inteligente."

– Kirkus Reviews

„Combinând cu entuziasm istoria și fantezia, Judith Merkle Riley oferă un roman țesut solid, diavolește de nostim, a cărui narațiune te ține în tensiune ... Detaliile luxuriante ale epocii și dialogul însuflețit, dantelate cu umor și fastul de la curte, ancorează aventura romantică a autoarei în bizarerii stilizate și verosimilitate istorică."

– Publishers Weekly

„Un amestec încântător de istorie, romantism și supranatural, servite cu ajutorul generos al istețimii și umorului."

– Booklist

Judith Merkle Riley

STĂPÂNUL TUTUROR DORINȚELOR

Relicva magică

Nostradamus, o regină necruțătoare și o tânără poetă se regăsesc în lupta pentru propriile existențe în acest „amalgam năucitor de istorie, romantism și ocultism".

Kirkus Reviews

Este anul 1556, în Paris, capitala unei țări în pragul unui război civil. Astrologul reginei Caterina de Medici, profetul Nostradamus, a prezis un secret groaznic: pentru a scăpa de amanta soțului ei, regina încearcă să obțină Capul Nemuritor al lui Menander, Stăpânul Tuturor Dorințelor. Planurile îi sunt amenințate de o tânără poetă curajoasă, Sibille Artaud de la Roque, care a intrat în posesia lui Menander și este ispitită să-și îndeplinească mai întâi propriile-i dorințe. Însă numai Nostradamus știe că o pânză de păianjen țesută din intrigi funeste se răspândește asupra tuturor celor care-și dezvăluie dorințele în fața acestui obiect blestemat.

„Încântător de bogat în istorie, umor și imaginație."

San Jose, *Mercury News*

ISBN 978-973-724-092-7

www.all.ro